

Đừng Nên Gặp Lại

Contents

Đừng Nên Gặp Lại	2
1. Chương 1: Trùng Phùng	2
2. Chương 2: Trùng Phùng 2	4
3. Chương 3: Ra Tay	6
4. Chương 4: Dây Dưa	10
5. Chương 5: Dừng Khí	14
6. Chương 6: Hành Hung	18
7. Chương 7: Thằng Thùng	21
8. Chương 8: Đắc Tội	25
9. Chương 9: Đối Chất	29
10. Chương 10: Bị Thương	32
11. Chương 11: Ra Tay	36
12. Chương 12: Gọi Cầm	40
13. Chương 13: Động Cơ	44
14. Chương 14: Giải Vây	47
15. Chương 15: Quà Tặng	51
16. Chương 16: Mất Kiểm Soát	55
17. Chương 17: Cái Bẫy	58
18. Chương 18: Kinh Hỉ	62
19. Chương 19: Lòng Loạn	65
20. Chương 20: Bám Đuôi	68
21. Chương 21: Chung Phòng	72
22. Chương 22: Hành Vi Phạm Tội	76
23. Chương 23: Dạy Dỗ	79
24. Chương 24: Phát Hiện	84
25. Chương 25: Gặp Nạn	87
26. Chương 26: Hải Lòng	91
27. Chương 27: Cự Tuyệt (1)	95
28. Chương 28: Cự Tuyệt (2)	99
29. Chương 29: Trút Giận (1)	102
30. Chương 30: Trút Giận (2)	106
31. Chương 31: Đề Nghị (1)	111
32. Chương 32: Đề Nghị (2)	115
33. Chương 33: Cảm Ơn (1)	119
34. Chương 34: Cảm Ơn (2)	123
35. Chương 35: Dập Lửa (1)	127
36. Chương 36: Dập Lửa (2)	132
37. Chương 37: Nước Đục (1)	135
38. Chương 38: Nước Đục (2)	140
39. Chương 39: Nghiện (1)	144
40. Chương 40: Nghiện (2)	148
41. Chương 41: Nhờ Vả (1)	152

42. Chương 42: Nhờ Vả (2)	156
43. Chương 43: Thủ Đoạn (1)	160
44. Chương 44: Thủ Đoạn (2)	163
45. Chương 45: Giao Dịch (1)	167
46. Chương 46: Giao Dịch (2)	170
47. Chương 47: Giao Dịch (3)	173
48. Chương 48: Mê Mẩn (1)	176
49. Chương 49: Mê Mẩn (2)	180
50. Chương 50: Đột Kích (1)	184

Đừng Nên Gặp Lại

Giới thiệu

Bạn đang thưởng thức truyện Đừng Nên Gặp Lại của tác giả Tô Lưu. Một tác phẩm ngôn tình sắc g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-nen-gap-lai>

1. Chương 1: Trùng Phùng

Một đêm mưa gió, không khí tràn đầy mùi bùn đất ẩm thấp.

Kỷ Tùy Châu dừng xe ở bãi đất trống bên ngoài con hẻm, xuống xe đi vào trong. Mưa gột rửa phố phường sạch sẽ, mái hiên kiểu cổ vẫn còn chậm rãi rỉ nước, thì thoảng có người cưỡi xe đạp từ trong hẻm chạy qua rất nhanh.

Hết thấy đều mang phong vị cổ xưa yên tĩnh.

Anh đi đến nhà số 103 thì dừng lại, đẩy cửa bước vào. Bên trong là đại sảnh theo lối kiến trúc mô phỏng đời Minh-Thanh, một cô gái trẻ tuổi mặc bộ áo dài vạt chéo cột một bên đi tới, vừa định lên tiếng, một người đàn ông trong góc phòng đã giơ tay về phía Kỷ Tùy Châu.

“Lão Kỷ, đang đợi anh đó.”

Kỷ Tùy Châu đi qua, bên trong có ngồi một nam một nữ gật đầu chào hỏi, mày anh nhú lại.

Người phụ nữ duy nhất trong ba người che miệng cười nhỏ: “Thật là, chẳng phải chỉ bấm huyết à, còn muốn làm ở một nơi thế này. Lão Kỷ anh đừng để ý nha, Bùi Nam nhà tôi đạo này khoái bảo vệ sức khỏe lắm.”

Bùi Nam cũng cười: “Anh vì muốn tốt cho lão Kỷ mà. Cuồng công việc cũng phải thư giãn. Anh đừng trông thế này, tay nghề rất giỏi đấy. Hôm nay thầy Doãn cũng ở đây, anh em ta cứ hưởng thụ một lúc, tặng ông ta cho anh đó.”

“Không có nữ à?” Vợ Bùi Nam- Bạch Lục- ở bên cạnh nói chen vào.

“Có chứ, nghe nói ông ta có một cô con gái tay nghề đặc biệt giỏi...”

“Này, xem ra người nào đó tràn đầy kinh nghiệm nhỉ.”

“Nghe nói, chỉ là nghe nói.”

Vợ chồng Bùi Nam đi trước, Kỷ Tùy Châu đi theo sau vẫn luôn giữ im lặng. Bùi Nam như đọc được kiêu kị trong lòng anh, quay đầu bổ sung thêm một câu: “Thầy Doãn là một người già, già rồi, không phải kẻ thù của anh đâu.”

Bạch Lục cúi tay anh ta: “Cái gì nên nói thì nói.”

Ba người được bố trí ở ba phòng khác nhau, Kỷ Tùy Châu gặp được thầy Doãn trong truyền thuyết, đúng là có chút phong thái khác người, tay nghề quả thực rất tốt. Sau một tiếng đồng hồ anh ra khỏi phòng, toàn thân như được đổi xương thay cốt.

Bùi Nam sùng bái chỗ này như vậy, xem ra cũng có lý.

Hai người đàn ông kết thúc sớm hơn, đi ra bên ngoài nói chuyện.

Bùi Nam nói: “Đợi Bạch Lục một chút, phụ nữ các cô nhiều vấn đề lắm. Nào là tinh dầu nào là hương liệu, hận không thể làm đẹp dung nhan hơn thôi.”

Kỷ Tùy Châu vẻ mặt vẫn không chút thay đổi, Bùi Nam có hơi không vui: “Người anh em à, cười một cái được không. Mời anh đi xem đồ tốt, tốt xấu gì cũng có chút biểu hiện đi chứ. Cao to đẹp trai có ích gì, trong công ty mấy cô gái trẻ không biết sống chết, ngày ngày ảo tưởng làm chị Kỷ. Anh như vậy, ở cùng anh nửa ngày thôi đã buồn chết rồi. Tôi nói lúc trước Doãn Ước sao có thể...”

Lời nói ra có chút hối hận, Bùi Nam rất sợ mạng hèn này khó giữ được, nên giả vờ đến trước phòng của vợ, vừa định gõ cửa thúc giục, cửa đã được đẩy ra từ bên trong.

Bạch Lục liếc anh ta: “Gấp gáp cái gì, mới đợi thêm có mười phút mà mất kiên nhẫn rồi.”

“Nhớ em, nhớ em thôi mà.”

Hai vợ chồng dính nhau như sam bước đi, lại ném người đàn ông độc thân Kỷ Tùy Châu ở sau lưng.

Kỷ Tùy Châu cũng không quan tâm, cố tình đợi họ đi được một đoạn mới chuẩn bị bước đi. Vừa định nhấc chân, ngược đầu nhìn cửa phòng mở một nửa kia, một cô gái trẻ tuổi đang ngồi dưới giường mát-xa, đang sắp xếp lại đồ đạc.

Cô mặc bộ áo dài buộc dây một bên giống như tất cả nhân viên làm việc ở đây, nơi cổ áo có thêm hoa thêu màu xanh. Tóc dài búi sau đầu, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, sạch sẽ.

Về mặt cô thản nhiên, mang theo một chút ý cười như có như không. Tay cầm thứ gì đó để vào vị trí cũ, cô chậm rãi đứng lên.

Khi Kỷ Tùy Châu nhìn thấy, cô đang thuận tay lấy thứ gì đó dựng bên ghế. Đó là một chiếc gậy chống dài và nhỏ.

Tựa như bị thứ gì tàn nhẫn đánh đập, trong đầu Kỷ Tùy Châu vang lên một tiếng.

Cô nhanh chóng đi ra khỏi phòng, đi về phía anh. Kỷ Tùy Châu không nhúc nhích, cứ vậy đứng yên ở đó, cho đến khi chiếc gậy của đối phương gõ nhẹ vào chân anh.

Doãn Ước giật mình, ban đầu cô tưởng mình đánh vào tường, thử vài cái mới cảm thấy không giống.

Vì thế, cô dịch sang bên cạnh đi tiếp, kết quả đối phương cũng dịch sang hướng đó. Cô lại chuyển sang bên này, người nọ có ý đối dịch với cô, lại đi sang bên này.

Doãn Ước tính tình rất tốt, cuối cùng có chút nổi giận. Cô nghe thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người đối phương, vì thế cô nói: “Xin lỗi anh, có thể đừng đứng trước cửa nhà vệ sinh nữ được không? Nhà vệ sinh nam ở cuối hàng lang bên kia.”

Vẫn là giọng nói lúc xưa, còn thêm chút mùi vị thiếu nữ.

Xa cách nhiều năm như vậy, số lần Kỷ Tuyền Châu nhớ Doãn Ước có thể đếm được trên đầu ngón tay. Luôn cảm thấy mọi chuyện rõ ràng thoáng qua trước mắt mới như ngày hôm qua, kết quả hôm nay vừa nhìn thấy cô, anh mới chợt nhận ra.

Họ đã xa cách năm năm rồi.

Cô gần như không thay đổi gì cả, ngoại trừ... mắt cô.

Kỷ Tuyền Châu bất giác đưa tay lên, quơ quơ trước mặt cô. Quả nhiên một chút phản ứng cũng không có. Đôi mắt của cô vẫn xinh đẹp như trước, chỉ là nó trống rỗng vô hồn không có tiêu điểm.

Doãn Ước cảm giác được động tác của anh, tốt bụng nhắc nhở: “Ngại quá anh gì ơi, tôi không nhìn thấy. Anh có thể nhường đường cho tôi không?”

Kỷ Tuyền Châu cuối cùng cũng di chuyển. Doãn Ước thở phào, mau chóng đi vào nhà vệ sinh nữ.

Tuy rằng đây là địa bàn của cô, nhưng là một người mù, tận trong xương tủy cô không có cảm giác an toàn bằng người khác.

Cô mở nước rửa tay, lúc tắt nước lại nghe thấy bên ngoài có tiếng điện thoại reo. Người đàn ông kia nhận máy, giọng nói trầm lắng mà nhẹ nhàng xuyên qua cánh cửa giả cổ truyền vào.

Sống lưng Doãn Ước cứng đờ.

Cô bản năng đi nhanh mấy bước, một tay đẩy cửa ra. Người nọ hình như đã đi xa, trong không khí chỉ có tiếng nói của anh chậm rãi truyền đến.

“Là tôi.”

Giọng nói quen thuộc như dao cứa, chui vào trong lòng Doãn Ước.

2. Chương 2: Trùng Phùng 2

Giữa trưa hôm sau, Kỷ Tuyền Châu và Bùi Nam cùng nhau dùng cơm trong văn phòng, thuận tiện nghe Bùi Nam báo cáo công việc.

“Quy hoạch làm rạp chiếu phim bên S thị về cơ bản đã hoàn thành, ngoại trừ một nhà có hơi khó khăn, còn lại thì đã bàn bạc xong. Nhà đó chào giá rất cao, tôi để lão Củng đi nói chuyện, chắc là không thành vấn đề. Mặt khác, bên Liên Chúng muốn hợp tác với chúng ta, chỉ là con người Giang Thái lòng dạ rất đen tối, tôi không muốn giao tiếp với hắn...”

Nói đến một nửa, Bùi Nam ngậm miệng lại, nhìn chằm chằm Kỷ Tuyền Châu.

Rất hiếm thấy anh thất thần khi làm việc.

Kỷ Tuyền Châu nhú mày, đóng tập văn kiện trong tay lại, ném lên bàn.

Anh quay đầu nhìn Bùi Nam: “Hôm qua tôi nhìn thấy Doãn Ước.”

Bùi Nam dờ dẫm: “Trùng hợp vậy, ở đâu?”

“Chỗ xoa bóp bấm huyệt.”

Bùi Nam không nói lời nào, thăm mắng mình nhiều chuyện. Đang êm thấm tự nhiên dẫn Kỷ Tuyền Châu đến chỗ đó làm gì.

Kỷ Tuyền Châu lại nói: “Mắt cô ấy sao lại bị vậy?”

“Có thể thế nào, mù à.”

Tầm mắt Kỷ Tuyền Châu dừng ở ly cà phê bên cạnh, đưa tay muốn lấy, cuối cùng lại thu trở về.

“Anh cũng đừng hờ thẹn làm gì, đều là đáng đời. Nhà họ Doãn không có ai tốt cả, cô ta bị mù là hời cho cô ta quá rồi. Ngăn lại em trai cô ta làm ra cái chuyện vô liêm sỉ thế này, nên để cả nhà họ chịu khổ một chút.”

“Nếu vậy, tại sao không nói cho tôi biết.”

Bùi Nam rút cổ, cuối cùng thấy hơi chột dạ: “Đừng quan tâm làm gì. Lúc đó anh cũng nằm viện mà. Anh xem, hại Tiểu Ý còn hại luôn anh, thật đúng là sao chổi đầu thai.”

Kỷ Tùy Châu nhếch môi, lát sau đứng lên đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống dòng người đông nghịt bên dưới. Sau lưng, Bùi Nam còn đang lải nhải, chẳng qua nói họ chối bỏ trách nhiệm, nói người nhà họ Doãn bị trừng phạt thích đáng.

Có hơi ồn ào.

Kỷ Tùy Châu lên tiếng cắt ngang lời anh ta: “Đừng quá độ lượng.”

“Độ lượng chỗ nào.” Một lát sau giọng Bùi Nam lại mềm xuống, “Quên đi, nếu không độ lượng thì anh cũng làm thôi, mối duyên này tám năm trước đã kết, hiện tại muốn giải cũng không thể giải, để mặc nó đi.”

Kỷ Tùy Châu không nói nữa, lấy điện thoại ra gọi điện. Bùi Nam vừa thấy liền lắc đầu, nhin không được liếc một cái.

Đúng là cho bệnh lại cho thuốc. Bùi Nam đột nhiên có hơi đồng cảm với Doãn Ước.

Từ đó về sau, Bùi Nam không dám đến chỗ xoa bóp bấm huyệt đó nữa. Anh ta không đi, còn Kỷ Tùy Châu cách mấy ngày lại đến đó một lần.

Lúc đi lại gặp được Giang Thái của Liên Chúng. Đó là một người có quyền có thể diễn hình, cờ bạc ăn chơi tinh thông mọi thứ. Hắn đến một nơi thế này, nằm ngoài dự kiến của Kỷ Tùy Châu.

Giang Thái ở nơi này chạm mặt Kỷ Tùy Châu cũng rất bất ngờ, nhưng vẫn chủ động tiến lên chào hỏi. Hết cách rồi, muốn làm ăn mà, đắc tội ai cũng không thể đắc tội Kỷ Tùy Châu.

Hai người chào hỏi mấy câu, Giang Thái mắt thấy cô gái mình mới nhìn trúng trong lòng vẫn tơ tưởng bị người khác gọi đi, hắn nhanh chóng gọi cô lại.

Doãn Ước than thầm trong lòng, lần nữa bày ra bộ mặt tươi cười.

“Xin lỗi Giang tổng, bình thường tôi chỉ phục vụ khách nữ.”

Chỗ này là nơi chính quy nề nếp, làm ăn sạch sẽ, chuyện ‘nam trộm cắp, nữ bán dâm’ tuyệt đối không đụng đến. Giang Thái này, nghe giọng nói biết ngay là hạng bốc mùi hư hỏng rồi.

Giang Thái vờ trịnh trọng: “Cô Doãn, cô là bác sĩ vật lý trị liệu, là bác sĩ là thầy thuốc. Bác sĩ thì không phân biệt nam nữ.”

Kỷ Tùy Châu thật muốn vỗ tay cho Giang Thái, vì tán gái, mấy lời nói nhảm cũng dám mang ra ngoài nói. Đỉnh đầu bị nguyên cái mũ chụp xuống, để xem Doãn Ước nói thế nào.

Doãn Ước thật là có chút không muốn tiếp lời.

“Giang tổng, ông tôi hôm nay có ở đây, hay là...”

“Thầy Doãn phải phục vụ chủ tịch Kỷ rồi, tôi không thể tranh với anh ấy được. Những người còn lại chỉ có tay nghề của cô là giỏi nhất. Cô Doãn đừng ra sức từ chối nữa, trừ phi cô khinh thường Giang Thái tôi.”

“Không dám, quan trọng là đàn ông vạm vỡ, tay tôi sức yếu, sợ khách hàng không hài lòng.”

Cũng lại là một lời nói nhảm trịnh trọng.

“Không sao đâu, tôi thích sự mềm nhẹ của cô, vậy mới tuyệt.”

Trên mặt Doãn Ước không giận không vui, ngay cả mày cũng không nhíu. Tên lưu manh này cô đắc tội không nổi.

Kỷ Tùy Châu đứng một bên xem hai người họ so chiêu, từ đầu đến cuối không lên tiếng. Anh đang cân nhắc xem có nên giải vây cho Doãn Ước hay không. Kết quả không đợi anh cân nhắc xong, đối phương đột nhiên gạt đầu đồng ý.

“Được rồi, Giang tổng, mời đi bên này.”

Hai người một trước một sau rơi đi, bóng lưng Doãn Ước được Giang Thái làm nền nổi bật lên vẻ nhỏ nhắn và đơn bạc.

Sau khi rẽ sang một chỗ vắng người, Doãn Ước đột nhiên hỏi Giang Thái: “Anh vừa mới nhắc tới chủ tịch Kỷ, là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Thịnh Thế, Kỷ Tùy Châu đúng không?”

Giang Thái có hơi bất ngờ: “Hai người quen biết nhau?”

“Chủ tịch Kỷ có đến mấy lần.”

Giang Thái nhìn biểu hiện mập mờ của cô, cảm thấy mình đã đọc ra được gì đó.

“Chủ tịch Kỷ rất khó hầu hạ à.”

“Cũng đúng, anh ta thích gọi điện thoại, bận bịu công việc, chúng tôi không nói với nhau quá ba câu.”

Giang Thái thoát căn câu.

“Gọi điện nói gì? Lão Kỷ này đi làm vật lý trị liệu còn không quên công việc, đúng là liều mạng.”

“Cũng không hẳn, hình như gọi điện cho phụ nữ nhiều hơn.”

“Hả? Nói nghe thử xem, Kỷ Tùy Châu kết giao bạn gái, tin tức lớn nha. Gọi điện cho cô nào vậy?”

“Hình như có một vị tiểu thư họ Hạ, nói muốn dùng cơm cùng nhau. Ngày 15, đúng rồi, hôm nay là 15, lần đó nghe nói chuyện trong điện thoại, hình như hôm nay cô Hạ về nước.”

Giang Thái có hơi nhấp nhúm. Hạ Tịch của tập đoàn Nhất Phẩm, cháu gái cưng của ông Hạ, là đối tượng kết hôn hiện giờ hẳn phải tranh thủ. Tên cáo già Kỷ Tùy Châu từ khi nào đã cảm dỗ cướp đi cô ấy.

Doãn Ước trước mắt thanh tú có thừa nhưng chưa đủ xinh đẹp, hiển nhiên nhìn không đủ.

Hắn dừng bước.

Doãn Ước cảm giác khác thường, dừng lại hỏi: “Giang tổng, lát nữa anh muốn dùng chút tinh dầu không?”

“Cô Doãn, chỗ các cô có cửa sau không?”

Lòng đang loạn, ngay cả xưng hô cũng đổi.

“Có, anh định đi à?”

“Đột nhiên có chút việc, làm phiền cô dẫn tôi ra cửa sau.”

Doãn Ước mỉm cười, đúng lúc có một phục vụ nam đi ngang qua, Doãn Ước gọi anh ta lại: “Đưa Giang tổng ra cửa sau, đừng đi cửa chính.”

Đối phương gật đầu, tư thế cúi người chìa tay: “Xin mời anh đi bên này.”

Giang Thái đi được vài bước, đột nhiên lại vòng trở về, lấy ra tờ một trăm tệ nhét vào trong tay Doãn Ước, cười xấu xa: “Cám ơn cô Doãn.”

Doãn Ước nắm tiền trong tay, lễ phép đáp: “Nên mà, Giang tổng.”

3. Chương 3: Ra Tay

Hôm nay Kỷ Tùy Châu kết thúc có hơi vội vàng.

Chỉ là mới trị liệu được nửa giờ, anh liền viện cớ có việc phải đi. Nhưng lại không đi khỏi, mà đứng ở hành lang gọi điện thoại, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cánh cửa phòng làm việc của Doãn Ước.

Khoảng nửa giờ sau, cửa vừa mở, một phụ nữ trung niên từ bên trong đi ra. Doãn Ước đi ở bên cạnh, hai người nói chuyện vui vẻ với nhau.

Kỷ Tùy Châu có hơi bất ngờ, cất điện thoại không nói gì, chỉ im lặng nhìn theo Doãn Ước.

Hiển nhiên mấy năm không gặp, cô đã thông minh hơn rất nhiều. Giang Thái vô sỉ như vậy, cô lại có thể đối phó hần dễ dàng.

Là cú sốc quá lớn khi bên anh khiến cô có kinh nghiệm hơn?

Doãn Ước đầu biết Kỷ Tùy Châu đang nhìn cô, tán gẫu xong với khách nữ nọ thì xoay người trở về phòng của mình. Thời điểm chuẩn bị đóng cửa lại ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc kia.

Tay vịn cửa của cô hơi dừng một chút, hơi thở của người nọ như gần trong gang tấc. Cô mở miệng định nói gì đó, cuối cùng chỉ kéo cửa, ngăn cách anh ở bên ngoài.

Cô của bây giờ rất may mắn, bởi vì chính mình là một người mù.

Kỷ Tùy Châu ở bên nài ăn phải cái đóng cửa của Doãn Ước, lại thêm khẳng định chỉ số thông minh của cô gái này đột nhiên tăng mạnh là thật.

Trở về công ty anh lại bận rộn đến tận khuya, lười về nhà nên đơn giản ngủ lại trong văn phòng. Buổi sáng, Bùi Nam đến thấy cảnh này không khỏi cảm thán: “Anh dứt khoát coi công ty là nhà thì được rồi, phòng làm việc xem thành phòng ngủ.”

Kỷ Tùy Châu ngẫm nghĩ rồi gật đầu đồng ý: “Ý kiến hay.”

Bùi Nam hoàn toàn cạn lời.

Một lát sau lại nói: “Nghe tin gì chưa, hôm qua tên họ Giang đó đến sân bay đón Hạ Tịch. Hần nghe được tin từ đâu nhỉ? Hạ Tịch chỉ nói với anh thôi mà. Cô ấy còn nhờ anh đi đón.”

“Tôi không rảnh.”

“Vậy anh còn tính kết hôn với cô ấy. Ông Hạ lớn tuổi ngoan cố, không chịu nhận con chỉ nhận cháu gái, giang sơn Nhất Phẩm này sớm muộn gì cũng phải giao vào tay kẻ khác. Nhưng anh định kết hôn với Hạ Tịch thật sao? Ba anh có đồng ý không? Tôi có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của ông ấy.”

Nói xong, Bùi Nam lại bắt đầu nhại theo cách nói chuyện của ông Kỷ: “Nhà họ Kỷ chúng ta làm sao có thể lấy con gái thương nhân làm con dâu, hồ đồ. Trước kia anh làm kinh doanh, người cha này không lấy dao chém anh cho rồi.”

Kỷ Tùy Châu lấy văn kiện qua cúi đầu xem: “Chuyện nhà chúng tôi, anh ít bàn luận đi.”

“Thú vị lắm mà, Kỷ đại công tử bỏ chính trị theo kinh doanh, đã phá hỏng mắt kính của bao nhiêu người.”

Kỷ Tùy Châu buổi tối ngủ không ngon nên ngại anh ta phiền phức, mở cửa mời người ra ngoài. Thời điểm đóng cửa, anh lại bổ sung một câu: “Ai nói tôi muốn kết hôn với cô ta.”

Bùi Nam nghe sau cánh cửa vang lên một tiếng phịch, có hơi mụ mị.

‘Cô ta’ này là ám chỉ Hạ Tịch sao? Cho nên anh ta không định cưới Hạ Tịch? Độc thân lâu năm còn không chuẩn bị lấy vợ đi, muốn tiếp tục độc thân nữa à.

Sau hôm đó, hội quán xoa bóp bấm huyệt của Doãn Ước khôi phục lại trạng thái yên bình như xưa. Kỷ Tùy Châu không đến, Giang Thái cũng không đến.

Hôm đó Doãn Ước lấy Hạ Tịch ra làm lá chắn cảm thấy rất có lỗi.

Tranh đấu giữa Thịnh Thế và Liên Chúng lúc cô còn ở bên Kỷ Tùy Châu cũng có nghe thấy. Chuyện Hạ Tịch gần đây mới nghe nói đến. Ngày đó khi cô đang mát xa cho Bạch Lục, lúc cô ấy gọi điện thoại cho bạn thân đã đề cập đến chuyện này, làm cô nghe được.

Sau đó, cô đã nghĩ mình chẳng tử tế gì, là kẻ bán đứng khách hàng. Nhưng cô lại thật lòng lo lắng thay Hạ Tịch.

Nếu nói Kỷ Tùy Châu và Giang Thái đều là cầm thú, Giang Thái nhiều nhất chỉ là sói thôi, Hạ Tịch còn có thể đối phó được. Còn Kỷ Tùy Châu lại là mãnh hổ, mở miệng ra có thể ăn thịt người.

Coi như làm việc thiện đi, cứu vớt một cô gái vô tội đi.

Hội quán bấm huyết xoa bóp này công việc nhàn hạ, lúc năm giờ ông nội liền thúc giục cô kết thúc công việc về nhà, lại khuyên cô: “Về nhà ở hai ngày đi, cuối tuần này là sinh nhật ba con.”

Doãn Ước thuận miệng đồng ý, ra cửa vẫn theo đường cũ quay về nhà ông nội.

Sau khi vào cửa liền nhận được điện thoại của ba cô, đầu tiên là hỏi thăm cuộc sống, cuối cùng mới do dự hỏi cô: “Hai ngày nữa con có về nhà dùng cơm không?”

Doãn Ước rất muốn nói ‘không rảnh’, nghĩ nghĩ lại thỏa hiệp: “Mấy hôm nay có hơi bận, hai ngày nữa sẽ về.”

Kết quả, miệng quạ của cô đã nói trúng rồi.

Ngày hôm sau, cô nhận được điện thoại của Trịnh Đặc, kêu cô đến bệnh viện, nói muốn bàn bạc với cô chuyện cấy ghép giác mạc.

“Có người bị chết não hiến tặng, em thật may mắn. Phẫu thuật ấn định vào hai giờ trưa hôm sau, không có vấn đề chứ.”

Nói đến Trịnh Đặc này cô liền mỉm cười, chuyện lớn như vậy có bận rộn cũng phải bớt thời gian đến.

Rồi Doãn Ước lại không cười nổi. Ánh sáng hy vọng cô lấy được lại thành lập trên sinh mệnh biến mất của một người khác, có hơi khiến người ta khó chịu.

Nhưng con người Trịnh Đặc không tệ, vẫn rất quan tâm cô, cô theo lẽ nói lời cảm ơn. Trịnh Đặc kêu cô mời cơm, Doãn Ước đồng ý ngay.

Lúc trước khi đưa cô ra ngoài, Trịnh Đặc nhẹ nhàng nói: “Tôi rất mong đợi biểu cảm khi em nhìn thấy tôi.”

Doãn Ước chưa từng nhìn thấy Trịnh Đặc trông thế nào, nhưng nghe giọng có lẽ là khá ưa nhìn.

“Chẳng lẽ anh đẹp trai lắm à?”

“Cũng được, chắc chắn sẽ không làm em sợ.”

Khi Doãn Ước một mình đi về phía đại sảnh bệnh viện, trong đầu bắt đầu phác họa bộ dạng của Trịnh Đặc. Cô đã từng nghe thấy đồng nghiệp bàn tán về anh, nói bị ánh nhìn của anh làm tim đập loạn xạ.

Nói vậy, đúng là một người ưa nhìn.

Cô nhớ đến cô bạn Mĩ Hi thường nói thế này: “Bác sĩ Trịnh đúng là kỳ lạ, có ai quan tâm thái quá đến bệnh nhân như anh ta, chuyện gì cũng quản, cử chỉ dịu dàng, muốn theo đuổi cậu thì cứ việc nói thẳng, quanh co như vậy thật nhàm chán.”

Theo đuổi cô? Một bác sĩ khoa mắt tương lai sáng lạn, theo đuổi một người mù như cô? Buồn cười thật.

Đối diện có người đi tới, Doãn Ước theo bản năng tránh sang một bên nhường đường, kết quả người nọ đi đến liền bắt lấy tay cô. Cô nghe có tiếng đàn ông đang chửi ầm lên.

“Đứa con gái chết bẩm này, cô mù thì được rồi, còn muốn hại con gái tôi. Tôi vĩnh viễn khiến cô nhìn không thấy nữa!”

Vừa nói vừa đưa đẩy, Doãn Ước bị người đó đẩy ngã xuống đất. Bên cạnh đám y tá thét lên hoảng loạn, có người hét to: “Trong tay hắn cầm gì vậy!”

Doãn Ước theo bản năng che mặt mình, đợi một lát cũng không có thứ gì giáng xuống, cũng không ai đánh cô. Nhưng tiếng hét của đám y tá lại lớn hơn nữa.

Cô có hơi mờ mông lung, vùng đứng lên, đang định đuổi theo thì Trịnh Đặc đến, đưa cô ra khỏi hiện trường.

“Tình huống gì vậy?”

“Đại khái là người nhà bệnh nhân quá kích động.”

“Trong tay người đó cầm thứ gì?”

“Có thể là a-xít.”

Doãn Ước bị hoảng sợ không ít, lập tức nói tiếp: “Ai chế ngự được người đó vậy, có ai bị thương không?”

“Một người đàn ông giật lấy cái chai của hắn, chắc là không sao rồi. Có lẽ bị bắn vào tay một chút.”

Trịnh Đạc là bác sĩ, xem nhiều sinh ly tử biệt. Lúc anh nói chuyện này, giọng vô cùng bình tĩnh, Kỷ Tùy Châu lòng như nổi trống, mãi cho đến khi vào phòng bác sĩ vẫn có chút thở gấp.

Sau khi bình tĩnh lại, cô hỏi nguyên nhân chuyện này, Trịnh Đạc nói đại khái với cô, có một cô bé xếp trước cô, vốn lần này đến lượt, bởi vì cô nên bị xếp ra sau. Người nhà tức giận, cũng không biết nghe được tin từ đâu, mang a-xít đến liều mạng với cô.

“Anh đừng lợi dụng quyền hạn tư lợi cho tôi, nhất thiết không cần. Cô bé đó bao nhiêu tuổi rồi?”

“Khoảng tám chín tuổi. Tuổi còn nhỏ lại rất đáng thương, nhưng chuyện này không liên quan gì đến tôi. Một bộ giặc mặc ba người cấy ghép, cô bé vốn là người thứ ba, nhưng thêm em vào nên để lần sau.”

“Vậy em tặng cho con bé, đến trước được trước.”

“Không được, người quyền tặng ghi rõ tên em, chúng tôi phải tôn trọng ý nguyện của đối phương. Người khác nói thì mặc họ, ưu tiên hàng đầu phải lo cho mình trước.”

Doãn Ước thấy lạ. Cô với người đó không thân cũng chẳng quen, sao lại đối tốt với cô như vậy?

“Có phải có ẩn tình gì không?”

“Không biết, có lẽ là có, nhưng chắc chắn không liên quan đến tôi.”

Doãn Ước và Trịnh Đạc phân tích hồi lâu, cũng không phân tích ra được nguyên nhân nào. Nhưng thời gian phẫu thuật đã ấn định, không làm cũng không được. Cô ủy thác Trịnh Đạc giúp cô chuyển một ngàn tệ cho cô bé kia, xem như để yên lòng.

Cô còn muốn cảm ơn người đàn ông đã giúp cô. Trịnh Đạc hỏi thăm một chút, nói người nọ ở bệnh viện xử lý vết thương xong thì về rồi.

“Diện tích không lớn, không có vấn đề gì nghiêm trọng đâu.”

“Có biết tên họ là gì không?”

“Vương Nhị Hổ.”

Doãn Ước nhủ thầm không biết có phải Trịnh Đạc đang lừa cô hay không, thời buổi này người có tên đó không nhiều lắm.

“Mặt mũi thế nào, bao nhiêu tuổi?”

Trịnh Đạc thuận miệng bịa chuyện: “Khoảng ngoài bốn mươi. Dáng người mập mập, đầu hơi hói.”

Doãn Ước à một tiếng, bắt đầu tưởng tượng ra bộ dạng ân nhân cứu mạng mình. Bên kia khoe miệng Trịnh Đạc vô thức hiện lên nụ cười lạnh lẽo.

Kỷ Tùy Châu, người đàn ông này đúng là không đơn giản. Anh không quên được tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy hắn trước phòng bệnh. Ánh mắt hắn uy nghiêm lạnh lùng, giống như thứ hất lên tay không phải a-xít mà là nước.

Chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Thịnh Thế, mạo hiểm tính mạng để cứu người, chỉ là đồng cảm nhất thời ư? Trịnh Đạc không tin. Từ ấn tượng đầu tiên, Trịnh Đạc đã không thích người đàn ông này.

Cho nên anh sẽ không nói sự thật với Doãn Ước.

Kỷ Tùy Châu cũng không quan tâm Doãn Ước có biết chuyện này hay không.

Sau khi xử lý xong vết thương, anh đi gặp người đàn ông kia, nói chuyện mấy câu thì quyết định không truy cứu trách nhiệm của hắn nữa. Sau đó anh gọi tài xế đến, chở anh đến Hoa Viên Vân Đô.

Lúc vào cửa, Tùy Ý đang ở đó đọc sách, thấy anh đến liền gấp sách lại, đẩy xe lăn cười tủm tỉm đón tiếp.

“Anh, mấy ngày rồi anh không về.”

Kỷ Tùy Châu liếc nhìn tập tranh của cô: “Nghe nói gần đây em học vẽ tranh.”

“Đúng vậy, thầy nói vẽ tranh rất tốt, có thể luyện tập cơ tay, có lợi cho hồi phục.”

“Huấn luyện hồi phục của em cũng phải đi làm đúng hạn, mới có lợi cho chân của em. Hôm nay anh đến bệnh viện tìm bác sĩ của em nói chuyện, cô ấy nói gần đây em không đến.”

Tùy Ý thản nhiên à một tiếng, mắt hững.

Cô không muốn nói chuyện này, ngược lại lôi kéo Kỷ Tùy Châu nói chuyện khác. Lại hỏi anh có muốn ăn bánh mì làm không, rồi hướng khởi nhờ bảo mẫu vào nhà bếp bưng ra.

Kỷ Tùy Châu ngăn bảo mẫu lại, chỉ nói với em gái: “Em thích làm gì anh tìm người về dạy em, sau này đợi em khỏe lại anh sẽ mở một cửa hàng cho em. Cho dù em muốn làm gì anh đều có thể chiều ý em, chỉ duy nhất một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đừng đến trêu chọc Doãn Ước nữa.”

Tùy Ý ánh mắt buồn bã, giận dữ nói: “Em trêu gì cô ấy!”

“Em đi nói gì với cha mẹ cô bé đó thì trong lòng em rõ. Hôm nay a-xít đó không hất lên mặt cô ấy, là may mắn của em.”

“Sao anh lại biết?” Khi Tùy Ý hỏi câu này, liền chú ý đến tay phải quần băng gạc của anh trai, “Tay anh làm sao vậy, bị thương?”

Cô hơi kích động, kéo tay anh lại muốn xem. Trong lúc tranh chấp lại đụng đến vết thương của Kỷ Tùy Châu, anh đau đến cau mày.

“Chẳng lẽ anh bị văng trúng? Anh, em không cố ý đâu, chỉ là em giận quá. Dựa vào cái gì mà chân em không đi được, mắt cô ta lại sắp sáng. Em không phục!”

“Chân em không tốt chính là vấn đề của em, huấn luyện hồi phục em không nghiêm túc thực hiện, làm sao mà tốt lên được. Về phần Doãn Ước, sau này em không cần lo tới đâu.”

“Tại sao em không thể quản, là ai hại em thành ra như vậy, là em trai của cô ta! Anh, anh cũng thật lạ, lúc trước anh ngăm ngăm hại cô ta, mắt cô ta bị mù cũng là do anh làm. Nếu đã làm rồi, sao lại mềm lòng. Người của nhà họ Doãn không đáng được cảm thông.”

Kỷ Tùy Châu gương mặt lạnh lẽo, nhắc chân xoay người rời đi. Tùy Ý nóng nảy mau chóng đuổi theo, nhưng xe lăn làm sao nhanh hơn đôi chân dài của đối phương.

Mất thấy người đã tới cổng, Kỷ Tùy Châu trước khi đi quay đầu lại nói với em gái: “Đó là ân oán giữa anh và cô ấy, người khác không có tư cách xen vào.”

4. Chương 4: Dây Dưa

Cuộc phẫu thuật của Doãn Ước tiến hành thuận lợi, một tháng sau, thị lực cơ bản được phục hồi.

Ba Doãn Ước kích động đến muốn mở tiệc chúc mừng, Doãn Ước ngăn lại.

“Tình hình nhà chúng ta thế này, vẫn nên dừng phô trương quá.”

Ông nhớ đến đứa con trai vẫn còn trong lao ngục, lại hỏi: “Đến thăm nó không?”

Doãn Ước nghĩ ngợi: “Ừ, nên đi một chuyến.”

Ngoại trừ đi thăm tù, phần lớn thời gian Doãn Ước đều ở trong hội quán vật lý trị liệu. Ông nội quan tâm đến vấn đề cá nhân của cô, luôn khuyến khích cô ra ngoài kết giao bạn bè.

“Cả ngày con chôn chân ở chỗ này, ở đây không thích hợp với người trẻ tuổi như con đâu.”

Rồi ông nghe nói lớp trung học của cô mở buổi họp lớp, nhất định bắt cô tham gia. Trong lớp cô có mấy nam sinh điều kiện tốt, đến giao lưu cũng được, hội bạn học đã đặt phòng trong một hội sở cao cấp.

Doãn Ước không muốn đi đến chỗ như vậy, nhưng không chịu nổi ông nội suốt ngày cầm rằm bên tai, chỉ có thể ứng phó đi một chuyến.

Tới nơi đó ngồi xuống, mới phát hiện đa số đều là bạn học nam. Đàn ông uống chút rượu liền hiện nguyên hình, nói chuyện thô tục sỗ sàng, học sinh thời đó không dám lơ đãng thì lúc này đều mượn rượu làm liều.

Doãn Ước đứng lúc bị cảm cúm, lại ác cảm khi họ làm vậy, mượn cớ khó chịu nên ra về trước. Khi đi qua gian phòng nọ, có người đàn ông đi từ bên trong ra châm thuốc. Doãn Ước vừa nhìn thấy mặt người nọ liền thầm than không ổn rồi, muốn quay đầu chạy lấy người, nhưng không còn kịp nữa.

Giang Thái cất thuốc và bật lửa trong tay, như cười như không nhìn chằm chằm Doãn Ước.

“Cô Doãn, trùng hợp vậy.”

Anh ta thấy trong tay Doãn Ước không cầm gậy dò đường, lại thấy đôi mắt linh động có thần của cô, trong lòng hiểu được ngay.

“Mắt của cô Doãn bình phục rồi, chúc mừng nha.”

“Cám ơn tổng giám đốc Giang.”

“Nếu đã như vậy, mời vào đây uống một ly, xem như thay cô chúc mừng.”

Nói xong, anh ta đẩy cửa phòng ra. Bên trong trai gái nói cười lập tức im lặng. Có một cô gái xinh đẹp lớn gan, nhanh chóng đi tới bên cạnh Giang Thái, áp sát cười duyên: “Ôi tổng giám đốc Giang, anh đột nhiên trở lại, làm em sợ đến mức tim gan thất lại nha.”

Giang Thái đẩy cô ta ra: “Tim gan không khỏe thì đi bác sĩ, để người ta thay cho cô một quả tim heo.”

Loại phụ nữ này chơi nhiều cũng chán, nội mùi nước hoa trên người, cũng đâm vào não anh ta sinh đau. So sánh hai cô với nhau, Doãn Ước mặc quần jean yếm thanh lịch trong sáng, ngược lại làm người ta thích mắt. Hơn nữa, mắt cô cũng nhìn thấy rồi, đôi mắt đen láy to tròn càng thêm hấp dẫn.

Ngày hôm đó hắt ra khỏi hội quán liền hối hận, theo đuổi người con gái như Hạ Tịch chỉ là vì lợi ích, Doãn Ước thế này mới hợp khẩu vị của anh ta. Chỉ là đi cũng đi rồi, quay trở lại có hơi tổn hại thể diện.

Hôm nay số đỏ, để anh ta bắt gặp cô đúng lúc.

Doãn Ước lại cảm thấy vận số của mình xui xẻo, sao lại đụng phải tên Giang Thái này.

Cô muốn chạy lại chạy không được, người trong căn phòng này hầu như đều là tay chân của Giang Thái, cô tuyệt đối chạy không thoát. Chỉ có thể kiên trì đi vào cùng hắn trước rồi tính sau.

Vừa vào cửa, trên chiếc sofa đơn độc trong góc phòng có một người đàn ông ngồi đó, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhắm lại, gà gật.

Lại có thể là Kỷ Tuyền Châu!

Doãn Ước sau năm năm lại nhìn thấy anh, tim đập nhanh đến nỗi suýt bay ra khỏi cổ họng. Một khắc đó cô cảm thấy Giang Thái như hạt mưa bụi, còn kia mới là đại boss chân chính.

Người trong phòng đồng loạt nhìn cô, da đầu Doãn Ước như đang run lên. Giang Thái giật lấy chai rượu trắng trong tay người khác, giơ lên trước mặt Doãn Ước.

“Cô Doãn, uống ba ly chứ?”

Doãn Ước nói: “Tổng giám đốc Giang, tôi bị cảm, còn đang uống thuốc.”

“Không sao, nếu uống một ly này mà té ngã không dậy nổi, tôi cho người kêu xe cấp cứu giúp cô.”

Lời này rất độc, hàm ý tựa như đang nói, Doãn Ước cô hôm nay cho dù có chết tại đây, thì ly rượu này cũng phải uống.

Thái dương Doãn Ước nhảy thành thịch, hy vọng Kỷ Tuyền Châu cứu cô là viễn vông, cô nghĩ chỉ có thể hạ giọng với Giang Thái thôi.

“Tổng giám đốc Giang bảo tôi uống, tôi chắc chắn uống rồi. Nhưng Giang tổng không thể ức hiếp người, kêu một mình tôi uống đó chứ.”

Giọng cô thật ngọt ngào, ngay cả Kỷ Tuyền Châu đang nhắm mắt ngủ gật cũng phải mở mắt ra.

Doãn Ước chỉ có thể làm như không nhìn thấy anh, tiếp tục cười với Giang Thái.

Giang Thái thấy cô cười đến lòng ngứa ngáy, nhất thời ầm đầu khoe khoang; “Nào, cô uống một ly thì tôi uống một ly, được chưa?”

“Sao được, anh là đàn ông tôi là phụ nữ, sao có thể sử dụng ly giống nhau được.”

Giang Thái càng thêm hưng phấn, cầm lấy cái cốc có chân trên bàn gơ ra với Doãn Ước: “Tôi dùng cái này thì được rồi chứ gì.”

Doãn Ước hài lòng gật đầu, cầm lấy cái ly nhỏ, tự rót rượu cho mình, rót xong lại rót cho Giang Thái. Lúc này Giang Thái nổi máu dè, đầu thêm quần rượu nhiều rượu ít. Trong mắt hấn, uống luôn Doãn Ước chỉ là chuyện của vài phút sau.

Hai người họ một ly nhỏ một cốc lớn, uống qua uống lại năm sáu ly.

Doãn Ước xem như có chút tửu lượng, trước đây khi theo ông nội học xoa bóp, cũng học ông uống rượu. Chỉ là rượu trắng cay quá, cô uống hai ly liền ho khan.

Cô như vậy càng làm Giang Thái hưng phấn, nghĩ rằng cô không biết uống rượu, bản thân càng thêm uống đến không kiêng dè gì.

Trong lòng Doãn Ước bồn chồn. Cô là đang đánh cược, cược Giang Thái hay mình say trước. Người như Giang Thái, vừa mới uống rượu vào khả năng hơi lớn. Giờ đang uống rượu trắng, lại uống lượng lớn như vậy, trừ phi hấn là tửu tiên hạ phạm, nếu không chắc chắn phải say.

Chuyện duy nhất cô cần làm, chính là say trễ hơn hấn một chút.

Quả nhiên, uống xong hai ly, sắc mặt Giang Thái có chút bất thường. Doãn Ước nhân lúc hấn không chú ý, cầm lấy ly nước bên cạnh không biết là của ai, ngửa đầu uống cạn.

Lại uống thêm hai ly, lúc này Giang Thái hoàn toàn không được rồi, ngồi phịch xuống sofa như con chó chết.

Doãn Ước thở phào, đang chuẩn bị chuẩn đi, một thủ hạ của Giang Thái gọi cô lại: “Cô đi đâu.”

Họ không dám tùy tiện thả Doãn Ước về, ngộ nhỡ Giang Thái tỉnh lại không tìm thấy người, họ không muốn gặp họa.

Doãn Ước do dự, nhất thời hơi rượu bốc lên, chỉ ước có thể đi vào nhà vệ sinh nôn một trận. Đang định lên tiếng, Kỷ Tuyền Châu luôn một mực im lặng đột nhiên đứng lên đi về phía cửa, thuận miệng nói: “Đưa tổng giám đốc Giang về nhà trước đi.”

Thuộc hạ của Giang Thái hơi sợ anh: “Vậy cô gái kia...”

“Còn đông dài. Giang tổng uống nhiều rồi, lỡ như lát nữa trúng độc cồn, các người không ai gánh nổi trách nhiệm đâu.”

Lời này chí lý, mọi người ngấm lại đêm nay Giang Thái uống khá nhiều, đều thay hấn đổ mồ hôi. Nhưng cứ vậy thả Doãn Ước đi lại có chút không cam lòng. Xem bộ dạng của Kỷ Tuyền Châu, đêm nay muốn làm người bảo lãnh rồi. Họ tuyệt đối không đắc tội nổi anh.

Sau khi cân nhắc xong, mấy người họ không còn cách nào, chỉ có thể khiêng Giang Thái rầu rĩ ra về.

Doãn Ước dựa vào khung cửa, ôm lồng ngực bị chất cồn làm cho đập mạnh, nhìn theo bóng lưng của Kỷ Tuyền Châu. Cùng anh rời đi còn có hai người, một trong số họ hình như chính là người đưa nước cho cô.

Họ đi rồi, Doãn Ước gian nan chạy đến nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo một hồi.

Sau khi nôn sạch sẽ, cô ra ngoài định gọi xe, nhưng hội sở ở nơi hẻo lánh, đợi cả buổi cũng không thấy có chiếc taxi nào đi ngang qua.

Cô lấy điện thoại ra chuẩn bị đặt đi, phần mềm gọi xe mới cài đặt không sử dụng được, cô đau đầu đứng trong gió lạnh chịu trận, lạnh đến nỗi toàn thân phát run.

Không biết khi nào, một chiếc xe màu đen đỗ trước mặt cô. Sau khi kính xe quay xuống, lộ ra gương mặt lạnh lùng của Kỷ Tùy Châu.

Biểu cảm đó, như thể có ai đó thiếu nợ anh ta ba mươi triệu nhân dân tệ.

“Lên xe.”

Anh nói với cô.

Doãn Ước không hề muốn lên xe anh chút nào.

Kỷ Tùy Châu cũng không nói thêm mấy lời vô dụng, lập tức quay kính xe lên. Doãn Ước ngấm lại tình cảnh bây giờ, cảm thấy không nên lấy sự an nguy của cá nhân ra để giận dỗi, nhanh chóng mở cửa bên cạnh tài xế, chui vào trong xe.

Tài xế thấy cô ngồi bên cạnh mình có hơi bất ngờ, nhưng không nói gì, chỉ đạp ga phóng nhanh khỏi hội sở.

Trên đường đi, ba người không ai nói với ai câu nào.

Một lát sau, Kỷ Tùy Châu mới nhớ hỏi Doãn Ước sống ở đâu, hỏi hai lần không ai trả lời. Chợt nghe lão Tài xế nói: “Thưa chủ tịch, cô ấy đã ngủ.”

Cả gan ghê nhỉ, ở trên xe anh mà cũng dám ngủ.

“Bây giờ phải làm sao, thưa chủ tịch?”

Kỷ Tùy Châu suy nghĩ rồi đáp: “Đến Đường Ninh.”

Xe nhanh chóng chạy đến cửa khách sạn năm sao, Kỷ Tùy Châu đặt một căn phòng cho Doãn Ước, tìm vài nhân viên nữ đỡ cô vào phòng, còn mình thì đi về nhà.

Giữa trưa hôm sau Doãn Ước bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mới phát hiện mình ngủ ở một nơi xa lạ.

Cô hoảng hốt, đầu dây bên kia là tiếng của ông nội, hỏi cô sao không đi làm. Tránh để ông lo lắng, cô cố gắng bình tĩnh ứng phó, sau khi cúp máy liền ngã xuống giường, ra sức nhớ lại tình hình tối qua.

Cô nhớ mình uống rượu với Giang Thái, cuối cùng đánh bại anh ta. Cũng nhớ rõ chuyện mình tự rời khỏi hội sở, rồi sau đó cô lên xe của Kỷ Tùy Châu.

Cho nên Kỷ Tùy Châu không đưa cô về nhà, ngược lại đến khách sạn thuê phòng?

Doãn Ước ôm ngực đứng lên, tìm xung quanh phòng một hồi, không phát hiện bóng dáng của Kỷ Tùy Châu. Lại nhìn mình, trên người vẫn mặc bộ đồ hôm qua, mới thoáng yên tâm.

Muốn gọi điện thoại cho đối phương hỏi một chút, nhưng hồi lâu cũng không có can đảm, cuối cùng đành đổ thừa bản thân thật đáng xấu hổ. Rõ ràng lúc lên xe đã tự dặn với lòng là không được ngủ, kết quả rượu bốc lên liền không khống chế được.

Vì thế, cô lại thấy may mắn khi mình ngồi ở ghế phụ lái.

Cô ở trong nhà vệ sinh chỉnh trang lại mình, ra khỏi khách sạn về nhà. Đầu đau như búa bổ nên chỉ có thể đánh một giấc trước đây, mãi đến chạng vạng mới thức dậy.

Sau đó cô bắt đầu tự vấn chính mình, cô còn có thể đến hội quán vật lý trị liệu nữa không.

Giang Thái cố chấp hơn tưởng tượng của cô. Có lẽ thứ không đạt được vẫn là thứ tốt nhất, đến khi thật sự cho hấn bắt đầu, chơi chán rồi sẽ ném sang một bên thôi.

Nhưng Doãn Ước không thể chần chừ đáp bản thân, tùy tiện đưa cho hắn chơi.

Đêm qua hắn lại mệt trong tay mình, bây giờ e rằng không hay rồi. Cô quyết định không quay về làm việc trước đã, đợi qua cơn giông này rồi tính tiếp.

Không đi làm cũng không thể nhàn rỗi ở nhà, vì thế Doãn Ước quyết định lên mạng nộp sơ yếu lý lịch tìm việc.

Bằng cấp của cô không cao, không học ở trường đại học danh tiếng, trong tay chỉ có bằng cao trung. Kinh nghiệm làm việc chỉ là nhân viên vật lý trị liệu, nhưng cô không muốn làm lại công việc này.

Giang Thái giỏi như vậy, ngộ nhỡ gặp lại hắn ở hội quán khác thì sao?

Doãn Ước muốn tìm một công việc văn phòng. Nộp mấy trăm bản sơ yếu lý lịch, trả lời lại ít ỏi, cuối cùng cũng có một công ty điện ảnh tên Wenda cho cô cơ hội phỏng vấn, vị trí công việc là nhân viên lễ tân.

Có lẽ nhìn tấm ảnh trên sơ yếu lý lịch của cô, cảm thấy cô trông cũng được nhỉ.

Doãn Ước không có tư cách chọn lựa, hết lòng chuẩn bị đúng thời gian giao hẹn đến công ty đối phương.

Mới vừa bước vào công ty đã nhận được tin nhắn, vừa xem lướt qua, hơi thở nháy mắt ngưng trệ.

Tin nhắn chỉ có một câu: Doãn Hàm bị oan.

Doãn Hàm là em trai cô. Năm năm trước can tội mưu sát không thành khiến người khác trọng thương, hiện giờ đang ở trong tù chịu hình phạt.

5. Chương 5: Dũng Khí

Cả quá trình phỏng vấn không được thuận lợi.

Tâm tư của Doãn Ước hoàn toàn không đặt vào đây, phần vấn đáp không phải là không đáp được mà là hỏi một đằng trả lời một nẻo. Nhóm phụ trách phỏng vấn vốn đã động lòng với vẻ xinh đẹp của cô, chỉ đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy bình hoa xinh đẹp này không thể không tuyển vào công ty.

Doãn Ước hoàn toàn không quan tâm đến kết quả phỏng vấn, trong đầu cô chỉ toàn là tin nhắn kia, cùng với người đã gửi nó. Cô có gọi lại, nhưng đối phương đã tắt máy. Sau đó cô có gọi thêm vài lần nữa, nhưng vẫn không được.

Hiển nhiên ý định của người đó là không muốn để cô tìm ra, gửi tin nhắn xong liền tắt máy, thậm chí số sim này có lẽ người đó không bao giờ sử dụng lại nữa.

Cô có cách gì để tìm ra được người này?

Phỏng vấn kết thúc gần giữa trưa, nhân viên đều ra ngoài ăn cơm. Doãn Ước hòa vào nhóm người đi ra ngoài, lúc chờ thang máy, cô thấy thang máy bên cạnh trống trơn không ai đi, bèn bước qua đó nhấn nút. Trong tay cô vẫn cầm điện thoại, chưa từ bỏ ý định lại gọi thêm hai cuộc nữa.

Trong điện thoại vẫn truyền đến tiếng tút tút tắt máy, Doãn Ước có chút ảo não. Đúng lúc cửa thang máy mở, cô không kịp nhìn rõ, bước vào.

Đi vào mới phát hiện bầu không khí có gì đó sai sai.

Trong thang máy có ba người, một ông thấp người tuổi tác hơi cao Doãn Ước nhận ra, chính là tổng giám đốc của công ty này. Cô đã nhìn thấy ảnh của ông ta trên trang chủ công ty.

Nhưng lúc này ông ấy hiển nhiên đang tiếp khách.

Hai người kia dáng thư sinh, một trong số họ là người đã đưa nước cho cô hôm ở hội sở cao cấp đó.

Vừa thấy người này, trong lòng Doãn Ước chợt có dự cảm, nhìn sang người còn lại, quả nhiên là Kỷ Tùy Châu. Anh từ trên cao liếc mắt nhìn xuống cô, sắc mặt dường như không vui.

Doãn Ước hiểu ra, đây chính là thang máy chuyên dụng cho cấp cao trong công ty, khó trách không thấy ai dùng. Cho nên đây là công ty của Kỷ Tùy Châu?

Đang muốn đi ra, cửa thang máy đột ngột đóng lại, trong không gian khép kín, bốn người đều im lặng, thang máy đi xuống trong bầu không khí khó xử.

Người mất hứng nhất phải kể đến tổng giám đốc Wenda, ông ta khó khăn mới có cơ hội để hợp tác với Thịnh Thế, còn hân hạnh mời được Kỷ Tùy Châu đến công ty tham quan. Kết quả lại nhảy ra một nữ nhân viên ẩu tả thế này. Đây chẳng phải có ý muốn đập bể chén cơm của ông à.

Trong lòng tổng giám đốc cân nhắc, chốc nữa sẽ điều tra xem nữ nhân viên này là ai, ngay tức khắc khai trừ khỏi công ty mà không cần thương lượng.

Doãn Ước không có thời gian để cân nhắc tâm tư của tổng giám đốc, cô lại nhớ đến tin nhắn kia. Nếu nhờ Kỷ Tùy Châu giúp đỡ, có thể sẽ tra ra được tung tích của đối phương.

Vì thế, cửa thang máy vừa mở ra, cô cũng theo họ ra ngoài. Mấy người đàn ông chân dài đi nhanh, cô bị bỏ lại một đoạn ở phía sau, bất giác nói: “Kỷ Tùy Châu, anh đợi chút.”

Tổng giám đốc của Wenda hoảng hốt không nhẹ, ông quay đầu lại nhìn Doãn Ước.

Kỷ Tùy Châu cũng quay lại: “Chuyện gì?”

“Tôi có việc gấp muốn tìm anh nói chuyện, hiện giờ anh có thời gian không?”

Kỷ Tùy Châu đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Giờ tôi hơi bận, chút nữa cô...”

“Thôi vậy.”

Dùng khí của Doãn Ước chỉ ở một chớp mắt, đối phương từ chối cô liền nhụt chí. Sau đó cô nghĩ, cho dù nói với anh cũng vô dụng. Anh ghét Doãn Hàm như vậy, chắc chắn cảm thấy đó chẳng qua là trò bịp bợm của cô.

Cho anh xem, chính là rước lấy cười nhạo của anh.

Doãn Ước khoát khoát tay với anh, bước nhanh chân chuẩn bị đi. Thời điểm đi ngang qua anh, Kỷ Tùy Châu nói với cô: “Số của tôi vẫn không đổi.”

“Hả? À ừ biết rồi.”

Doãn Ước đi có hơi mau, gần như là chạy. Cô không thấy được tổng giám đốc Wenda ở đằng sau lộ ra biểu cảm tự cho đã hiểu, một đường đi thẳng ra ngoài vẫy taxi ngồi vào trong, vội vã về nhà.

Vài ngày sau đó cô nghĩ đủ mọi cách tìm ra chủ nhân của số sim đó, nhưng đều không có manh mối.

Số sim này là sim không đăng ký, đối phương quyết tâm không muốn cô tìm được, bằng bản lĩnh của cô quả thực hết đường xoay sở. Cô thử nhắn tin lại đặt điều kiện với đối phương, nhưng đối phương hoàn toàn không quan tâm đến.

Bên này chuyện sim số vẫn chưa có tiến triển, bên Wenda lại truyền đến tin tốt. Cô thuận lợi thông qua phỏng vấn, công ty thông báo cô đi làm.

Doãn Ước nhớ lại biểu hiện hôm đó của mình, cảm thấy dùng hai chữ ‘tệ hại’ cũng không đủ để hình dung. Như vậy mà cũng muốn tuyển dụng cô, công ty này thiếu người lắm à?

Ngày đầu tiên nhận việc lại nhận được tin, càng khiến người ta khiếp vía.

Cô vốn xin vào vị trí lễ tân công ty, kết quả nhân sự lại sắp xếp cô đến văn phòng tổng giám đốc. Làm trợ lý cho thư ký tổng giám đốc, chức danh trợ lý, công việc thực tế gần như chỉ có một: pha cà phê.

Doãn Ước vô cùng khó hiểu, đối phương lại giải thích với cô: “Tổng giám đốc của chúng ta rất chú trọng đến cà phê, ngày đó lúc nhận lời phỏng vấn, chẳng phải cô có nói mình rất giỏi chuyện này à.”

Cô có từng nói qua sao? Quả thực Doãn Ước không nhớ rõ. Nhưng mà kỹ thuật pha cà phê của cô cũng không tệ lắm, đây đều là nhận dạy dỗ của người nào đó. Cô theo anh một thời gian, ngoại trừ học được

hàm nghĩa chân chính của câu ‘biết người biết mặt không biết lòng’ ra, thứ còn lại cũng chỉ học làm thế nào để pha được một ly cà phê thượng phẩm.

Nhưng vì một ưu điểm như vậy liền tuyển dụng cô với mức lương cao, có phải có gì đó sai sai hay không?

Doãn Ước nhớ đến hôm đó ở công ty này gặp được Kỷ Tùy Châu, lo rằng chuyện này có liên quan đến anh, vì thế lúc nói chuyện phiếm với thư ký tổng giám đốc, cô có hỏi gần hỏi xa.

Thư ký họ Đinh, là một phụ nữ trung niên ngoài bốn mươi tuổi, thoát nhìn con người không tệ.

“Wenda không phải công ty nhỏ, ông chủ lớn nhất của chúng ta chính là tổng giám đốc Dịch. Dịch tổng thường thức cô, cô phải cố gắng nhiều nhé.”

Thư ký Đinh không đoán được lai lịch của Doãn Ước, nhưng nghe nói cô ấy là đích thân Dịch tổng tuyển vào. Nếu vậy thì chính là nhân vật tầm cỡ, cô không đắc tội nổi.

Cho nên công việc mới của Doãn Ước làm khá thuận lợi, người trong văn phòng tổng giám đốc không nhiều lắm, ngoại trừ thư ký cộng thêm cô thì tổng cộng có ba trợ lý. Hai người còn lại đều là nam, thư ký Đinh lại khách sáo với cô, cơ bản không có gì phiền lòng.

Mỗi ngày, ngoại trừ pha cà phê thì không có việc gì khác, nhưng tổng giám đốc uống không nhiều cà phê như vậy, cô chỉ có thể tìm công việc khác để làm. Máy in hết giấy cô thêm vào, giấy loại ở các nơi cô liền phụ trách bỏ vào máy hủy giấy. Trà nước của mấy người họ cô luôn pha sẵn sàng, nếu không thì làm chút chân chạy việc vặt mua trà chiều, đi photo .

Có lúc cô cầm khăn lau cửa sổ, bị tổng giám đốc bắt gặp, nhanh chóng kêu cô đến: “Tiểu Doãn à, mấy chuyện này có nhân viên vệ sinh làm, cô không cần làm, cô pha cà phê là được rồi. Tôi rất thích cà phê cô pha.”

Nói thật, kỹ thuật pha cà phê của Doãn Ước là thông qua khảo nghiệm khắc nghiệt của Kỷ Tùy Châu, mang đến đồ dành Dịch tổng chắc chắn không thành vấn đề.

Vì thế, ngày qua ngày cứ bình bình trôi đi, cho đến một ngày họ Doãn Ước cùng Dịch tổng đi đến sân đánh tennis.

Ngày đó, Dịch tổng cùng đối tác bàn chuyện làm ăn, thuận tiện chơi bóng để gắn kết tình cảm. Dẫn theo trợ lý nam thì không hay, thư ký Đinh thì tuổi tác hơi lớn, nhìn đi nhìn lại chọn trúng Doãn Ước.

Ông lại sợ Doãn Ước hiểu lầm còn cố ý giải thích với cô: “Cô đi theo xách vợt cho tôi là được, không cần làm gì khác.”

Ông chủ khách sáo như vậy, Doãn Ước cũng không tiện chối từ, nghỉ chơi bóng cũng sẽ không gặp rắc rối gì, liền đồng ý đi theo.

Kết quả vừa đi lại phát hiện nhân vật chính hôm nay là Giang Thái, nhũ thâm, tai vạ này cũng lớn thật.

Giang Thái chạm mặt với Doãn Ước ở nơi này có chút bất ngờ, nghĩ lại một chút liền hiểu được. Cô gái này là đang trốn tránh hắn, khó trách hắn đến hội quán vật lý trị liệu hai lần, họ đều nói cô không ở đây.

Vì đề phòng hắn mà cả công việc cũng thay đổi. Nhưng chẳng lẽ cô không biết thế giới này rất nhỏ à, dạo quanh một vòng chẳng phải lại rơi vào tay hắn sao.

Trong lòng Giang Thái vô cùng đắc ý, lúc chơi bóng vì vận may tốt mà liên tục thắng, hơn nữa Dịch tổng luôn có ý nhường nhịn, sáng sớm chơi tennis, toàn thân Giang Thái ra mồ hôi, tâm trạng tốt, liền bàn bạc xong một vụ lớn với Wenda ở ngay tại chỗ.

Trên sân tennis Giang Thái đắc ý, nên muốn trên tình trường cũng vô độ một phen. Hắn nhìn Doãn Ước vẫn luôn ở bên cạnh Dịch tổng, chào hỏi cô: “Cô Doãn đánh một bàn chứ?”

“Ngại quá Giang tổng, tôi không biết.”

“Cô xem con người cô, lần nào tôi muốn cô làm gì đó cô đều từ chối, nhưng cuối cùng chẳng phải cô đều thuận theo tôi sao?”

Doãn Ước nghĩ, quả thật giống như hần nói, chẳng qua mỗi lần đến cuối cùng, cô đều không cho hần được toại nguyện. Trong lòng Giang Thái chắc là rất giận nhĩ.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, hần cũng không tiện nổi giận, trước mắt xem ra vẫn đang kiềm chế.

Nhưng mà hần kiềm chế như thế nào, thì ý đồ cướp đoạt trần trụi trong mắt hần cũng không che giấu được. Tên cáo già Địch tổng liếc mắt một cái liền nhìn ra, trong lòng nhủ thầm: Cô Doãn Ước này ở đâu ra thể này, quen biết Kỷ Tùy Châu, còn có quan hệ với Giang Thái. Nhân vật lớn như vậy, sao lại chạy đến làm việc trong công ty mình. Chẳng lẽ ông mạo phạm tổ tiên, mắc phải vận rủi?

Lúc dùng cơm trưa, ông vẫn để ý thái độ của Giang Thái với Doãn Ước, khách sáo nho nhã lễ độ, hoàn toàn khác hẳn với vẻ cao ngạo ngang ngược lúc bình thường.

Lại nhìn thấy Doãn Ước có chút trốn tránh hần, không biết có phải đang lẩn tránh về mối quan hệ với Kỷ Tùy Châu không.

Dù sao một cô gái cũng không thể lấy hai chồng mà.

Địch tổng quyết định thử thăm dò. Dùng cơm xong, mọi người cùng nhau uống cà phê, ông bắt đầu khen ngợi kỹ thuật pha cà phê của Doãn Ước, Giang Thái nhân cơ hội tốt, yêu cầu Doãn Ước hôm nào đó cũng pha một ly cà phê cho mình.

Doãn Ước chỉ hận không thể đổ ly cà phê trong tay lên đầu hần, trong lòng vẫn đang suy nghĩ đối sách. Cuối cùng phải nói như thế nào, mới có thể khiến Giang Thái bỏ hần tà niệm?

Nghĩ nghĩ, cô lại nghĩ đến Kỷ Tùy Châu.

Theo quan sát của cô, Giang Thái vô cùng nể nang Kỷ Tùy Châu. Dường như không chỉ vì liên quan đến Thịnh Thế.

Đối phó với hạng ngang ngược như Giang Thái, phải tìm một người ngang ngược hơn mới có thể áp chế được hần. Mặc dù vô cùng không muốn, Doãn Ước cũng chỉ có thể tạm thời lấy Kỷ Tùy Châu làm lá chắn.

Giang Thái đợi hồi lâu không thấy cô trả lời, lại bắt đầu mất hứng: “Cô Doãn không nể mặt tôi gì cả, một ly cà phê cũng không chịu pha à.”

“Sao có thể chứ, hôm nào anh đến công ty, tôi nhất định sẽ pha cho anh. Bản lĩnh khác tôi không có, nhưng pha cà phê thì có thể.”

“Nghe ra, đã được cao nhân chỉ bảo?”

“Cũng không phải, chỉ là trước kia có pha cho Kỷ Tùy Châu. Anh cũng biết con người anh ta rất xoi mói, pha không ngon anh ta sẽ không uống đâu.”

Lúc cô nói chuyện, trên môi luôn giữ nụ cười, đối với xưng hô của Kỷ Tùy Châu cũng từ ‘chủ tịch Kỷ’ trang trọng đổi thành tên. Vậy thì thân thiết thế nào không cần nói cũng biết.

Mấu chốt là, cô nói đều là sự thật. Mặc dù tên khốn Kỷ Tùy Châu này đã hãm hại cô, nhưng chuyện pha cà phê cô không nói dối.

Về phần họ thích liên tưởng thế nào, đó là chuyện của họ. Cho dù phải giáp mặt đối chất với tên họ Kỷ, cô cũng không sợ.

Vừa nghe vậy, mấy người ở đây quả nhiên sắc mặt đều thay đổi.

Một người đàn ông đi theo bên cạnh Giang Thái vẻ mặt có hơi khoa trương, nhìn về sau lưng Doãn Ước gọi một tiếng: “Chủ tịch Kỷ.”

Doãn Ước nhìn lại, Kỷ Tùy Châu đang đứng ở sau lưng cô, biểu cảm khó lường.

Doãn Ước suýt nữa phun cà phê ra.

6. Chương 6: Hành Hung

Cho nên nói con người thật sự không nên làm việc xấu, thần linh trên trời đều nhìn thấy hết.

Doãn Ước ở sau lưng lấy Kỷ Tùy Châu ra khoe khoang khoác lác, lại bị anh bắt ngay tại trận. Cô lặng lẽ quay lại, cúi đầu im lặng.

Địch tổng lập tức đứng lên chào hỏi, Giang Thái cũng đứng dậy chào hỏi theo: “Hóa ra chủ tịch Kỷ cũng thích tennis, hay là lát nữa chúng ta đánh một trận?”

Kỷ Tùy Châu vừa đến còn chưa thay đồ, lúc này xắn tay áo lên tùy ý đáp: “Được.”

“Một lời đã định, ai thua phải mời cơm.” Nói xong, hắn nhìn sang Doãn Ước, “Hay là chúng ta đánh đôi nhé, hiếm khi có cả nam lẫn nữ ở đây.”

Doãn Ước không tiếp lời hắn, đứng ở sau lưng Địch tổng. Địch tổng dường như không biết nên đưa cô cho người nào, còn đang do dự.

Kỷ Tùy Châu nhận lấy túi vợt trong tay trợ lý, đưa đến trước mặt Doãn Ước: “Cô đi chuẩn bị đi.”

Đây là chuyện quái quỷ gì thế.

Doãn Ước nhận lấy túi, im lặng không nói gì, giữa Giang Thái và Kỷ Tùy Châu, cô quả quyết lựa chọn người sau.

Giang Thái vô cùng không vui, sắc mặt thối đến bốc mùi. Hắn dẫn theo trợ lý nam, chỉ có thể tạm thời tìm một cô gái đến hợp tác.

Người này Doãn Ước biết, tên là Chung Vi, là diễn viên mới nổi, đang dự định ký hợp đồng với Wenda. Cô này mặt xinh dáng chuẩn, máu chốt là đánh tennis có chút tài năng. Giang Thái có cô nàng hỗ trợ, phần thắng liền tăng cao.

Người ta nói đánh đôi thì phải xem tuyển thủ nữ, Doãn Ước so với Chung Vi, kém có hơi nhiều.

Trong lòng cô lặng lẽ cân nhắc, cho bản thân một ranh giới cuối cùng. Cho dù không thể hỗ trợ, cũng đừng gây thêm phiền toái cho Kỷ Tùy Châu.

Trình độ của anh thế nào trong lòng cô hiểu rõ, khi xưa thời điểm hai người chơi tennis thì Kỷ Tùy Châu chính là thầy của cô, nhưng chỉ được một ngày. Bởi vì quá đuối với học trò ngốc nghếch như cô, thử vài lần không được liền ném cô cho huấn luyện viên dạy dỗ.

Vì chuyện này, cô chịu không ít lời dạy bảo của Kỷ Tùy Châu. Nhưng Doãn Ước trời sinh thể chất bình thường, chạy nhảy đều không được, việc tỉ mỉ như pha cà phê lại làm rất tốt, việc vận động như đánh tennis quả thật làm khó cô.

Học tới học lui, học đến nghệ không tinh, bây giờ ngay cả cầm vợt thể nào cũng quên.

Kỷ Tùy Châu chọn cô làm cộng sự, hoặc là can đảm có thừa, hoặc là quá mức tự tin về thực lực của mình.

Đấu một trận định thắng bại, thời điểm bắt đầu phát bóng, hai cô gái liền ở trước lưới, còn hai anh chàng thì bọc hậu phía sau. Đánh không bao lâu, cục diện liền phát sinh biến hóa, Doãn Ước phát hiện mình đánh đến lui về phía sau.

Thực lực yếu kém của cô lập tức bị lộ.

Lại nhìn đối phương, Chung Vi cũng bị Kỷ Tùy Châu hai ba bước ép lùi về sau. Nhưng cô ta dáng cao thể lực tốt, miễn cưỡng còn có thể đón được mấy lần bóng.

Hai bên tiến vào thế giằng co, bên Doãn Ước cơ bản đều phải dựa vào một mình Kỷ Tùy Châu chống đỡ. Vừa mới bắt đầu đương nhiên không thành vấn đề, một lúc sau, thể lực giảm sẽ bị vây trong tình thế xấu.

Doãn Ước nhìn toàn thân anh đầy mồ hôi, cảm giác trong lòng không rõ thế nào.

Có chút áy náy lại có chút sáng khoái, một Kỷ Tùy Châu không gì không làm được, có ngày cũng sẽ bị người ta đẩy vào ngõ cụt.

Trong đầu nghĩ đến nhân tình thế thái liền dễ dàng bị phân tâm, bên kia đường bóng của Giang Thái nhắm hướng cô mà bay đến, Doãn Ước phản ứng chậm nửa nhịp, bóng đánh vào trong đường biên, nằm bên trong sân nên bên Giang Thái được một điểm.

Doãn Ước mệt thở hơi tai, cảm thấy bữa cơm tối nay không thể không mời.

Bên kia Kỷ Tùy Châu lại đi về hướng cô, tóc ướt sũng nên có chút lộn xộn, toàn thân nhìn qua khí thế tràn đầy, một chút cũng không thấy sốt ruột.

Đi qua bên cạnh Doãn Ước, anh lấy vợt đập vào vai cô, thốt ra một câu: “Tập trung tinh thần.” Sau đó đi đến sát mép biên lau mồ hôi, uống nước.

Doãn Ước bị phê bình, thái độ càng thêm nghiêm chỉnh, lướt tiếp theo liền đánh không tồi. Dựa vào bọc lót vô địch bên ngoài của Kỷ Tùy Châu, rốt cuộc gỡ lại một điểm, cuối cùng hai bên biến thành tỉ số 4:4 ngang nhau.

Giang Thái đối với cục diện này hiển nhiên không hài lòng, bất chấp hết phong độ quân tử gì đó, mấy lượt phát bóng kế tiếp hoàn toàn nhắm về phía Doãn Ước.

Chiến thuật là không sai, chỉ có hơi mất mặt. Đường đường một tổng giám đốc của tập đoàn Liên Chúng, khi thi đấu hữu nghị lại nhắm vào nữ tuyển thủ của đối phương mà đánh, truyền ra bên ngoài sẽ rất bê mặt.

Địch tổng ở bên ngoài xem mà đổ mồ hôi hột, so với chính mình vào sân còn khấn trương hơn.

Thịnh Thế và Liên Chúng là nhân vật lớn ông không đắc tội nổi, nhưng ông chỉ có một Doãn Ước, phải đem cô giao cho ai đây?

Trên sân nhịp bước của Doãn Ước rõ ràng hơi loạn, sơ xuất bắt đầu tăng nhiều, mặc dù Kỷ Tùy Châu đã chạy như bay cứu bóng, họ cũng rất khó được điểm. Đánh tới thời điểm tỉ số 5:4, hai chân Doãn Ước nhũn ra, cổ họng khô khốc, mồ hôi chảy xuống mắt. Cô cảm giác mình như con cá bị mắc cạn trên bờ.

Nhưng Giang Thái vẫn không buông tha cô. Một đường phát bóng mạnh mẽ nhắm thẳng ngay mặt cô bay đến, trong lòng Doãn Ước lo sợ, chạy thì không còn kịp, vốn muốn miễn cưỡng tiếp bóng nhưng bị mồ hôi dưới chân làm trượt, cả người liền ngã sòng xoài.

Cây vợt văng xa khỏi người, lần này Doãn Ước té hơi nặng, hồi lâu vẫn không thể tự đứng lên.

Kỷ Tùy Châu đi đến trước mặt cô, đưa vợt ra kéo cô đứng dậy. Doãn Ước đưa tay nắm vợt, lúc này mới phát hiện cẳng tay phải của mình bị trầy da, máu đang từ từ chảy ra.

Tất cả mọi người chạy đến, Doãn Ước vô cùng xấu hổ, đứng dậy rồi đơn giản xử lý vết thương, chuẩn bị tiếp tục vào sân.

Bên kia Giang Thái giả làm người tốt, còn nói không cần đấu nữa, chủ động mời cơm chiều.

Kỷ Tùy Châu đứng ở xa nhất, cách đám người nhìn thẳng vào Doãn Ước. Doãn Ước nghĩ anh vẫn còn muốn đấu, nhanh chóng nói: “Không sao, chúng ta tiếp tục đi.”

“Tiếp tục.”

Giọng nói Kỷ Tùy Châu rất có khí phách, làm cho người ta không thể phản bác.

Giang Thái có hơi ngờ vực nhìn hai người, định nói gì nữa, lại bị Kỷ Tùy Châu cướp lời.

Anh nói với Doãn Ước: “Cô nghỉ ngơi đi, Giang tổng, chúng ta đánh tiếp nào.”

Ba người làm sao đấu? Giang Thái không nói gì, Chung Vi cũng hơi lúng túng, nhìn chằm chằm Địch tổng. Địch tổng ra vẻ ‘cô không nên nhìn tôi’, hiển nhiên không muốn bị liên lụy.

Kỷ Tùy Châu đi vài bước lại quay đầu nhìn Giang Thái: “Sao vậy, hai đấu một Giang tổng còn không bằng lòng?”

Là đàn ông đều không chịu nổi khiêu khích này, đầu Giang Thái nhất thời nóng lên, vút lại Chung Vi một mình vào sân. Vốn đánh đôi thành đánh đơn nam, hơn nữa mau chóng một cú bóng phân thắng bại.

Cú bóng này bộc lộ đầy đủ tính cách ngang ngược bá đạo của Kỷ Tuyền Châu, chỉ đánh ba hiệp, anh trực tiếp đánh một trái vào giữa mặt Giang Thái, đối phương liên tục lùi về sau, cuối cùng đặt mông ngồi xuống đất.

Máu theo mũi hắt chảy ra, nhỏ giọt xuống sân bóng. Người ở đây ngoại trừ Doãn Ước đang bị thương và ‘người hành hung’ Kỷ Tuyền Châu ra, tất cả đều chạy đến đó.

Doãn Ước cảm thấy, trong lòng Giang Thái bây giờ nhất định đang ‘hỏi thăm’ tổ tiên mười tám đời nhà Kỷ Tuyền Châu. Đánh tennis thôi mà, có cần ra tay ngoan độc vậy không, người này đúng là không dễ chọc vào.

Giang Thái bị đánh vỡ mũi, chỉ có thể về trước. Trước khi đi, hắn tức giận đến nỗi không nói câu nào với Kỷ Tuyền Châu, chỉ là ánh mắt nhìn Doãn Ước hết sức hung ác.

Doãn Ước cảm thấy mình thật sự vô tội. Cô đâu trách Giang Thái hại cô rách tay, nhưng tại sao hắn lại muốn đem mối hận bị ai đó đánh vỡ mũi đổ hết lên đầu cô chứ?

Kỷ Tuyền Châu thì mặc kệ, anh là ông lớn là thiên thần, là nhân vật tầm cỡ thích làm gì thì làm. Một trận bóng đánh đến thư giãn gân cốt, ung dung bỏ đi tắm.

Doãn Ước tự thấy thật xúi quẩy, xin nghỉ phép với Dịch tổng, về nhà trước.

Ngày hôm sau, Kỷ Tuyền Châu vừa đến công ty, liền đụng phải tên ba hoa miệng rộng Bùi Nam.

“Nghe nói hôm qua anh vì người nào đó, đánh lệch mũi người ta à.”

“Bị lệch?”

Bùi Nam gật đầu: “Lệch thật đó, suốt đêm làm phẫu thuật, mới chỉnh thẳng lại được.”

Kỷ Tuyền Châu cười nhạo: “Đáng tiếc quá, sớm biết vậy thì xuống tay nặng hơn chút rồi.”

“Thâm thù đại hận gì vậy, chẳng phải chỉ hại Doãn Ước té ngã thôi à. Anh cũng thật là kỳ lạ, có phải quá biến thái rồi không. Chỉ cho phép mình ức hiếp Doãn Ước đến khổ sở, lại không cho người khác động vào một ngón tay của cô ấy.”

Kỷ Tuyền Châu đi phía trước, tiếp nhận văn kiện từ thư ký đưa lật xem, chỉ ra vài vấn đề cần sửa chữa lại trong đó, rồi đi về hướng phòng làm việc: “Không liên quan đến cô ấy, chỉ là ghê tởm đáng về bắt nạt phụ nữ của Giang Thái.”

“Con người hắn là vậy đó, ỷ vào có chút tiền liền trêu hoa ghẹo nguyệt, chủ tịch Giang cũng hết cách với hắn. Chỉ là xem ra Giang Thái có ý với Doãn Ước nha, anh nói xem hắn có thể nào...”

Kỷ Tuyền Châu trực tiếp cướp lời anh: “Đâu liên quan gì tới tôi.”

“Thật sự bỏ mặc sống chết của người ta à.”

“Tự rước lấy phiền toái thì tự đi mà thu dọn.”

“Thật đúng là vô tình mà.” Bùi Nam cảm thán, lại nghĩ đến một chuyện, “Đúng rồi, tôi nghe nói Giang Thái đang theo đuổi Hạ Tịch, tiến triển không được tốt lắm, bị mắng tép tát. Hạ mỹ nhân trong lòng vẫn chung tình với anh nha.”

Đang nói chuyện, Kỷ Tuyền Châu đẩy cửa phòng làm việc, mời vừa rót tách cà phê ngồi xuống, thư ký đi vào nói với anh chuyện chỉnh trang lại văn phòng.

Bùi Nam cũng đi theo nghe ngóng đầy lỗ tai, nghe xong liền hỏi: “Anh thật sự định xem nơi này là nhà à.”

Kỷ Tuyền Châu gật đầu.

Bùi Nam nhận lấy bản phác thảo thiết kế văn phòng, kết hợp với thực tế mà nghĩ, đột nhiên thốt ra một câu: “Đúng là không tệ. Sau này anh dẫn Hạ Tịch đến đây thăm quan phòng làm việc, rồi đưa cô ấy vào phòng trong, nghĩ thế nào cũng... Ối!”

Lời còn chưa dứt, một chiếc bút máy bay đến, đánh vào giữa ót của Bùi Nam, khiến anh choáng váng đầu óc.

Anh rút cuộc đã hiểu cái mũi của Giang Thái tại sao lại bị lệch. Lực tay của người này ghê gớm thật!

Kỷ Tùy Châu ném bút máy vào Bùi Nam liền đuổi ra ngoài, tự mình cầm bản thiết kế xem xét. Nhìn được một nửa, điện thoại đột nhiên reo, anh cầm lên xem, là một lời nhắc.

Hôm nay là sinh nhật ba anh, trước đây anh đã cài đặt lời nhắc.

Suy nghĩ một chút, anh gọi điện cho thư ký, bảo anh ta chuẩn bị một món quà thích hợp, sau khi tan ca liền đích thân lái xe về nhà lớn họ Trạch.

Chỗ đó anh rất ít khi trở về, một năm cộng lại không quá mười lần. Mỗi lần về tâm trạng đều không tốt, bầu không khí trong nhà rất áp lực bí bách, ai nấy đều sống rất dè dặt.

Lúc anh về, trong nhà đang có khách, là cấp dưới của ba anh. Hai người nói chuyện trong phòng khách, đối phương vừa thấy anh liền khách sáo đứng lên chào hỏi.

Ở trước mặt người ngoài, Kỷ Tùy Châu biểu hiện vô cùng đúng mực, tiến lùi tự nhiên, xã giao vài câu, mãi cho đến khi đối phương ra về, nụ cười khách sáo trên mặt thoáng tắt dần.

Ông Kỷ nhìn anh như vậy, trong lòng buồn phiền, nghĩ lại con trai hiếm khi về nhà, đành phải nuốt mấy lời giáo huấn trở vào.

Thời gian dùng cơm đã đến, người hầu trong nhà dọn thức ăn lên bàn, sau đó người nhà họ Kỷ đồng loạt ngồi xuống, những người khác thì lặng lẽ lui ra ngoài.

Ăn cơm tổng cộng có bốn người, ngoại trừ ông Kỷ và Kỷ Tùy Châu, còn có mẹ kế của anh và đứa em trai mà mẹ kế sinh ra.

Quan hệ bốn người phức tạp, một bữa cơm ăn đến khó chịu. Mỗi người đều hết sức duy trì vẻ ngoài bình thản, chỉ là bên trong dậy sóng mãnh liệt.

Ăn cơm xong, ông Kỷ gọi Kỷ Tùy Châu vào thư phòng, nheo một bụng lời nói nên không thoải mái.

“Anh thấy mẹ anh, có thể chào hỏi một tiếng không?”

“Mẹ con luôn sống ở Hoa Viên Vân Đô, hai hôm trước con mới gặp bà ấy.”

Ông Kỷ tức giận đập bàn: “Anh đừng giở thói ngang ngược trước mặt tôi. Anh cho là tất cả những gì bây giờ anh có là từ đâu mà ra. Người ta không nể mặt tôi, anh sẽ làm ăn thuận lợi hay sao? Công ty của anh có thể phát triển đến quy mô hiện tại à! Không có tôi, nửa bước anh cũng khó đi được.”

Mặt Kỷ Tùy Châu không chút thay đổi, giọng nói không mặn không nhạt: “Vậy ba có thể thử tuyên bố với bên ngoài cắt đứt quan hệ cha con với tôi, xem tôi có thể sống nổi hay không.”

7. Chương 7: Thăng Thừng

Hai cha con nói chuyện căng thẳng, ra về chẳng vui.

Mấy ngày kế tiếp, nhân viên của Thịnh Thế đều cảm thấy mỗi ngày trải qua đều tồi tệ, nhất là vị chủ tịch hội đồng quản trị kia, quả thật khổ không tả xiết.

Ông chủ ngày nào cũng tăng ca đến khuya, họ cũng vất vả theo, mỗi ngày sớm đến khuya mới về, mắt thành mắt gấu mèo, còn thường xuyên phải nghe giáo huấn. Mấu chốt là mỗi lần bước vào văn phòng chủ tịch là đều anh dùng hy sinh, sợ làm gì không tốt sẽ ‘máu tươi đầy đường’.

Vì thế, họ chỉ có thể xin Bùi Nam giúp đỡ. Nhưng bản thân Bùi Nam cũng sống không tốt hơn là bao.

Mỗi lần Kỷ Tùy Châu tâm trạng không tốt, con người sẽ đặc biệt xối mòi, cả anh cũng không tránh khỏi, còn phải xem sắc mặt người đó.

Hai cha con này làm như kẻ thù truyền kiếp, Bùi Nam biết Kỷ Tùy Châu là đang tức giận thái độ của ông Kỷ trong vụ em gái anh năm đó. Nhưng nhiều năm trôi qua vậy rồi, nút thắt này vẫn còn chưa gỡ được hay sao?

Bùi Nam lại càng thêm khẳng định, nhất thiết đừng nên đắc tội với Kỷ Tuyền Châu.

Nửa tháng sau, cơn tức của Kỷ Tuyền Châu rốt cuộc tiêu tan, mọi người trong văn phòng chủ tịch như đón ánh rạng đông. Ngày đó hơn năm giờ chiều, Kỷ Tuyền Châu đặc biệt về đúng giờ, cấp dưới hoan hỉ, đợi anh vừa đi thì mọi người nối gót theo sau, chưa đến vài phút đã ra về sạch sẽ.

Lúc Kỷ Tuyền Châu xuống lầu, đụng phải Bùi Nam, đối phương vô cùng kinh ngạc, hỏi anh: “Đi đâu vậy?”

“Thư giãn, thư giãn.”

Bùi Nam không nắm bắt được tư duy của anh, về nhà nói chuyện này với bà xã Bạch Lạc: “Em nói xem anh ta đi đâu thư giãn vậy, không lẽ là đi tìm phụ nữ?”

Bạch Lạc ngờ vực lườm anh: “Anh cho là anh à, Lão Kỷ là người đứng đắn.”

“Đứng đắn cách mấy thì cũng là đàn ông!”

Đúng như Bùi Nam phỏng đoán, Kỷ Tuyền Châu thật sự muốn đi tìm phụ nữ.

Anh đến số 103, vốn tìm thầy Doãn, kết quả vào vừa cửa liền nhìn thấy Doãn Ước ngồi đó xem tạp chí, vì thế nhất thời thay đổi chủ ý.

Doãn Ước cảm thấy gần đây có lẽ mình bị mắc đại hạn, đi đâu cũng có thể gặp xúi quẩy. Cô không còn làm ở đây, hôm nay chỉ là đến đón ông nội tan ca, kết quả tránh được Giang Thái, chết tử tế không chết lại gặp phải Kỷ Tuyền Châu.

Nhìn anh như vậy, còn khó chọc hơn Giang Thái, lời nói ra còn có thể bức tử người sống.

“Cô đi chuẩn bị chút đi, tôi vào trong phòng đợi cô.”

Lời này nghe ra rất dễ bị người khác hiểu lầm, Doãn Ước suýt nữa nhảy đến bịt miệng anh lại. Có nhân viên đi ngang qua anh, cả đám nhìn không chớp mắt, lại ra về không nghe thấy.

Doãn Ước từ chối thẳng: “Tôi không làm.”

“Cải tà quy chính?”

Doãn Ước suýt nữa tức hộc máu: “Cái gì mà tà với không tà, chỗ chúng tôi làm ăn đàng hoàng.”

“Một khi đã vậy tại sao không làm, sợ tôi không trả tiền.”

Cảm thấy tiền là vấn đề à.

“Tôi nghĩ rồi, có thể chứ?”

“Có thể, vậy xin cô sau này đừng dùng tên của tôi, ở bên ngoài giả danh lừa bịp.”

Đây là nhược điểm của Doãn Ước, cô lập tức ỉu xìu. Quả nhiên hôm đó lấy anh ra chặn Giang Thái, chính là ôm bom rồi.

Cô đang lựa lời đối đáp, lại nghe Kỷ Tuyền Châu nói thêm một câu: “Cô đã không làm, hôm nào tôi mua lại hội quán này, về sau không cần làm nữa.”

Trong lời nói nồng nặc mùi uy hiếp, Doãn Ước không thể làm như không nghe thấy. Cô đã nghĩ Giang Thái sao lại không lấy chiêu này ra để uy hiếp cô chứ?

Quả nhiên núi cao còn có núi khác cao hơn, tiện nhân cũng phân theo cấp bậc. Giang Thái như vậy chỉ có thể tính là tiểu boss, Kỷ Tuyền Châu mới là trùm cuối.

Doãn Ước đóng tạp chí đứng lên, làm động tác mời Kỷ Tuyền Châu.

Hai người sóng vai đi vào trong, Kỷ Tuyền Châu nói: “Cô không cần làm ra vẻ không tình nguyện như vậy, Giang Thái cô còn xuống tay được mà.”

“Tôi đâu có, hôm đó anh ta có việc nên về trước.”

“Là hấn có việc bận của hấn, hay là bị gạt phải đi, trong lòng cô chắc hiểu.”

Doãn Ước gượng cười. Cô cũng không còn cách nào, cứng không được chỉ có thể dùng trí, cô lại không lắm tiền lắm quyền như Kỷ Tùy Châu, một phần mấy phút thôi đã khiến người khác phá sản.

Cô dẫn Kỷ Tùy Châu đến gian phòng trước kia mình làm. Bên trong bày trí như cũ, mặc dù cô không đến, ông nội cũng không để người ta chiếm dụng căn phòng này.

Bên trong, tất cả mọi thứ đều do cô tự tay bày biện, thói quen không giống với người bình thường. Lúc đó cô không nhìn thấy, đặt để đồ vật có phần chú ý hơn. Sau này mắt cô hồi phục, thói quen này vẫn tiếp tục duy trì.

Cô nhìn Kỷ Tùy Châu, lại nhìn cái giường kia, tưởng tượng ra bộ dạng lát nữa anh cởi đồ nằm lên đó, nhất thời có hơi mất tự nhiên.

Để tránh xấu hổ, cô chủ động nhường căn phòng cho đối phương, bản thân thì ra ngoài thay đồng phục làm việc. Khi quay trở vào, Kỷ Tùy Châu đã cởi đồ nằm trên giường vật lý trị liệu.

Chỉ là anh không chỉ cởi áo, ngay cả quần cũng cởi nốt. Trên hông chỉ buộc chiếc khăn tắm, che đi bộ phận nhạy cảm.

Doãn Ước muốn nổi điên, không biết bên dưới chiếc khăn kia anh có mặc quần con hay không. Kỷ Tùy Châu thấy cô đứng như trời trồng ở đó, nhân tiện nói: “Sao vậy, nghỉ mấy ngày liền quên?”

Doãn Ước trả vờ trấn tĩnh, chậm rãi đi qua nghịch chai lọ trong tay. Cô là lần đầu tiên phục vụ khách nam, căng thẳng đến tứa mồ hôi.

Cô đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể hóa giải cảm giác xấu hổ này.

“Anh muốn giác hơi, hay chạy điện?” Như vậy có thể tránh tiếp xúc với da thịt ở mức cao nhất.

Ai ngờ đối phương từ chối: “Không cần, trực tiếp dùng tay là được.”

Lần đầu tiên trong đời, Doãn Ước có suy nghĩ muốn chích điện chết người.

Nhưng cuối cùng cô chỉ đổ chút dầu mát-xa lên người đối phương, chậm rãi từ bắt đầu từ bả vai khiến người ta thả lỏng cơ bắp.

Cơ thể Kỷ Tùy Châu đặc biệt rắn chắc, xem ra mấy hôm nay anh luôn bị vây trong trạng thái mệt mỏi. Doãn Ước vốn cảm thấy được anh chính là đến để bắt bẻ phê bình, xoa bóp trong chốc lát liền nhập tâm vào.

Cô nhớ đến một câu của Giang Thái: Bác sĩ thì không phân biệt nam nữ. Trước mắt chỉ là một đồng thịt, cô thu dọn đồng thịt này là được.

Kỷ Tùy Châu nhắm mắt nằm ở đó, trong đầu toàn là công việc. Nghĩ rồi nghĩ, sự việc dần dần phai nhạt, những bức bối tích tụ hai ngày trước cũng tan đi.

Người thả lỏng, lại có hơi buồn ngủ.

Anh chưa bao giờ biết Doãn Ước lại có tay nghề như vậy, anh hỏi: “Trước kia chưa từng thấy cô ra tay.”

Doãn Ước làm rất chuyên tâm, không chút suy nghĩ đáp: “Sau khi mắt không thấy mới nghiêm túc học, đây là nghề tổ truyền của ông nội tôi, vốn truyền nam không truyền nữ, vì để tôi có cái nghề nuôi sống mình, nên phá lệ.”

Nói ra liền cảm thấy không thích hợp. Sau khi cô và Kỷ Tùy Châu gặp lại nhau, dường như hai người đều cố tình không đề cập đến quá khứ. Chuyện quá khứ tàn khốc đó, nói ra chỉ khiến đôi bên không vui.

Quả nhiên, cô vừa nói vậy, bầu không khí thoáng chùn xuống. Doãn Ước nhanh chóng tăng thêm lực ở tay, vô cùng chuyên chú vào công việc.

Kỷ Tùy Châu cũng không hỏi gì thêm, lần nữa nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Doãn Ước đột nhiên dừng tay. Anh tưởng cô muốn nghỉ ngơi một lát, kết quả đợi một hồi cũng không thấy đối phương có hành động gì, vì thế lại mở mắt.

“Sao vậy, hết sức rồi.”

Anh quay đầu lại nhìn Doãn Ước, đường nét gương mặt càng thêm dịu dàng hơn bình thường, nhìn qua càng tuần tú.

Doãn Ước nhanh chóng thu hồi tầm mắt. Cô không dám nhìn nhiều, trước kia cô chính là bị khuôn mặt này mê hoặc. Hà Mĩ Hi thường hay nói đùa, hỏi cô có phải mê tiền của Kỷ Tùy Châu hay không, Doãn Ước lại nghĩ, gương mặt anh thế này, cho dù không có một xu dính túi, cũng sẽ có rất nhiều phụ nữ bất chấp đắm chìm vào.

Con người đều thích cái đẹp. Cô trước kia cảm thấy không phải, sau mới biết được câu ‘sắc đẹp hại người’ là không sai chút nào.

Cô quay đầu sang một bên, đang nghĩ không biết nên làm gì tiếp theo. Nửa thân trên xem như miễn cưỡng ứng phó xong, lúc này phải bắt đầu từ phần hông đi xuống.

Cô vẫn chưa đến mức chuyên nghiệp như vậy, có thể vứt bỏ hết thấy tạp niệm.

Kỷ Tùy Châu lại nhìn cô: “Tóm lại là sao?”

“Không sao, anh có muốn thử tay nghề của ông nội tôi không?”

“Thử rồi, khỏi cần chào hàng nữa, tay nghề tốt lắm.”

“Tốt hơn tôi nhiều.”

“Vậy thì thế nào, người hôm nay tôi tìm chính là cô.”

Doãn Ước rối rắm vô cùng, đôi tay cô không ngừng nắm lại rồi thả ra. Đáng vẻ cô thế này Kỷ Tùy Châu không khỏi buồn cười.

“Căng thẳng cái gì, cũng không phải chưa từng chạm qua.”

Lời này chạm đến ranh giới của Doãn Ước, khiến cô lập tức nhớ lại rất nhiều chuyện lúc xưa. Đương nhiên đã chạm qua, còn không chỉ một lần. Nhưng những chuyện đó không phải quá khứ tốt đẹp gì, hồi ức chỉ là những gai nhọn trong đời cô, mỗi khi nhớ đến đều đâm cô toàn thân đầy máu.

Cô từng ngốc nghếch biết bao, mới có thể bị người đàn ông này lừa suýt mất mạng. Hiện tại khó khăn lắm cô mới quên được, anh lại chạy đến nhắc nhở cô, như cái tát giáng thẳng lên mặt cô.

Doãn Ước bình thường không dễ nổi giận lại thật sự tức giận, cầm lấy khăn bên cạnh lau tay, rồi ném mạnh lên lưng Kỷ Tùy Châu, sau đó bỏ đi.

Tiếng đóng cửa quá mạnh, cánh cửa khép lại lần nữa vắng ra, ở đó đọng đưa tội nghiệp.

Kỷ Tùy Châu cười lạnh: “Tính khí xấu nhỉ.”

Doãn Ước nổi nóng qua mấy ngày vẫn lưu ý tình hình của hội quán vật lý trị liệu, thường hỏi thăm ông nội tin tức, xem ông chủ có ý định sang tay hay không.

Ông nội Doãn Ước thấy lạ: “Đang êm đẹp bán gì mà bán, con sao vậy? Hôm đó ông nghe nói con nổi giận với khách hàng trong hội quán, có việc này không?”

Doãn Ước vội cười ha ha chuồn mất.

Không qua mấy ngày, cô bị Dịch tổng giao cho một nhiệm vụ tạm thời, làm trợ lý cho nữ ngôi sao Chung Vi.

“Cùng ăn bữa cơm, cô chỉ ở bên cạnh giúp đỡ cầm đồ đặc là được.”

Thì ra trợ lý của Chung Vi đột nhiên bị tiêu chảy xin nghỉ phép, nhất thời không tìm được người thay thế, Dịch tổng nghĩ đến bữa cơm hôm nay chủ yếu là mời được nhân vật lớn kia, vì thế gọi Doãn Ước.

Doãn Ước hơi do dự, thư ký Đinh kéo cô sang một bên, cười nói: “Không sao đâu, cô chỉ là đi gặp nhà đầu tư. Thật muốn ngủ cũng là cô ấy ngủ, cô ăn là được rồi.”

Doãn Ước ngẫm lại bộ dạng xinh đẹp rạng rỡ của Chung Vi, nhìn lại chính mình không tô son trét phấn, cảm thấy chị Đinh nói rất có lý.

Nhưng cô không ngờ nhà đầu tư kia lại có thể là Kỷ Tùy Châu.

Wenda gần đây muốn quay một bộ phim, nữ diễn viên chính là Chung Vi, Thịnh Thế là nhà đầu tư lớn nhất, hai bên giáp mặt ăn cơm để gắn kết tình cảm.

Chung Vi phục sức lộng lẫy, xinh đẹp đến không tưởng tượng nổi. Doãn Ước gần như làm nền cho cô, khiến người ta không chú ý đến.

Lúc ăn cơm, Kỷ Tùy Châu biểu hiện bình thản, nửa câu cũng không nhắc đến chuyện hôm đó, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn Doãn Ước một cái. Dịch tổng phụ trách hoạt náo bầu không khí ở đây, đợi có cơ hội liền tặng Chung Vi cho Kỷ Tùy Châu.

Đối phương cũng không từ chối, uống rượu trò chuyện, bầu không khí hòa hợp. Chính là có một lúc Chung Vi gặp thức ăn muốn dứt anh, bị Kỷ Tùy Châu bình tĩnh đẩy ra.

Nhóm người ăn uống trò chuyện đến gần mười giờ, Kỷ Tùy Châu đứng lên cáo từ, bữa ăn lúc này mới giải tán.

Dịch tổng tặng Chung Vi tận cửa, cô ta đột nhiên mỉm cười hỏi anh: “Chủ tịch Kỷ, có thể cho em đi nhờ xe không?”

Câu này rất trực tiếp, ngay cả Doãn Ước cả tối giả chết bỗng nhiên sống lại.

Cô nhìn chằm chằm Kỷ Tùy Châu, đối phương cười khách sáo, gật đầu đồng ý: “Được.”

8. Chương 8: Đắc Tội

Kỷ Tùy Châu nói xong liền kéo cửa ra ngoài.

Trong phòng VIP ai nấy đều ngạc nhiên, bao gồm cả Chung Vi. Có thể cô ấy cũng chỉ thuận miệng, không ngờ đến ông chủ Kỷ lạnh lùng kiêu ngạo trong truyền thuyết lại dễ dàng mắc câu như vậy.

Quả nhiên, đàn ông đều giống nhau, đều mắc bệnh háo sắc.

Dịch tổng mừng rỡ, thúc giục cô mau chóng lên xe. Chung Vi uống hơi nhiều, bước chân không vững, thời khắc mấu chốt đầu óc lại vắng vất, bắt đầu đi tìm túi xách của mình.

Túi xách của cô cả tối đều được Doãn Ước giữ giúp, lúc này nghe cô nhắc đến liền nhanh chóng đưa qua. Dịch tổng vừa thấy Doãn Ước lại có chút do dự, không biết bản thân có đắc tội với cô hay không. Nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều chuyện như vậy.

Doãn Ước là con điều đứt dây, bất cứ lúc nào cũng có thể phui mông bỏ đi. Chung Vi thì không phải, cho dù trèo được lên cây to như Kỷ Tùy Châu, thì sợi dây kia vẫn bị ông nắm chặt trong tay.

Hơn nữa Kỷ Tùy Châu thế này, bên cạnh sao lại chỉ có một người phụ nữ, nghĩ đến Doãn Ước cũng chỉ là thói quen thôi.

Doãn Ước nghĩ đến bản lĩnh của anh, tâm trí quay cuồng, đưa túi xách cho Chung Vi xong cô liền bỏ về. Đêm tối, rượu chưa thấm, lúc này cô đặc biệt tỉnh táo, ngồi xe buýt nhìn cảnh đêm muôn màu muôn vẻ bên ngoài, bắt đầu tưởng tượng đến cảnh hai người họ ở cùng với nhau.

Âm thanh xa hoa trụy lạc, đó là một thế giới cô hoàn toàn không thuộc về.

Cô lại lấy điện thoại ra xem tin tức, thời điểm lướt weibo nhìn thấy Trịnh Đạt, chắc là đang ở phòng làm việc trong bệnh viện, một đám người vây quanh một nồi mì, cùng với dòng trạng thái ai oán: Ăn khuya, không nước sôi...

Bức ảnh cuối cùng có thêm khuôn mặt một người, là trợ lý của Trịnh Đạt, Phương Thành Tự. Anh ta làm mặt xấu với ống kính, khác hẳn với bác sĩ Phương Thành Tự lúc bình thường.

Doãn Ước bị trạng thái khổ sở lại vui vẻ của họ cuốn hút, bấm yêu thích một cái. Sau khi nhấn xong cũng không bình luận gì, vừa định khóa máy, màn hình chat nhảy ra.

“Còn chưa ngủ?”

Là Trịnh Đặc gửi đến, tốc độ vô cùng nhanh.

“Vẫn chưa, vừa mới tan ca. Còn các anh, ăn mỳ tôm à?”

“Đâu có, máy nước nóng bị hư rồi không hoạt động, may mà anh cũng vừa hết giờ làm.”

Doãn Ước tự hỏi phải tiếp lời thế nào, đột nhiên đối phương lại nhấn đến.

“Có thời gian không, anh có hân hạnh được ăn khuya cùng em không?”

Đúng lúc này, xe buýt tới trạm, là trước một trạm nơi bệnh viện Trịnh Đặc công tác. Bình thường Doãn Ước chắc chắn không đi ăn khuya muộn thế này với đàn ông. Nhưng hôm nay tình huống đặc thù, nhìn thấy cuộc sống về đêm phấn khích náo nhiệt của người ta, bé ngoan Doãn Ước đột nhiên không muốn về nhà sớm như vậy.

Vì vậy, cô bấm chữ ‘vâng’ gửi đi, lại báo đối phương ở bệnh viện đợi cô một chút, cô lập tức đến đó.

Năm phút sau, Doãn Ước nhìn thấy Trịnh Đặc ở trạm xe buýt trước bệnh viện. Anh đứng chờ đợi trong gió đêm, hai tay cầm túi mỳ cười với cô. Nhìn thấy anh, tâm trạng Doãn Ước đột nhiên tốt hơn.

Khó trách, y tá trong bệnh viện nhìn anh đều phải xuýt xoa.

Doãn Ước lên xe của anh, đi đến một nhà hàng gần đó ăn khuya. Gần nửa đêm, mấy nhà hàng trên còn đường này đều mở cửa. Hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ, gọi bốn món một canh.

“Hình như gọi nhiều quá.”

“Em phải tin tưởng một bác sĩ làm việc cả ngày đêm, sức ăn sẽ rất lớn.”

Doãn Ước cũng đói bụng, vừa rồi cô hoàn toàn không ăn no, chỉ lo nghe người trong bàn nịnh hót, nghĩ một đằng nói một nẻo. Trước kia, cô chưa bao giờ biết Kỷ Tùy Châu sống cuộc sống như vậy, một thế giới kỳ lạ, huyền bí khiến người ta xem không hiểu.

Mang ra so sánh, cô càng thích ăn cơm đạm bạc với Trịnh Đặc.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, sở trường của Doãn Ước là lột vỏ tôm, ngẩng đầu nhìn thấy có một chiếc xe đỗ lại bên đường đối diện, hình như có người đứng đó.

Khoảng cách quá xa, ánh sáng lại mờ ảo, thấy không rõ mặt người nọ. Chỉ biết hình như đang hút thuốc, chấm sáng đỏ lúc mờ lúc tỏ. Một chiếc xe chạy đến, ánh đèn chiếu lên người nọ. Chỉ vài giây ngẩn ngui, chợt lóe sáng mà qua.

Doãn Ước vẫn không thấy rõ mặt người đó, lại mơ hồ cảm thấy đối phương dường như đang nhìn mình. Ánh mắt sắc bén dừng trên người cô, hại cô phân tâm, gai trên đầu tôm liền đâm vào tay cô.

Cô ối một tiếng nhìn xuống, Trịnh Đặc cũng vội vàng cúi gần xem, lấy tôm trong tay cô ra. Nhân lúc cô đang xử lý vết thương, anh liền lột xong con tôm. Nhưng không cho Doãn Ước, mà chính mình ăn.

Sau đó anh hỏi phục vụ xin bao tay nylon. Doãn Ước còn tưởng là cho cô, không ngờ Trịnh Đặc lại lau khô tay tự mang cho chính mình, bắt đầu chuyên chú lột tôm.

Tay Doãn Ước không sao, cô lấy khăn ướt lau sạch, khi quay sang nhìn người nọ, lại phát hiện cả người lẫn xe không thấy đâu.

Chỉ một lát, lại không còn chút tung tích.

Khi quay đầu lại, trong chén có thêm hai con tôm đã lột vỏ, Trịnh Đặc mỉm cười mời cô ăn, Doãn Ước không tiện chối từ, chỉ có thể gấp bỏ vào miệng.

Lớn đến chừng này tuổi, ngoại trừ ba cô ra, vẫn chưa có người đàn ông nào lột tôm cho cô ăn. Đây chính là đôi tay cứu sống người, phục vụ cô ăn tôm thật lãng phí nhân tài.

Cô nhớ đến lời nói đùa của Mĩ Hi, trong lòng có hơi rụt rè.

Cô không có chút ý nghĩ nào với Trịnh Đặc, chỉ đơn thuần xem là bạn. Nhìn ý tứ của anh, hình như rất nghiêm túc, bầu không khí có chút gượng gạo.

Doãn Ước hơi hồi hận khi đồng ý ăn khuya với Trịnh Đặc, chuyện xảy ra cả ngày hôm nay cũng rất bất thường.

May mà Trịnh Đặc không có dấu hiệu tiến thêm một bước, ăn cơm xong liền đưa cô về nhà. Doãn Ước tắm rửa lên giường, mệt đến nỗi nằm xuống gối liền ngủ. Ngày hôm sau, đến công ty lại cảm thấy có gì đó không đúng, sau khi nghe ngóng mới biết được tối qua đã xảy ra chuyện lớn.

Thư ký Đinh là một người nhiều chuyện, quan hệ với Doãn Ước cũng rất thân thiết, chị ấy kéo cô vào phòng trà nước buồn chuyện.

Nghe ý của chị, tối qua Chung Vi và Kỷ Tùy Châu đến khách sạn, kết quả sáng sớm hôm nay đối phương liền trở mặt, kiên quyết không thừa nhận chuyện này.

Doãn Ước thấy quái lạ, cảm thấy đó không phải là phong cách của Kỷ Tùy Châu. Anh đâu cần thiết phải như vậy, chẳng lẽ còn sợ đối phương quần lấy anh sao?

“Ai mà biết, lỡ như hoàn toàn không xảy ra chuyện gì, muốn mượn chuyện này để kiếm chút ít đó mà.”

“Chắc là không đâu.”

Thư ký Đinh vẽ mặt khinh bỉ: “Vậy thì không chắc. Em mới đến đây thời gian ngắn, em không biết cô Chung Vi này đâu, thật sự mấy ngôi sao nữ đều một loại với nhau, ngủ một đêm cũng đâu mất miếng thịt nào. Có thể cô ta không ngủ được nên cảm thấy mất mặt, đi cần bậy vậy thôi. Kỷ Tùy Châu ngủ với cô ta à, nói ra cũng không ai tin.”

“Chị Đinh, chị giống như rất hiểu Kỷ Tùy Châu vậy.”

“Làm ở đây lâu rồi, nghe nhiều tin tình báo mà thôi.” Chị Đinh cảm ơn trà Doãn Ước pha, nói tiếp, “Trong giới này, chuyện ngủ một đêm chẳng có gì lạ hết, nhưng chị lại chưa từng nghe nói Kỷ Tùy Châu ngủ với ai. Anh ta đầu tư vào điện ảnh nhiều, mấy ngôi sao nữ muốn lên giường của anh ta cũng nhiều, đương nhiên nam diễn viên cũng có, nhưng mà phương diện đó lại không nghe đồn đãi gì. Chắc là rất bài xích chuyện này.”

Thư ký Đinh nói rất khẳng định, Doãn Ước nửa tin nửa ngờ.

Kết quả nửa ngày trôi qua, sự việc lại có thêm tiến triển mới. Chung Vi chạy đến văn phòng Dịch tổng khóc lóc, nói Kỷ Tùy Châu nếu còn không nhận, thì cô ấy phải đi kiện.

Thư ký Đinh nhanh chóng mang đến tin tức mới: “Ê, lần này đùa dai nha. Buổi sáng Chung Vi đến bệnh viện làm kiểm tra, đòi xét nghiệm DNA nữa.”

Doãn Ước lúc bắt đầu không hiểu lắm, suy nghĩ một lát mới hiểu ra. Là lấy tinh dịch đi xét nghiệm DNA.

Vậy mà Kỷ Tùy Châu vẫn còn chối cãi, nhưng anh làm gì không có biện pháp phòng tránh?

“Cô ta nói Kỷ Tùy Châu không chịu nhận thì sẽ kiện anh ta tội cưỡng hiếp, Dịch tổng đang khuyên cô ta đó. Cô ta quây như vậy, công ty chúng ta còn phải làm ăn mà, sớm muộn gì cũng bị đóng cửa.”

Đắc tội ai cũng được, đắc tội ông chủ lớn, có hồi hận cũng không kịp đâu.

Dịch tổng qua một đêm bạc đầu, gấp đến độ như kiến bò chảo nóng. Cô Chung Vi này đầu óc bị hư rồi, cũng không phải lần đầu tiên ngủ với người khác mà, hợp được tan được thì xong. Biết đâu, Kỷ Tùy Châu quay đầu còn có thể cho một cơ hội. Hiện giờ quây lớn như vậy, sau này có lẽ không thể làm trong giới giải trí được nữa.

Dịch tổng khuyên cô: “Cô tự nguyện lên xe anh ta mà, cô kiện cái gì?”

“Tôi chỉ quá giang xe anh ta về nhà, lại không cùng làm chuyện đó với anh ta. Anh ta vừa lên xe liền chuốc rượu tôi, tôi vốn đã uống rất nhiều rồi, thấy tôi quá chén anh ta liền đưa tôi đến khách sạn, đó không phải cưỡng hiếp thì là gì?”

Địch tổng trong lòng phỉ nhổ một tiếng, cái gì mà quá giang xe về nhà, lừa quỷ à. Tình cảnh tối qua, nói cô ta cưỡng hiếp Kỷ Tùy Châu chỉ e người ta còn tin hơn.

Nhưng cô nàng không ngừng khóc lóc làm loạn, khiến người ta đau đầu.

Ông đích thân gọi mười mấy cú điện thoại cho Kỷ Tùy Châu, người ta không nhận cú nào, điện thoại trực tiếp chuyển đến chỗ thư ký. Thư ký của Kỷ Tùy Châu tên Diệp Hải Thần, là người ngoài nóng trong lạnh, trông dễ hòa hợp, thật ra lại lạnh lùng vô tình. Nhất là thời điểm nghe điện thoại thay Kỷ Tùy Châu, thật sự là gặp thân giết thân, gặp phật giết phật.

Không liên lạc được với người của Thịnh Thế, Địch tổng thật muốn nhảy lầu. Ngay lúc ông đang khấn nguyện tổ tiên, Diệp Hải Thần chủ động gọi điện đến, hẹn ông đến Thịnh Thế gặp mặt nói chuyện.

Có thể nói chuyện, đại diện cho có thể thương lượng. Địch tổng mừng rỡ, quay người thông báo những người có liên quan chuẩn bị cùng qua đó.

Doãn Ước nhận được thông báo thì vô cùng khó hiểu: “Sao lại có tôi trong đó, chuyện này liên quan gì đến tôi?”

“Tôi đó dùng cơm cô cũng ở đó mà, là ý của chủ tịch Kỷ, bảo tất cả mọi người cùng đến.”

“Tôi đi thì có thể nói gì?”

“Có gì nói đó, dựa theo thực tế nói là được rồi.”

Địch tổng không đoán được tính cách của Kỷ Tùy Châu, nên không dám dạy Doãn Ước nói dối. Lỡ như quan hệ của hai người này mật thiết, ông bên này nói gì với Doãn Ước, không mấy chốc bên kia đã biết hết toàn bộ.

Mấy người họ ngồi chung một chiếc xe, mau chóng chạy đến tổng bộ Thịnh Thế.

Đến nơi được mời vào phòng tiếp khách, có người mang trà đến xong lui ra, để họ ngồi chờ.

Địch tổng còn đang khuyên nhủ Chung Vi, Chung Vi ra vẻ thà chết chứ không chịu khuất phục. Cô ta thế này đừng nói Địch tổng khó hiểu, ngay cả Doãn Ước cũng cảm thấy lạ.

Chẳng lẽ lời chị Đinh nói đều là giả, Chung Vi thật sự là một người đặc biệt giữ thân như ngọc?

Đợi hơn nửa tiếng đồng hồ cũng không thấy ai đến, máy điều hòa trong phòng chính thấp, Doãn Ước lạnh đến hắt hơi, chỉ có thể đứng dậy đi qua đi lại làm ấm cơ thể.

Địch tổng lại túa mồ hôi, không ngừng đứng góc kia lẩm bẩm: “Sao còn chưa đến nữa, giờ rõ là phiền phức rồi, chủ tịch Kỷ chắc chắn tức giận. Chung Vi, cô thật không hiểu chuyện.”

Mắt Chung Vi đỏ hoe, im lặng không cãi lại câu nào.

Doãn Ước thật đau đầu, đưa tay xem đồng hồ, sắp ba giờ chiều rồi.

Ngay lúc cả ba người họ nóng lòng chờ đợi, cửa phòng bật mở, Kỷ Tùy Châu dẫn theo một đoàn người đi vào.

Doãn Ước âm thầm đếm, có hơn mười người, tất cả đều mặc vest bộ dạng tinh anh.

Địch tổng hết hồn, nói chuyện lắp bắp: “Chủ, chủ tịch Kỷ, anh là...”

“Đây là cổ vấn pháp luật của tập đoàn Thịnh Thế. Phải nói chuyện với cô Chung mà, không có người chuyên nghiệp ở đây thì không ổn.”

Vậy cùng đâu cần dẫn theo mười mấy luật sư, Doãn Ước hoàn toàn không nói nên lời.

9. Chương 9: Đối Chất

Sau khi đoàn người vào xong, Kỷ Tuyền Châu tùy ý kéo ghế ra ngồi, rồi châm điếu thuốc.

Doãn Ước vốn đang đứng, Định tổng thấy anh đi vào liền đứng lên, chỉ còn Chung Vi ngồi ở đó lấy khăn tay lau nước mắt. Hiện giờ vừa thấy dáng vẻ này của anh, cũng do dự đứng lên.

Kỷ Tuyền Châu lại rất khách sáo, đưa tay ý bảo họ ngồi xuống cả đi.

Sau đó anh chỉ vào một người đàn ông trung niên hơi gầy: “Đây là luật sư Triệu.”

Luật sư Triệu bước lên trước tự giới thiệu, nói thêm: “Tôi muốn hỏi cô Chung vài vấn đề, có thể không?”

“Có thể, có thể mà.” Định tổng nhanh chóng đáp lại.

Luật sư Triệu không quan tâm đến Định tổng, lại đi lên vài bước, tới gần Chung Vi: “Cô Chung, có thể chứ?”

Chung Vi nâng hai mắt sưng đỏ lên nhìn ông, nghĩ nghĩ rồi đồng ý.

“Được, vậy tôi hỏi câu thứ nhất: Cô Chung, xe của chủ tịch Kỷ hiệu gì?”

“Bent...ley.”

Doãn Ước nhủ thầm, rốt cuộc có nói bữa hay không?

“Biển số xe bao nhiêu?”

Chung Vi há hốc, sau đó lắc đầu.

“Cô nói cùng chủ tịch Kỷ đến khách sạn, xin hỏi là khách sạn nào?”

“Grand Hyatt.”

“Phòng số mấy?”

Chung Vi lần nữa há hốc mồm: “Tôi... không nhớ.”

“Sau khi vào phòng hai người có tắm không?”

Vấn đề này cũng muốn hỏi? Doãn Ước nhìn Kỷ Tuyền Châu, chỉ thấy anh đang nhàn nhã hút thuốc, không chút ngại ngùng.

“Tắm...”

“Ai cởi đồ trước?”

“Không biết!”

“Là tự mình cởi đúng không?”

...

Chung Vi không đáp, luật sư Triệu cũng không buông tha cô: “Cô Chung, phiền cô trả lời câu hỏi của tôi.”

“Tôi không nhớ mà, tôi uống rất nhiều rượu, sao nhớ được mấy chuyện nhỏ nhặt đó.”

“Được, vậy sáng mấy giờ hai người ra về?”

“Mười giờ rưỡi.”

“Cùng nhau ăn sáng?”

“Không có, lúc tôi dậy anh ấy đã đi rồi.”

Luật sư Triệu vờ ra vẻ ngạc nhiên: “Cho nên cô Chung, từ lúc cô ở trạng thái tỉnh táo đến giờ vẫn chưa nhìn thấy chủ tịch Kỷ?”

“Là sáng dậy tôi không thấy anh ấy, nhưng tối hôm trước tôi có thấy.”

“Vừa rồi cô nói cô uống rất nhiều, vậy cô có thể khẳng định người mà cô nhìn thấy chính là chủ tịch Kỷ?”

“Đương nhiên có thể.”

“Vậy xem ra cô uống còn chưa đủ nhiều, vậy sao cô lại không nhớ được mấy chi tiết đơn giản chứ?”

“Đó là bởi vì anh ta chuốc say tôi ở trên xe.”

“Hai người ở trên xe uống cái gì?”

“Bia.”

“Hiệu nào?”

“...”

Doãn Ước tựa như đang xem hai người chơi trò chơi, một người là tuyệt đỉnh cao thủ, người còn lại là lính mới. Trải qua trận đấu, cô thấy cột máu của Chung Vi bị người ta đánh cho chỉ còn lại một chút, mà bên Kỷ Tùy Châu vẫn đầy tràn, đầy tràn!

Sau đó, luật sư Triệu lại tung một đòn trí mạng: “Xin hỏi cô Chung, tối đó hai người phát sinh quan hệ là dùng tư thế cơ thể nào?”

Nếu ở đây có người đang uống trà, lúc này chắc chắn sẽ phun ra hết.

Doãn Ước thầm nghĩ quá độc, cô dám khẳng định vấn đề này tuyệt đối là Kỷ Tùy Châu bảo người ta hỏi. Cô thật đồng tình với Chung Vi, hai cô cùng tuổi, năm nay Chung Vi cũng mới hai lăm, lại phải trải qua chuyện khó xử thế này.

Câu hỏi vừa ra, trong phòng lập tức im ắng. Chung Vi há miệng rì rầm cả buổi, cuối cùng chỉ cắn chặt môi, mặt đỏ bừng bừng.

Luật sư Triệu vẻ mặt như cũ, rốt cuộc cũng mỉm cười: “Xem ra tối đó cô Chung uống không ít nhĩ. Tôi tin sự việc cô nói quả thật đã xảy ra, nhưng mà nam chính là ai, cô Chung tốt nhất phải làm rõ. Đợi sau khi có báo cáo, có thể đưa cho bên chúng tôi một bản không, chúng tôi cũng rất hiếu kỳ.”

Chung Vi hoàn toàn suy sụp, mắt không chế, khóc lớn: “Người đó chính là Kỷ Tùy Châu, các người đừng mong chống chế.”

“Không sao hết, cô Chung có báo cáo xét nghiệm, nếu muốn lên tòa, đến lúc đó xin cô nhớ kỹ, cần phải nộp hết cho tòa án.”

Doãn Ước nhìn bộ dạng định liệu trước của luật sư Triệu, trong lòng đoán. Hai bên nhìn qua đều nắm chắc như vậy, trung gian rốt cuộc đã xảy ra nhầm lẫn gì?

Vấn đề hỏi đến đây, hình như không hỏi thêm được nữa. Điều thuốc Kỷ Tùy Châu hút cũng sắp hết, anh cúi đầu lọc vào gạt tàn, giương mắt lên nhìn chằm chằm vào Doãn Ước.

“Cô Doãn...” Anh lên tiếng, giọng trầm áp dễ nghe, ngữ điệu lại khách sáo xa cách, “Mời cô đến là muốn cô đứng ra làm chứng.”

“Làm chứng gì?”

“Chứng minh tối hôm đó, người ở cùng với cô Chung không phải tôi.”

Doãn Ước nhìn đội quân hùng hậu của đối phương, nhú mày, “Tôi không hiểu lắm, anh có thể giải thích một chút không?”

“Tối hôm đó hơn mười giờ, cô Doãn ăn cơm trong một tiệm ăn trên phố Đông Minh, nếu tôi không nhìn nhầm, ngồi đối diện cô chính là bác sĩ phó chủ nhiệm khoa mắt của bệnh viện gần đó- Trịnh Đạc, tôi nói đúng chứ?”

Doãn Ước thoáng giật mình: “Hóa ra người đó chính là anh?”

Hại cô bị đầu tôm đâm chảy máu tay!

“Xem ra cô Doãn vẫn còn nhớ, tốt lắm.”

Chung Vi tức giận, thêm một câu: “Lời này nói ra ai tin.”

Luật sư Triệu tiếp lời: “Tuyệt đối có người tin. Cô Doãn là người của quý công ty, là trợ lý của cô Chung, cô ấy làm nhân chứng thời gian cho bên chúng tôi, hoàn toàn phù hợp điều kiện.”

Chung Vi muốn nói Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu thông đồng nhau, nghĩ lại luật sư chắc chắn đòi cô đưa bằng chứng, bất đắc dĩ chỉ có thể nhẫn nhịn.

Luật sư Triệu lại nói: “Muốn biết sự thật rất đơn giản, đi hỏi nhân viên lễ tân và các nhân viên khác ở khách sạn Grand Hyatt tối đó, rồi xem băng ghi hình của khách sạn là biết ngay. Mặt khác, chỗ tôi còn có một báo cáo, là giấy chuẩn đoán bệnh của chủ tịch Kỷ vào buổi tối hôm đó. Đêm đó chủ tịch Kỷ đau đầu, đi khám bác sĩ, bác sĩ đã ra toa. Đây là đơn thuốc.”

Chuẩn bị đầy đủ chứng cứ như vậy, cho dù là thật hay giả, trận này Chung Vi thua hoàn toàn triệt để.

Doãn Ước xem trận quyết đấu này mà chấn động lòng người, khi kết thúc mới phát hiện, sau lưng mình đã phát lạnh.

Căng thẳng đến độ đổ cả mồ hôi lạnh.

Ở đây, người tuyệt vọng nhất không phải là Chung Vi, mà là Dịch tổng. Vốn đang hăng hái chuẩn bị dựa vào nguồn đầu tư của Thịnh Thế, thả dây dài câu cá lớn, thuận tiện nâng Chung Vi lên một tầm cao mới.

Hiện giờ xem như toàn bộ xong rồi.

Thời điểm ba người rời khỏi Thịnh Thế, hai người kia quả thực mặt xám mày tro. Chỉ mỗi Doãn Ước là được một chút. Nhưng cô cũng rất khiếp sợ, không ngờ chỉ ăn bữa cơm với Trịnh Đặc, lại bị Kỷ Tùy Châu bắt gặp.

Muốn tránh lại cứ đụng phải, cô cảm thấy mình như đi vào ngõ cụt.

Ngày hôm sau, Dịch tổng nhờ quen biết tìm đến khách sạn, nhận được một đoạn băng ghi hình vào buổi tối khi Chung Vi vào khách sạn. Băng ghi hình chứng tỏ Chung Vi quả thực được một người đàn ông đỡ vào khách sạn, nhưng người này không phải Kỷ Tùy Châu, mà là Lạc Phong, một nam diễn viên trẻ từng chụp hình quảng cáo chung với Chung Vi.

Quấy phá một trận lớn như vậy, Wenda chết chắc, không cần lăn lộn trong ngành này nữa.

Cũng may sự việc bắt nguồn từ Thịnh Thế, bên Kỷ Tùy Châu ra tay đối phó với truyền thông và phóng viên, mới không để cho sự việc này lan truyền trên mạng và tiếp tục xấu đi. Nhưng Doãn Ước nghe nói Dịch tổng đặc biệt tức giận, quay về liền hủy hợp đồng với Chung Vi, lại đến Thịnh Thế nhận lỗi, hy vọng đối phương đừng cắt đầu tư, cứu vãn tổn thất.

Lúc thư ký Đinh và Doãn Ước cùng nhau ăn cơm trưa cũng tán gẫu chuyện này: “Không biết kết quả thế nào, chị mà là Kỷ Tùy Châu, chắc chắn không nuốt trôi cơn giận này.”

Doãn Ước khẩy thức ăn không ngon miệng, nghe nói vậy chỉ mỉm cười.

Kỷ Tùy Châu này con người rất kiêu căng, Chung Vi cần anh ta như vậy, bất quá thì anh sẽ kéo mọi người trong Wenda chôn cùng. Cô bất giác nhớ đến luật sư Triệu nghiêm nghị lên án: “Grand Hyatt là khách sạn bốn sao, chủ tịch Kỷ cho dù có thuê phòng cũng sẽ không đến loại khách sạn đó. Còn nữa, chủ tịch Kỷ không uống bia, lại càng không uống bất cứ thứ gì khi ở trên xe.”

Nghe qua, người này nhiều kén chọn, một chi tiết có thể thấy được toàn cảnh.

Cho dù Wenda may mắn không sụp đổ, Chung Vi nhất định khó tránh.

Sau khi rõ ràng chân tướng, Chung Vi đã tới công ty một lần, cầu xin Dịch tổng tha thứ. Dịch tổng chỉ kém không quỳ xuống xin cô ta: “Bà nhỏ của tôi à, hiện giờ thân tôi còn khó giữ. Bên Thịnh Thế vẫn một mực không cho câu trả lời chính xác, nếu bây giờ họ cắt đầu tư, vốn đầu tư giai đoạn trước của tôi coi như mất trắng. Đến lúc đó đừng nói là cô, ngay cả tôi cũng phải húp cháo. Coi như tôi cầu xin cô đi, đừng gây rắc rối cho tôi nữa.”

Chung Vi quậy rất dữ dội, nhưng chỉ có thể khóc mà thôi. Sức công phá của tiếng khóc cô ấy khiến ai cũng chịu không nổi, cuối cùng Dịch tổng hết cách, đành nói nhiều lời ngon ngọt, thiếu điều chưa nói mấy lời hoang đường đại loại như nếu tôi có cơm ăn thì sẽ chia cho cô một nửa.

Dễ dãi dành dành cũng dễ được người đi, ông còn cố ý kêu ‘tình trẻ’ lúc trước của Chung Vi- Ngô Thành, và Doãn Ước, cùng đưa cô ấy về nhà.

Đến nhà của Chung Vi, nhìn thấy trong nhà bừa bãi, chai rượu rỗng ném đầy sàn, còn có ly mỳ gói và hộp bánh quy. Cô ấy không buồn thu dọn, cứ vậy kêu họ vào nhà ngồi.

Doãn Ước nhìn không thuận mắt, tiện tay dọn rác mang vào nhà bếp. Trong bếp cũng không khá hơn bên ngoài là bao, dưới đất toàn lon bia.

Cô Chung Vi này, đúng là một kẻ nát rượu.

Trong đồng rác còn có quyển sách ảnh, Doãn Ước nhặt lên mở xem, bên trong là Chung Vi thời trẻ, thanh thuần xinh tươi, căng tràn sức sống.

Cô đang xem, Chung Vi bước đến liếc mắt một cái, bĩu môi nói; “Có gì đẹp đâu, xấu muốn chết.”

“Xấu à? Tôi cảm thấy rất đẹp mà.”

Ít nhất đẹp hơn hiện tại.

“Cô còn cần không, không cần tôi ném nhé?”

“Đương nhiên cần.” Chung Vi mau chóng lấy sổ ảnh lại, “Có xấu thì cũng xinh đẹp hơn cô.”

Doãn Ước liền mỉm cười, Chung Vi cũng chưa đến mức hồ đồ đến ngốc. Lúc cô ta uống rượu còn xem sách ảnh cũ để làm gì, có phải không trở lại được thời thanh xuân tuổi trẻ, rồi cảm khái sự sa đọa phóng đảng hiện giờ không?

Dọn dẹp xong, cô và Ngô Thành cùng nhau ra về, vốn tưởng rằng từ nay về sau sẽ không gặp Chung Vi nữa, không ngờ qua mấy ngày lại truyền đến một tin tức lớn.

Thư ký Đinh- bà tám số một ở Wenda- lại kể tai to nhỏ với Doãn Ước: “Đã trở lại, Thịnh Thế rút đầu tư thì có người đổ vào, còn muốn lãng xê Chung Vi. Chị thấy cô ta đến thời rồi.”

Người nào đui mù vậy nhỉ.

“Nghe nói là tổng giám đốc Giang của Liên Chúng.”

“Giang Thái?”

Mũi vừa lành liền nâng đỡ nữ minh tinh, người này đúng là không chịu dừng lại. Hấn làm vậy là trong lòng có ý xấu với Kỷ Tùy Châu rồi. Nâng đỡ Chung Vi, để Kỷ Tùy Châu sau này thường xuyên phải nhìn thấy gương mặt này trên tivi.

Không ngờ tên Giang Thái này ra tay cũng độc ác quá.

Càng khiến Doãn Ước khó chịu chính là, Giang Thái đầu tư vào Wenda, hai công ty có hợp tác càng chặt chẽ, hấn có thể công khai ra vào Wenda, thường nhảy ra làm cô buồn nôn. Ví dụ như sai cô pha cà phê này nọ.

Doãn Ước rất muốn chửi tục.

10. Chương 10: Bị Thương

Doãn Ước có chức vụ mới ở Wenda.

Chung Vi khả hoàn trở về, cô bị điều đến tiếp tục đảm nhận chức trợ lý tạm thời của cô nàng.

Hỏi nguyên nhân thì Chung Vi giải thích: “Mang thai, tiêu chảy kéo dài nên có dấu hiệu sảy thai, nên ở nhà dưỡng thai chứ. Con người tôi rất dễ thương lượng mà.”

Vậy tại sao lại chọn cô?

Chung Vi nhìn Doãn Ước rồi cười: “Không phải cô đã làm trợ lý của tôi một lần rồi sao. Làm lạ chi bằng làm quen, chúng ta hợp tác tốt nhé.”

Doãn Ước nhanh chóng hiểu được, cái gọi là ‘hợp tác tốt’ rốt cuộc là cái gì.

Làm trợ lý của Chung Vi, thực sự chính là làm bảo mẫu cho cô nàng, phải quan tâm mọi thứ bất kể lớn nhỏ. Lớn là soạn thảo tất cả bài phát biểu, nhỏ đến điểm tâm ăn cái gì, toàn bộ cô đều phải quản hết. Chỉ là trong ly trà bỏ mấy cánh hoa hồng mấy hạt kỷ tử, Doãn Ước đều phải lấy bút ghi lại.

Cô đột nhiên có hơi hoài niệm Dịch tổng, đường đường một tổng giám đốc mà hầu hạ còn dễ hơn một minh tinh.

Một hôm Chung Vi đang diễn thì bị cắt trúng tay, khẩn trương báo loạn đòi phải đến bệnh viện. Doãn Ước cùng cô đến bệnh viện gần nhất xem. Đang ngày nghỉ, bệnh viện kín hết chỗ, Chung Vi lại là ngôi sao cần đặc biệt cẩn thận, Doãn Ước chỉ có thể đặt vấn đề với bệnh viện, mặt dày xin đối phương sắp xếp đãi ngộ đặc biệt cho Chung Vi.

Phía bệnh viện nổi giận, trút cơn tức lên đầu Doãn Ước, mắng cô xối xả. Doãn Ước cũng tốt tính, để đối phương trút giận xong, rồi kiên nhẫn đi theo thương lượng tiếp.

Người nọ ngược lại ngại ngùng, quay đầu giải thích: “Tôi cũng biết không liên quan gì đến cô, nhưng cô nhìn xem tình hình của chúng tôi đi, còn rất nhiều phiếu khám, đúng là khó xử. Ngôi sao cũng là người, cũng phải suy nghĩ cho người khác nữa chứ.”

Doãn Ước cúi đầu nhận lỗi với đối phương, nhưng vì yêu cầu của Chung Vi không thể không kiên trì. Vị đại tiểu thư này có lẽ từ nhỏ đã thích hành hạ người khác, cô trợ lý lúc trước của cô ta chắc là chỉ muốn tìm cái cớ để mặc kệ mà thôi.

Có một khác, Doãn Ước nghĩ đến việc từ chức.

Bên tuyên truyền của Chung Vi gọi điện đến thúc giục, cách một ống nghe vẫn nghe được âm thanh nổi giận của Chung đại tiểu thư, ồn ào đến nhức tai.

Thậm chí cô ta có thể đau chết, nhưng phô trương thì không thể ít hơn.

Thời điểm hai bên đang giằng co, Trịnh Đạt từ đầu hàng lang bên kia đi tới. Anh vừa thấy Doãn Ước liền chào hỏi, rồi hỏi đang xảy ra chuyện gì.

Doãn Ước nói tình hình đại khái cho anh, Trịnh Đạt nghe xong thì tắc lưỡi, nói thẳng: “Công việc này không thích hợp với em đâu, hôm nào đổi việc khác đi.”

“Vậy cũng phải làm xong chuyện này mới tính tiếp.”

“Được.”

Anh nói xong lấy điện thoại ra, nói chuyện một lát liền dàn xếp được mọi vấn đề, khó khăn của Doãn Ước lập tức được giải quyết.

Lúc đợi Chung Vi đến, Doãn Ước nói lời cảm ơn với anh.

“Không cần khách sáo, hôm nào mời cơm là được.”

Doãn Ước nhớ đến đó ánh mắt sáng lên, vẫn chưa mời anh ăn cơm: “Thêm một bữa nữa là hai bữa.”

“Lần trước ăn rồi mà, em quên bữa ăn khuya đó rồi à.”

“Nhưng đó là anh trả tiền mà.”

Trịnh Đạt hai tay khoanh trước ngực, bộ dạng thong thả tự đắc: “Ai trả tiền cũng không sao, chỉ cần em đi ăn cơm cùng anh là được rồi.”

Câu này không tốt để tiếp lời, Doãn Ước vờ như nghe không hiểu ẩn ý trong đó, lảng sang chuyện khác để bỏ qua.

Chung Vi đã tới, Trịnh Đặc đích thân đến khoa ngoại nhờ chủ nhiệm Hồ hỗ trợ. Vết thương nhỏ thì không nhỏ, chủ nhiệm Hồ kiên trì muốn khâu hai mũi, Chung Vi lại sợ lưu lại sẹo nên rất do dự.

Trịnh Đặc đứng bên cạnh nói chêm vào: “Cô mà không chịu khâu, không chỉ đơn giản để lại sẹo, sau này không diễn được nữa thì nguy to.”

Nghe nói như thế Chung Vi không dám cứng đầu nữa, ngoan ngoãn chịu khâu mấy mũi.

Doãn Ước kể sát tai Trịnh Đặc hỏi: “Nghiêm trọng vậy à?”

“Đầu óc không tốt quả thật rất nghiêm trọng.”

Doãn Ước nhìn Chung Vi cách đó không xa đang chịu giày vò, suýt nữa bật cười thành tiếng.

Sau khi xử lý xong vết thương, theo lối đi đặc biệt để ra ngoài, vốn tất cả đều rất thuận lợi, lúc xuống cầu thang không biết từ đâu nhảy ra một tên phóng viên báo lá cả thần thông quảng đại, đuổi theo đòi phỏng vấn.

Chung Vi bực bội, bỏ lại Doãn Ước rồi chạy. Trịnh Đặc đi trước dẫn đường, cô ta hoảng hốt không nhìn đường cũng không nhìn người, khi lao xuống thì đụng phải Trịnh Đặc.

Trịnh Đặc bất ngờ bị cô đụng phải thì mất thăng bằng, cả người trực tiếp lặn xuống cầu thang.

Doãn Ước mau chóng chạy xuống đỡ người, Trịnh Đặc nằm trên đất đưa tay cản cô lại: “Đừng động vào, gọi bác sĩ đến.”

Anh cảm giác một bên cánh tay có dấu hiệu gãy xương, sợ nhắc lên sẽ bị sái khớp.

May là sự việc xảy ra trong bệnh viện, nhanh chóng có người chạy đến hỗ trợ, còn đẩy Trịnh Đặc vào thang phòng phẫu thuật. Doãn Ước thì bị Chung Vi kéo chạy khỏi hiện trường, chưa kịp hỏi thăm Trịnh Đặc câu nào.

Quay vào xe, bầu không khí áp lực. Doãn Ước lạnh lùng không nói câu nào, Chung Vi thu lại dáng vẻ bệ vệ kiêu căng của mình, quay sang ôn tồn dỗ dành cô: “Hôm nay đúng là ngoài ý muốn, tôi không phải cố ý mà. Người bạn kia của cô họ Trịnh đúng không, quay về tôi kêu người mang quà đến thăm anh ta.”

“Cô hại anh ấy, tự cô đến mà thăm.”

“Tôi là người của công chúng, đi không tiện đâu. Cô cũng biết cánh phóng viên thích viết lung tung lắm, nếu anh ta là người già thì khác, đằng này trẻ như vậy còn té được. À đúng rồi, thấy hai người thân thiết lắm, đang yêu nhau à?”

Doãn Ước liếc cô ta trắng mắt: “Cô còn nhầm chán hơn cả cánh phóng viên.”

Chung Vi miễn cưỡng cười cười: “Ai da, cô xem, tôi vừa hỏi vậy mà cô đã không chịu được rồi. Mỗi ngày tôi bị người ta viết bậy viết bạ, tâm trạng rất khó chịu.”

Khó chịu còn không sớm rời khỏi giới giải trí đi, vì để trở lại thời huy hoàng mà không tiếc cỡi lên người tên Giang Thái chuyên cướp thuyền kia. Mấy lời nói dối của Chung Vi, Doãn Ước nghe xong liền bỏ ngoài tai.

Chung Vi không đi thì cô đi, hôm sau hết giờ làm cô liền đến thăm Trịnh Đặc.

Trịnh Đặc vô cùng xúi quẩy, gãy khớp xương khuỷu tay trái, bó bột tình dương, ít nhất ba tháng không thể đứng mổ. Phương Thành Tự rất không vui: “Vốn dĩ khoa mắt bận rộn rồi, cô diễn viên họ Chung kia còn gây thêm phiền phức. Anh Trịnh, anh để ý loại người đó làm gì, hôm đó anh không nên giúp cô ta.”

Trịnh Đặc nằm trên giường bệnh cười cười: “Người tôi giúp không phải cô ta.”

Doãn Ước mặt mỗi chỗ, cảm thấy bản thân cũng là người bị hại.

Trịnh Đặc thành ra thế này làm cô khó chịu, quay về tìm Chung Vi xin nghỉ việc. Lúc ấy Chung Vi đang để nhân viên hóa trang sơn móng cho mình, màu đỏ tươi đoạt ánh nhìn người đối diện, làm làn da trắng nõn của cô thêm kiêu diễm.

Cô ta thổ thổ móng tay nói: “Được rồi, cô không muốn làm cũng đúng, nhưng ráng kiên trì mấy hôm nữa đi, dù sao tôi cũng phải tìm người thay thế chứ.”

Cô vừa từ chức, Địch tổng liền gọi điện thoại đến: “Cô quay về văn phòng tôi đi, cà phê không ai pha, tôi uống không quen cà phê họ pha.”

Doãn Ước cũng không muốn quay về Wenda, bởi vì Giang Thái ở đó. Gần đây hấn cảm cộc trong công ty, may mà cô đi theo Chung Vi, hai người hoàn toàn không đụng chạm nhau.

Nếu trở về văn phòng tổng giám đốc, vậy miếng da trâu này sẽ vứt không xong.

Ngoài mặt trả lời lấy lệ với Địch tổng, nhưng đã bắt đầu có tâm tư tìm kiếm công việc mới.

Trước mắt Chung Vi đóng một vai trong phim thời dân quốc, quay ở phim trường nổi tiếng ở ngoại ô thành phố B. Mấy hôm nay Doãn Ước không về nhà, cùng đi theo đến phim trường. Cô không nhích chút thời gian nào để thăm Trịnh Đặc, chỉ có thể gửi tin nhắn giải thích với anh.

Mấy tin nhắn gửi đi, đối phương rất lâu không trả lời. Ngẫm lại tình trạng tay của anh hiện tại, Doãn Ước cũng không thấy lạ.

Hôm đó, lịch quay của Chung Vi đa số tập trung vào buổi tối, ban ngày khó được ngủ đủ giấc, buổi chiều lên phim trường liền dật dựa, thỉnh thoảng quay vài cảnh đều là bóng lưng, chỉ cần dùng thể thân. Cô ở ngay tại chỗ đối diễn với nam diễn viên.

Doãn Ước luôn ở bên cạnh, đến gần chập tối, rốt cuộc Trịnh Đặc cũng gửi lại một tin nhắn: “Ra ngoài một chút.”

“???”

“Anh đang ở bên ngoài phim trường, em ra ngoài một chút, anh có đồ đưa cho em.”

Doãn Ước không ngờ anh sẽ đến, nhìn sang Chung Vi bên cạnh không đối diễn suôn sẻ sắp nổi cáu, cắn răng xin phép ra ngoài.

Chung Vi tức giận nói: “Tôi vẫn chưa quay xong mà, cô đã muốn đi.”

“Có bạn tôi đến, tôi đi gặp rồi quay lại ngay. Là bác sĩ Trịnh.”

Chung Vi vừa định nổi nóng, nghe thấy ba chữ ‘bác sĩ Trịnh’ liền ỉu xìu, chỉ có thể bực bội xoa tay: “Đi nhanh về nhanh, tôi đang bận lắm.”

Doãn Ước để đồ trong tay xuống chạy ra tìm Trịnh Đặc, đối phương bó bột đứng ở ngay cổng, tay kia thì xách một túi to.

Cô chạy một mạch đến, mệt đến má đỏ bừng, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Trịnh Đặc muốn lau mồ hôi giúp cô, đưa tay lên mới phát hiện không tiện, chỉ có thể nhét túi to vào trong tay cô.

“Đây là gì vậy?”

Doãn Ước mở ra xem, là một ít bánh ngọt, trong lòng xẹt qua tia ảm áp.

“Anh không trả lời tin nhắn của em, em tưởng anh chưa đọc.”

“Đọc rồi, nghĩ không biết trả lời thế nào, nên dứt khoát đến gặp em. Chừng nào em xong việc, cùng nhau ăn cơm nhé?”

Doãn Ước áy náy: “Hôm nay chắc là muộn lắm, anh bị thương mà, nên quay về đi. Em sắp nghỉ việc rồi, nhàn rồi sẽ mời anh ăn cơm.”

“Được, quyết định vậy đi.”

Doãn Ước tiễn Trịnh Đặc ra về xong quay trở vào phim trường, vừa đến liền thấy Chung Vi đang cãi nhau với nhân viên phục trang. Chỉ một chuyện nhỏ nhặt, là cái váy mặc trên người không đúng màu.

Chung Vi muốn màu hồng phấn, nhân viên phục trang lại đổi thành màu đỏ.

Thực ra Doãn Ước thấy màu đỏ rất đẹp, lên tivi càng thêm nổi bật. Nhưng Chung Vi khẳng khái muốn màu hồng phấn, cãi đến trở mặt, đồ chưa thay đã tức giận bỏ đi.

Cô ta vừa đi, bầu không khí càng thêm bế tắc. Cũng may sắp đến giờ cơm, phó đạo diễn nhân cơ hội thúc giục mọi người đi ăn cơm, giải tán đám người đứng xem náo nhiệt.

Doãn Ước không muốn đụng chạm đến họng súng của Chung Vi, dứt khoát ăn cơm xong rồi tìm cô ta. Lúc ăn cơm, người đại diện Ngô Thành cũng ở đó, hai người trao đổi vài ý kiến, đều cảm thấy gần đây tính tình của Chung Vi hơi quá quắt.

“Có lẽ có Giang Thái ở sau lưng nâng đỡ, cho nên cô ta cảm thấy bản thân không gì làm không được.”

Doãn Ước không tiếp lời Ngô Thành, trái lại trong lòng có cùng suy nghĩ với đối phương.

Ăn cơm xong cô đi gõ cửa phòng Chung Vi, kết quả không ai trả lời. Về phòng mình vừa thấy, cái váy đỏ của Chung Vi ném trên giường cô, bên cạnh có để lại mảnh giấy: “Giúp tôi trả lại cho tổ đạo cụ.”

Đúng là giọng điệu đại tiểu thư.

Hết cách, Doãn Ước xé màn đêm chạy đến phim trường. Lúc này vẫn còn người đang quay, phim trường đèn đuốc sáng choang, còn tổ đạo cụ lại ở nơi hẻo lánh, đã muộn thế này nên không còn ai ở đó.

Thời điểm Doãn Ước bước vào tòa nhà, cô đánh cái rùng mình, luôn cảm thấy ánh đèn đặc biệt mờ tối.

Trang phục đều đặt ở tầng ba, Doãn Ước đi lên cầu thang, hành lang thật dài không một bóng người, xung quanh chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhỏ yếu của chính mình.

Tim cô đập mạnh, bước chân cũng nhanh hơn. Đi đến cửa phòng phục trang không kịp nghĩ gì nhiều, cô đẩy mạnh cửa ra.

Cảnh tượng trong phòng khiến cô suốt đời khó quên.

Chung Vi mặc váy hồng phấn nằm trên sàn, có máu từ hông loang ra. Cách cô hai thước, một người đàn ông đứng đó, nhìn kỹ thì chính là...

Kỷ Tuyền Châu!

11. Chương 11: Ra Tay

Trong phòng phục trang, đồ diễn la liệt dưới sàn, Chung Vi nằm trên đồng quần áo này.

Phản ứng đầu tiên của Doãn Ước chính là xoay người bỏ chạy, ngấm lại không đúng liền trở vào phòng. Cô muốn đi đến xem xét tình hình của Chung Vi, bị Kỷ Tuyền Châu ngăn lại.

“Có lẽ còn cứu được.”

“Không, chết rồi.”

Doãn Ước hoài nghi: “Sao anh biết?”

Kỷ Tuyền Châu nhìn chằm chằm cô: “Cô vừa rồi xoay người bỏ chạy, có phải cảm thấy người là do tôi giết không?”

Doãn Ước gật đầu, xong lại lắc đầu: “Chắc là không phải anh.”

Kỷ Tuyền Châu sao nhảm chán như vậy, chạy đến giết Chung Vi làm gì? Chỉ là chút tranh chấp nhỏ, còn qua lâu rồi, không đáng để giết người.

“Anh để tôi xem cô ta thử.”

“Đừng làm hỏng hiện trường, đợi cảnh sát đến rồi tính.”

“Báo cảnh sát rồi?”

“Trước khi cô tới tôi vừa báo.”

Doãn Ước quay lại nhìn Chung Vi, cô như bông hoa xinh đẹp nở rộ trên mặt hồ đêm, rồi lại tỏa ra mùi quỷ dị. Trên gương mặt xanh xao là hai mắt trợn ngược, đầu tóc bị ai đó cắt lỏm chớm rồi bù, phối hợp với cả phòng trang phục không thuộc thời đại này, càng thêm khủng bố.

Cô có hơi sợ hãi, lại có chút không cam lòng: “Thật sự không cần thử lại?”

“Thử rồi, vô ích.”

Kỷ Tùy Châu vừa nói vừa kéo Doãn Ước đến cửa. Doãn Ước vẫn đang cầm chiếc váy đỏ của Chung Vi, lúc ra cửa còn tiếc rẻ ngoái đầu lại nhìn.

Chưa nói đến thích Chung Vi bao nhiêu, chỉ đáng tiếc thay cô ta. Máu chốt là, cái chết của cô ta cùng với...

“Kỷ Tùy Châu, anh không cảm thấy cô ấy thế này...”

“Rất giống với Tiểu Ý năm đó.”

Nói đến đây, Doãn Ước lập tức nói không ra lời. Tùy Ý, em gái của Kỷ Tùy Châu, tám năm trước trong căn nhà cho thuê bên ngoài trường trung học, được người khác phát hiện với tư thế gần giống thế này, may mắn nhất lại được mạng sống.

Hai tay bị trói ra sau lưng, bằng một chiếc khăn lụa màu sắc sặc sỡ hoa văn phức tạp. Tóc bị cắt nham nhở, tay trái mất ngón út.

“Vây, tay cô ấy anh đã kiểm tra chưa?”

“Xem rồi, ngón út tay trái bị ai đó cắt đi.”

Gần như giống hệt.

Vừa khó tin lại không thể không tin. Nhưng ai đã gây án? Vụ án tám năm trước hung thủ cuối cùng là em trai song sinh của Doãn Ước, Doãn Hàm, hiện giờ anh đang bị giam trong ngục, không thể ra ngoài gây án được.

Vây thì là ai, dùng cùng một thủ pháp giết người. Quan trọng là, người đó làm sao biết được chi tiết vụ án năm đó của Tùy Ý?

Cảnh sát chưa từng công bố tình hình cụ thể của vụ án này với bên ngoài.

Kỷ Tùy Châu là anh trai của người bị hại, chắc đã xem qua ảnh chụp hiện trường, biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ không lạ. Doãn Ước là chị gái của nghi can, năm đó cảnh sát nghi ngờ cô che giấu hành tung của em trai Doãn Hàm, từng cho cô xem băng ghi hình lại hiện trường người bị hại, hy vọng dùng nó để ‘cảm hóa’ cô, nói ra chỗ trốn của Doãn Hàm.

Lúc ấy, Doãn Ước nói với cảnh sát đến khô cả miệng, tích cực phối hợp dùng máy phát hiện nói dối, còn cho phép cảnh sát nghe lén điện thoại của cô, thậm chí phái người theo dõi cô 24/24, suốt ba tháng vẫn không có phát hiện gì, hiềm nghi của cô mới được tiêu trừ.

Nhưng sự kiện này luôn là cơn ác mộng, luôn quanh quẩn trong lòng cô. Mãi cho đến khi em trai bị bắt, hết thầy mới có kết quả.

Hiện giờ, Chung Vi gặp tình huống tương tự, Doãn Ước cố gắng lắm mới tỉnh tâm được thì lại bị bối lên.

Cảnh sát nhanh chóng đến hiện trường, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người họ. Sự việc tiếp theo trở nên vô cùng máy móc.

Pháp y tiến hành kiểm tra Chung Vi cẩn thận, rồi tuyên bố cô tử vong. Người đầu tiên phát hiện ra thi thể, Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu bị tách ra tiếp nhận tra hỏi.

Doãn Ước là trợ lý của Chung Vi, cảnh sát hỏi cô đặc biệt cẩn thận, từ ngày đầu tiên hai người quen biết nhau, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Hỏi cung suốt ba tiếng đồng hồ, đến khi Doãn Ước từ phòng thẩm vấn đi ra, đã gần đến khuya.

Cô lại dẫn cảnh sát đến phòng mình ở để lục soát bằng chứng. Chỗ cô có không ít thứ liên quan đến Chung Vi, ngoài vài món đồ dùng hằng ngày thuộc về cô ra, những thứ khác cô đều giao hết cho cảnh sát.

Ngô Thành cũng đến, vẫn luôn túc trực bên cạnh, muốn hỏi thăm tình hình cụ thể thế nào nhưng không tìm thấy cơ hội mở lời. Mãi cho đến khi cảnh sát xử lý xong tất cả mọi thứ rồi ra về, anh ta mới có thời gian trống để hỏi.

“Tôi cũng không rõ đâu, tôi biết không nhiều hơn anh là bao.”

“Tại sao Kỷ Tùy Châu lại ở đó?”

Doãn Ước liếc nhìn anh, miễn cưỡng cười khổ. Cô cũng rất muốn biết đáp án.

Kỷ Tùy Châu không rời khỏi đó, ở trong sảnh lớn khách sạn hút thuốc. Lúc Doãn Ước xuống lầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh, gương mặt giữa đám sương khói lượn lờ, có vẻ lạnh lùng mà nặng nề nghiêm túc, vô cùng đàn ông.

Mắt anh quét qua người Doãn Ước, cô liền hiểu được ý anh, lập tức đi qua đó.

“Đêm hôm khuya khoắt còn chưa ngủ, xuống đây làm gì?”

“Không ngủ được, đang muốn chạy bộ.”

Kỷ Tùy Châu đứng lên: “Cô theo tôi đến đây.”

Hai người đi đến nhà hàng trong khách sạn, nơi này buôn bán 24/24. Hai người chọn bàn rồi ngồi xuống, Doãn Ước hỏi anh: “Hôm nay sao anh lại đến?”

“Tôi đến tìm Chung Vi.”

Doãn Ước quay sang nhìn anh, Kỷ Tùy Châu cũng nhìn cô, mắt hai người chạm nhau, cả hai đều lọt vào trong mắt của đối phương.

“Tìm cô ấy làm gì?”

“Gần đây tôi nhận được một tin nhắn.” Nói xong, anh lấy di động ra, mở khóa màn hình rồi vào tin nhắn, đưa cho Doãn Ước xem.

Doãn Ước nhận lấy, phát hiện vô cùng quen thuộc.

“Anh cũng nhận được!”

“Xem ra cô cũng có.”

Kỷ Tùy Châu nhận lại điện thoại, hỏi: “Là khi nào?”

“Hơn một tháng trước. Anh còn nhớ có lần ở Wenda, chúng ta gặp nhau trong thang máy không. Tôi gọi anh lại vốn muốn nói với anh chuyện này, nhưng anh lại bận.”

Cô lấy tin nhắn ra xem ngày: “Đúng rồi, ngày tháng này, hôm đó tôi đến Wenda phỏng vấn. Còn anh?”

“Mới hai hôm trước.”

“Vậy thì có liên quan gì đến Chung Vi?”

Doãn Ước suy tư rồi đột nhiên hiểu ra: “Chẳng lẽ chính cô ấy gửi tin.”

“Ừ, tôi mới vừa tra ra được cô ta, vốn định tìm cô ta hỏi một chút, ai ngờ...”

Vậy chỉ là trùng hợp à, manh mối chỉ đến Chung Vi, cô ấy liền bị giết. Doãn Ước tự nhiên run sợ, như là sau lưng có đôi mắt tối đen đang gắt gao quan sát mình.

Sau đó, cô lại bội phục bản lĩnh của Kỷ Tùy Châu. Cùng là tin nhắn nặc danh, cô tra hơn một tháng không có manh mối, người ta chỉ tốn vài ngày đã tìm được.

Nếu lúc đó cô nói với anh, kết quả có phải sẽ khác rồi không...

“Xác định là cô ấy à?”

“Khoảng tám chín phần. Cô nói ngày cô đến Wenda phỏng vấn liền nhận được tin nhắn, tôi nghĩ có lẽ cô ta tìm được số điện thoại liên hệ với cô trên hồ sơ xin việc. Về phần tôi, Thịnh Thế mới vừa manh nha hợp tác với Wenda, tin nhắn đã tới rồi, hiển nhiên là tên họ Dịch không giữ mồm giữ miệng.”

Phân tích thật sự rất có lý, Doãn Ước hoàn toàn bị anh thuyết phục.

“Nhưng Chung Vi gửi tin nhắn với mục đích gì?”

Kỷ Tùy Châu nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Người thì đã chết, phải đi hỏi ai bây giờ.

Hai người rơi vào im lặng. Nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên cho họ, Kỷ Tùy Châu gọi một ly cà phê, còn Doãn Ước thì ăn cháo. Cô cầm lấy muỗng chậm rãi khuấy hai cái, khi ăn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, người có hơi thất thần. Cho đến khi cháo nóng đến miệng, cô mới hoàn hồn.

“Ồi.” Cô hừ nhẹ.

Kỷ Tùy Châu bên cạnh vẫn bất động, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái. Doãn Ước hơi xấu hổ, nhanh chóng cúi đầu ăn cháo, giờ này trễ rồi, cơn buồn ngủ của cô dần dần xông lên đầu.

Cô không nhớ rõ mình ngủ thế nào, chỉ biết khi tỉnh dậy, bên cạnh lại đổi người.

Nữ phục vụ nhà hàng mỉm cười với cô, giải thích: “Anh Kỷ có việc đi trước, nếu cô muốn ngủ có thể dựa vào vai tôi ngủ tiếp. Không sao đâu.”

Nhận mấy trăm tệ của người ta, chút dịch vụ thế này vẫn có thể cung cấp được.

Doãn Ước há miệng không nói, đối phương trái lại nói rất nhiều, riu ra riu rít lại miêu tả một hồi, nghe xong Doãn Ước trong lòng ngạc nhiên.

Vừa rồi cô tựa vào người Kỷ Tùy Châu mà ngủ?

Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là, anh lại có thể không bóp chết cô, còn tốn tiền tìm người cho cô gối đầu.

Điểm này không giống phong cách của anh.

Chung Vi chết, Doãn Ước đương nhiên được triệu về văn phòng tổng giám đốc. Cô muốn xin nghỉ chạy lấy người, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp. Trong công ty xảy ra án mạng, lại là người nổi tiếng, mỗi ngày ứng phó với phóng viên thôi đã luống cuống tay chân rồi, căn bản không ai xử lý thủ tục nghỉ việc.

Doãn Ước cũng chạy công mông, nên cô nghĩ chờ trận này qua đi, Dịch tổng hết bận rộn rồi nói sau.

Cũng may trong khoảng thời gian này Giang Thái không đến, nghe nói ra nước ngoài nghỉ mát. Hần không ở đây, ngày ngày Doãn Ước sống rất tốt, mỗi ngày trong văn phòng lãng phí thời gian.

Những người khác trong văn phòng cũng lặng lẽ hơn nhiều, nhất là thư ký Đinh, sức mạnh buôn chuyện nay đã giảm sút, thỉnh thoảng nhắc đến Chung Vi liền thở dài.

Hồng nhan bạc mệnh.

Qua chừng một tuần, giữa trưa hôm nọ thư ký Đinh kêu cô đến, đưa cho cô một tài liệu: “Bây giờ em đến câu lạc bộ Đông Chanh đi, Dịch tổng đang ở đó đánh golf, có văn kiện cần dùng đến, nhưng chị không đi được.”

Cả văn phòng chỉ có mỗi Doãn Ước nhàn hạ nhất, mấy việc vặt này liền rơi xuống đầu cô.

Cô cũng không chối từ, cầm văn kiện đi. Thư ký Đinh tốt bụng nhắc nhở: “Gọi xe đi, quay về thanh toán lại tiền, đừng đến trễ.”

Doãn Ước gật đầu, ra ngoài liền gọi taxi.

Nửa giờ sau cô đến câu lạc bộ, ở đại sảnh gọi điện thoại cho Dịch tổng, đối phương bảo cô trực tiếp đến sân golf tìm ông ta.

Doãn Ước tìm người hỏi đường, băng qua đại sảnh đến hoa viên phía sau. Trong câu lạc bộ cao cấp lúc này không nhiều người lắm, Doãn Ước bước chân vội vàng.

Khi đi qua một lối mòn nhỏ, không biết từ đâu chui ra một người đàn ông trẻ tuổi, đưa tay chặn cô lại.

“Cô Doãn, Doãn Ước.”

Nghe đối phương gọi tên mình, Doãn Ước dừng bước: “Là tôi, anh là...”

“Tôi họ Lý, Lý trong Mộc Tử Lý.”

Doãn Ước nhíu mày, tên họ Lý này muốn làm gì?

Cơ thể theo bản năng thấy sợ hãi, Doãn Ước ngừng vài giây, đột nhiên quay đầu bỏ đi.

Còn không kịp cất bước, trước mắt xuất hiện một bóng đen, có thứ gì đó màu đen đập thật mạnh vào đầu cô. Doãn Ước chỉ cảm thấy một trận đau nhức, trong lòng co rút, hai chân mất không chế nhữn ra, lập tức ngã xuống đất.

Sau đó, cô lơ mơ nghe có người đối thoại: “Ra tay nặng vậy, đánh chết người thì sao?”

“Người mà Giang tổng muốn, ai dám làm trái.”

Giang tổng, là Giang Thái sao?

Doãn Ước đầu vầng mắt hoa, rơi vào hôn mê.

12. Chương 12: Gọi Cảm

Doãn Ước ý thức mơ hồ, bị người kéo vào gian phòng VIP bên cạnh.

Hai gã đó vẻ mặt kích động, thuận tay ném cô lên sofa. Lần này có hơi mạnh tay, Doãn Ước ngơ ngác tỉnh lại. Nhưng cô giả vờ chưa tỉnh, vẫn nhắm mắt giả ngất như cũ.

Có giọng the thé đang phàn nàn: “Mày xem mày, xuống tay nặng quá, lỡ như xảy ra tai nạn thì sao?”

Tiếng người kia lại rất trầm: “Không chết được, chúng ta đi thôi.”

“Hay lau cho cô ta một chút, có máu.”

“Có máu mới hay, có vài người rất thích dạng như vậy, có máu mới kích thích.”

Tiếng the thé kia phụt một cái, hai người hi hi ha ha ra ngoài.

Doãn Ước nghiêng tai nghe ngóng, mãi cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, mới hơi hé mắt. Ánh đèn treo trên đầu quá sáng làm cô hoa mắt, trước mắt chỉ có những dây tua bằng thủy tinh buông xuống lắc lư trái phải.

Cô chớp mắt vài cái, tua đèn đứng im, chỉ chốc lát sau lại bắt đầu dao động. Cô biết là vấn đề của chính mình, trong đầu một đồng hồ lớn, choáng váng không ra kiểu gì.

Hai tay chống lên sofa, cô thử đứng dậy, vừa mới cử động thì trời đất quay cuồng, toàn thân lảo nhão ngã phịch trở lại ghế.

Cô đưa tay quẹt trán, vô cùng đau nhức. Trong lòng bàn tay có gì đó dính dấp, đỏ đỏ một mảng như là máu. Trong lòng Doãn Ước lo lắng vô cùng, lo lắng nếu Giang Thái đến, cô phải chạy thể nào đây.

Đừng nói là chạy, hiện giờ ngay cả sức lực để lên tiếng gọi người cũng không có.

Cổ họng khô khốc khàn khàn, Doãn Ước cố gắng nuốt hai ngụm nước miếng, lại cử động muốn đứng lên. Cơ thể vừa ngồi lên một nửa, chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Cô sợ hết hồn, cơ thể cứng đờ không động, đầu óc trống rỗng.

Có người đẩy cửa đi vào, giày giẫm lên tấm thảm lông dày, gần như không nghe được tiếng động. Doãn Ước một tay cầm lấy chỗ tựa lưng của sô pha, bởi vì dùng sức nên đầu ngón tay trở nên trắng bệch, môi lập tức run rẩy.

Ngay lúc cô căng thẳng gần như thét lên, người nọ đột nhiên dừng bước, thấp giọng hỏi: “Cô là ai, ai gọi cô đến?”

Giọng nói vô cùng quen thuộc, Doãn Ước vốn đang tuyệt vọng chợt thấy tia hy vọng. Cô theo khe hở mái tóc nhìn ra ngoài, thấy được gương mặt của Kỷ Tuyền Châu.

Nhưng cô cảm thấy lạ, đối phương sao lại không nhận ra cô?

Cô đưa tay vuốt mặt, mới phát hiện chỗ nào cũng là máu, tóc rối tung che đi gần nửa khuôn mặt.

Doãn Ước mau chóng vén tóc, vừa định lên tiếng thì cửa lại bị đẩy ra, hai tên đàn ông vẽ mặt kích động vọt vào, một trong số đó chính là tên họ Lý vừa rồi.

Hai gã vừa thấy Kỷ Tuyền Châu, sắc mặt tái mét như thấy diêm vương, liên tục cúi đầu khom lưng, cung kính nịnh bợ.

Kỷ Tuyền Châu không có tính nhẫn nại, cắt ngang lời họ: “Chuyện gì?”

Gã họ Lý khó xử nói: “Xin lỗi chủ tịch Kỷ, chúng tôi đưa người đến nhầm phòng của anh.”

Gã kia nhanh chóng nói: “Chúng tôi lập tức mang cô ta đi.”

Kỷ Tuyền Châu quay lại đánh giá Doãn Ước một phen, như là đang cân nhắc gì đó. Doãn Ước muốn cầu cứu anh, nhưng hai gã kia lại xông đến, xách Doãn Ước ra ngoài.

“Đợi đã.”

Kỷ Tuyền Châu gọi họ lại.

“Chủ tịch Kỷ, anh có gì cần dặn. Cô ta làm bẩn phòng anh, để chúng tôi kêu người đến dọn dẹp.”

Kỷ Tuyền Châu không đáp ngay, đi tới đẩy tóc che trước mặt Doãn Ước ra, nhìn thật kỹ rồi nói: “Đưa đồ đến còn muốn mang đi, Giang tổng các người làm việc không đáng tin nhỉ.”

Hai gã vừa nghe, hồn vía lên mây: “Không không, chủ tịch Kỷ hiểu lầm rồi, đây là người mà Giang tổng chúng tôi muốn. Cô này không đẹp lắm, lần sau chúng tôi tìm cho anh cô đẹp hơn nha.”

“Vậy thì không ổn rồi, các người sao có thể đưa cho Giang tổng, không sợ hấn mất hứng sao. Được rồi, để người lại, hai người đi đi.”

“Cái này...”

“Giang tổng các người thật sự thích, thì kêu hấn đến tìm tôi mà lấy. Tôi không có thời gian tán gẫu với hai người, hoặc là biến, hoặc là...”

Kỷ Tuyền Châu còn chưa nói xong, hai tên nọ im lặng chuồn êm, ném Doãn Ước lại chạy vội ra ngoài.

Ném phụ nữ nhiều nhất chỉ bị Giang Thái đánh một trận, chọc giận Kỷ Tuyền Châu, khó giữ được cái mạng hèn này.

Doãn Ước vốn bị họ xách đi, họ đột nhiên bỏ chạy, cô nhất thời đứng không vững, sắp té ngã xuống đất. Kỷ Tuyền Châu đưa tay nắm hông cô lại, lần nữa đỡ cô về sô pha.

Doãn Ước ngồi xuống thì thở phào một hơi, bên kia Kỷ Tuyền Châu đưa hai tờ khăn giấy đến, cô đưa tay nhận lấy, bắt đầu lau vết máu trên mặt.

Cũng không biết thẳng khốn kia lấy gì đập cô, hại cô chảy nhiều máu như vậy. Cô có hơi lo lắng, lại vào nhà vệ sinh xem xét. Trên trán có một vết thương dài khoảng hai ba phân, may mà không quá sâu, lau rửa một hồi, máu dần dần ngừng chảy.

Doãn Ước chịu đau lấy nước rửa sạch, lúc đi ra ngoài nhìn thấy Kỷ Tuyền Châu đang gọi điện thoại. Cô lặng lẽ ngồi trở lại sô pha, cầm khăn mặt lau mái tóc ướt nước của mình.

Không bao lâu có người gõ cửa, Kỷ Tùy Châu đi ra mở, một người đàn ông cao lớn vạm vỡ đi vào, trong tay xách hộp thuốc cứu thương.

Anh ta vừa thấy Doãn Ước liền biểu đạt vẻ bất mãn: “Hai người rút cuộc sao lại thế này, ai cũng chơi lớn như vậy, không sợ chơi chết người sao?”

Khi nói chuyện, anh ta nhanh chóng đến trước mặt Doãn Ước, nâng mặt cô lên, động tác hơi thô bạo, thật tương phản với Trịnh Đặc nhẹ nhàng.

Bên kia, Kỷ Tùy Châu hỏi: “Phải khâu à?”

“Khâu gì mà khâu, cứ tùy tiện để vậy đi. Dù sao tôi chữa khỏi, quay lưng người lại bị các anh hành hạ tiếp.”

Lời nói tuy hằn học, đến khi xử lý vết thương, thủ pháp người này xem như nhẹ nhàng. Doãn Ước cố gắng chịu đựng không lên tiếng, thỉnh thoảng chỉ hít sâu khi thật sự đau đớn. Cuối cùng vết thương được đính miếng băng gạc, dán thêm hai miếng băng dính là xong.

Kỷ Tùy Châu tiễn người nọ ra ngoài, lập tức đóng sầm cửa lại.

Tiếng động quá lớn, làm Doãn Ước sợ hết hồn.

Trong phòng lập tức rơi vào im lặng khiến người khác khó xử. Doãn Ước có thể cảm giác được cơn thịnh nộ của Kỷ Tùy Châu, có lẽ là bức cô đã làm dơ sô pha.

Cứ như thế im lặng chốc lát, Kỷ Tùy Châu bước đến nâng cằm cô lên xem xét. Doãn Ước bị ép phải ngẩng đầu, chỉ cảm thấy mỏi cổ.

“Xem... xong chưa?”

“Ừm, chúc cô sau này để lại sẹo cho thêm màu thêm sắc.”

Đồ miệng quạ. Doãn Ước tức chết thật muốn mắng anh.

Ngoài miệng lại nói: “Hôm nay cảm ơn anh.”

“Cảm ơn tôi cái gì? Cô dám khẳng định tôi sẽ nhân từ hơn Giang Thái?”

Vậy cũng khó nói, đều là người có tiền, ai sạch sẽ hơn ai chứ. Doãn Ước lại rúc vào sô pha, muốn cách xa anh một chút.

Cô ghét bỏ như vậy, khiến Kỷ Tùy Châu càng thêm bức dọc, lên tiếng lại châm biếm: “Không phải cô rất có bản lĩnh à, sao lại rơi vào tay Giang Thái như thế.”

“Họ đánh lén tôi, hai tên đàn ông cao to đánh mình tôi, tôi cũng hết cách.”

“Khi không sao cô lại đến chỗ này làm gì?”

“Tôi đến đưa văn kiện cho Địch tổng.”

Kỷ Tùy Châu im lặng một lúc rồi nói: “Tới đi.”

“Làm gì?”

“Mát xa.”

Doãn Ước nghĩ bản thân nghe nhầm: “Tôi, ở chỗ này?”

“Không được sao? Vốn tôi gọi người khác đến, cô ở đây rồi thì cô đi.”

Doãn Ước lập tức ngộ nhận, nghĩ đến chuyện anh muốn làm, liền từ chối: “Tôi không được, anh tìm người khác đi.”

“Có gì mà không được, lần trước cô làm khá tốt.”

“Lần đó không giống.”

“Đều là vật lý trị liệu, có gì mà không giống.”

Kỷ Tùy Châu đi vào phòng trong, đi được một nửa thì dừng bước quay đầu lại nói: “Doãn Ước, có phải cô đang nghĩ đến phương diện khác không?”

Chẳng lẽ không đúng sao?

“Ha.” Kỷ Tùy Châu cười lạnh, “Thật thú vị.”

Anh vừa đi vừa cởi nút áo, có hơi mất kiên nhẫn: “Mau lại đây đi.”

Doãn Ước chỉ có thể theo vào, sau đó phát hiện bên trong không có giường đôi, chỉ có một chiếc giường vật lý trị liệu đặt cạnh cửa sổ, cửa sổ sát đất rộng mở, bên ngoài là sân rộng, có hồ sen, bên trong có vài đóa hoa sen trắng, nhụy hoa nở rộ.

Xa chút nữa là bể bơi cỡ lớn, bên cạnh là hàng dừa, lá dừa xanh biếc bên cạnh nước hồ màu lam, làm người ta thư thái.

Rõ ràng là trưa mùa hạ, mà có gió mát thổi đến, xua tan hơi nóng.

Cơn đau đầu lâm râm của Doãn Ước lập tức tốt quá nửa.

Nhìn lại, phát hiện Kỷ Tùy Châu đã cởi áo. Làn da màu đồng phối hợp với cơ bắp cường trán, tràn đầy khêu gợi.

Doãn Ước không muốn nhìn, nhanh chóng quay đi.

Lát sau đã nghe Kỷ Tùy Châu nói: “Được rồi, bắt đầu đi.”

Doãn Ước nghĩ nghĩ, chịu đựng cơn đau đầu, quay lại. Cũng giống như lần trước, Kỷ Tùy Châu chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngang hông.

Giường vật lý trị liệu ở nơi này không cao, cô chỉ có thể quỳ trên tấm đệm ở bên cạnh. Tư thế như vậy khiến cô càng gần Kỷ Tùy Châu hơn, xấu hổ trong lòng càng nhiều hơn.

Kỷ Tùy Châu ít lên tiếng, chỉ thi thoảng nhắc nhở cô tăng thêm lực. Doãn Ước vừa đói vừa chóng mặt, hoàn toàn không dùng sức được. Đến cuối cùng Kỷ Tùy Châu như mất hứng nói: “Chưa ăn cơm trưa à?”

“Vẫn chưa.”

Nói xong mới cảm thấy không đúng, Doãn Ước muốn giải thích, chợt nghe Kỷ Tùy Châu cười nói: “Quên đi, tiếp tục đi xuống đi.”

Đi xuống sẽ đến nơi khiến người ta rối rắm, lần trước Doãn Ước mượn cớ nổi giận chạy mất, lần này còn có thể không?

Quả nhiên Kỷ Tùy Châu cũng khơi lại chuyện này: “Hôm nay sẽ không giở trò cáu kỉnh chứ.”

“Không có.”

“Nếu cô không tình nguyện cũng không sao, hiện giờ cô cứ mở cửa ra ngoài, tôi nghĩ Giang Thái chắc chắn còn đang chờ cô. Hẳn chắc là rất thích nhìn bộ dạng này của cô. Có vài loại đàn ông rất biến thái, trên người phụ nữ có vết thương, họ sẽ càng hưng phấn.”

Doãn Ước nhớ đến cuộc đối thoại của hai người kia, mới biết được chuyện này hóa ra có thật.

Cô hình như phải đưa ra lựa chọn, chọn Giang Thái hay là Kỷ Tùy Châu. Một tên háo sắc khiến cô ghê tởm, người còn lại, từng yêu, còn hiện giờ...

Cảm xúc ngổn ngang, cảm giác đó không thể nói rõ.

Nói chán ghét anh hận anh, chỉ bằng nói Doãn Ước càng chán ghét chính mình của quá khứ hơn.

Cô tổn năm năm thời gian cho rằng có thể thoát khỏi, không ngờ lại bị ép đến đường cùng, gần như phải quay lại làm chính mình của quá khứ.

Nhớ đến gương mặt thèm thường của tên Giang Thái kia, Doãn Ước chỉ có thể cam chịu số phận gác tay lên lưng của Kỷ Tùy Châu. Bộ phận này không cần dùng lực nhiều, Doãn Ước vốn không còn sức lực xoa bóp mấy cái cũng không thể tìm được vị trí chính xác, gấp đến độ đổ mồ hôi.

Kỷ Tùy Châu lại trêu chọc: “Không cần căng thẳng, tôi không phải Giang Thái, tôi không ăn người đâu.”

Nói đến đây Doãn Ước nghĩ tới Chung Vi, vô thức nhớ đến một chi tiết hôm ăn cháo.

Cô lên tiếng: “Kỷ Tùy Châu, tôi cảm thấy cái chết của Chung Vi, có thể liên quan đến Giang Thái.”

Kỷ Tùy Châu chau mày, xoay người một cái ngồi dậy.

Chiếc khăn tắm kia thuận thế trượt xuống đất, Doãn Ước trợn mắt há hốc mồm.

13. Chương 13: Động Cơ

Doãn Ước không ngờ rằng, Kỷ Tùy Châu có mặc quần con bên trong.

Tuy rằng chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng ít nhiều chỗ cần che đều che khuất. Cô coi như mình đang xem người bơi lội đi, tưởng tượng như vậy, trong lòng thản nhiên hơn rất nhiều.

Kỷ Tùy Châu xoay người nhặt chiếc khăn tắm lên, đảo mắt liếc Doãn Ước: “Chẳng lẽ cô nghĩ, tôi sẽ không mặc gì.”

“Sao vậy được chứ.” Doãn Ước đáp, không dám tiếp tục thảo luận đề tài này.

Kỷ Tùy Châu cũng không nháy, anh càng thấy hứng thú với đề tài trước đó cô nói hơn. Doãn Ước nhớ đến chuyện mình nói cùng anh: “Trên tay Chung Vi có chiếc khăn lụa, giống hệt như chiếc Giang Thái tặng cô ấy.”

Có lần cô bắt gặp Chung Vi làm nũng với Giang Thái, bắt hẩn tặng quà. Lúc ấy trong tay Giang Thái có quyền tạp chí, hẩn tùy tiện chỉ một chiếc khăn lụa mới ra trên đó, nói với cô: “Tặng cái này vậy.”

Chưa đến mấy ngày, Doãn Ước đã thấy Chung Vi đeo chiếc khăn lụa này.

“Chỉ với chuyện này, cô hoài nghi Giang Thái? Nếu tặng cô ấy, chỉ cần cô ấy đeo vào, tên sát nhân có thể tiếp xúc đến.”

Doãn Ước nhớ lại bộ dạng khi chết của Chung Vi, trên người cô ấy mặc chính là chiếc váy màu hồng phấn vốn phải mặc để diễn, còn quần áo của cô ấy thì không thấy đâu. Nếu hung thủ mang quần áo của cô ấy đi, vì sao còn cố tình buộc chiếc khăn lụa đó vào tay cô ấy chứ?

Cô lắc đầu, tỏ vẻ không nghĩ ra mối quan hệ nhân quả trong sự việc này.

Kỷ Tùy Châu lại nêu ra thắc mắc: “Nếu giả thuyết người là do Giang Thái giết, vậy động cơ là gì?”

“Gần đây Chung Vi qua lại thân mật với Giang Thái, có khi nào biết được một số chuyện mà hẩn không muốn để ai biết không?”

Quả thực cũng có khả năng này.

“Nhưng dù vậy, giết người cũng nên lặng lẽ chút, làm đến đẫm máu như vậy, còn mô phỏng vụ án của tám năm về trước, như là muốn lôi kéo sự chú ý của mọi người. Giang Thái không ngu xuẩn như vậy, với hẩn mà nói, cách để Chung Vi im miệng có rất nhiều, giết người là cách ngu ngốc nhất.”

Doãn Ước thừa nhận anh nói rất có lý.

Bên kia Kỷ Tùy Châu đứng lên, ra bên ngoài cầm thuốc lá và bật lửa trở vào, tiếp đó đưa cho Doãn Ước, quơ quơ điều thuốc trong tay: “Nếu theo lối tư duy của cô, tôi cũng nghi ngờ một người.”

“Ai?”

Doãn Ước nhìn điều thuốc trong tay anh, bật quẹt châm lửa cho anh. Kỷ Tùy Châu rít hai hơi, đồng thời nhả khói và nói ra một cái tên.

“Trịnh Đạc.”

“Sao có thể là anh ấy?”

“Hơn cả Giang Thái, động cơ giết người của anh ta càng thêm rõ ràng. Chung Vi hại anh ta té cầu thang bị thương tay, ít nhất mấy tháng không thể làm việc. Con người Trịnh Đạc tôi cũng hiểu biết ít nhiều, đối với công việc rất có trách nhiệm, cũng rất có lòng cầu tiến. Bị Chung Vi hại ra như vậy, nhất định có ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh ta. Cô nói xem, anh ta có khi nào tức giận đến muốn giết người không? Hơn nữa, tôi còn nghe nói, ngày mà Chung Vi chết, anh ta quả thực từng xuất hiện ở phim trường, đúng là trùng hợp à?”

Nhìn như phân tích hợp lý, nhưng sơ hở lại tràn đầy.

“Trịnh Đạc không ngốc, sự việc đã qua vài ngày, lúc này cũng nên bình tĩnh rồi, đã qua đoạn thời gian xúc động giết người. Vả lại anh đã quên, trên tay Trịnh Đạc còn bó bột. Pháp y nói, nguyên nhân dẫn đến cái chết của Chung Vi là ngạt thở, trên cổ cô ấy có dấu vết bị hai tay bóp nghẹt. Trịnh Đạc chỉ có một tay, sao có thể bóp chết người? Còn nữa, hôm đó anh ấy đến phim trường, thực sự là tới...”

“Làm gì?”

Doãn Ước hít một hơi: “Là tới thăm tôi.”

“À, hiểu rồi.”

“Anh không hiểu, chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè.”

“Tôi có nói hai người không phải bạn bè à?”

Doãn Ước nói không lại Kỷ Tùy Châu, thương tích trên đầu lại đau âm ỉ, dứt khoát im lặng không nói gì nữa. Hai người im lặng chốc lát, cho đến khi bụng Doãn Ước càu nhàu phát ra tiếng ọ ọ.

Kỷ Tùy Châu đứng dậy mặc đồ vào, rồi dẫn Doãn Ước đi ăn cơm. Ăn cơm xong, anh nói có công việc cần bàn, nên gọi Lão Tần tài xế đưa Doãn Ước về nhà, Doãn Ước xin Địch tổng nghỉ một ngày, hôm sau ở nhà tĩnh dưỡng, ngày thứ ba mới quay về công ty.

Mới vừa vào, đã bị thư ký Đinh kéo vào phòng trà nước, lại bắt đầu ‘bà tám’ với cô.

“Tiểu Doãn hôm qua em nghỉ, đã bỏ lỡ kịch hay rồi.”

Doãn Ước vừa pha cà phê vừa hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Giang Thái đến, nổi giận với Địch tổng.”

“Vì chuyện gì?”

“Nghe nói hai ngày trước anh ta đánh bạc, thua một số tiền.”

“Người như anh ta thua chút tiền thì tính là gì.”

Thư ký Đinh liên tục lắc đầu: “Lần này thua đậm, ngay cả tiền đầu tư vào phim mới của chúng ta đều thua vào đó. Nghe giọng của Địch tổng có vẻ thua nhiều lắm, ít nhất cũng mất một công ty con.”

Thua đậm vậy, đối với Liên Chúng là sự kiện lớn rồi. Ai mà lợi hại quá!

“Nghe nói là Kỷ Tùy Châu của Thịnh Thế, mới hôm kia thua ở câu lạc bộ Đông Chanh, hai người họ chơi bài cả đêm, Giang Thái thua đến nổi suýt nữa khóa thân đi về.”

Nghe nói là Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước lập tức thư thái. Với tính tình thối của anh ta, chỉ thắng Giang Thái một công ty con xem như khách sáo rồi. Tên Giang Thái cũng thật là, khi không lại chơi bài với Kỷ Tùy Châu, hoàn toàn là bỏ tiền vào túi anh ấy mà.

Nghe tin Giang Thái tổn thất tiền bạc, tâm trạng Doãn Ước tốt hẳn lên, vết thương trên đầu cũng không còn đau nữa, giữa trưa ăn uống ngon miệng, ăn cả hai chén cơm. Ăn đến thư ký Đinh sợ hãi, không ngừng khuyên cô: “Cô còn trẻ không thể ăn nhiều vậy đâu, không sợ mập à. Như con gái tôi mới vào trung học, suốt ngày ăn ỉ đòi giảm béo, ăn một chút cơm cũng tăng cân, làm tôi râu muốn chết.”

Doãn Ước lại không lo chuyện này, từ năm năm trước bị xe tông đến giờ, cô ăn thế nào cũng không mập. Ông nội cô biết trung y, khi bắt mạch cho cô nói một đồng thuật ngữ hao tổn khí huyết, cô nghe không hiểu lắm. Sau đó ông lại dùng lời dễ hiểu hơn để giải thích cho cô: “Tâm trạng không tốt, ăn cái gì cũng không mập nổi.”

Em trai ngồi tù, trong nhà mẹ kế nắm quyền, mẹ kế và con gái bà ta suốt ngày đối phó cô, tâm trạng cô tốt lên mới là lạ. Cho nên cô không thích về nhà, lấy cớ làm việc ở hội quán vật lý trị liệu, luôn ở lại nhà ông nội.

Mẹ kế Ngụy Tuyết là mẫu người rất lợi hại, thuộc dạng người đặt lợi ích lên hàng đầu. Ví dụ như bà đột nhiên gọi điện kêu Doãn Ước về nhà ăn cơm, cô khẳng định là có chuyện xin cô.

Quả nhiên trên bàn ăn, Ngụy Tuyết liền đề cập đến chuyện em gái, Triệu Sương.

Triệu Sương là theo họ của ba cô ta, không có quan hệ huyết thống gì với Doãn Ước. Nhưng bởi vì ba mẹ họ tái hôn khi hai người còn rất nhỏ, cho nên sống cùng nhau hơn mười năm.

Triệu Sương nhỏ hơn cô năm tuổi, đang học năm hai Học Viện Điện Ảnh, tháng chín này sẽ lên năm ba.

Ngụy Tuyết vì chuyện thực tập của con gái mà phát rầu: “Trường bảo cho nó ngày nghỉ để tự tìm nơi thực tập, không phải con làm việc ở công ty điện ảnh à, con giới thiệu em gái vào thực tập, có quen cũng tốt mà. Nó không cần tiền lương đâu, chỉ cần có kinh nghiệm thực tập là được.”

Doãn Ước cũng hiểu, nói thực tập gì đó đều là giả, thực sự là muốn để Triệu Sương ký hợp đồng với Wenda, hiện giờ đang diễn kịch thôi.

Sinh viên Học Viện Điện Ảnh năm ba năm tư ở ngoài đi diễn rất nhiều, Triệu Sương thấy bạn học bên cạnh mình có nhiều sô diễn, trong lòng cũng bắt đầu hâm mộ.

Công việc của Doãn Ước đối với cô mà nói là một cơ hội tốt.

Vì thế cô ta bình thường luôn giả vờ công chúa hôm nay hiếm khi hạ mình, chủ động gấp một con tôm lớn cho Doãn Ước: “Chị, chị ăn nhiều chút, chị xem gần đây chị gầy quá.”

Doãn Ước vừa thấy tôm liền nghĩ đến Kỷ Tùy Châu, một chút tâm trạng ăn cũng không có.

Ngụy Tuyết thấy cô không hào hứng lắm, nhanh chóng về phòng, cầm đồ đi ra.

“Tiểu Ước con nhìn xem, dì tìm được chiếc điện thoại này, là trước kia Doãn Hàm từng dùng. Nó không ở nhà không ai dùng, dì mượn cho Tiểu Sương dùng. Giờ nó đã đổi điện thoại mới, cái này liền bỏ trong ngăn kéo. Hai hôm trước dì dọn dẹp thì thấy nó.”

Bà biết Doãn Ước rất quý đồ đạc của em trai, đừng nói là điện thoại từng dùng, dù là cây bút máy cũ cũng giữ gìn rất cẩn thận. Năm đó cảnh sát vào nhà thu thập chứng cứ, mang đi không ít đồ của Doãn Hàm, cô có thời gian liền chạy đến cục cảnh sát hỏi nhận lại. Sau khi vụ án kết thúc, đồ vật trả về, cô liền cất giữ chúng, toàn bộ đặt trong phòng cũ của Doãn Hàm.

Căn phòng đó là cấm địa trong nhà, những người khác bình thường không được vào, ngay cả quét tước cũng không được. Cô thà để nó bám bụi, cũng không muốn ai làm xáo trộn.

Quả nhiên Doãn Ước nhìn thấy điện thoại liền kích động, chồm người đến cầm lại đây. Điện thoại của thập niên lâu đời, vẫn là kiểu nhấn phím, Nokia thịnh hành năm đó.

“Hết pin rồi, bộ sạc còn không?”

“Không tìm thấy.” Triệu Sương nhún nhún vai, cô không ném hờ chiếc điện thoại này là tốt lắm rồi.

“Là chuyện khi nào?”

Doãn Ước có hơi tò mò, sau khi xảy ra vụ việc, cảnh sát đã đến nhà lấy đi không ít đồ đạc của Doãn Hàm, điện thoại là thứ quan trọng, họ sao lại không lấy.

Ngụy Tuyết như có hơi ngượng ngùng: “Chính là trước mấy ngày xảy ra chuyện, hình như một tuần gì đó. Lần đó đi dọn dẹp phòng cho Doãn Hàm, nó quay về trường học rồi, điện thoại không mang theo, nên đi mượn cho Tiểu Sương chơi. Sau nó không về nữa, thứ này vẫn...”

Nói đoạn lại không nói được nữa.

Doãn Ước không nói gì. Chuyện này xảy ra vào tám năm trước, khi đó Doãn Hàm mười bảy tuổi, Triệu Sương mới mười hai. Cô bé ở cái tuổi đó cần dùng điện thoại làm gì. Nhà họ Doãn điều kiện vẫn tốt, cũng không thiếu tiền, Ngụy Tuyết muốn mua điện thoại thì tự mình mua là được, cần gì lấy của em trai cô, sao tính tình gì mà thích chiếm đoạt mấy thứ nhỏ nhặt như vậy chứ.

“Vậy thì lúc cảnh sát đến nhà, sao dì không đưa điện thoại cho người ta?”

Triệu Sương cười đến giả tạo: “Ngày đó em không có ở nhà, em qua nhà bạn chơi, để quên điện thoại ở nhà bạn. Sau đó thì quên mất, lúc đó em còn nhỏ, sao biết mấy chuyện này.”

Là không biết hay là rất hiểu biết đây? Với những hiểu biết của Doãn Ước về Triệu Sương, cô ta là tiếc rẻ điện thoại vừa đến tay lại phải giao nộp, nên cố ý giấu ở nhà bạn học.

“Những thứ trong này, cô có xem không?”

“Không xem kỹ, chỉ có vài tin nhắn, sau này hộp thư đầy quá nên em xóa đi rồi. Người trong danh bạ em cũng xóa hết, đều là người em không quen biết.”

Doãn Ước lười nhiều lời với cô, mau chóng chạy vào phòng em trai tìm bộ sạc. Ngụy Tuyết đi theo vào, vờ vĩnh nói: “Nhiều bụi lắm, ngày mai dì bảo người dọn dẹp lại.”

“Không cần, để tự tôi làm là được.”

“Cũng đúng, vậy dì kêu người giúp đỡ con. Tiểu Ước, chuyện thực tập của em gái con.”

Doãn Ước đang mở ngăn tủ tìm kiếm, không nghe rõ lời bà, chỉ thuận miệng ừ à đáp lại. Ngụy Tuyết vô cùng vui vẻ, nhận được bảo đảm liền ra ngoài tìm con gái, làm dấu tay OK với cô.

Triệu Sương kích động không thôi, ôm cổ mẹ cô làm nũng: “Mẹ, mẹ nhìn đi, con sẽ mau chóng phát lên thôi. Đợi con tốt số sẽ kiếm tiền cho mẹ tiêu. Con phải trở thành minh tinh, là minh tinh hạng A, con muốn cho tất cả tiểu hoa đán nổi tiếng trên tivi đều phải phối hợp diễn xuất với con.”

Doãn Ước đứng lúc từ trong phòng đi ra, nghe được lời nói hùng hồn này của cô ta, nhin không được bĩu môi khinh bỉ.

Sự cuồng vọng của Kỷ Tùy Châu tốt xấu gì cũng xây dựng trên vốn liếng hùng hậu nhà người ta, còn cuồng điên của Triệu Sương chỉ có thể thành lập trên sự cuồng vọng vô tri của chính cô ta.

Tùy cô ta thôi.

14. Chương 14: Giải Vây

Doãn Ước rốt cuộc không tìm được bộ sạc điện thoại trong phòng em trai cô.

Hết cách, cô chỉ có thể lên mạng hỏi mua hàng dùng rồi, sau khi nhận được liền sạc pin cho điện thoại. Tuy là điện thoại cũ của tám năm trước, nhưng máy móc vẫn dùng được. Chính là như Triệu Sương nói, điện thoại đến tay cô ta, mọi thứ bên trong của Doãn Hàm đều không còn gì cả, tất cả chỉ là dữ liệu có liên quan đến cô ta.

Doãn Ước lục lại điện thoại cả ngày trời, cũng không tra ra được gì.

Nhưng chiếc điện thoại đột nhiên xuất hiện khiến cô cảm thấy quái lạ, cô phải đi tìm ba cô hỏi.

Ba cô ngồi uống trà, nhớ lại tình cảnh năm đó: “Điện thoại chắc chắn không phải ba mua cho nó. Năm đó ba có hứa với con, thi đậu cao đẳng sẽ mua cho con một cái. Khi đó em trai con cũng đang ôn thi, ba không thể mua cho nó điện thoại để nó phân tâm được. Khi đó con cũng không có mà.”

Doãn Ước mặc dù có hơi bất mãn với ba mình, nhưng lời ông nói cô vẫn tin. Xưa nay ông luôn đối xử bình đẳng với hai chị em cô, không hề có tư tưởng trọng nam khinh nữ, năm đó cô không mua, khẳng định em cô cũng sẽ không có.

“Vậy là ai mua điện thoại cho nó?”

“Ba thật sự không biết.”

Doãn Ước thận trọng quan sát vẻ mặt của ba cô, thoát nhìn hết thấy như bình thường. Nhưng cô chú ý đến, sau khi nói xong câu này, ba cô uống liền ba tách trà.

Khát lắm sao, uống một hơi nhiều trà như vậy.

Doãn Ước muốn đến nhà lao hỏi em trai, nhưng nghĩ đến tình trạng nó đã ở tù suốt năm năm, liền bỏ ngay suy nghĩ không thực tế này khỏi đầu. Suốt năm năm nó không nói chuyện, nó của hiện giờ như sống trong thế giới của chính mình, bất cứ đồ vật gì của thế giới bên ngoài đều không thể khiến nó sản sinh chút hứng thú nào.

Nghĩ đến thời hạn thi hành án của em trai còn dài, Doãn Ước không khỏi lo lắng. Cô rất sợ nó gặp chuyện gì trong ngục.

Cô lại đi tìm người chuyên nghiệp lấy ra số liệu đã bị mất trước đó. Người ta vừa nghe muốn tìm lại những dữ liệu đã bị xóa vào tám năm trước, đều cảm thấy cô đang nói chuyện viển vông, cười lắc tay không nhận vụ này.

Doãn Ước bận rộn một trận, cầm điện thoại cũ ngăn người. Tựa như trong tay đang nắm một món tiền lớn, lại không biết mật mã ngân hàng nên không thể rút ra được.

Chuyện điện thoại tạm thời không có manh mối, một ngày cuối tháng sáu, Doãn Ước đi dự lễ tang của Chung Vi.

Cô vốn lo lắng ở lễ tang sẽ gặp phải Giang Thái, sau lại phát hiện mình đúng là lo hão. Chung Vi và Giang Thái không phải là vợ chồng cũng không phải quan hệ bạn bè trai gái, cô ấy nhiều nhất chỉ là món đồ chơi của hắn, hắn sao có thể xuất hiện trong trường hợp thế này.

Chung Vi vốn là người nổi tiếng, hiện trường có rất nhiều phóng viên và người hâm mộ. Người hâm mộ tự làm rất nhiều quà kỷ niệm thần tượng, ở nghĩa trang bày một đồng lớn. Ai nấy một thân đồ đen lạng lẹ lau nước mắt, hiện trường không khí thê lương.

Ba mẹ Chung Vi khóc đến sưng mắt không còn hơi sức, nhất là mẹ cô, vài lần gượng không được suýt ngất xỉu, nhờ người thân dìu đỡ, mới miễn cưỡng dự xong toàn bộ hành trình tang lễ.

Quan hệ của Doãn Ước và Chung Vui không tính là thân thiết, nên mức độ đau buồn có hạn. Nhưng trong bầu không khí thế này khó tránh khỏi bị ảnh hưởng, tuy chỉ đứng nhìn xa xa ở trong đám bạn bè, cũng không cầm được nước mắt.

Sau khi lễ tang kết thúc, Doãn Ước mờ mịt theo sau những người khác ra ngoài. Cô tâm trạng không tốt, người cũng có hơi ngẫn ngờ, vừa mới ra khỏi nghĩa trang không bao lâu, một người đối diện đi đến, trực tiếp chặn đường cô.

Cô dừng bước lại, phát hiện đó là một thanh niên khoảng ba mươi tuổi, diện mạo bình thường không có gì nổi bật, đôi mắt lại có chút gian trá. Trong tay anh ta cầm một máy ảnh chuyên nghiệp, vừa nhìn cách ăn mặc chỉ biết là phóng viên.

Doãn Ước nghĩ anh ta định hỏi chuyện của Chung Vi, mau chóng lách qua người anh ta bỏ đi. Phóng viên nọ không đuổi theo, chỉ một thoáng lướt qua nhau, anh ta đột nhiên hỏi: “Cô là chị của Doãn Hàm à.”

Lòng Doãn Ước cứng nhắc, vô thức dừng bước.

Sau đó cô nghe thấy đối phương cười: “Quả nhiên tôi không nhận nhầm người.”

“Anh có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ muốn nghe vụ án của Chung Vi.”

“Vậy anh đi hỏi cảnh sát nhé, tìm tôi vô ích thôi.”

Doãn Ước lại muốn đi, lần này tên phóng viên trực tiếp túm cánh tay cô lại: “Khoan đi đã, cô tên là Doãn Ước đúng không, nghe nói cô là trợ lý của Chung Vi. Sao lại trùng hợp thế nhỉ, tám năm trước em trai cô giết người, tám năm sau cô làm trợ lý cho người ta, người ta lại chết. Cô là sao chổi đầu thai à.”

Khẩu khí anh ta ngả ngớn xác xược, Doãn Ước không khỏi nổi đóa. Muốn hất tay anh ta ra, thử hai lần nhưng không được.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn biết nội tình vụ đó.”

Doãn Ước không nói gì: “Tôi không biết.”

“Cô nhất định biết, nghe nói cô là người phát hiện ra thi thể của Chung Vi, lúc ấy còn có một người khác ở đó, đáng tiếc tôi lại không thăm dò được. Cô nhất định biết người đó là ai.”

Doãn Ước thật bội phục anh ta, mấy tin này đều được giữ bí mật, một phóng viên như anh ta có thể thăm dò ra được nhiều như vậy đúng là không dễ. Đáng tiếc, anh ta có bản lĩnh cao đến đâu, cũng không tra được đến Kỷ Tùy Châu.

Cô đương nhiên không thể nói với anh ta. Nhưng không nói thì anh ta sẽ không buông cô ra, ở bên ngoài nghĩa trang giảng co như vậy hơi khó coi, huống hồ còn có các phóng viên khác ở đây, Doãn Ước nóng lòng nghĩ cách thoát thân.

Cô vừa định lên tiếng nói vài câu dỗ dành tên gốc lì lợm này, phía sau một chiếc xe đột nhiên chạy đến. Tốc độ xe không chậm, chạy thẳng về hướng hai người họ. Tên phóng viên Tôn Triết kia đưa lưng về phía chiếc xe nên tạm thời không thấy, đợi đến khi phát hiện ra thì đầu xe gần như đụng vào bắp chân anh ta.

Anh ta nhìn thấy cự li như vậy, sợ đến toát mồ hôi lạnh, nhất thời thất thần buông Doãn Ước ra.

Doãn Ước liếc mắt nhận ra chủ nhân của chiếc xe, cũng không quản được nhiều như vậy, vội vàng chạy đến mở cửa xe ở ghế sau định chui vào.

Bên ngoài, Tôn Triết đột nhiên có phản ứng, anh ta đuổi theo đến, lôi kéo Doãn Ước nhét vào tay cô tấm danh thiếp. Bên trong Kỷ Tùy Châu đen mặt, đưa tay kéo Doãn Ước đi vào, chồm qua đóng cửa xe, căn dặn Lão Tần đánh xe đi.

Doãn Ước hoảng hồn chưa bình tĩnh lại.

Vừa rồi Kỷ Tùy Châu khá mạnh tay, cô ngã mạnh vào lòng anh. Lúc đóng cửa xe anh lại chồm hẳn cả người lên người cô, cầm anh đụng vào trán cô.

Đợi khi hai người tách ra, Doãn Ước nhanh chóng chỉnh lại tóc, mông dịch về sát cửa, lúc này mới phát hiện tấm danh thiếp trong tay.

Cầm lên xem, liền bị Kỷ Tùy Châu tiện tay giật lấy.

“Tuần san giải trí toàn dân, Tôn Triết.”

“Chính là tên phóng viên vừa nãy.”

Kỷ Tùy Châu nhét tấm danh thiếp trở về tay Doãn Ước, không nói gì thêm.

Anh không nói lời nào, còn Doãn Ước thì có một bụng lời muốn nói. Những lời Tôn Triết nói rất giật gân, cô nghĩ nên nói với Kỷ Tùy Châu.

Nhưng thoát nhìn bộ dạng mệt mỏi, nhắm mắt dựa vào ghế của anh, một thân comple đen trang trọng nghiêm túc, càng có vẻ không nên tiếp cận.

Lời nói lên tới cổ họng, lại đành nuốt trở vào.

Xe chạy được một đoạn, Doãn Ước không đoán được xe muốn đi đâu. Nhìn ra bên ngoài sắc trời dần tối, cô nhìn không được, lên tiếng: “Chủ tịch Kỷ, có thể để tôi xuống ga tàu điện ngầm gần đây được không?”

Kỷ Tuyền Châu không nói gì, nhưng Lão Tần ở ghế trước lại nói: “Giờ không còn sớm, ông chủ có muốn đi ăn không?”

“Ừm, về nhà.”

“Vậy tôi xuống xe ở đây cũng được.”

Lão Tần liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, thấy Kỷ Tuyền Châu không lên tiếng, chẳng những không giảm tốc độ mà còn đạp mạnh chân ga.

Doãn Ước không nói gì, ngồi nhấp nhồm không yên. Đang cân nhắc nên nói tiếp thế nào, giọng lãnh đạm của Kỷ Tuyền Châu truyền đến: “Sao vậy, ngồi ghế sau không tốt bằng ngồi ghế phụ lái à, cô bất an ghê nhỉ.”

Hoàn toàn không có chuyện tốt hay không tốt!

Lão Tần cười giăng hòa: “Cần tìm nhà hàng nào không?”

“Không cần, về nhà.”

Lão Tần đương nhiên nghe lời anh, trong chốc lát, xe đã chạy vào biệt thự ở ngoại thành của Kỷ Tuyền Châu.

Ba người xuống xe, Lão Tần hết giờ làm việc ra về, Doãn Ước cũng muốn đi về, bị Kỷ Tuyền Châu trừng mắt nhìn một cái, cô ngoan ngoãn rút chân lại.

Đúng là năm xui tháng hạn, hôm nay sao gặp toàn chuyện xui xẻo thế này.

Hai người đi vào phòng khách, Kỷ Tuyền Châu cởi áo vest ném lên sofa, lấy điều thuốc ra châm, lại ra hiệu cho Doãn Ước ngồi xuống.

Doãn Ước không thích mùi thuốc lá, che mũi ngồi rất xa. Nhưng đối phương lại đối địch với cô, cầm điều thuốc đi vài bước về hướng cô.

Mùi thuốc lá càng thêm nồng nặc, Doãn Ước bắt giác ho khan.

Kỷ Tuyền Châu cười cười, dập tắt thuốc.

Đèn đóm trong phòng khách rực rỡ, màu ấm áp bao trùm nhưng lại khiến người ta cảm thấy ớn lạnh. Doãn Ước lên tiếng phá vỡ yên tĩnh, tìm đề tài nói: “Hôm nay tại sao anh cũng đến nơi đó?”

“Một người bạn thân của ba tôi qua đời.”

Doãn Ước nghĩ, đây là trùng hợp hay duyên phận? Suốt năm năm cô và Kỷ Tuyền Châu không gặp qua lần nào, nhưng mấy tháng gần đây lại liên tục chạm mặt, có phải chứng tỏ vận may của cô đã dùng hết, kế tiếp sẽ là tai họa chồng chất?

Cô lặng lẽ xoa trán, tay vô ý đụng phải chỗ bị thương lần trước, liền thuận tay sờ hai cái. Bác sĩ nói có thể để lại sẹo, cô phải đi cắt tóc mới, dùng tóc mái che nó đi.

Kỷ Tuyền Châu thấy cô như vậy liền xoay người đi đến tủ khóa bên cạnh, kéo ngăn tủ ra cầm lấy một thứ, rồi đi đến trước mặt Doãn Ước, ném vào lòng cô.

“Gì vậy?”

“Thuốc bôi, mờ sẹo.”

Đồ của Kỷ Tuyền Châu, Doãn Ước vô thức cảm thấy không thể nhận, đáp: “Không cần.”

“Tùy cô, không lấy thì quăng đi. Cô thích trán cô để lại sẹo thì tùy cô.”

Doãn Ước cảm thấy mình đang chà đạp lên lòng tốt của người ta, ngẫm lại vừa rồi biểu hiện ‘anh dũng’ ra tay của anh, không khỏi thay đổi thái độ: “Tôi sẽ dùng, cảm ơn.”

Kỷ Tuyền Châu hừ một tiếng, không trả lời cô.

Sau đó anh lại lên lầu, Doãn Ước nhanh chóng đứng lên hỏi anh: “Tôi có thể ra về rồi chứ?”

Kỷ Tuyền Châu chỉ vào hướng nhà bếp: “Nấu mì lại đi.”

Doãn Ước nhìn theo bóng lưng anh đi lên lầu, do dự một hồi vẫn đi vào trong bếp. Phòng bếp trong nhà Kỷ Tùy Châu sạch sẽ sáng bóng, không giống có người từng dùng qua. Mở tủ lạnh ra vừa thấy, bên trong ngoại trừ nước ra, cái gì cũng không có.

Cô lại mở tủ bếp, cũng không tìm được trứng gà hay mì sợi gì đó.

Không bột đồ gột nên hồ, cái gì cũng không có thì bảo cô làm gì, cho dù có bịch bột mì cũng được mà.

Vì thế, cô lên lầu tìm anh, chọn một căn phòng tốt nhất gõ cửa, bên trong không ai trả lời. Cô vịn nhẹ núm cửa, đẩy ra đi vào, không thấy người lại nghe được tiếng nước chảy.

Kỷ Tùy Châu đang tắm. Cô mau chóng lui ra ngoài, lần nữa xuống lầu.

Lại lục lọi trong bếp một phen, cuối cùng để cô tìm ra được ba gói mì tôm. Cô cân nhắc lượng mì này, một gói chắc chắn ăn không no, hai gói thì không đủ lắm, cuối cùng dứt khoát nấu cả ba gói trong một cái nồi.

Mì nhiều quá không tìm được tô thích hợp, lại không biết Kỷ Tùy Châu tắm đến khi nào, Doãn Ước dứt khoát không gấp mì ra, chỉ tắt bếp tìm miếng lót nồi, đặt nồi lên trên đó, lại để chén đĩa bên cạnh, nhân lúc đối phương chưa xuống lầu, cô chuồn êm ra về.

Kỷ Tùy Châu tắm rửa xong xuống lầu, liếc mắt một cái liền phát hiện nồi mì kia.

Thời gian có hơi lâu, mì hơi nở, nước mì cạn bớt nên thể tích càng thêm lớn hơn.

Anh gấp một sợi mì lên nhìn, lập tức lại nghĩ, người kia tưởng anh là thùng cơm à?

15. Chương 15: Quà Tặng

Vài ngày trôi qua, Kỷ Tùy Châu gọi điện cho Doãn Ước.

Lúc ấy Doãn Ước đang đứng trước máy hủy giấy, bên cạnh là một chồng giấy cần hủy. Thời điểm máy móc vận hành âm thanh rất vang, hai người đều không nghe rõ đối phương nói gì. Đến sau Kỷ Tùy Châu có hơi nổi nóng, trực tiếp cúp máy.

Doãn Ước bị anh nổi nóng ngược lại chẳng bực bội gì.

Một lát sau, cô nhận được tin nhắn của đối phương, giọng lạnh đậm: “Sau khi tan ca đến Hồng Uyển.”

Đó là nơi trước kia Kỷ Tùy Châu từng đưa cô đến, Doãn Ước vô cùng không muốn đến đó. Đang định trả lời anh tối nay phải tặng ca, đối phương đã gửi thêm một tin.

“Đừng nói với tôi buổi tối cô phải tặng ca.”

‘Âm mưu’ bị vạch trần không thương tiếc, Doãn Ước miễn cưỡng chỉ có thể hỏi: “Có việc gì à?”

“Có.”

Một chữ ngắn gọn, nhưng lại như ăn tươi nuốt sống người khác. Doãn Ước lại gửi thêm một tin hỏi thật cụ thể, lại như đá chìm đáy biển, rất lâu cũng không nhận được hồi âm.

Hết giờ làm, Doãn Ước bắt xe đến Hồng Uyển.

Nơi này rất hiếm khi có taxi đến, tới đây toàn là người tự lái xe, xe cũng là hạng sang. Lúc Doãn Ước từ trên taxi bước xuống, đúng lúc có mấy người chạy đến cửa, một số người nhìn thấy cô đặc biệt là mấy cô gái, lộ ra vẻ kinh thường cùng khó hiểu.

Doãn Ước ăn mặc đơn giản, trên người là áo trắng, bên dưới là chiếc quần kaki sáng màu, tiết trời mùa hè điều hòa không đủ mát, nóng nực đến cô ra mồ hôi đầy người.

Khi cô mang bộ dạng này xuất hiện ở khu VIP trong Hồng Uyển, những người khác đều tò mò nhìn cô.

Khu VIP đặc biệt lớn, cô ở cửa báo tên Kỷ Tùy Châu, còn có người dẫn đường cho cô đến đó. Cô cố gắng phớt lờ những ánh nhìn soi mói kia, lập tức đi đến trước mặt Kỷ Tùy Châu.

Kỷ Tùy Châu đang uống rượu với khách, thấy cô đến thì khẽ gạt đầu, ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh anh.

Người đàn ông ngồi đó cùng Kỷ Tuyền Châu đầu tiên ngẩn ra, sau đó cười rộ lên: “Hóa ra là bạn gái của chủ tịch Kỷ, vừa nãy chúng tôi lỡ mồm rồi.”

Doãn Ước nhìn người nọ không giống với dân kinh doanh, đôi mắt tràn đầy vẻ xảo trá, thần sắc thì không ngoan, cô liền chào hỏi đối phương.

Kỷ Tuyền Châu nói: “Dương Sảnh khách sáo rồi.” Sau đó uống cạn ly rượu.

Mấy vị bên cạnh phụ trách tạo không khí bắt đầu a dua theo, nịnh nọt này kia, bầu không khí khá hòa hợp.

Doãn Ước là người không am hiểu thị trường nhất, cô cảm thấy mình ngồi bên Kỷ Tuyền Châu như một con ốc. Trái lại, bạn gái của Dương Sảnh kia, mặc chiếc đầm màu lam rất cao quý phóng khoáng, lời từ miệng tuôn ra như mật ngọt. Nghe cô ấy nói chuyện đừng nói là đàn ông, một phụ nữ như Doãn Ước cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Cô không biết tạo không khí sôi nổi như thế nào, chỉ có thể thận trọng giữ im lặng.

Dương Sảnh lại có hứng thú với cô, chủ động cùng cô bắt chuyện, còn hỏi cô làm việc ở đâu. Doãn Ước nói mình đang làm trong công ty, đối phương cười nói: “Cô Doãn trông rất trí thức, hiểu lễ nghĩa, tôi còn tưởng là cô làm giáo viên chứ.”

Bất luận ông ta nói gì, luôn có người phụ họa theo. Lúc này còn có người nói Doãn Ước nhìn rất giống với cô giáo dạy văn hồi tiểu học của họ.

Dương Sảnh lắc đầu, bởi vì uống rượu nên hơi hưng phấn, hai má đỏ lên: “Hai hôm trước tôi hiếm khi đi đến nhà trẻ đón con gái tôi, cô thấy cô giáo của nó trông khá giống với cô Doãn đây.”

Nhà trẻ? Dương Sảnh này trông ít nhất cũng khoảng năm mươi tuổi, con gái ông ta nhỏ như vậy, thì vợ ông ta phải bao nhiêu tuổi nhỉ? Chồng già vợ trẻ điển hình.

Lại nhìn sang bạn đồng hành của ông ta, rõ ràng không phải vợ chồng. Cho nên, hẳn là đàn ông trong tay có chút quyền thế, dù vợ có trẻ trung xinh đẹp, vẫn cứ ăn chơi trác táng.

Mấy người họ uống vài ly thì đứng lên sang bên cạnh chơi bi-a. Chơi bóng không có gì, chỉ là quy tắc có hơi thú vị.

Kỷ Tuyền Châu đấu với Dương Sảnh, quyết định thứ tự khai bóng của trận đấu lại do cô bạn gái đi cùng hoàn thành. Dương Sảnh gọi người đem rượu đến, rót cho Doãn Ước và cô gái vấy lam mỗi người một ly, xem hai cô uống.

Ai có thể uống đến cuối cùng, thì bên đó có thể khai bóng trước.

Doãn Ước cầm ly rượu vang trong tay do dự một hồi, ngẫm lại thể diện của Kỷ Tuyền Châu nên ngửa đầu uống cạn. Đối phương cũng uống hết một hơi, tửu lượng không hề kém.

Đàn ông uống rượu thì xem nhiều rồi, hôm nay xem hai cô gái thi nhau uống rượu, lại càng khiến người khác phấn khích. Nhất thời tiếng reo hò ủng hộ không ngớt.

Doãn Ước chưa ăn cơm chiều, sau khi uống hết năm sáu ly, dạ dày bắt đầu khó chịu, có cảm giác buồn nôn. Nhưng cô thấy đối phương cũng hơi ngà ngà say, nên cố gắng uống thêm hai ly nữa.

Mới vừa định uống, Kỷ Tuyền Châu nãy giờ vẫn ngồi ở sô pha đột nhiên đứng dậy, đi đến bên người cô cầm lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Sau đó anh xoay người nói với Dương Sảnh: “Mời ông đánh trước.”

Dương Sảnh chỉ chỉ tay vào anh: “Tiểu Kỷ, biết đau lòng rồi, có tiến bộ.”

Sau đó, ông cầm cây cơ vào sán đấu, đánh mở màn, rồi cứ thế đánh liên tục không cho Kỷ Tuyền Châu có cơ hội vào đánh. Kỷ Tuyền Châu cầm cơ dựa vào tường mỉm cười, không chút mất hứng.

Trước khi hiệp hai bắt đầu, lại có người mang đạo cụ đến. Lần này là Cửu Liên Hoàn[1], hai cô mỗi người một bộ, đấu xem ai tháo được hết tất cả các vòng trước.

Doãn Ước chơi trò này rất giỏi, nhận được liền cúi đầu chăm chú tháo nó. Ngón tay cô linh hoạt, vẻ mặt chuyên chú, thu hút không ít chú ý của mọi người. Trái lại đối thủ luống cuống tay chân, liên tục mắc lỗi, hiển nhiên không giỏi trò này.

Chưa đến hai mươi phút, Doãn Ước thành công tháo xong các vòng, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Ít ra đã giúp Kỷ Tùy Châu hòa một ván. Dương Sảnh chỉ vào cô, cười đến vui vẻ: “Tôi đã nói Tiểu Doãn là người trí thức mà.”

Kỷ Tùy Châu cũng rất nể mặt, cũng đánh hết tất cả các bi màu vào lỗ, hai bên hòa nhau 1:1.

Hiệp ba bắt đầu, lúc này chơi có hơi lớn. Cấp dưới của Dương Sảnh ra ngoài gọi điện thoại, không bao lâu có người cần hai lồng sắt đi vào. Trong lồng sắt toàn là rắn đủ màu sắc, thè cái lưỡi đỏ dài với mọi người.

Doãn Ước sợ hết hồn, cô nhìn Kỷ Tùy Châu, từ vẻ mặt anh cho thấy, các trận đấu của hôm nay đều là Dương Sảnh quyết định, những người khác cũng không biết rõ tình hình.

Nhìn thấy loài vật này, nói không sợ là giả. Kỷ Tùy Châu dường như hơi mất hứng, nhưng cũng không trở mặt ngay tại chỗ.

Dương Sảnh hào hứng dạt dào: “Tôi rất thích xem một tiết mục, mỹ nhân và rắn, hai cô đây có muốn thử hay không?”

Nói xong gọi người thuần rắn ở tại chỗ mở lồng. Kỷ Tùy Châu bật người đưa tay ngăn đối phương lại, làm động tác có lỗi: “Ván này, chúng tôi nhận thua.”

“Sao vậy, chủ tịch Kỷ luyện tiếc à?”

“Loài vật máu lạnh không xương này, không hợp với bát tự của tôi.”

Dương Sảnh ngẩn ra rồi cười ha hả, đưa tay vỗ mạnh vai Kỷ Tùy Châu: “Không ngờ chủ tịch Kỷ sợ rắn, là tôi suy nghĩ không chu đáo rồi, tôi sẽ bảo họ mang đi.”

Doãn Ước tay chân lạnh lẽo cuối cùng ấm lại.

Cô hồi tưởng lại quá khứ thật cẩn thận, lại không nhớ được Kỷ Tùy Châu rốt cục có sợ rắn hay không. Nhưng anh đã thừa nhận ở trước mặt mọi người, chắc là sợ rồi.

Dương Sảnh dựa vào chơi xấu thắng Kỷ Tùy Châu, cảm xúc càng thêm tăng cao, cả đêm uống không biết bao nhiêu rượu, cuối cùng được cấp dưới dìu về.

Kỷ Tùy Châu nhìn theo bóng lưng rời đi của ông ra, trong mắt bắn ra tia lạnh lẽo. Nhìn lại sô pha bên cạnh, Doãn Ước đã ngủ gật ở đó.

Anh đi đến vỗ vỗ mặt Doãn Ước, đánh thức cô.

Doãn Ước chưa tỉnh ngủ, mơ hồ đi theo Kỷ Tùy Châu vào một căn phòng.

Kỷ Tùy Châu trở ra rót ly trà giải rượu cho cô rồi lập tức đi vào phòng, không bao lâu lại cầm một thứ ra, ném lên bàn trước mặt Doãn Ước.

Một chiếc hộp được gói tỉ mỉ, hình vuông, không lớn, Doãn Ước không đoán được bên trong là gì.

Kỷ Tùy Châu ra hiệu cô mở ra, cô nhồm dẩy mở giấy gói ra. Lúc mở luôn cảm thấy lạ, chẳng lẽ anh định tặng quà cho cô à.

Chỉ uống vài ly rượu thôi mà.

Nhưng dù vậy cũng không cần gói đẹp như vậy.

Kỷ Tùy Châu nhìn cô loay hoay mở giấy gói, cảm thấy khó chịu, liền giật lấy rồi xé toạt, lần nữa nhét chiếc hộp vào tay cô.

“Chưa ăn cơm chiều à.”

Đúng là chưa ăn. Nhưng Doãn Ước không nói, chỉ lầu bầu: “Gói kỹ vậy làm gì.”

Về điểm này Kỷ Tùy Châu cũng không biết nên nói thế nào. Đồ là Diệp Hải Thần đi mua, có lẽ anh ta nghĩ anh muốn mua để dỗ dành phụ nữ, nên cố ý bảo người ta gói lại cẩn thận.

Anh không trả lời câu hỏi của Doãn Ước, chỉ nói: “Hai hôm nữa cô xin nghỉ phép, đi Lạc Hồ đi.”

Doãn Ước ngẩn ra, không rõ ý của anh.

Lạc Hồ là ngục giam ở ngoại ô thành phố T, em trai Doãn Hàm của cô đang bị cầm tù ở đó.

“Đi làm gì?”

“Tìm em trai cô nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?”

“Nói chuyện năm đó.”

“Nó không nói đâu.”

Về chuyện này, Kỷ Tùy Châu cũng có nghe nói. Anh chỉ chiếc hộp trong tay Doãn Ước: “Đeo nó đi, có lẽ sẽ có thu hoạch.”

Lúc này Doãn Ước mới nhìn rõ chiếc hộp trong tay chứa cái gì. Một chiếc khăn lụa, màu sắc diễm lệ hoa văn phức tạp, cùng một loại với chiếc buộc trên tay của Chung Vi.

Chỉ là chiếc khăn này phiên bản giới hạn, rất khó mua.

Sở dĩ cô biết nhìn hàng là có lần thư ký Đinh cho cô xem ảnh, thuận tiện kể qua một nữ minh tinh nào đó ở Wenda, nói cô ấy muốn mua chiếc khăn lụa phiên bản giới hạn này mà không mua được, chạy đến chỗ Dịch tổng làm nũng, Dịch tổng bị cô phiền muốn chết, chỉ có thể đồng ý nghĩ cách giúp cô.

“Chị thấy Dịch tổng cũng thật vất vả, vì dỗ dành mấy cô này mà hao tổn rất nhiều tâm huyết.”

Câu này có mùi châm chọc, Doãn Ước nghe xong chỉ liếc nhìn thư ký Đinh, cả hai bật cười.

Hiện giờ Kỷ Tùy Châu mua tặng cô, ngoại trừ dùng để cạy miệng em trai cô, chẳng lẽ cũng có ý muốn dỗ dành cho cô vui ư? Trừ phi bị điên rồi.

Doãn Ước cầm chiếc khăn lên xem, lại nhận cái hộp.

Kỷ Tùy Châu nói: “Quay về chuẩn bị ngay nhé, đến lúc đó sẽ gọi cho cô.”

“Anh cũng muốn đi?”

“Ừm.”

Doãn Ước vô cùng bất ngờ, Kỷ Tùy Châu có thể nói là người hận em trai cô nhất trên đời này ngoài Tùy Ý. Mặc dù là vì vụ án của Chung Vi, anh cũng không cần thiết đích thân đi chuyển này mà.

“Tôi đi một mình được rồi, tôi biết quá giang thế nào, tôi có thể...”

Lời còn nói nói xong, người nọ đã đi đến trước mặt cô. Doãn Ước bị anh làm khựng một chút, câu tiếp theo liền nuốt vào bụng.

Kỷ Tùy Châu nhìn cô một lát, khước miệng nhếch lên rồi nói: “Về nhà đi, chờ điện thoại của tôi.”

Doãn Ước không chịu nổi ánh nhìn của anh, cúi đầu ừ một tiếng.

Hai người cùng nhau rời khỏi hội sở, Doãn Ước không hoàn toàn tỉnh rượu, ngồi trong xe vô cùng khó chịu. Cô sờ soạng muốn tìm cái bọc lớn, nhưng sao có thể tìm được.

Kỷ Tùy Châu thấy vậy liền hỏi: “Sao vậy, buồn nôn à?”

“Ừ.”

Vốn tưởng rằng anh nghe xong sẽ tấp vào lề dừng xe, ai ngờ anh lại nói: “Nếu cô dám nôn ở trong xe, hậu quả tự gánh lấy.”

Chú thích:

[1] Cửu Liên Hoàn là món đồ chơi dân gian truyền thống vận dụng đầu óc của Trung Quốc, dùng kim loại chế thành chín chiếc vòng, được xâu vào một trục ngang hoặc một cái khung. Khi thưởng thức, dựa theo một trình tự thao tác lập lại nhất định, có thể tháo rời chín chiếc vòng này ra, hoặc nhập hai làm một.

16. Chương 16: Mất Kiểm Soát

Chuyện ghê tởn như nôn ói trong xe , Doãn Ước không phải chưa từng làm.

Năm đó bởi vì như vậy, cô bị người đó ‘phạt’ tàn nhẫn, đương nhiên là ở trên giường.

Nhớ tới điên cuồng khi đó, hai mắt Doãn Ước đỏ lên. Cô lên tiếng xin tha: “Có thể dừng xe lại không?”

Kỷ Tùy Châu ngẫm nghĩ, đỗ xe lại bên cạnh bồn hoa ven đường, ra hiệu bảo cô xuống xe. Doãn Ước mở cửa xe nhảy xuống, chống bồn hoa nôn thốc nôn tháo.

Sau đó cô mới thấy dạ dày dễ chịu hơn.

Kết quả cô nôn xong đứng thẳng dậy, phát hiện sau xe trống không, Kỷ Tùy Châu không biết đã đi đâu.

Trên đường tối thui thỉnh thoảng có chiếc xe chạy qua, trừ lần đó thì không nhìn thấy một bóng người. Doãn Ước đứng trong màn đêm bắt đầu sợ hãi, mau chóng chui tọt vào xe.

Mới vừa ngồi xuống, cô thấy trong cửa hàng tiện lợi ở bên đường đối diện, Kỷ Tùy Châu xách túi đồ đi tới. Trong miệng anh ngậm điều thuốc, có loại hấp hân hư hỏng.

Anh đi đến mở cửa xe, ném túi đồ đó cho Doãn Ước.

Doãn Ước mở ra, bên trong là vài món ăn nhẹ. Mới nôn xong, bao tử trống rỗng, cô lại chưa ăn tối, mấy thứ này đúng lúc thích hợp.

Thật ra cẩn thận suy ngẫm, lúc trước khi họ còn bên nhau, Kỷ Tùy Châu vẫn luôn rất chăm sóc cô.

Nhưng vì sự sẵn sàng này, đã lừa được cô một cách triệt để.

Dọc đường cả hai không nói gì, lúc về đến nhà đã gần nửa đêm.

Hai hôm nay Doãn Ước sống ở nhà mình, về muộn thế này sợ đánh thức người nhà, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Nhưng cô vừa bước vào phòng khách, trên lầu có người mang dép lê đi xuống.

Ngụy Tuyết vừa thấy cô liền nhiệt tình sẵn đón: “Tiểu Ước, con uống rượu à?”

“Liên hoan với đồng nghiệp.” Doãn Ước thuận miệng nói dối.

“Vậy để dì pha mật ong cho con uống. Uống rượu hại sức khỏe, sau này con đừng uống nhiều quá.”

Lời nói kia hết như xuất phát từ miệng một người mẹ, dịu dàng lại quan tâm. Nếu không biết bà có chuyện cầu mình, Doãn Ước đã cảm động rồi.

Ngụy Tuyết cầm ly mật ong đi ra, đích thân bắt Doãn Ước uống hết, lại rút khăn giấy lau miệng cho cô. Bà ân cần như vậy khiến Doãn Ước thấy áp lực rất lớn, nhớ đến chuyện của Triệu Sương, chủ động nói: “Tôi đã nói với công ty rồi, hai ngày nữa chắc sẽ có hồi âm.”

“Vậy tốt quá, Tiểu Ước con đúng là người chị tốt.”

Doãn Ước âm thầm cười khổ. Cô cũng không biết mình có phải người chị tốt hay không, giới thiệu Triệu Sương vào Wenda, với nó là chuyện tốt sao? Làm không tốt sẽ ngã đến sứt đầu mẻ trán.

Nhưng nếu cô không giúp, sau này nhất định nhà cửa không yên. Cô cảm thấy mình vẫn nên ích kỷ một chút thì tốt hơn. Dù sao cô cũng muốn nghỉ việc, Triệu Sương vào đó làm không tốt, cũng không liên quan đến cô.

Không đến mấy ngày, Kỷ Tùy Châu đứng hẹn lái xe đến đón cô. Nhà họ Doãn nằm trong khu biệt thự ở thành Tây, người ở khu này hoàn cảnh không tệ, quan điểm cũng cao hơn.

Cô nghĩ Kỷ Tùy Châu sẽ chạy chiếc xe thể thao bản giới hạn của anh đến, không ngờ anh lại đi chiếc Chevrolet trắng. Triệu Sương ở trên lầu chồm ra cửa sổ nhìn xuống, thấy chị gái lên chiếc xe như vậy, liền nói với mẹ mình: “Đúng là, tìm loại gì thế này, không biết chị ta nghĩ gì.”

Ngụy Tuyết lại rất vui vẻ, cốc trán con gái: “Nó gả cho nhà giàu, con vui được sao?”

“Cũng đúng.”

Doãn Ước không nghe được cuộc đối thoại của hai người họ, lên xe khách sáo chào hỏi Kỷ Tùy Châu.

Xe chạy thẳng hướng đông nam đi thành phố T, lúc dừng đèn đỏ, Kỷ Tùy Châu đảo mắt qua Doãn Ước, hỏi: “Sao lại không đeo?”

“Ồ trong túi xách, lát nữa rồi đeo.”

Doãn Ước không quen dùng hàng đắt tiền thế này, huống hồ thứ đó còn có thâm ý khác.

Kỷ Tùy Châu cũng không ép cô, hai người dọc đường không nói gì, xe chạy khoảng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến nhà tù Lạc Hồ.

Kỷ Tùy Châu đã an bài trước hết thảy, bên nhà tù thu xếp cho họ một phòng gặp mặt riêng biệt, có hai cai ngục đi theo. Anh nói với Doãn Ước, gặp mặt xong, cô có thể ăn cơm cùng Doãn Hàm.

Anh đột nhiên quá tốt bụng, ngược lại khiến Doãn Ước bất an trong lòng. Anh đối xử với cô càng tốt, lúc cô té ngã sẽ càng đau hơn.

Cú ngã năm năm trước đã làm cô hoàn toàn sợ hãi.

Thời điểm gặp mặt, Doãn Ước lấy khăn choàng ra đeo lên, tâm tình không yên. Trong ấn tượng, Kỷ Tùy Châu và Doãn Hàm hình như chưa từng đối mặt thân mật thế này.

Sau khi Doãn Hàm bị bắt, Kỷ Tùy Châu chưa từng gặp qua anh ta, rồi khi mở phiên tòa anh cũng không đi. Anh quả thực không dùng quyền thế nhúng tay gây bất lợi cho vụ án này, hoàn toàn giao cho cơ quan tư pháp xử lý.

Trong năm năm bị mù đó, đây là chuyện duy nhất Doãn Ước cảm động và hoài niệm về anh.

Trong không khí hai người cùng sốt ruột, có lẽ đợi khoảng mười phút, cửa phòng gặp mặt đột nhiên mở ra, Doãn Hàm mặc quần áo tù nhân bị hai cai ngục dắt đi vào.

Về mặt anh uể oải, đi đứng chậm chạp, cả người như bị móc một lỗ hổng. Anh cúi gầm mặt không nói gì, ánh mắt vô định không biết nhìn về đâu, mãi cho đến khi Doãn Ước gọi anh một tiếng, anh mới từ từ ngẩng đầu lên.

Để lộ khuôn mặt không chút thay đổi, song cơ thể động đậy như không có linh hồn. Anh không tươi cười cũng không nhiệt tình với Doãn Ước, thậm chí khi nhìn sang Kỷ Tùy Châu, vẻ mặt lạnh lùng kia cũng không chút biến hóa.

Nhưng đột nhiên, toàn thân anh như bị châm lửa, thoáng chốc hồi sinh.

Doãn Ước còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy em trai nhanh chóng nhào về phía mình.

Tốc độ quá nhanh, cô gần như tránh cũng không tránh được.

Vẫn là Kỷ Tùy Châu nhanh tay kéo cô qua. Mặc dù vậy, Doãn Ước vẫn đụng vào chiếc ghế bên cạnh, đau hết hít hà.

Hai viên cai ngục chờ sẵn nhất thời rồi mau chóng hoàn hồn, chạy đến hạ ngục Doãn Hàm.

Chưa kịp nói câu nào, Doãn Hàm đã bị họ kéo ra ngoài.

Doãn Ước chưa từ bỏ ý định, xoa mắt cá chân sưng đỏ nói với Kỷ Tùy Châu: “Có cách nào sắp xếp một lần nữa không. Lần này tôi sẽ gặp nó một mình, nó nhìn thấy anh có thể sẽ...”

Nói xong lại cảm thấy không đúng. Em trai cô chưa từng gặp Kỷ Tùy Châu, những chuyện anh làm cũng không biết được, không có lý nào lại nhắm vào anh.

Hơn nữa, rõ ràng Doãn Hàm là nhắm vào cô.

Kỷ Tùy Châu cũng có ý này, buổi gặp không thể chấm dứt như vậy được. Anh xem như hài lòng với phản ứng của Doãn Hàm, sau khi gọi vài cú điện thoại, bên nhà tù lại an bài cho chị em Doãn Ước gặp mặt. Lúc này đây, điều kiện nghiêm ngặt hơn rất nhiều, hai người cách nhau một tấm kính, theo quy trình thăm tù bình thường.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng phản ứng của em trai cô vẫn khiến cô sợ hết hồn. Anh ở bên kia kích động, đập mạnh hai cú vào tấm kính, sức lực mạnh đến nỗi ngay cả cai ngục cũng không kéo lại được.

Anh mở miệng muốn nói gì đó, nhưng không nói được, nước mắt không ngừng chảy xuống. Đến cuối cùng lại thành ra lấy đầu đập vào tấm kính. Đập đến một tràng tiếng động vang lên, tấm kính bị tác động mạnh, trái tim của Doãn Ước theo đó mà co rút.

Cai ngục không thể kéo lại, Doãn Hàm đập đến rách đầu. Máu theo đó phun lên tấm kính đỏ một mảng, trước mắt toàn là màu đỏ nhìn thấy ghê người.

Kỷ Tùy Châu đứng ở một bên lạnh lùng nhìn hết thấy, ánh mắt luôn dừng trên người Doãn Hàm không dời.

Doãn Ước bị tất cả chuyện này kích thích đến tay chân phát run, mau chóng tháo khăn lụa ném xuống đất. Cảm xúc mất kiểm soát của Doãn Hàm từ từ bình phục lại, cơ thể theo đó xụi lơ.

Cai ngục mang anh đi tiếp nhận trị liệu, Doãn Ước không thể nói thêm gì với em trai, cuộc gặp vội vàng kết thúc, đúng là vẫn không thể cạy nổi miệng anh.

Thời điểm ra về, cô không khỏi lo lắng, Kỷ Tùy Châu lại muốn cô yên tâm.

“Sẽ không để hấn chết, trước khi chưa làm rõ chuyện này, hấn không được chết.”

“Còn muốn làm rõ chuyện gì!”

“Em trai cô hiển nhiên biết được nhiều hơn chúng ta tưởng, theo phản ứng của hấn cho thấy, hấn rất lo lắng cho an nguy của cô. Có lẽ hấn sợ, cô sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo!”

Doãn Ước im lặng không nói gì. Nếu thật sự là vậy, tại sao anh lại không nói. Cảnh sát đưa anh đi kiểm tra, dây thanh của anh không bị hư hao gì. Rõ ràng anh có năng lực nói chuyện lại lựa chọn im lặng, sự im lặng này càng khiến người khác hồi hộp hơn.

Vốn định cho người nhà cùng ăn bữa cơm liên không thể hoàn thành, ý của bên nhà tù là sau khi kết thúc điều trị sẽ gọi điện thông báo tình hình cho họ, nhưng không cho phép họ cùng đi trị liệu.

Kỷ Tùy Châu và Doãn Ước đều không định ăn cơm ở nhà giam, sau khi bắt tay chào từ biệt với những nhân viên liên quan phụ trách tiếp đón họ, hai người cùng nhau ra về.

Vừa ra đến cổng, Doãn Ước bị một cai ngục gọi lại, quay nhìn hóa ra là người quen.

Người này tên Mạnh Bân, Doãn Ước lúc trước tới thăm có gặp qua. Anh ta làm việc trong này, là bạn của Doãn Hàm hồi trung học. Bởi vì chuyện liên quan đến Doãn Hàm, nhiều năm trước họ từng gặp nhau một lần, Doãn Ước đã sớm quên anh ta, nhưng hình như anh ta ta nhớ mãi không quên.

Đề tài chung duy nhất của hai người chính là Doãn Hàm.

Lúc họ nói chuyện, Kỷ Tùy Châu đi sang một bên, đứng dựa vào xe mình hút thuốc. Nắng buổi chiều mùa hạ chiếu lên người anh, hắt ra một tầng sáng màu vàng, có một loại thần nhiên không khống chế được. Anh thường ngẩng lên liếc nhìn Doãn Ước, như vô tình rồi lại làm cho người ta cảm thấy áp lực khó hiểu.

Doãn Ước cũng hết cách tán gẫu với Mạnh Bân, vội vàng nói vài câu rồi cáo từ rời đi.

Trên đường về, vẫn là sự im lặng dai dẳng, xe qua trạm thu phí xong, Kỷ Tuyền Châu tăng tốc, tìm nơi ăn cơm.

Một loạt quán ăn gia đình địa phương, trước cửa đều có người đứng kéo khách, vừa thấy họ đến liền vây lại tiếp đón. Kỷ Tuyền Châu chọn đại một quán, vào phòng VIP gọi vài món hải sản, cùng Doãn Ước ăn bữa cơm trưa.

Đồ ăn có món tôm luộc, Doãn Ước gấp một con rồi lột vỏ, bởi vì không tập trung nên lại bị đầu tôm đâm vào tay. Cô có chút tức giận, ném con tôm vào cái đĩa trước mặt.

Kỷ Tuyền Châu nhìn cô: “Gần đây cô có thù oán với tôm à?”

“Không biết nữa, luôn bị đâm vào tay, sau này tôi không ăn tôm nữa.”

“Sau này cô hãy thuê một người chuyên lột tôm cho cô đi.”

Doãn Ước lại nghĩ đến tình cảnh hôm đó ăn khuya cùng Trịnh Đặc, cô hỏi Kỷ Tuyền Châu: “Hôm đó người nọ thật sự là anh?”

“Sao, không tin à?”

“Quá trùng hợp.”

“Chuyện trùng hợp phát sinh trên người chúng ta còn ít à?”

Ngẫm lại cũng có lý, chuyện lớn như vậy cũng xảy ra, thì mấy chuyện lật vật khác đúng là nhỏ bé chẳng đáng kể. Đạo gần đây thôi, hai người thường tình cờ gặp nhau, Doãn Ước đôi khi nghĩ, nếu tránh không khỏi, dứt khoát không quan tâm nữa.

Chỉ cần không nói chuyện tình cảm, Kỷ Tuyền Châu cũng không hẳn làm người khác chán ghét.

Nghĩ vậy, trên đường về cô lại nói với Kỷ Tuyền Châu về chuyện của Mạnh Bân.

“Anh ấy nói gần đây cảm xúc của em tôi bất ổn, nhà giam lo lắng phải mời bác sĩ đến kiểm tra cho nó.”

“Kiểm tra gì?”

“Vấn đề thần kinh.”

Kỷ Tuyền Châu đập phanh gấp, Doãn Ước lão đảo, suýt nữa đụng vào bộ kính chắn gió trước mặt.

17. Chương 17: Cái Bẫy

Doãn Ước ngồi ổn định lại, nhìn Kỷ Tuyền Châu bên cạnh.

Môi anh khê nhếch, vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt lộ ra mùi lạnh lẽo ác liệt.

Biết anh sẽ không vui, nhưng không ngờ anh lại mất hứng đến vậy. Doãn Ước cảm thấy mình không cần thiết phải giấu anh chuyện gì, anh nhất định có cái người ở trong tù, nhất cử nhất động của Doãn Hàm đều nằm trong lòng bàn tay anh. Vấn đề thảo luận cùng anh đề tài này, không ngờ lại châm lửa vào thuốc nổ.

Cô không dám nói thêm gì nữa, Kỷ Tuyền Châu cũng không mở miệng, lần nữa khởi động xe, nhanh chóng lên đường cao tốc.

Trên đường quay về thành phố B, đường xá thông thuận, Kỷ Tuyền Châu chạy xe như bay, nhanh hơn so với lúc đi gần hai mươi phút. Còn chưa đến hai giờ đã về tới trung tâm thành phố.

Đang trước xảy ra tai nạn xe, dòng xe phía sau liền tắc nghẽn. Lúc đợi thông xe, Kỷ Tuyền Châu đột nhiên hỏi: “Nếu cho cô một cơ hội, cô sẽ đưa em cô vào bệnh viện tâm thần chứ?”

“Tôi không biết, chuyện này phải xem bác sĩ nói thế nào. Thực ra thì, tôi cũng không hy vọng em tôi là người điên.”

Tuy rằng hành vi hôm nay của nó, quả thật không bình thường.

“Vậy cô hãy nói thật cho tôi biết, nếu hấn vào bệnh viện tâm thần, trải qua thời gian điều trị bình phục rồi, cô hy vọng hấn quay lại ngục giam, hay là sẽ đón hấn về nhà?”

Doãn Ước vô cùng khó xử: “Kỷ Tùy Châu, anh biết rõ nó là em trai tôi.”

“Cho nên đáp án không cần nói cũng biết.”

“Đây là thường tình con người.”

“Được lắm.” Kỷ Tùy Châu nhìn hàng xe cộ thật dài trước mắt, ngoài cười nhưng lòng không cười, “Thường tình con người, câu này nói hay thật. Cô có thường tình con người của cô, tôi cũng có của tôi. Năm đó, Doãn Hàm vào tù tôi không hề nhúng tay vào, nhưng không có nghĩa là cả đời sẽ không nhúng tay.”

“Anh...”

“Tôi thế nào?”

Kỷ Tùy Châu rút cuộc quay đầu lại, nụ cười trên mặt thật hung ác tàn nhẫn: “Đó là em trai cô, còn nó, là em gái của tôi.”

Doãn Ước không cách gì bắt bí anh. Thực tế thì, Kỷ Tùy Châu có rất nhiều cách thức đẩy Doãn Hàm vào tù, thậm chí lấy mạng của nó. Cô nghĩ đến em trai mình có thể phải ngồi tù cả đời, thống khổ tích tụ trong lòng đột nhiên bộc phát.

Nhân lúc giao thông vẫn còn tắc nghẽn, cô đẩy cửa bước xuống xe, hòa vào dòng xe đông đúc.

Trong xe, Kỷ Tùy Châu nhìn thấy bóng lưng quyết tuyệt xa dần của cô, nhú mày không nói gì. Hết thấy như trở lại cái ngày trời mưa gió của năm năm trước.

Ngày đó là ngày mưa rơi tầm tã hiếm có trong năm, cũng là ngày Doãn Ước rồi cũng đã biết mục đích thật sự anh tiếp cận cô.

Cô đứng trên tầng mười tám trong phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị Tập Đoàn Thịnh Thế, căn rằng nhìn anh. Cô đã hỏi: “Cho nên... Anh là cố ý tiếp cận tôi.”

Kỷ Tùy Châu không hề phủ nhận. Vì để bắt hung thủ hãm hại em gái mình, anh và chị gái của hung thủ chơi một trò chơi tình yêu hư vô.

Cũng bởi vì như vậy, anh nắm rõ hành tung của Doãn Hàm, thông báo cảnh sát thuận lợi tóm được anh ta. Nhưng cục diện vốn đang thuận lợi thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau khi Doãn Ước biết hết tất cả liền đi tìm anh, lúc hai người đối chất cô đột nhiên ra tay, giật lấy chìa khóa xe anh tiện tay ném trên bàn.

Vì thế, một cuộc rượt đuổi nháy mắt bùng phát.

Doãn Ước chạy xe của anh, anh thì giật lấy xe của Bùi Nam ở bãi đỗ, hai xe một trước một sau vọt vào màn mưa trắng xóa bên ngoài.

Kỷ Tùy Châu đến giờ vẫn còn nhớ rõ trận mưa đó, ùn ùn quất vào kính chắn gió, tựa như một con quái thú mang theo cuồng phong bay đến. Anh chỉnh cần gạt nước đến mức nhanh nhất, nhưng vẫn không sao quét được màn mưa mãnh liệt kia.

Xuyên qua màn mưa anh nhìn thấy trước làn xe mình có một chiếc xe tải hạng nặng chạy ngược chiều đến, rồi đâm thẳng vào đầu xe của Doãn Ước.

Vụ tai nạn kia, cả hai đều giữ được tính mạng, nhưng Doãn Ước lại bị mù. Bùi Nam giấu tin này với anh, anh cũng không bận tâm hỏi thăm tin tức về cô.

Từ khi Doãn Hàm vào tù, ân oán hai nhà Kỷ-Doãn cứ vậy kết thúc.

Chỉ là không ngờ, một nhát dao cắt đứt hết thấy lần nữa, họ lại bị ép đối mặt với tình trạng khốn đốn hiện giờ. Làm anh trai, Kỷ Tùy Châu mãi mãi không thể tha thứ cho Doãn Hàm, cũng tuyệt đối không cho phép anh ta dùng cách thức khác trở về xã hội trước khi mãn hạn tù được phóng thích.

Nhưng mà làm đàn ông, bóng lưng bỏ đi của Doãn Ước lại khiến anh bức bối, như bị người khác đâm mạnh vào ngực.

Thật ra trong lòng Doãn Ước cũng không thoải mái, cô xuống xe chủ yếu là sợ mình không khống chế được cảm xúc, sẽ gây gổ với Kỷ Tuyền Châu. Cô đắc tội anh càng nhiều, em cô trong tù sẽ càng không dễ sống.

Vẫn là tách nhau ra để cả hai bình tĩnh lại thì tốt hơn.

Từ thành phố T quay về, cuối cùng Doãn Ước cũng quyết định đưa đơn từ chức cho Dịch tổng. Thái độ của đối phương với cô có chút tế nhị, như tiếc nuối lại như phiền chán, do dự mãi vẫn là phê chuẩn đơn xin nghỉ của cô.

Về phần Triệu Sương, đã lấy thân phận thực tập sinh vào Wenda, bắt đầu làm trợ lý nghệ sĩ.

Từ nhỏ tính cách của cô đã khéo léo, hòa đồng giao tiếp điêu luyện, chỉ cần mượn tám ván Doãn Ước này bắc cầu tiến vào giới nghệ sĩ, chuyện còn lại hoàn toàn có thể tự mình đối phó.

Cho nên, Doãn Ước có nghỉ việc với cô cũng không mấy may ảnh hưởng, cô đã sớm tìm được chỗ dựa vững chắc ở công ty, vui như cá gặp nước.

Đương nhiên, có người thích thì cũng có người ghét, chỉ làm việc vồn vện nửa tháng, cô đã đắc tội với vài đồng nghiệp.

Ngày Doãn Ước đi, thư ký Đinh giúp cô thu dọn đồ dùng cá nhân, liền nhắc đến Triệu Sương: “Cô ta thật sự là bạn em?”

“Sao vậy, không giống à?”

“Không giống.” Thư ký Đinh thẳng thắn, “Con người em đơn thuần ngay thẳng, thỉnh thoảng có chút khờ dại nhưng cũng dễ làm người khác thoải mái. Còn người bạn kia của em, chị nói em đừng giận.”

Doãn Ước bỏ ly cà phê vào trong thùng: “Em không giận đâu, chị nói đi.”

“Cô ta chính là người đặt lợi ích lên hàng đầu.”

Doãn Ước cảm thán với lời nhận xét sâu cay của thư ký Đinh, chị ấy chưa nói chuyện với Triệu Sương quá hai lần, lại có thể đánh giá chính xác con người của cô ta, đúng là lợi hại.

Người đặt lợi ích lên hàng đầu, câu này quá đúng. Về điểm này, Triệu Sương hoàn toàn giống mẹ cô ta.

Thấy đó, mới vừa tìm được hậu thuẫn ở công ty, liền vứt ngay ‘người chị’ này của cô ta.

Doãn Ước ở nhà hai ngày cảm thấy chán, dứt khoát quay về nhà ông nội. Tạm thời vẫn chưa xin việc mới, cô trở về hội quán vật lý trị liệu làm việc.

Thời gian gần đây, Giang Thái như đột nhiên chán ghét cô, thật lâu cũng không tìm đến cô làm phiền. Ngày cô nghỉ việc ở công ty có chạm mặt Giang Thái, đối phương thấy cô chạy lấy người, ngay cả liếc cũng không liếc nhìn cô lấy một cái, tựa như không quen biết cô.

Điều này làm cho Doãn Ước cảm thấy thật nhẹ nhõm, cảm giác cuối cùng cũng thức tỉnh khỏi cơn đại ác mộng này.

Vào tháng bảy, cả thành phố đều rơi vào nóng nực, việc làm ăn ở hội quán vật lý trị liệu bước vào mùa ế ẩm, Doãn Ước mỗi ngày nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, bắt đầu suy nghĩ đến một vấn đề.

Cô muốn đi thi bằng cấp chính quy, nạp điện cho bản thân.

Năm đó, bởi vì vụ tai nạn kia, cô không thể học xong đại học. Vốn thành tích học tập chưa từng lọt vào top ba, năm ấy khi cô thi đại học thì em trai gặp chuyện, lại có thể đột phá, thi được vào một trường không tệ.

Chỉ là trúng thưởng bao giờ cũng phải trả, cuối cùng cô vẫn không thể tốt nghiệp.

Nhưng cô vẫn muốn đi học thêm, vì tương lai của chính mình gia tăng thêm mấy phần lợi thế. Cho nên lúc hội quán vật lý trị liệu không có khách, cô liền lên mạng tra những tin tức có liên quan đến phương diện này.

Giữa trưa ngày nọ, cô ở phòng nghỉ ăn sandwich, thuận tiện xem thông báo trên trang giáo dục, đột nhiên nghe được bên ngoài có tiếng cãi vã truyền vào.

Cô đứng lên ra ngoài xem xét tình hình, lại bị mấy người mặc cảnh phục đứng ngoài đại sảnh làm hết hồn. Cô đếm, tổng cộng có bốn cảnh sát, đứng chia làm hai bên trái phải, đang vây quanh một người nói chuyện. Thấy Doãn Ước ra, một người trong số họ đến hỏi: “Cô là người phụ trách ở đây à?”

Ông nội không có ở đây, Doãn Ước liền gật đầu: “Là tôi, xin hỏi có chuyện gì?”

Viên cảnh sát lớn tuổi sắc mặt sa sầm: “Chúng tôi nhận được tin báo, chỗ các cô có hoạt động bán dâm phi pháp, hiện giờ đang điều tra.”

Doãn Ước thất kinh, lập tức phủ nhận.

Người cảnh sát lớn tuổi chỉ vào gã đàn ông ăn mặc không chỉnh tề, nói: “Chính anh ta báo án, nói nhân viên ở đây chủ động cung cấp hoạt động phi pháp núp bóng cái gọi là bảo vệ sức khỏe, cũng khai ra giá cả.”

Gã đàn ông nọ dáng người to mập, vừa nghe cảnh sát nói vậy liền phụ họa thêm: “Đúng vậy, còn hỏi tôi có làm ‘gói chăm sóc sức khỏe đặc biệt’ không, còn nói giá hai ngàn tệ.”

Doãn Ước liếc nhìn Tiểu Vi, nhân viên làm việc ở đây khóc đến mắt đỏ hoe, đi qua hỏi cô: “Sao lại vậy?”

Tiểu Vi đang tiếp nhận hỏi cung của cảnh sát, sợ tới mức toàn thân run rẩy, vừa thấy Doãn Ước liền rút nước mắt: “Chị Doãn, em thật sự không biết, em không làm gì hết.”

“Còn không làm, cô còn cởi quần áo của tôi mà.” Gã to mập kêu lên.

Hai bên bên nào cũng cho là mình đúng, xảy ra tranh cãi dữ dội. Gã to mập xông đến lôi lôi kéo kéo, Doãn Ước bị một đám người kẹp chính giữa đến tiến thoái lưỡng nan.

Cũng không biết bị ai xô đẩy, cô ngã người đụng trúng một anh cảnh sát trẻ tuổi. Doãn Ước sợ ngã nên theo bản năng quơ quào một phen, túm được cánh tay của đối phương, móng tay bấm vào da anh ta, hằn lên vết đỏ.

Anh cảnh sát trẻ giận dữ, bắt lấy cổ tay cô, lập tức móc còng ra.

Doãn Ước cũng chưa hiểu được sao lại thế này, đã bị đối phương gán cho tội danh kiểm soát sinh sự và kinh doanh mại dâm, giải về đồn cảnh sát.

Khoảnh khắc ngồi trên xe cảnh sát, Doãn Ước luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, như là rơi vào bẫy mà người khác giăng sẵn.

Thời điểm cô bị tạm giam hành chính, trong lòng trống rỗng, nghĩ không biết tiếp theo nên làm gì. Buổi tối ngủ trên chiếc giường cứng còng trong trại giam, cô lại còn tâm trí nằm mơ.

Trong mơ, cô gặp phải Kỷ Tùy Châu, đối phương nhìn cô cười nham hiểm, còn hỏi cô, “Thế nào, mùi vị ở tù dễ chịu không?”

Doãn Ước lập tức tỉnh giấc.

Một nơi khác trong thành phố, Kỷ Tùy Châu thời gian này ngoại trừ công việc ra, lại phải tham gia tiệc xã giao. Bùi Nam cười anh diễm phúc: “Hạ Tịch à, không nói toàn Trung Quốc, nhưng chỉ riêng thành phố B thì cũng là người đứng đầu trong danh viện mỹ nữ, hai người nếu thành, hôn lễ nhất định phải đủ long trọng, để cho người dân cả nước phải hâm mộ.”

Kỷ Tùy Châu chẳng chút ý cười, hút mạnh hơi thuốc rồi đứng lên, ra cửa lấy xe đi đón Hạ Tịch.

Hai người lái xe đến một phố buôn bán phong cách châu Âu, Hạ Tịch khoát tay anh đi bảy tám vòng, rồi vào một cửa hàng bánh ngọt.

Trong tiệm, có một mỹ nữ châu Âu môi đỏ mọng, vừa thấy Hạ Tịch liền đi đến nghênh đón, hai người dùng tiếng Ý nói chuyện với nhau, sau khi nói xong cô gái nọ liền đi trước, còn lại Hạ Tịch đứng ở đó mỉm cười nhìn Kỷ Tùy Châu.

“Hôm nay, em sẽ cho anh một niềm vui bất ngờ.”

Kỷ Tùy Châu không có nổi nửa phần hứng thú.

18. Chương 18: Kinh Hỉ

Niềm vui bất ngờ? Trong tiệm bánh ngọt có thể là cái gì, không phải làm bánh thì chính là ăn bánh.

Kỷ Tùy Châu dựa vào sô pha nghịch bật lửa trong tay. Cơn nghiện thuốc lá lại đến, chỉ là nghe được câu nói kia của Hạ Tịch, đột nhiên nghĩ đến một chuyện trong quá khứ.

Khi đó, anh và Doãn Ước rất tốt, có lần Doãn Ước cũng dẫn anh đến tiệm bánh ngọt, nghe nói là chị bạn của cô mở. Doãn Ước tay nghề thủ công không tệ, làm được chiếc bánh ngọt nên hình nên dáng, anh hòa theo cổ vũ khen ngợi mấy câu. Kết quả Doãn Ước đột nhiên nói hôm đó là sinh nhật anh, nên mang đến cho anh niềm vui bất ngờ.

Con gái đều như vậy à, hờ tí là muốn mang đến kinh hỉ cho đàn ông.

Doãn Ước ngày đó quả thật làm cho người ta phải giật mình. Cô sinh viên thanh thuần đáng yêu của ngày thường, hiếm khi lại phóng túng đến vậy.

Cô biểu diễn trước mặt anh, trong tiệm bánh ngọt không một bóng người, nhảy... thoát y.

Ngày đó cô ăn mặc ngọt ngào như chiếc bánh ngọt, toàn thân là màu trắng hồng, trên đầu còn đeo băng đô vải. Vừa hát một ca khúc bằng tiếng Hàn anh nghe không hiểu, vừa bắt đầu cởi. Bắt đầu từ phụ kiện đi kèm, mỗi khi hát xong một câu cô lại cười. Kế tiếp là tạp dề, rồi sau đó là từng món quần áo.

Một người hiểu biết sâu rộng như Kỷ Tùy Châu, cũng bị hành động khác người này của cô làm giật mình không nhẹ.

Nhảy đến cuối cùng cởi chiếc váy yếm còn sót lại, Doãn Ước rõ ràng hơi do dự. Kỷ Tùy Châu cố ý không kêu dừng, muốn nhìn xem cô kết thúc thế nào. Vì thế, bầu không khí vô cùng xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Ước thoáng đỏ bừng, bộ dạng cần môi thật động lòng người.

Thực ra kiểu như thế này, như ẩn như hiện, so với cởi sạch sẽ càng gợi cảm hơn.

Khoảnh khắc đó Kỷ Tùy Châu có hơi ngẩn ngơ, không phân biệt được mình là muốn báo thù, hay là đã thật lòng yêu thương người con gái này.

Trong đầu anh tràn ngập dáng vẻ ngượng ngùng cuối cùng đó của Doãn Ước, cho đến khi Hạ Tịch đến huých vai anh, mới kéo anh quay về thực tại.

So với Doãn Ước, kinh hỉ của Hạ Tịch chẳng có gì gọi là đặc sắc, chỉ là dưới sự chỉ đạo của thợ bánh, làm một chiếc bánh fondant. Trên chiếc bánh có hai búp bê nhỏ, một nam một nữ.

Kỷ Tùy Châu không nhìn ra được đó là gì, còn tưởng là hai nhân vật hoạt hình. Kết quả Hạ Tịch vô cùng ỉu rù: “Đây là em và anh đó.”

Kỷ Tùy Châu tuyệt đối không thừa nhận gã đàn ông hoàn toàn khác hẳn kia chính là mình.

Anh nói với Hạ Tịch: “Thật sự cô không cần phiền hà như vậy, chỉ là diễn trò thôi mà, đã đến giờ về nhà rồi đó.”

Hạ Tịch ngồi xuống sô pha, huých khuỷu tay vào anh: “Diễn trò cũng phải diễn cho trót chữ, nếu không ông nội em sẽ hoài nghi. Hôm nay em sẽ mang chiếc bánh này về cho ông xem, nói là làm cùng với anh, ông chắc chắn rất vui.”

Kỷ Tùy Châu nhủ thầm, hay là bỏ đi, chiếc bánh xấu xí thế này mang về, ông Hạ chắc chắn sẽ sợ tới mức đoán thợ vài năm.

“Nếu tâm trạng ông nội em vui vẻ, sức khỏe sẽ tốt hơn. Sức khỏe ông mà tốt, em có thể không cần tiếp nhận Nhất Phẩm sớm. Em không tiếp nhận Nhất Phẩm, ông sẽ không giục em kết hôn. Không kết hôn thì còn có nhiều loại khả năng. Cho dù sau này anh không cần em, biết đâu chừng sẽ có người đàn ông tốt khác, bằng lòng đón nhận em.”

Tuy rằng tuổi tác cô cũng xấp xỉ với Doãn Ước, nhưng Kỷ Tùy Châu thật lòng ăn không tiêu Hạ Tịch. Thời buổi này, mấy cô gái mơ mộng như cô thế này không nhiều lắm. Hiếm khi vừa có tiền vừa ngu xuẩn, nói không chừng thật sự sẽ có tên đàn ông đui mù xem trọng cô ta.

Kỷ Tùy Châu gần như mất hết kiên nhẫn cùng cô diễn tiếp.

Hạ Tịch còn đang oán trách ngày đó anh không đến sân bay đón cô: “Sao anh có thể thả em như bỏ câu vậy, còn gọi tên thần kinh Giang Thái đến đón em, giận đến em chết khiếp. Nhất Phẩm chuẩn bị bán đấu giá lô đất có giá trị cạnh tranh ở thành phố S, chắc chắn hẳn nghe phong thanh nên mới chạy đến. Kỷ Tùy Châu, anh cũng muốn lô đất kia mà.”

Khóe miệng Kỷ Tùy Châu khẽ nhích, thốt ra một câu: “Tôi cũng có thể không cần.”

“Không nên không nên, anh nhất định muốn. Em tình nguyện cho anh cũng không cho tên Giang Thái đó. Nếu cho Liên Chúng, ngày sau nhất định em sẽ không sống yên ổn. Chúng ta đôi bên cùng có lợi, không tốt sao? Anh xem như giúp đỡ đi mà.”

Kỷ Tùy Châu ban đầu tiếp xúc với Hạ Tịch, quả thật chỉ vì muốn hợp tác với Nhất Phẩm. Nhưng tiếp xúc lâu dài ngại phiền, cả đời anh chỉ duy nhất một lần có kiên nhẫn tốn thời gian cho phụ nữ, đó chính là Doãn Ước. Ngoài cô ra, không ai khơi dậy nổi hứng thú của anh.

Anh nhìn đồng hồ, cảm thấy đến giờ rồi, đứng lên chuẩn bị ra về. Hạ Tịch lập tức cởi tạp dề cầm túi xách đuổi theo anh, hai người đồng thời ra khỏi tiệm bánh ngọt.

Mới vừa tới cửa, điện thoại của Kỷ Tùy Châu reo, là Bùi Nam gọi đến.

“Vốn nghĩ anh đang hẹn hò với Hạ đại tiểu thư, không muốn quấy rầy anh. Nhưng mà sự việc rất đặc biệt, vẫn nên báo với anh một tiếng. Doãn Ước bị bắt, đang bị tạm giam trong đồn cảnh sát, anh xem phải làm sao?”

Kỷ Tùy Châu hơi bất ngờ, thấp giọng nói: “Tại sao lại vậy?”

“Kinh doanh mại dâm.” Nói xong, Bùi Nam cười vui vẻ, “Ai có tài ghê nhỉ, gán cho cô ấy tội danh như vậy.”

Còn có thể là ai.

Bùi Nam nhanh chóng nghĩ ra: “Thằng khốn Giang Thái này không phải nhỏ mọn thường đâu, đấu không lại anh liền kéo phụ nữ vào. Anh đảng này vừa cãi nhau với Doãn Ước, sau lưng hẳn liền cấp bách xuống tay. Cũng không sợ ngày nào đó hai người hòa hợp lại như xưa, hẳn phải tiêu tùng.”

Kỷ Tùy Châu nhớ đến tình cảnh hôm đó, nói là cãi nhau, chẳng thà nói Doãn Ước đơn phương nổi giận với anh. Tên Giang Thái này nghe được tin đồn từ đâu, lại như thiêu thân không sợ chết.

Cúp máy, Kỷ Tùy Châu nhìn Hạ Tịch bên người, Hạ đại tiểu thư vô cùng hiểu chuyện, liền nói: “Anh bận thì đi trước đi, em tự đi mua sắm được rồi.”

“Được, gặp sau.”

Kỷ Tùy Châu xoay người đi khỏi, đi quá nhanh, thế nên không phát hiện trong đôi mắt trong suốt lấp lánh của Hạ Tịch, lộ ra ánh nhìn sắc lạnh.

Chạng vạng ngày thứ hai Doãn Ước ở trong trại tạm giam, cuối cùng gặp được người quen. Hai người họ gặp mặt ở gian phòng khách nhỏ trong đồn cảnh sát, bên ngoài, luật sư Kỷ Tùy Châu đưa đến đang làm thủ tục bảo lãnh Doãn Ước.

Nước trà theo nhiệt độ trong phòng nguội lạnh, Kỷ Tùy Châu nhin không được mở lời: “Bản lĩnh kém, tính tình nóng nảy, còn không chịu nghe lời.”

Doãn Ước ở trong tù gần hai ngày, bị nhốt đến hơi cáu kỉnh. Nghe vậy liền tự giễu nói: “Tôi cũng muốn nghe lời, nhưng tưởng tượng đến người trước kia tôi ở cùng là anh, nếu hiện giờ sửa lại theo Giang Thái, thể diện của anh không biết để đâu.”

“Còn có thể nói nhảm, xem ra hai ngày này ăn cơm tù không phải trả tiền. Thế nào, suy nghĩ kỹ chưa?”

Doãn Ước gật đầu: “Ngoại trừ Giang Thái, không ai có thù hằn lớn với tôi như vậy.”

“Vậy sau này tính thế nào?”

“Kệ thôi, dù sao tôi cũng đâu không lại hấn. Nhưng mà cũng may ông trời rất công bằng, một người một mạng, ai chết trước còn chưa biết.”

“Nghe có vẻ xem thường cái chết nhỉ.”

Doãn Ước ngẩng đầu nhìn anh, toàn thân tràn đầy tinh thần khí lực, đôi mắt đặc biệt lấp lánh.

“Hết cách rồi, tay chân co cứng cũng không thể sống bình an vô sự. Một tên Giang Thái thôi mà, tôi còn gánh được.”

Cô có thể sống sót trong tay Kỷ Tùy Châu, trên đời này còn có chuyện gì không có khả năng.

Thủ tục mau chóng xong xuôi, Doãn Ước đi theo Kỷ Tùy Châu ra khỏi đồn cảnh sát. Sau khi lên xe Kỷ Tùy Châu hỏi cô đi đâu: “Về nhà à?”

Doãn Ước nhìn quần áo bẩn thỉu của mình: “Tôi muốn đi mua quần áo trước.”

Đổi bộ đồ sạch sẽ xả xui.

Kỷ Tùy Châu gọi tài xế lái xe, căn dặn đến khách sạn năm sao gần nhất. Đến rồi anh thuê phòng cho Doãn Ước, bảo cô đi tắm trước.

“Đồ sẽ lập tức đưa tới.”

Doãn Ước có hơi do dự, Kỷ Tùy Châu nghĩ đến cô lo lắng kích cỡ quần áo, bèn nói: “Không mua nhầm đâu, ba vòng của cô tôi còn báo ra được.”

Ai nói chuyện này với anh chứ. Mặt Doãn Ước đỏ lên, mau chóng lùi vào phòng tắm. Lúc đóng cửa âm thanh có hơi lớn, để lộ ra tâm trạng bối rối lúc này của cô.

Tắm gần một tiếng đồng hồ, Doãn Ước không có quần áo, chỉ có thể lấy khăn tắm quấn người, mở hé cửa phòng tắm, gọi với ra ngoài: “Đưa đồ giúp tôi.”

Gọi hai tiếng không ai trả lời, Doãn Ước nghĩ chắc Kỷ Tùy Châu đi rồi, liền cả gan đi ra ngoài. Cô thấy trên sofa có bộ quần áo gấp cẩn thận, liền đi tới cầm lên chuẩn bị mặc vào.

Kết quả, Kỷ Tùy Châu ở bên ngoài quây nước pha xong cà phê đi vào, liền thấy được cảnh tượng này.

Doãn Ước mở khăn tắm ra, hai tay mở ra, đưa lưng về phía anh mở góc khăn. Cho dù không nhìn được phía trước, cũng có thể tưởng tượng ra trọn vẹn quang cảnh nọ.

Đầu óc Kỷ Tùy Châu có hơi nóng lên, lập tức đi đến bắt lấy tay cô, lần nữa quấn lại khăn tắm.

Doãn Ước không ngờ anh còn ở đây, sợ đến mức hét lên, ôm ngực quay đầu hoảng hốt nhìn anh. Khăn tắm chưa bọc kỹ, lộ ra mông da lớn non mềm trước ngực, được ánh đèn màu vàng trong phòng chiếu lên, có loại quyến rũ rất phụ nữ.

Kỷ Tùy Châu có chút ý nghĩ khác thường, anh cảm thấy chỉ cần là đàn ông bình thường, nhìn thấy cảnh trước mắt này sẽ có ý nghĩ khác.

Nhưng ý nghĩ này chỉ dừng lại trong đầu anh một chút, đã bị anh mạnh mẽ đá văng. Về mặt anh tự nhiên, nói với Doãn Ước: “Thay đồ xong ra ngoài, ăn chút gì đó.”

Nói xong anh mau chóng rời khỏi, lúc đi ra còn đóng cửa phòng giúp Doãn Ước.

Không khí xấu hổ trong phòng cứ quanh quẩn không tan, Doãn Ước tốn hơn mười phút mới mặc được chiếc váy kia, lại vào phòng tắm sấy tóc. Khoảnh khắc đó cô thật hận không thể sấy đến lâu dài như trời đất.

Nhưng cô vẫn phải đi ra ngoài đối mặt với Kỷ Tùy Châu.

Khó khăn lắm mới điều chỉnh được cảm xúc của mình, lúc này trong phòng lại trống không. Bên ngoài phòng ăn bày một bàn thức ăn, Kỷ Tùy Châu đã sớm đi khỏi. Anh pha ly cà phê cho mình còn chưa uống hết một nửa, lúc này đương nhiên đã nguội.

Doãn Ước trước khi ăn đã gọi điện về nhà. Ông nội hôm qua nhận được tin liền lo sốt vó, lúc này nhận được điện thoại báo bình an của cháu gái, giọng mới hoà hoãn hơn chút.

Ông hỏi cô: “Vậy sao con còn chưa về?”

“Tối nay con ngủ lại nhà bạn. Ông ngủ sớm đi, mai con về.”

Sau đó cô lại gọi điện thoại cho ba cô. Ông Doãn một mực nghĩ cách bảo lãnh cô ra, nghe được cô đã ra ngoài thì có hơi bất ngờ. Doãn Ước nghe giọng của Ngụy Tuyết ở bên kia điện thoại: “Vậy tốt rồi, nếu không trong nhà có hai đứa ngồi tù, nói ra khó nghe muốn chết.”

Ông Doãn bình thường rất dung túng bà vợ này, chuyện trong nhà hoàn toàn nghe theo bà. Cũng bởi vì như vậy, mới khiến quan hệ với Doãn Ước căng thẳng.

Nhưng hôm nay lời nói của Ngụy Tuyết đã đâm trúng nhược điểm của ông, Doãn Hàm ngồi tù là con trai duy nhất của ông, Ngụy Tuyết nói thẳng như vậy, hoàn toàn không chừa lại thể diện cho ông.

Vì thế ông lạnh lùng nói: “Bà ngại mất mặt à, ngày mai ly hôn là được.”

19. Chương 19: Lòng Loạn

Doãn Ước bị nhốt trong trại giam hai ngày, cảm xúc vẫn không mấy may ảnh hưởng quá lớn.

Cô là loại người nhìn như yếu đuối, nhưng khi gặp phải chuyện lớn sẽ rất bình tĩnh. Nếu không năm đó em trai cô bị bắt, mất cô bị mù, hơn nữa còn bị Kỷ Tùy Châu lừa gạt tình cảm, ba chuyện lớn đồng loạt kéo đến, cô đã sớm nghĩ quần trong lòng, nhảy sông tự tử rồi.

Lúc ở trong tù nhàn rỗi vô vị, cô không nghĩ phải làm sao để ra ngoài, mà nghĩ đến vụ án của Chung Vi.

Thủ đoạn gây án quá mức tương tự, luôn quanh quẩn trong đầu cô. Có một bạn tù nhốt cùng phòng giam với cô là tay lão luyện vào tù ra khám, suốt ngày đi khoe khoang khắp nơi, kể lại ‘năm tháng huy hoàng’ của chính mình. Lúc nói đến đại ca nào đó của mình, vẻ mặt sùng bái và ngưỡng mộ.

“Nhớ năm đó trên lệnh truy nã của cảnh sát gọi anh ấy là kẻ giết người hàng loạt, người có thể được danh xưng này cũng không nhiều.”

Doãn Ước cảm thấy người này có lẽ bị bệnh, ai lại xem một kẻ giết người hàng loạt là thần tượng để sùng bái chứ. Nhưng lời của ông ta cho cô một gợi ý mơ hồ, trong tám năm ở thành phố này thậm chí những địa phương khác trong nước, có từng phát sinh ra vụ án tương tự không?

Cô nhớ đến lần trước khi đi họp lớp, trong lớp có một bạn nam hiện giờ làm cảnh sát thuộc tổ trọng án, vì thế ngày hôm sau vừa ra khỏi trại tạm giam, cô liền gọi điện thoại cho người ta.

Bạn nam đó tên Vương Lương, có chút tình cảm với Doãn Ước, lần trước khi họp lớp vừa gặp đã thích. Hiện giờ, đối phương chủ động gọi điện đến, anh liền hăm hở trong lòng.

Kết quả, sau khi gặp gỡ nghe xong yêu cầu của Doãn Ước, anh Vương có chút do dự.

“Chuyện này vi phạm kỷ luật, không thể.”

“Vậy cậu chọn thông tin có thể công bố với bên ngoài, những thứ không vi phạm kỷ luật nói với mình được không?”

Bộ dạng Doãn Ước xinh đẹp thanh thuần, giọng nói lại dịu dàng ảm áp, đa số đàn ông nghe xong đều rất khó từ chối yêu cầu của cô. Vương Lương càng nhìn càng thích cô, tiếc rẻ cơ hội lấy lòng người đẹp, vì thế vắt óc suy nghĩ chút manh mối hữu ích cho cô.

“Mấy năm trước, mình có đọc qua một vụ án ở trên mạng, có hơi giống tình tiết cậu nói. Khi đó mình còn đang học trong trường cảnh sát, đối với mấy vụ án biến thái giết người này rất có hứng thú, nên đã để ý

đến nó. Cũng giống như cậu nói, sau khi giết người còn cắt tóc người ta, cắt đi ngón út, còn có... Đúng rồi, lấy khăn lụa trói tay người bị hại lại. Trên bài báo nói, người bị hại không chết, may mắn được cứu sống, hung thủ bỏ trốn, lúc ấy phát rất nhiều lệnh truy nã, hiện giờ có bắt được chưa thì không biết.”

Trên mặt Doãn Ước thoáng lộ vẻ kích động. Nhưng lời nói tiếp theo của Vương Lương làm cô nhụt chí, “Nhưng mình không nhớ tên nạn nhân và hung thủ là gì. Thực sự danh tính của người bị hại bình thường đều sử dụng tên giả, có biết cũng vô ích.”

Doãn Ước nghĩ, đẩy đĩa bánh mỳ lát đến trước mặt Vương Lương: “Cậu ăn chút gì đi, từ từ nghỉ.”

Vương Lương thấy dáng vẻ chờ mong của đối phương, vô cùng không đành lòng làm cô mất hứng. Sau khi ăn hai lát bánh mỳ, rót cuộc anh cũng thành công nhớ lại tên họ của nạn nhân: “Họ Lý, là một thể gia vọng tộc, chắc hẳn mình không nhớ nhầm. Họ thì có thể không bị đổi đầu, nhưng tên thì chưa chắc, trong bản tin đề cập đến chắc chắn không phải tên thật.”

Một cái họ ‘Lý’, là thu hoạch duy nhất của Doãn Ước. Đương nhiên khi chào tạm biệt, Vương Lương bất ngờ nói với cô: “Có việc cứ gọi cho mình, mình nhất định sẽ giúp cậu.”

Doãn Ước về đến nhà, bắt đầu lên mạng thu thập tin tức có liên quan. Tin tức trên mạng rắc rối phức tạp, tìm một tài liệu hữu dụng như tìm kim đáy biển. Tìm mãi đến nửa đêm, mới tìm được bản tin có liên quan đến ba năm trước.

Tình tiết vụ án về cơ bản nhất trí với lời nói của Vương Lương, tên giả của người bị hại là Lý Thái Hà, kẻ tình nghi lại đưa tên thật, Trương Thiêm. Doãn Ước lại tra xét tên Trương Thiêm này, phát hiện vẫn luôn lẫn trốn đến nay chưa bị bắt.

Trong bản tin có nhắc đến địa điểm gây án, là thành phố L tỉnh Z, nhưng không cung cấp địa chỉ cụ thể. Doãn Ước đối với chuyện Lý Thái Hà còn sống sản sinh hứng thú nồng đậm, rất muốn đi tìm cô ấy.

Cô nhớ đến lúc sáng nhận được điện thoại của Hà Mĩ Hi, rủ cô cuối tuần này đi dã ngoại, vì thế cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho cô bạn: “Hay là đi thành phố L được không? Đúng lúc mình có chút việc phải đến đó.”

Sau khi gửi tin nhắn nhanh chóng nhận được hồi đáp, nhưng đối phương chỉ trả về một dấu chấm hỏi. Doãn Ước hồ nghi, định gửi thêm mấy câu qua đó, vừa nhìn thấy tên đối phương liền không khỏi sửng sốt.

Sao cô lại có thể như vậy, sao lại gửi nhầm tin nhắn cho Kỷ Tùy Châu?

Tên tiếng Anh của Hà Mĩ Hi là Jenny, lúc trước khi cô lưu số của cô bạn, chỉ lưu ký tự ‘j’ mở đầu trong tên tiếng Anh, lại đồng nhất với chữ cái đầu tiên trong tên của Kỷ Tùy Châu, hai cái tên liền đứng kề cận nhau[1].

Doãn Ước nhanh chóng gửi tin nhắn giải thích với đối phương, vừa soạn được một nửa thì Kỷ Tùy Châu gọi điện đến, Doãn Ước chỉ có thể bắt máy.

Tiếng nói bên kia có hơi biếng nhác: “Đi thành phố L làm gì?”

“Không có gì, du lịch thôi. Tôi vốn gửi tin cho bạn, lại gửi nhầm sang anh.”

“Xem ra tâm trạng cô không tệ, không bị chuyện đó ảnh hưởng.”

Anh là ám chỉ chuyện bị nhốt trong trại tạm giam.

“Có ảnh hưởng, nên đi chơi cho khuây khỏa.”

“Rốt cuộc là thư giãn hay làm việc?”

Doãn Ước nhất thời ghen lời, nghĩ nghĩ rồi miễn cưỡng nói: “Thư giãn, thuận tiện làm việc.”

Vừa dứt lời, cô nghe được tiếng cười cực đủ hàm ý mỉa mai. Giọng Kỷ Tùy Châu mang theo vài phần trêu chọc: “Doãn Ước, khi chưa học được cách nói dối, tốt nhất cô không cần thử nghiệm loại chuyện đòi hỏi độ khó thể này. Tôi chỉ nghe nói qua làm việc thuận tiện thư giãn, còn phương thức đi chơi của cô, là lần đầu tiên tôi gặp đây.”

Doãn Ước cũng thừa nhận, kỹ năng nói dối của mình thật sự rất hỗn tạp.

“Rốt cuộc đến thành phố L làm gì?”

Kỷ Tùy Châu tra hỏi như cảnh sát hỏi cung, Doãn Ước thoáng cảm thấy mình như trở về khoảng thời gian bị nhốt trong trại tạm giam. Cô nghĩ không biết nên giấu diếm thế nào, chỉ có thể nói đại khái tình hình cho anh biết.

Quả nhiên, Kỷ Tùy Châu nghe xong liền nhận xét: “Cô đúng là bất khuất, dũng cảm tiến tới.”

“Tôi chỉ muốn chứng minh tính khả thi của nó, có lẽ thật sự có một kẻ giết người hàng loạt như vậy tồn tại, nếu có thể bắt được hắn, sẽ giảm thiểu rất nhiều người bị hại.”

“Cho nên, em trai cô là đang phát huy phong cách người tốt làm việc tốt, thay tên sát thủ liên hoàn trong truyền thuyết kia chịu tiếng oan?”

Thật sự là không cùng quan điểm thì không thể chung đường mà, Kỷ Tùy Châu mỗi khi nói đến chuyện này, sẽ bắt đầu độc mồm độc miệng. Doãn Ước tự biết miệng lưỡi của mình không phải đối thủ của anh, đến cuối cùng bực bội quá chỉ có thể trả về một câu: “Anh xem như tôi ăn no rừng mỡ đi ha.”

Nói xong, cô hậm hực cúp máy, một mình hờn dỗi.

Bóng đêm ngoài cửa sổ như nước, đêm mùa hạ khô nóng khó chịu, Doãn Ước mở cửa sổ ra muốn đón gió đêm thổi vào, cuối cùng lại bị một luồng gió nóng thổi đến trong lòng phiền muộn.

Nên đi tìm Lý Thái Hà trong truyền thuyết này như thế nào, đã thành tảng đá đè nặng trong lòng cô.

Ngủ một đêm thức dậy, Doãn Ước có hơi hối hận về thái độ tối qua của mình với Kỷ Tùy Châu. Hiện tại cảm giác của cô đối với anh vô cùng vi diệu. Một mặt tức giận khi anh luôn nhắm vào Doãn Hàm, mặt khác lại khao khát được anh che chở.

Dù sao con người ta chỉ sống một lần trong đời, không phải vạn bất đắc dĩ, cô cũng không muốn dùng mạng đặt cược với Giang Thái. Kỷ Tùy Châu là một gốc cây đại thụ rất tốt, chỉ cần đứng dưới bóng râm của anh, Giang Thái sẽ không dám ra tay với cô.

Lần trước mới vừa tranh cãi vài câu, quay đầu đã bị người ta tống vào trại giam. Nếu bây giờ khiến mối quan hệ này căng thẳng...

Nghĩ đến đây, Doãn Ước chỉ có thể nhận thua, tìm cơ hội gửi tin nhắn cho Kỷ Tùy Châu, nói muốn mời anh ăn cơm, cảm ơn anh lần trước đã bảo lãnh cô khỏi đồn cảnh sát.

Kỷ đại gia theo lệ kiêu căng một phen, tin nhắn gửi hơn nửa ngày không nhận được hồi âm, khiến cho Doãn Ước có hơi chán nản, mắt thấy phiếu ăn sắp hết giờ, dứt khoát tự đi ăn một mình.

Một mình ăn phần ăn hai người, ăn đến cuối cùng không chịu nổi. Lúc Doãn Ước ra về trên đường có hơi vắng vẻ, mới vừa ra khỏi nhà hàng liền nhận được điện thoại của Kỷ Tùy Châu.

“Tối nay cùng nhau ăn cơm.”

Doãn Ước trong lòng ca thán, đại ca ơi tại sao anh không nói sớm, tôi đã ăn xong rồi.

“Sao không trả lời, dối ý rồi?”

“Không có, tôi mời, đi đâu?”

Phiếu ăn hai người đã bị cô ăn hết rồi, chỉ có thể đi chỗ khác.

Kỷ Tùy Châu dường như có chút nhân tính, không chọn những nơi đất đỏ đến dọa người mà bình thường anh hay đến. Anh chọn một quán ăn Quảng Đông giá cả phải chăng, hẹn Doãn Ước hai mươi phút sau gặp mặt.

Cúp máy, Doãn Ước gọi taxi, đến trước Kỷ Tùy Châu. Quán ăn này rất nổi tiếng trên mạng, gần tám giờ tối mà vẫn chật ních người. Doãn Ước cầm số đứng ở vị trí chờ đợi, Kỷ Tùy Châu cũng vừa đến.

Anh thấy cô đứng xếp hàng đợi ở ngoài, liền hỏi: “Sao không vào?”

“Chưa vào được, hết chỗ rồi.” Doãn Ước vừa nói vừa giậm chân. Hôm nay cô mặc chiếc váy ngắn, bị muỗi cắn thê thảm.

Kỷ Tùy Châu nhìn thấy người ngồi đầy bên trong, nói: “Bỏ đi, không ăn nữa.”

Doãn Ước mau chóng ngăn anh lại: “Đừng dừng mà, sắp đến lượt tôi rồi, tôi xếp hàng lâu lắm rồi đó.”

Không còn cách nào, ông chủ Kỷ chỉ có thể ở lại cùng cô hiến máu cho muỗi. Doãn Ước đặc biệt được muỗi ưa thích, trong chốc lát mà hai bên cánh tay đã bị đốt mười nốt, làm cô tức xì khói.

Kỷ Tùy Châu thấy thế đột nhiên đứng lên.

“Gì vậy?”

“Sẽ về ngay.”

Doãn Ước nghĩ chắc anh muốn hút thuốc, nên để anh đi. Quay đầu nhìn xem tình hình trong nhà hàng, cảm thấy thắng lợi trong tầm mắt, không khỏi tràn đầy lòng tin. Dù sao cô cũng ăn không nổi, đợi bao lâu cũng không sao.

Đến khi cô quay đầu lại, Kỷ Tùy Châu cũng đã quay về, không biết từ đâu lấy ra bình xịt chống muỗi. Anh kéo Doãn Ước qua, mở nắp xịt chất lỏng lên cánh tay cô.

Rất mát lạnh dễ chịu, Doãn Ước lập tức không còn ngứa nữa.

Sau đó, cô nghe nữ sinh bên cạnh bầu cánh tay của bạn trai mình.

“Ui da đau.”

“Anh nhìn bạn trai người ta kìa, quan tâm ghê chưa.”

“Em đâu bị muỗi cắn, muỗi toàn cắn anh. Anh lấy thân ra chống muỗi, còn tốt hơn anh ta nhiều.”

Lúc này, Doãn Ước mới cảm thấy ngượng ngùng, đang nghĩ cách hóa giải, bên trong đã gọi đến số của cô. Cô mau chóng kéo Kỷ Tùy Châu đi vào, tránh được ánh mắt tò mò của quần chúng bên ngoài.

Sau khi ngồi xuống gọi món, chút mờ ám nào đó vừa rồi mới tan thành mây khói.

Kỷ Tùy Châu đưa thực đơn cho Doãn Ước, còn mình thì đứng lên vào nhà vệ sinh. Lúc đi không biết do vội vàng quá hay sao, mà để lại điện thoại trên bàn.

Doãn Ước vốn đang chăm chú xem thực đơn, đột nhiên nghe tiếng chuông điện thoại reo. Cô hiếu kỳ nhìn qua, phát hiện là tin nhắn Bùi Nam gửi cho Kỷ Tùy Châu.

“Đã tra ra được chỗ ở cô họ Lý kia.”

Chú thích:

[1] Kỷ Tùy Châu tiếng Trung là 纪随州, phiên âm là jì suí zhōu, trùng với chữ ‘j’ đầu tiên trong Jenny.

20. Chương 20: Bám Đuôi

Doãn Ước biết, xem trộm điện thoại của người khác là hành vi rất vô đạo đức.

Nhưng cô thật sự rất muốn xem. Cô cầm điện thoại lên, không quên tính toán thời gian, Kỷ Tùy Châu vừa mới đi, từ chỗ này đến WC nam phải đi qua ít nhất mười cái bàn, còn phải quẹo mấy vòng, tốn chưa đầy ba phút.

Kỷ Tùy Châu nói anh đi rửa tay, để rửa sạch dung dịch rửa tay mất khoảng một phút đồng hồ, hơn nữa cộng thêm thời gian quay lại, Doãn Ước cảm thấy mình có ít nhất năm phút để xem.

Sau khi tính ra được con số này, cô nhanh chóng bật điện thoại lên xem.

Mới vừa đưa lên, tin nhắn của Bùi Nam lại gửi tới: “Khi nào xuất phát, ngày mai?”

Tin nhắn thứ ba là địa chỉ, màn hình điện thoại hiển thị không đầy đủ, phải mở khóa vào trong xem.

Doãn Ước cầm điện thoại do dự hai giây, bắt đầu thử giải mật khẩu. Cơ hội của cô không nhiều lắm, chỉ có bốn lần, lần thứ năm nếu sai điện thoại sẽ tự khóa một phút đồng hồ, như vậy sẽ bị Kỷ Tùy Châu phát hiện.

Cô run rẩy bắt đầu thử mật khẩu, đầu tiên chính là sinh nhật của Kỷ Tùy Châu. Hiển nhiên, ông chủ Kỷ sao có thể dùng thứ trẻ con này làm mật khẩu được. Vì thế đã sai.

Lần thứ hai, cô nhấn sinh nhật của Tùy Ý, em gái anh, vẫn là sai. Ngẫm lại, anh cũng không phải tí người cuồng em gái.

Lần thứ ba, Doãn Ước tự kỷ một phen, nhập sinh nhật của mình. Kết quả vẫn sai. Cô tự giễu lắc đầu, sau đó dừng tay.

Chỉ còn cơ hội cuối cùng. Doãn Ước không biết nên nhập cái gì, người bên cạnh Kỷ Tùy Châu cô quen biết không nhiều lắm, lại càng không biết sinh nhật của họ. Hơn nữa, anh cũng không nhất định dùng sinh nhật của người khác làm mật khẩu.

Thời gian cấp bách, không cho phép cô nghĩ nhiều, Doãn Ước đầu óc nóng lên, nhập vào dãy số cuối cùng.

Màn hình điện thoại ngừng nửa giây, sau đó nhảy vào màn hình chính. Doãn Ước nắm bắt chút thời gian cuối cùng, nhấn vào hộp thư xem địa chỉ. Nhưng địa chỉ cũng không cụ thể, Bùi Nam chỉ cho tên huyện, số nhà hay đường toàn bộ đều không có.

Doãn Ước cảm thấy khá thất vọng, lại cảm thấy Kỷ Tùy Châu sắp quay lại, mau chóng tắt điện thoại để lại chỗ cũ, uống trà làm bộ như không có việc gì.

Mặc dù không có được địa chỉ cụ thể, nhưng cô đã biết tên thật của cô gái nọ, Lý Minh Hà, tên giả chỉ sai một chữ. Tên phóng viên viết bài này đúng là lừa bịp.

Cô nghĩ đến cái tên này, cùng địa chỉ không hoàn chỉnh kia, suy nghĩ có hơi loạn. Lơ đãng dãy số mật khẩu kia lại nhảy ra.

Không phải là sinh nhật cô, cũng không phải là sinh nhật ai khác, mà là ngày họ quen biết nhau.

Tại sao lại đặt ngày đó làm mật khẩu? Là vì để ghi nhớ ân oán giữa hai người họ hay sao? Doãn Ước không có can đảm đi hỏi Kỷ Tùy Châu.

Cô chỉ có thể uống hết ly trà này đến ly trà khác. Kỷ Tùy Châu đi lâu hơi thời gian cô tính toán, đợi anh trở lại, Doãn Ước đã sắp bị no trà đến phát ói.

Vì thế, đến lượt cô đi vệ sinh.

Cô đi rồi, Kỷ Tùy Châu cầm điện thoại lên đọc tin nhắn, nhìn thấy không khỏi mỉm cười.

Bữa cơm này, Doãn Ước gần như không ăn gì, trái lại Kỷ Tùy Châu ăn rất ngon miệng, thức ăn gọi ra gần như ăn sạch. Bộ dạng khi ăn của anh rất đẹp, Doãn Ước ngồi ở đối diện, nhớ lại quá khứ.

Khi đó, cô thích chụp ảnh cho Kỷ Tùy Châu, nhất là lúc anh ăn cơm, cô ngồi ở đối diện, anh ăn một miếng cô chụp một tấm. Có lần chọc giận Kỷ Tùy Châu, anh trực tiếp tịch thu điện thoại của cô. Cô gái bàn kế bên thấy thế cũng bắt chước chụp theo, bị bạn trai cô phản đối.

Cô gái chẳng hề để ý, nói: “Anh cũng chụp bạn gái người ta đi, em không ngại đâu.”

Chuyện này bị Kỷ Tùy Châu lấy ra làm ví dụ tiêu cực, cảm thấy con gái thời nay đa số đều ngốc nghếch.

Không biết cô gái hôm nay bầu cánh tay bạn trai mình, có bị anh quy về một loại hay không?

Cảnh tượng và sự kiện tương tự, nhưng có một số chuyện đã không thích hợp làm rồi.

Ăn cơm xong, Kỷ Tùy Châu đưa cô về nhà, dọc đường anh không ngừng gọi điện thoại, tất cả đều là việc kinh doanh. Trong đó có một cuộc là gọi cho Bùi Nam, ngoại trừ nói về hạng mục chuỗi rạp chiếu phim mới khánh thành ở thành phố S ra, còn nói đến lịch trình ngày mai.

“Hủy bỏ cuộc họp ngày mai, đợi tôi quay về đã.”

Doãn Ước lập tức ghi nhớ trọng điểm. Sau khi về nhà, câu này luôn quanh quẩn trong đầu cô. Cô đang phân tích hành trình có thể của Kỷ Tùy Châu vào ngày mai. Nếu anh đã kêu Bùi Nam điều tra địa chỉ của Lý Minh Hà, chứng tỏ anh vô cùng quan tâm chuyện này. Nếu không cũng không cần điều động nhân vật có cấp bậc như Bùi Nam.

Nếu lưu tâm, theo hiểu biết của cô về Kỷ Tùy Châu, anh nhận được địa chỉ sẽ bỏ thời gian đi tìm.

Loại chuyện này không thể mượn tay người khác, càng ít người biết càng tốt, cho nên anh hủy cuộc họp ngày mai, đích thân đi thành phố L. Từ thành phố B đến thành phố L không xa, hơn nữa thành phố L không có sân bay, ngồi tàu hỏa thì không phù hợp thân phận của anh, khả năng lớn nhất chính là anh sẽ đích thân lái xe đến đó.

Doãn Ước không có được địa chỉ cụ thể của Lý Minh Hà, biện pháp tốt nhất chính là theo dõi Kỷ Tùy Châu. Cô nghĩ rồi gọi điện cho Hà Mĩ Hi, hỏi mượn xe cô bạn.

Hà Mĩ Hi thấy lạ: “Cậu muốn đi đâu, làm gì?”

“Tự đi phượt.”

“Đi lúc nào, mình đi với cậu.”

“Cậu đi không tiện.”

“Sao vậy, có đàn ông à?”

Doãn Ước ngẫm lại hình như là thế, do đó cô ‘ừ’ một tiếng. Hà Mĩ Hi liền hiểu lầm, ở bên kia reo hò một trận.

Cậu ấy mong ngóng giả mình đi vậy sao?

Doãn Ước lập tức qua đó mượn xe về, rồi ngủ một giấc trước, trời còn tờ mờ tối đã thức dậy, lái xe đến nhà Kỷ Tùy Châu.

Cô phải cảm ơn anh, lần trước lễ tang Chung Vi đã đưa cô đến nhà anh.

Công tác bảo an của biệt thự cao cấp vô cùng nghiêm ngặt, cô đỗ xe canh chừng ở một giao lộ xa xa, đợi xe Kỷ Tùy Châu từ bên trong chạy ra.

Cứ vậy liền đợi từ trời tờ mờ đến sáng hẳn.

Buổi sáng tháng tám mặt trời mọc sớm, hơn năm giờ đã có nắng sớm rọi xuống. Cổng biệt thự đóng im ỉm, suốt nửa tiếng đồng hồ không có chiếc xe nào ra vào.

Khoảng chừng sáu giờ, một chiếc Chevrolet màu trắng từ bên trong chạy ra. Doãn Ước nhận ra biển số xe, chính là chiếc xe lần trước Kỷ Tùy Châu đưa cô đến nhà tù Lạc Hồ.

Chiếc xe này không bắt mắt, khá thích hợp để tự lái đi xa.

Doãn Ước lập tức khởi động chiếc Camry của Hà Mĩ Hi, lặng lẽ bám theo.

Hai chiếc xe một trước một sau, luôn duy trì khoảng cách bốn năm thước. Sáng sớm tình hình giao thông tốt, lúc này xe cộ không nhiều, Doãn Ước vẫn không bị bỏ lại, gắt gao bám sát đối phương.

Chỉ là quỹ đạo của chiếc xe kia không giống như suy đoán của cô.

Thành phố L tỉnh Z nằm ở phía tây, theo lý Kỷ Tùy Châu phải đi thẳng về hướng tây ra khỏi thành phố. Nhưng chiếc Chevrolet trắng một mực vòng vo trong thành phố, không có chút ý định rời khỏi.

Vòng vo nhiều tiếng đồng hồ, Doãn Ước cảm thấy sai sai, nghĩ thầm có phải hành động hôm đó của mình đã bị Kỷ Tùy Châu phát hiện rồi không, cho nên anh cố tình đưa cô đi vòng quanh thế giới?

Lòng nghi ngờ khi cô lần nữa đi qua con đường này, rốt cuộc trở nên lớn hơn.

Doãn Ước không khỏi cắn môi, nghĩ không biết tiếp theo nên làm gì. Khoảnh khắc thất thần, xe đằng trước đã dừng lại. Mắt thấy sắp đụng phải, cô lập tức phanh gấp, cả người nhào về trước lại bị dây an toàn hung hăng túm trở về.

May mắn chưa đụng vào, Doãn Ước thở phào một hơi.

Trong chiếc xe Chevrolet đằng trước, Lão Tần tài xế theo kính chiếu hậu nhìn thấy cảnh tượng kia, không khỏi túa mồ hôi lạnh. Ông nhin không được gọi điện thoại cho Kỷ Tùy Châu, giải thích chuyện vừa xảy ra: “Rất nguy hiểm, hay là tôi nói rõ với cô ấy nha.”

Kỷ Tùy Châu đang lái xe: “Chú đưa điện thoại cho cô ấy đi.”

Lão Tần thò tay ra ngoài, ra hiệu cho Doãn Ước phía sau chạy lên, hai người dừng xe cạnh nhau, Lão Tần xuống xe, đưa điện thoại cho Doãn Ước.

Doãn Ước vừa thấy là Lão Tần, cái gì cũng hiểu hết.

Cô nhận điện thoại liền ‘này’ một tiếng, chợt nghe tiếng Kỷ Tùy Châu vang lên ở bên kia: “Chưa tỉnh ngủ đã lái xe, muốn xảy ra tai nạn lần nữa à?”

Doãn Ước không nói gì, tự mình nổi giận với mình.

“Lại tức giận rồi.”

“Anh không muốn tôi đi thì cứ nói thẳng, cần gì phải cho người dắt tôi đi lòng vòng, lãng phí xăng dầu.”

“Tiếc rẻ chút tiền đổ xăng à? Trở về tôi cho cô.”

“Không cần.” Doãn Ước có chút không cam lòng, “Chẳng lẽ anh đã đến thành phố L rồi?”

“Vẫn chưa, vừa mới vào tỉnh Z thôi, hôm nay tình hình giao thông rất tốt, nếu thuận lợi, chắc là có thể tìm được Lý Minh Hà.”

“Tại sao không cho tôi đi, có cần nhỏ mọn vậy không?”

“Đúng, nhỏ mọn vậy đó.”

Một lần xuống xe đạp cửa bỏ đi, một lần không nói không rằng cúp điện thoại của anh, không dạy cho cô bài học, Kỷ Tùy Châu sẽ nuốt không trôi cục tức này.

Dạy dỗ rồi lại tự cười chính mình thật nhàm chán, Doãn Ước nhỏ hơn anh mười tuổi, từ trước ở trong mắt anh đã không khác gì con nít. Anh ăn thua với một con nhóc, đúng là ấu trĩ.

“Bây giờ cô ở đâu?”

Doãn Ước nhìn Lão Tần bên ngoài xe, đối phương báo địa điểm cho cô.

“Đường Hà Tây.”

“Cách nhà ga không xa. Như vậy đi, tôi ở nhà ga thành phố L chờ cô. Nhiều nhất một tiếng đồng hồ, cô đến tôi sẽ dẫn cô đi cùng, cô không đến thì dẹp đi.”

Chỉ một tiếng đồng hồ? Doãn Ước tính toán thời gian đi tàu hỏa thì cũng đủ, nhưng xe của cô thì phải làm sao?

“Đưa chìa khóa cho Lão Tần, chú ấy sẽ nghĩ cách mang về.”

Doãn Ước nhìn khuôn mặt chất phác trung thực của Lão Tần, có hơi do dự. Bên kia, Kỷ Tùy Châu đã ra tối hậu thư, “Một tiếng thôi, quá giờ không đợi, tự cô liệu mà làm.”

Nói xong, anh cúp máy.

Doãn Ước nhìn đồng hồ, không được do dự nữa, đưa điện thoại cùng chìa khóa xe cho Lão Tần, lại đưa ông địa chỉ và số điện thoại của Hà Mi Hi, nhờ ông trả xe về chủ của nó.

Bàn giao xong cô liền cầm túi chạy về hướng nhà ga. Sau lưng Lão Tần nhú mày, lẩm bẩm: “Cô ngốc, tôi có thể lái xe đưa cô đến nhà ga mà.”

Doãn Ước mua vé tàu gần nhất đến thành phố L, ở trên tàu lắc lư một giờ, cuối cùng trước mười một giờ trưa ra khỏi nhà ga, thuận lợi họp mặt cùng Kỷ Tùy Châu.

Trầm đặng ngàn cay lại gặp được anh, trong lòng Doãn Ước muôn vàn cảm xúc. Kỷ Tùy Châu thấy hai tay cô trống trơn, liền hỏi: “Hành lý đâu? Chuyến này chúng ta có thể không về được trong ngày đâu.”

Doãn Ước nhún vai: “Hết cách rồi, tôi bị ai đó lừa bôn mà.”

Kỷ Tùy Châu hiếm khi cười sáng lạn, hai tay cầm túi quần hất hàm với cô: “Được rồi, đi thôi.”

Doãn Ước không cao bằng ai kia, chân cũng không đủ dài, chỉ có thể chạy mới có thể đuổi kịp. Đi được một đoạn, cô chưa từ bỏ ý định, lại hỏi đối phương: “Sao anh biết tôi xem trộm điện thoại của anh?”

Kỷ Tùy Châu cũng không quay đầu lại: “Bởi vì tin nhắn tôi chưa xem lại biến thành trạng thái đã đọc.”

Doãn Ước: “...”

21. Chương 21: Chung Phòng

Thành phố L nhiều núi, nhà Lý Minh Hà ở trong ngọn núi lớn kia.

Trên đường từ nhà ga đến nhà cô, phải đổi rất nhiều phương tiện giao thông.

Đầu tiên là Kỷ Tùy Châu lái xe, chạy đến một thôn nhỏ nào đó ở chân núi, lại không có đường nhựa. Kỷ Tùy Châu xuống xe mời một người dân ở đó hút thuốc, rồi hỏi cách lên núi.

Vì thế, chủ tịch Kỷ lần đầu tiên trong đời ngồi lên xe công nông.

Doãn Ước ngồi bên cạnh anh, luôn cảm thấy buồn cười lại không dám cười. Hai người họ cùng hoàn cảnh ở đây thật sự không phù hợp.

Kỷ Tùy Châu lại khá ung dung, chỉ là trên đường đi không ngừng hút thuốc lá. Hương khói nhàn nhạt xộc vào mũi của Doãn Ước, hòa cùng mùi hoa cỏ lá cây thơm mát chốn núi rừng, làm sạch tim phổi con người.

Nếu đây là dịp thanh, Doãn Ước sẽ rất thích thú với chuyến du lịch này.

Đường không dễ đi, xe công nông không ngừng rung lắc, Doãn Ước cảm thấy lục phủ ngũ tạng mình đều đổi chỗ. Đi được một đoạn, trời lại đổ mưa.

Ông chú lái máy cày chẳng lạ gì, còn nói thời tiết ở trên núi là vậy đó, lúc nắng lúc mưa, cho nên quần áo một ngày ướt rồi khô mấy lượt.

Hai người họ không mang theo ô. Cô ở phía sau xe tìm được một chiếc ô rách đã cũ, liền bật lên che cho Kỷ Tùy Châu. Người ta tốt xấu gì thân phận cũng cao quý, ngộ nhỡ dầm mưa đổ bệnh, ai đưa cô ra khỏi chốn núi non này.

Ô quá nhỏ, lại có lỗ thủng, hai người ngồi hơi xa nhau, hơn nửa người Doãn Ước lộ ra bên ngoài, rất nhanh liền ướt sũng. Tối hôm qua cô ngủ không ngon, bây giờ lại dầm mưa, lạnh đến hắt hơi. Do cầm ô nên lộ ra cánh tay trắng nõn, cứ đung đưa trước mắt Kỷ Tùy Châu.

Doãn Ước có chút xấu hổ, nhưng hắt hơi không ngừng được, bắt đầu chảy nước mũi. Cô luồn tay vào túi xách muốn lấy khăn tay ra, bên kia dù lại lệch, tán dù nhọn liền đâm lên đầu Kỷ Tùy Châu.

Lần đầu tiên đối phương không phản ứng gì, lần thứ hai Kỷ Tùy Châu bắt đầu nhíu mày. Lúc đâm đến lần thứ ba, anh rốt cuộc không nhịn được, ho nhẹ hai tiếng. Doãn Ước cầm khăn tay nhìn anh, ánh mắt có chút mù tịt.

Đột nhiên tay trống không, cây dù bị đối phương giật lấy, Kỷ Tùy Châu cử động cơ thể, nhích người lại gần cô. Quần áo hai người ướt nhẹp dán vào nhau, lạnh lẽo.

Kỷ Tùy Châu che tán ô lên đầu Doãn Ước, không nói lời nào. Thuốc đã sớm không hút nữa, nhưng mùi thuốc lá còn vương trên người, nồng đến nỗi ngay cả mưa cũng không cuốn trôi đi hết.

Doãn Ước nhìn cơn mưa rả rích trong lòng bồn khoăn, đột nhiên xe máy càn cán qua tảng đá, Doãn Ước không phòng bị cơ thể nảy lên, rồi đụng vào người Kỷ Tuyền Châu.

– Ngại quá.

Cô mau chóng ngồi thẳng lại, còn phải phủi quần áo cho đối phương. Kỷ Tuyền Châu liếc nhìn cô:

– Dính bụi à?

Cho dù có cũng đã sớm bị mưa dội sạch.

Doãn Ước mỉm cười ngại ngùng với anh, ngồi thẳng lưng lên, mắt nhìn thẳng, chỉ hoa thơm cỏ dại trước mắt là phong cảnh đẹp nhất thế gian.

Lát sau, một bàn tay đặt lên bả vai cô. Cô quay đầu nhìn xuống tay, lại nhìn sang Kỷ Tuyền Châu.

Đối phương vẻ mặt đương nhiên:

– Cô mà bị té, tôi lại phải nhờ người ta dìu xe vớt cô lên, phiền phức lắm.

Một từ ‘vớt’ vô cùng tượng hình, Doãn Ước nhìn bùn nhão nhóp nháp trên mặt đất, nghĩ ngợi không dấy tay anh ra.

Cô một lòng mong mưa mau tạnh, nhưng ý trời luôn đối nghịch với con người, mưa chẳng những không nhỏ đi, trái lại càng rơi càng to. Từ cơn mưa nhỏ lúc ban đầu chuyển thành mưa vừa, cuối cùng lại biến thành mưa lớn.

Chiếc ô rách kêu phần phật, Doãn Ước và Kỷ Tuyền Châu nhanh chóng ướt đẫm. Vì thế, Kỷ Tuyền Châu dứt khoát vứt ô đi, nhưng tay kia vẫn ôm lấy Doãn Ước không rời.

Hai người đều mang tâm sự, ai cũng không nói gì.

Sự im lặng gian nan không biết kéo dài bao lâu, cho đến khi xe công nông dừng hẳn.

Doãn Ước nhìn thấy một loạt hộ nông dân cách đó không xa, không giấu được vui sướng trong lòng, cảm thán một câu:

– Cuối cùng cũng đến.

Đúng lúc ông chú lái máy cày xuống xe, nghe được câu này của cô liền vô tình dả kích:

– Chỗ nào đâu, còn xa lắm. Xe tôi chỉ tới được đây thôi, hai cô cậu hoặc là đi bộ, hoặc là ngồi xe bò đi tiếp. Đi khoảng hai giờ sẽ đến.

Hai giờ, mưa lớn thế này, đường xá lầy lội, giẫm một bước xuống nửa ngày cũng không giật lên được. Doãn Ước sụp đổ.

Ông chú không tệ, cười ha ha nhìn họ, trước khi đi còn nói:

– Cô cậu còn trẻ muốn yêu đương, lần sau tìm nơi khác đi. Nơi này cảnh sắc tuy đẹp, dân cư thưa thớt, nhưng đường xá tệ lắm. Hai cô cậu nếu muốn thế giới riêng hai người, thuê một phòng ở khách sạn trong thành phố, tha hồ mà chơi.”

Dân trên núi đều thoáng như vậy à?

Doãn Ước nghe vậy, hai tai đỏ lừ, Kỷ Tuyền Châu đứng yên bất động, còn phối hợp đáp trả:

– Được, cảm ơn ý kiến của chú.

Ông chú vui vẻ đi về, chỉ còn lại Kỷ Tuyền Châu và Doãn Ước yên lặng nhìn nhau.

Một lát sau, Kỷ Tuyền Châu lên tiếng:

– Đi tiếp chưa?

– Đi thôi – Doãn Ước ngẫm nghĩ khẽ cắn môi.

Khí thể có hơi yếu, cô thật sự đi không nổi. Lúc này sắp tới giờ cơm chiều, nhưng cô còn chưa ăn sáng. Nếu không phải tối qua ăn quá nhiều, lúc này cô đã đói đến ngất xỉu rồi.

Kỷ Tùy Châu thấy sắc mặt cô tái nhợt, nói:

– Vậy thì đi.

Hai người gian nan bước đi trong bùn lầy, Doãn Ước sợ té ngã, luôn chú ý nhìn dưới chân, không phát hiện Kỷ Tùy Châu không đi lên đường núi, mà dẫn cô đến cửa một hộ nông dân.

– Sao vậy? – Cô hỏi.

– Nghỉ lại một đêm đi, ngày mai đi tiếp.

– Anh quen nhà người ta à?

– Không quen, nhưng thấy nhà này nhiều phòng, khá tốt.

Trong một loạt hộ nông dân không giống nhau, thì chỉ có căn nhà trước mặt này là ấn tượng nhất, là kiểu biệt thự nông thôn thịnh hành nhất hiện nay, Trung-Tây kết hợp, nửa hiện đại nửa thô sơ.

Doãn Ước cảm thấy có lý, gật đầu đồng ý. Kỷ Tùy Châu đến nhấn chuông, vài phút sau có người ra mở cổng, lộ đầu ra chính là một người đàn ông trẻ tuổi, nhìn họ với vẻ cảnh giác.

– Hai người tìm ai? – Vừa mở miệng là tiếng địa phương đặc sệt.

– Chúng tôi muốn lên núi, nhưng thời gian muộn rồi, giờ trời lại mưa, muốn thuê phòng chỗ anh nghỉ lại một đêm.

Người nọ dường như định từ chối, vừa chuẩn bị đóng cửa, nhìn thấy Kỷ Tùy Châu lấy bóp da ra, rút tờ một trăm đồng nhét vào tay hắn, vẻ mặt lập tức do dự.

– Chỉ một phòng, một đêm, được không?

Thằng thẩn dốt khoát, mang theo cảm giác áp bức. Câu đó như nói, không được thì tôi đổi nhà khác, dù sao nơi này rất nhiều nhà cũng muốn.

Ai lại đi khó dễ với tiền, anh ta lật tờ tiền trong tay rồi gật đầu:

– Vào đi.

Hai người theo anh ta vào nhà, trong phòng lớn dưới lầu, mấy cô gái trẻ quây quần ngồi tán dóc cắn hạt dưa, thấy họ đi vào tiếng nói chợt im bật, đồng loạt tròn mắt đánh giá họ.

Trong đó có một người phụ nữ đứng lên hỏi người đàn ông sao lại vậy, anh ta liền nói đại khái tình huống:

– Xin tá túc, chỉ một đêm.

Người phụ nữ dường như không vui, lập tức xoay người lên lầu. Qua một lát, Doãn Ước nghe thấy trên lầu truyền ra tiếng trẻ con nô đùa, còn có tiếng khiển trách của phụ nữ.

Doãn Ước có hơi đau đầu, theo sau Kỷ Tùy Châu cùng người nọ lên lầu, đi đến cuối hành lang.

Anh ta mở cửa, chỉ vào bên trong:

– Ở đây, một đêm thôi, sáng mai hai người phải đi.

Nói xong liền đi, Doãn Ước vội gọi anh ta lại:

– Anh ơi, có thể thêm một phòng nữa không?

Người nọ không quá vui vẻ:

– Chỗ tôi ở đủ phòng hết rồi, chỉ còn phòng này thôi, nếu cô không muốn thì ngủ ngoài hành lang đi.

Doãn Ước hết cách, quay đầu đi vào phòng.

Căn phòng thu dọn xem như sạch sẽ, bên trong có chiếc giường đôi. Điều khiến cô bất ngờ chính là, trong phòng còn có phòng tắm riêng, cô đột nhiên cảm thấy năm trăm đồng một đêm cũng không quá đắt.

Chỉ là phải ở cùng phòng với Kỷ Tùy Châu, trong lòng ít nhiều hơi mất tự nhiên.

Kỷ Tùy Châu trở ra đóng cửa lại, chỉ vào phòng tắm:

– Cô đi thay đồ trước đi.

– Nhưng tôi không mang đồ thay, anh có dư không, cho tôi mượn một cái?

Kỷ Tùy Châu mở ba lô chống thấm của mình, lôi hết quần áo bên trong ra. Chỉ có chiếc áo sơ mi trắng và một cái quần dài. Anh đưa áo sơ mi cho Doãn Ước:

– Mặc cái này trước đi.

– Vậy còn anh thì sao?

– Tôi sẽ nghĩ cách.

Doãn Ước cảm ơn anh, cầm quần áo đi vào phòng tắm, vội vàng tắm rửa. Cô thay đồ xong thì thấy, nửa dưới trống trơn, hai chân lộ ra bên ngoài, vô cùng khiêm nhã.

Mở cửa ra, cô thấy Kỷ Tùy Châu đang đứng trước cửa sổ, thẫn thờ nhìn ra cơn mưa dữ dội bên ngoài. Doãn Ước tăng hắng một tiếng, thấy đối phương quay lại nhìn mình, liền hỏi:

– Anh đang làm gì vậy?

– Chờ cô.

Chờ cô? Doãn Ước nhìn chính mình, tóc thì ướt, chỉ có chiếc áo che thân, hai chân khấp khểnh, hồi hộp vô cùng.

Cô bất giác lui ra sau, còn chưa lên tiếng thì Kỷ Tùy Châu đã bổ sung thêm một câu:

– Đi tắm.

– Tôi tắm rồi.

– Tôi biết, cho nên giờ đến lượt tôi – Kỷ Tùy Châu ngờ vực nhú mày.

Anh cầm chiếc áo sơ mi màu lam để trên giường, đi về hướng phòng tắm, đột nhiên dừng lại liếc mắt nhìn Doãn Ước:

– Tôi không có ý định tắm chung với cô đâu, cô đừng hiểu lầm.

Nói xong đóng mạnh cửa phòng tắm, để một mình Doãn Ước xấu hổ đứng bên ngoài.

Cô bưng hai má nóng bừng, đi lòng vòng trong phòng. Không có ti vi, ngoại trừ giường chỉ có tủ quần áo. Trong tủ trống không, đối diện giường có kê chiếc bàn, trên đó cũng chỉ có một chiếc đèn bàn.

Căn phòng này mang đến cho người ta cảm giác dường như đặc biệt dành riêng để ngủ.

Ngủ? Doãn Ước cảm thấy bản thân chần chừ đối đến hoa mắt, tại sao lại suy nghĩ lệch lạc thế này.

Cô bất buộc bản thân quên đi ý niệm này, tầm mắt dừng lại ở chiếc váy hoa đặt trên giường. Màu sắc tươi trẻ, là kiểu hoa hòe cô chưa từng mặc. Nhưng lúc này đây, cô rất cảm kích có chiếc váy này, có thể để cô mặc vào che đậy.

Sau khi mặc váy vào, cô đến trước gương gắn trên tủ quần áo xăm soi, áo sơ mi trắng phối với váy hoa dài, rất giống phong cách vintage thịnh hành hiện nay.

Con gái đều thích chưng diện, cho dù tại nơi rừng núi hoang vu thế này, mặc áo của đàn ông cùng váy của người khác, Doãn Ước vẫn rất xinh đẹp. Cô nhét vạt áo sơ mi vào trong váy, lại hơi kéo ra một chút, chỉnh lại buộc tóc, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào lại xoay một vòng.

Vật vấy tung bay, mang theo cơn gió nhẹ, cô cười đến âm ập, thời điểm Kỷ Tùy Châu mở cửa bước ra, đứng lúc nhìn thấy cảnh tượng này.

Rất đẹp, đặc biệt xinh đẹp.

22. Chương 22: Hành Vi Phạm Tội

Tối hôm đó, hai người không ai ngủ ngon.

Doãn Ước cho rằng nguyên nhân là mưa quá lớn, Kỷ Tùy Châu tỏ vẻ tán thành.

Khi qua nhiều năm lại chung giường, lại ở nơi thâm sơn rừng rú thế này, Doãn Ước cảm thấy như đang nằm mơ. Vậy mà cô lại thức trắng đêm, nửa giấc mộng cũng không thấy.

Kỷ Tùy Châu thì vẫn như xưa, tướng ngủ tốt lắm. Vừa không ngáy lại không nghiêng rặng, càng không nói mớ. Trước khi đi ngủ, Doãn Ước định lấy gối chần giữa hai người, bị ánh nhìn dữ tợn của Kỷ Tùy Châu làm bỏ ngay suy nghĩ này. Sau đó, cả đêm cô đóng băng cơ thể, rất sợ lúc ngủ mê sẽ chui vào lòng của đối phương.

Phải biết rằng tướng ngủ của Doãn Ước không ra làm sao, từng suýt nữa đạp Kỷ Tùy Châu rớt xuống giường.

Hôm sau trời vừa sáng, người đàn ông tên A Kiện kia thúc giục họ đi. Cũng may, bọn Doãn Ước sáng sớm đã thức dậy, Kỷ Tùy Châu mặc trên người chiếc áo sơ mi màu lam rẻ tiền kia, nhìn qua vẫn đẹp trai như thường.

Còn Doãn Ước vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng váy hoa, trên chân mang đôi giày thể thao. Không còn cách nào, quần áo qua một đêm không thể khô được, báo hại cô chỉ có thể mặc như vậy.

Cô nhủ thầm, cho dù không có anh ta thúc giục, cô cũng không ở đây nổi nữa. Nhà này hoàn toàn là ‘hắc điểm’. Hôm qua lúc đến tìm nơi ngủ trọ, Kỷ Tùy Châu đưa họ năm trăm đồng, kết quả, hỏi mượn họ chiếc áo và váy, lại đòi thêm ba trăm đồng nữa.

Sau đó Doãn Ước quá đói, Kỷ Tùy Châu lại đến hỏi ‘mua’ thức ăn, một món mặn hai chén cơm trắng, lại đòi thêm một trăm đồng.

Chỉ không quá một lát, ‘tên ngốc’ Kỷ Tùy Châu đã cho người ta ngốn hết một ngàn tệ. Cứ tiếp tục ở lại, túi tiền của anh sớm muộn gì cũng bị người ta móc sạch.

Trước khi đi, Doãn Ước gặp mấy đứa trẻ trong nhà này, mới vừa thức dậy đầu bù tóc rối, quần áo mặc trên người lại cũ kỹ, đứa nhỏ nhất nước mắt nước mũi tèm nhèm, hiển nhiên đang nổi cáu.

Đứa lớn nhất đến chặn đường họ, lên tiếng đòi đồ ăn:

– Hai người ở lại nhà tôi, phải cho chúng tôi kẹo.

Giọng địa phương đặc sệt, lúc đầu Doãn Ước nghe không hiểu gì.

A Kiện lại đây la nó, cung tay định đánh. Doãn Ước có chút không nỡ, mau chóng lấy mấy viên socola trong túi đưa cho chúng.

Bốn năm đứa nhỏ chạy đến giật, chỉ có một trong số đó đứng yên ở kia. Doãn Ước đi qua nhét viên kẹo cuối cùng vào tay nó, nó cầm lên xem rồi ném xuống đất:

– Hiệu Dove, tôi chả thèm.

Doãn Ước có hơi giật mình, không ngờ khẩu vị thằng bé này lại kén chọn như vậy. Mặc dù không phải socola cao cấp gì, nhưng cũng không nên ghét bỏ vậy chứ.

Nó vừa ném viên socola xuống, A Kiện liền tát mạnh vào mặt nó. Nó khóc hu hu, viên socola trên đất liền bị đứa lớn nhất nhặt đi.

Người phụ nữ ra vẻ không vui hôm qua chạy đến, một phen bế thẳng bé bị đánh lên, ôm thẳng vào phòng. Cửa phòng đóng lại, hình như là đang hù dọa nó, tiếng khóc ngừng hẳn.

Tình hình hỗn loạn, khiến Doãn Ước có hơi xấu hổ, mau chóng cáo từ chạy lấy người. Kỷ Tùy Châu lại tổn một trăm đồng hỏi A Kiện mua một chiếc ô, phát huy bản chất phú hào đến cực hạn.

Đường lên núi xem như thuận lợi, Doãn Ước dựa vào sự giúp đỡ của Kỷ Tùy Châu, sau hai tiếng rưỡi cuối cùng cũng tìm được nhà của Lý Minh Hà.

Đến cửa, Kỷ Tùy Châu đưa tay gõ cửa, bên trong nhanh chóng truyền đến tiếng nói sợ sệt:

– Ai đó!

Là giọng nữ, nghe ra tuổi không lớn.

Kỷ Tùy Châu không lên tiếng, ra hiệu bảo Doãn Ước trả lời. Doãn Ước hiểu ý anh, mở giọng ôn tồn:

– Xin chào, cho hỏi có phải đây là nhà của Lý Minh Hà không?

Bên kia cánh cửa không có tiếng động, dường như biểu hiện sự do dự của chủ nhà. Có lẽ mất vài phút, cánh cửa gỗ mới chậm chậm mở ra. Nửa khuôn mặt thò ra ngoài, đôi mắt xinh đẹp mang theo sợ hãi nhìn họ.

– Hai người là ai?

Doãn Ước vừa định nói, Kỷ Tùy Châu đã cướp lời cô:

– Xin chào, tôi họ Kỷ, cô ấy họ Doãn, là thầy Tiền Thiếu Huy nhờ chúng tôi đến thăm cô.

Doãn Ước lần đầu nghe thấy cái tên này, hoài nghi ngẩng lên nhìn Kỷ Tùy Châu. Cô gái nọ lại bị lời nói của Kỷ Tùy Châu thu hút, không chú ý đến vẻ mặt của Doãn Ước, mở cửa lớn hơn một chút, giọng nói lộ ra vui mừng:

– Thầy Tiền?

– Đúng vậy, là thầy Tiền, giáo viên chủ nhiệm hồi trung học của cô. Ông ấy nhờ tôi đến thăm cô, chuyển cho cô hai quyển sách.

Sau đó, Doãn Ước hiếu kỳ nhìn Kỷ Tùy Châu từ trong ba lô lấy ra hai quyển ‘Tuyển tập Lỗ Tấn’ đưa cho cô gái.

Trước khi đến, anh đã tốn không ít công sức, chuẩn bị đầy đủ như vậy.

Cô gái nhận sách vẻ mặt thả lỏng, không còn đề phòng nữa. Cô mở cửa rộng hơn, mời hai người vào trong, lại chuẩn bị đi pha trà tiếp đãi họ.

Đây là tiểu viện nhà nông điển hình. Vừa vào cửa là một khoảng sân nhỏ, bên trong là nhà trệt ba gian, niên đại lâu đời vô cùng đồ sộ. Trong nhà đồ dùng ít ỏi, chỉ có mấy món mà sút mẻ đến không rõ hình dáng. Ở giữa trần nhà chỉ có một bóng đèn, ánh sáng vô cùng u ám.

Trong nhà tỏa ra mùi ẩm mốc cổ xưa.

Cô gái này chính là Lý Minh Hà, trong nhà chỉ có một mình cô sống. Cô vào trong pha xong trà bưng ra, rồi mang sách cất vào phòng ngủ, sau đó mới ngồi xuống nói chuyện với họ.

Doãn Ước lại nhìn cách ăn mặc của cô, hình thức phong cách cùng hộ dân hôm qua cô tá túc không khác là mấy, hiển nhiên cũ rách hơn, nhưng trông rất sạch sẽ, cũng rất xinh đẹp, lộ ra hương vị thành thuần trong suốt con gái nên có.

Cô ngồi xuống, trước tiên hỏi thăm tình hình gần đây của thầy Tiền, Kỷ Tùy Châu đáp rậm rập, giống như thật sự quen biết người tên Tiền Thiếu Huy kia. Sự đề phòng ban đầu của Lý Minh Hà không còn nữa, ngồi một lát như là nhớ ra gì đó, lại đi tìm đồ để chiêu đãi họ.

Nhưng trong nhà này thứ gì cũng không có, đừng nói là kẹo bánh, ngay cả một trái táo cũng không.

Doãn Ước sợ cô ngại, mau chóng gọi cô lại nói không cần khách sáo.

Lý Minh Hà lần nữa ngồi xuống, Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng nêu rõ ý đồ đến đây.

– Tôi có một cô em gái tên Tiểu Ý, nó cũng giống như cô, lúc đi học bị bạn nam cùng trường làm hại, thời gian trước vừa mới tỉnh lại. Lần này chúng tôi đến, là muốn hỏi thăm cô chút chuyện năm đó xảy đến với cô.

Chuyện Tùy Ý tỉnh lại Doãn Ước cũng biết, cô nghe Trịnh Đặc nói. Là bệnh nhân tiếp nhận chăm sóc đặc biệt hàng đầu, Kỷ Tùy Châu mỗi tháng đều chu cấp phí chữa bệnh kèch xù cho bệnh viện, cho nên toàn bộ y bác sĩ ở đó gần như đều biết cô ấy.

Cô ấy tỉnh lại và xuất viện được xem là một kỳ tích trong y học. Người thực vật hôn mê gần tám năm tỉnh lại, sự kiện như vậy trong cả nước vô cùng ít ỏi.

Lý Minh Hà nghe Kỷ Tùy Châu nói vậy, cơ thể nháy mắt cứng đờ, lên tiếng:

– Trương Thiêm lại gây án?

Về mặt bị phần, cảm xúc kích động, hai tay túm chặt ống quần, như bị hoảng sợ.

– Không có, chắc là không phải người đó đâu. Vụ án của em tôi xảy ra trước cô, chỉ là mấy năm nay nó luôn hôn mê, nửa năm trước vừa mới tỉnh lại.

Lý Minh Hà thở phào, liền nói:

– Tôi còn tưởng là hẩn... lại xuất hiện. Chỉ là cảnh sát vẫn chưa bắt được hẩn, chúng ta nên làm gì đây, thật sự không có cách nào bắt được hẩn sao?

– Có cách, chỉ cần hẩn còn sống, thì nhất định sẽ bắt được.

– Chẳng lẽ hẩn chết rồi?

– Chuyện này chúng tôi không rõ, phàm là chuyện gì cũng đều có khả năng.

Một học sinh trung học bình thường, có thể tránh được sự truy lùng bủa vây khắp nơi nhiều năm như vậy, hoặc là thông minh cẩn thận, hoặc là đã gặp bất trắc. Nhưng nếu thật sự đã chết, thi thể của hẩn ở đâu? Bộ công an có tài liệu DNA của hẩn, hằng năm cả nước tìm được rất nhiều thi thể vô danh, sẽ xét nghiệm rồi tiến hành đối chiếu số liệu trong kho DNA. Nếu Trương Thiêm đã chết, chắc chắn lặt lẽ không dấu vết, chưa từng bị ai phát hiện.

Cũng có thể giống như Doãn Hàm, vẫn luôn lẩn trốn đến khi bị sa lưới.

Để tránh làm cho Lý Minh Hà sợ hãi, Kỷ Tùy Châu không đá động đến vụ án của Chung Vi, chỉ hỏi vài chi tiết của vụ án năm đó. Theo lời cô nói, họ rất cuộc cũng nghe được phiên bản chi tiết vụ việc.

Cô ấy là phượng hoàng bay khỏi ngọn núi này. Tuy rằng cha mất từ khi còn rất nhỏ, mẹ cô tái giá, nhưng đầu óc cô thông minh, thành tích học tập rất tốt. Trong khi các bạn cùng xóm ngay cả tiểu học còn chưa học xong, cô được ông bà nội nuôi dưỡng, thành công thi đậu vào trường trung học trong huyện.

Đó là thời điểm nở mày nở mặt nhất trong đời Lý Minh Hà.

Sau khi vào trung học, thành tích của cô vẫn đứng đầu như trước. Không chỉ có thế, diện mạo cô xinh đẹp cũng bắt đầu có người theo đuổi lấy lòng. Một nam sinh lớp bên cạnh gia cảnh không tồi, hai người lặt lẽ nói yêu đương.

Trương Thiêm là bạn học cùng lớp với cô, cũng thích cô, luôn tặng đồ ăn vặt cho cô, nhưng Lý Minh Hà chưa bao giờ muốn, cũng biểu đạt rõ ràng thái độ của mình với hẩn.

Nhưng Trương Thiêm là người ít nói hướng nội lại tự phụ, hoàn toàn không nghe cô, vẫn khăng khăng làm theo ý mình.

Cuối cùng có một ngày thăm họa giảng xuống, hẩn hẹn Lý Minh Hà đến rừng cây đằng sau trường học, thực hiện hành vi tấn công cô.

Khăn lụa trói tay, cắt tóc, còn cắt đi ngón út tay trái của cô, cuối cùng bóp cổ cô. May mắn lúc đó có một học sinh đi ngang qua đó tri hô, dọa Trương Thiêm chạy mất, nếu không Lý Minh Hà sẽ không sống được tới hôm nay.

Doãn Ước nghe cô thuật lại tình tiết vụ án ngày đó, trong lòng hồi hộp không thôi. Đây là lần đầu cô chính tai nghe thấy người bị hại kể lại vụ án tương tự, khoảnh khắc đó cô như cảm thấy người phải đối mặt với nó không phải Lý Minh Hà, mà là Tùy Ý. Còn hung thủ trong miệng cô kể không phải là Trương Thiêm, mà là em trai cô, Doãn Hàm.

Cô đau đầu như búa bổ, lại vô cùng khổ sở. Nếu cơn ác mộng tám năm trước chưa từng xảy ra thì tốt biết bao.

Sau khi Lý Minh Hà kể xong, Kỷ Tùy Châu lại hỏi:

- Cô khẳng định người tấn công cô là Trương Thiêm, không nhớ nhầm?
- Đương nhiên là không, lúc ấy tôi rất tỉnh táo, lời hấn nói tôi đều nhớ hết.
- Hấn nói gì?
- Hấn nói nếu đã không chiếm được tôi thì dứt khoát hủy hoại tôi, còn nói tôi nhận quà hấn tặng thì sẽ dùng nó để hủy diệt tôi.
- Hấn tặng cô cái gì?
- Chính là chiếc khăn lụa đó. Trước kia hấn tặng cho tôi, nhưng tôi không nhận, tôi hoàn toàn không thích hấn, nên không thể nhận quà của hấn.

Lý Minh Hà nói xong, tâm trạng đột nhiên kích động, để tránh thất thố trước mặt khách, cô chạy vào phòng trong khóc. Bên ngoài, Doãn Ước và Kỷ Tùy Châu ngồi nhìn nhau, vẻ mặt họ đều rất nghiêm túc.

Một lát sau, Doãn Ước run run hỏi đối phương:

- Tùy Ý tỉnh lại, cô ấy có... có nói gì không?

Về mặt Kỷ Tùy Châu lạnh lùng:

- Nó cũng nói y hệt Lý Minh Hà, một mực khẳng định người tấn công nó chính là Doãn Hàm, em trai cô.

23. Chương 23: Dạy Dỗ

Đáp án này Doãn Ước chẳng bắt ngờ.

Nếu Tùy Ý tỉnh lại nói ra chân tướng khác, cảnh sát đã sớm triển khai điều tra rồi. Kỷ Tùy Châu cũng sẽ không để hung thủ gây hại em gái mình nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

Cho nên, sự thật chính là Doãn Hàm tấn công Tùy Ý, đây là chuyện không thể thay đổi.

Doãn Ước cảm giác được sự biến hóa từ trường giữa hai người, mỗi lần đề cập đến chuyện này, Kỷ Tùy Châu như biến thành một người khác. Người đàn ông che dù cho cô, ôm vai sợ cô ngã khỏi xe máy cày liền không thấy đâu nữa.

Bầu không khí trong phòng nghiêm túc, cho đến khi Lý Minh Hà khóc xong đi ra xin lỗi họ, không khí mới lần nữa khôi phục lại bình thường.

Mấy người họ trò chuyện một lát, Kỷ Tùy Châu đứng dậy cáo từ, Doãn Ước cũng đi theo, Lý Minh Hà đột nhiên gọi họ lại, nhờ họ giúp đỡ.

- Ông nội tôi ra khỏi nhà mấy ngày rồi chưa thấy về, tôi nhờ hai người xuống núi truyền tin giúp tôi.
- Muốn báo cảnh sát à?- Doãn Ước hỏi.
- Không cần.

Lý Minh Hà giải thích đơn giản một phen. Từ năm ngoái bà nội cô qua đời, ông nội vì thương tâm quá độ, cảm xúc có phần không ổn định. Người trong thôn nói ông bị vợ câu mắt hồn phách, nhưng Lý Minh Hà từng học cấp ba, có chút kiến thức khoa học, biết ông nội bị mắc chứng trầm cảm. Chỉ là nhà họ không có điều kiện đưa ông đi khám bác sĩ, ông cũng không muốn khám, cho nên vẫn chưa được chữa trị.

Ông thường xuyên một mình chạy ra ngoài, hỏi ông đi đâu thì ông nói đi tìm bạn già. Lúc này lại ra ngoài những ba bốn ngày, Lý Minh Hà lo lắng, nhưng cô không dám ra ngoài. Sau khi gặp chuyện ba năm trước, cô bỏ học ở nhà, không dám bước ra khỏi cửa nhà nữa bước.

– Lúc hai người xuống núi có thể ghé nhà chú tôi một chuyến không, nói chuyện này với chú, chú ấy sẽ cho người đi tìm. Làm phiền hai người.

Lời thỉnh cầu như vậy khiến người khác không thể chối từ, Kỷ Tùy Châu đáp ứng.

Hai người men theo đường cũ xuống núi, so với sự nôn nao và mong chờ lúc đi, tâm trạng bây giờ phức tạp hơn. Doãn Ước không dám đi quá gần Kỷ Tùy Châu, sợ làm anh tức giận. Nhà họ Doãn chung quy vẫn nợ nhà họ Kỷ.

Ngoài ra, cô cũng sợ anh một khi không vui, sẽ ném cô lại nơi rừng núi hoang vu này. Trước mắt, cô chỉ có thể dựa vào anh, tuyệt đối không dám đắc tội với anh.

Lên núi thì dễ xuống núi gian nan, ngày mưa đường núi lầy lội trơn trượt, Doãn Ước thể lực không đủ chạy không nổi, lại sợ bị bỏ lại quá xa, chỉ có thể liều mạng bám sát bước chân Kỷ Tùy Châu. Cô lại mặc váy dài, đẹp thì có đẹp nhưng rất vướng víu, lúc đi gần sát bụi cây, váy bị móc vào đó, liền thủng một lỗ.

Cô vì chuyện đó lại mất trọng tâm, trượt chân, nện mông xuống đất, trượt thêm mấy bậc thang đá. Lúc tay quơ quào lung tung đâm vào bụi cây, đau đến cô chảy nước mắt.

Kỷ Tùy Châu ở đằng trước vẫn giữ im lặng rồi cuộc cũng dừng bước, quay đầu nhìn cô. Mặt anh tỉnh bơ, làm người khác không đoán được tâm trạng bây giờ của anh. Sau đó anh đi trở lại, chìa tay về phía cô.

Doãn Ước nắm lấy tay anh đứng lên, túm váy lại xem xét. Ngoại trừ bị rách đường may, mặt trên còn dính đầy sinh, chẳng còn chút mỹ cảm nào.

Cô lục lại khăn tay định lau khô nó, lại bị Kỷ Tùy Châu giật lấy. Sau đó, anh túm lấy tay cô, bắt đầu lau vết máu trên mặt.

Lúc lau, anh vẫn giữ im lặng, mặt lại cực kỳ đen thui. Doãn Ước cảm thấy anh đang giận, chắc trách cô làm chậm trễ lộ trình của anh.

Lau máu xong, Kỷ Tùy Châu xoay người ngồi xổm xuống, nói với cô:

– Lên đi.

Đây là muốn công cô sao? Doãn Ước nào dám, vội vàng từ chối:

– Không cần đâu, tôi tự đi được rồi.

– Đợi ai đó đi chắc trời tối mới có thể xuống núi, mau lên đi.

Nghe ra, anh đang cố gắng kiềm chế cơn giận của mình. Doãn Ước hết cách, nén ngượng leo lên lưng đối phương, tận hưởng ưu đãi đặc biệt hiếm có này.

Một tiếng đồng hồ này đi vô cùng gian nan, lúc sắp đến chân núi, Doãn Ước thấy thái dương và cổ của Kỷ Tùy Châu toàn là mồ hôi, liền ngo ngoay đòi xuống.

Kỷ Tùy Châu xốc cô lên, ra lệnh:

– Ngoan ngoan chút, đừng lộn xộn.

Có hai bác đánh xe bò đi ngang qua, thấy họ như vậy liền tò mò ló đầu ra xem. Kỷ Tùy Châu nhân cơ hội hỏi thăm nhà chú của Lý Minh Hà, Lý Phúc Vinh ở đâu.

Hai thôn dân chỉ ngón tay:

– Đùa à, căn nhà đẹp nhất ở đây đó. Lão Lý thật tốt phước, con trai kiếm được nhiều tiền, nhìn cơ ngơi nhà họ xem, thật khiến người ta hâm mộ.

Trên đời sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, nhà chú của Lý Minh Hà chính là hộ nông dân mà họ tá túc trước khi lên núi. Người đàn ông tên A Kiện chính là con trai lớn nhất của ông.

Hỏi xong đường hai bác nông dân vội đánh xe bò đi, đi được một đoạn vẫn hiều kỳ quay đầu lại nhìn họ. Doãn Ước nhớ đến mình vẫn còn đang ở trên lưng Kỷ Tùy Châu, quá lúng túng, chỉ có thể trưng cầu ý kiến của đối phương:

– Tôi có thể xuống không?

Kỷ Tùy Châu thả tay, ‘ném’ cô xuống đất.

Hai người lại đến gõ cửa nhà Lý Phúc Vinh, thấy cổng mở ra, có hai người đứng trong sân, người lớn tuổi kia chính là Lý Phúc Vinh, người trẻ tuổi lần trước chưa từng nhìn thấy, trông lịch sự nho nhã, giống phần tử trí thức.

Lý Phúc Vinh vừa thấy hai người họ liền nhú mày, lớn giọng gọi ‘A Kiện’, anh ta đi ra.

– Sao hai người lại tới nữa?

Kỷ Tùy Châu kéo Doãn Ước ra sau lưng, nói rõ ý đồ mình đến. Sau khi nghe anh nói xong, A Kiện rất không vui, nhìn thoáng qua Lý Phúc Vinh:

– Cha, ông già lại đi mất rồi, làm thế nào, đi tìm không?

– Tìm cái gì mà tìm, mặc kệ ông đi.

Ông ta vừa dứt lời, người trẻ tuổi nọ liền nói:

– Cậu hai, vẫn nên đi tìm đi, người lớn tuổi rồi, lỡ như gặp chuyện không may thì tệ lắm. Các hương thân sẽ nói ra nói vào.

Câu cuối cùng này là mấu chốt, người trong thôn sợ nhất lời ong tiếng ve của người ngoài, lại là bậc trưởng bối, đỉnh đầu đội cái mũ bất hiếu, sau này cả gia đình họ đi ra ngoài đều sẽ bị chỉ trích mắng chửi.

Vì vậy, chỉ có thể đi tìm.

Bên kia, Kỷ Tùy Châu lại hỏi thuê phòng A Kiện:

– Anh nhìn xem cô ấy bị thế này, anh cho chút thức ăn, tìm bộ quần áo, tôi đưa trước cho anh hai trăm đồng, số còn lại khi đi sẽ thanh toán.

A Kiện thấy anh lắm tiền nhiều bạc, sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

Doãn Ước theo Kỷ Tùy Châu vào nhà, khi đi ngang qua người trẻ tuổi nọ liền gật đầu mỉm cười, biểu đạt lời cảm ơn. Cô nhìn ra được, người trẻ tuổi vừa rồi là cố ý giúp họ, tâm địa người này không xấu.

A Kiện vẫn đưa họ đến gian phòng hôm qua. Lúc lên lầu lại gặp được mấy đứa trẻ, thằng bé lúc sáng ném socola đi vẫn giữ thái độ hằn học, vừa nhìn thấy họ liền trở mặt, chỉ vào Doãn Ước gào to ‘bà kẹ’, còn xông lên đánh cô.

Vợ A Kiện chạy đến kéo thằng bé, lại mắng đứa lớn nhất:

– Bảo mày nhìn nó, sao để nó chạy ra đây.

Nhất thời thằng nhỏ vừa khóc vừa la, tình cảnh hỗn loạn.

Doãn Ước nghe họ gọi thằng bé ném socola là A Nhạc, cả góc nhà đều là tiếng la lối ồn ào của nó. Vợ A Kiện muốn đánh lại hình như cảm thấy không ổn, nín nhịn dậm chân mắng mỏ không ngừng.

Sắc mặt Kỷ Tùy Châu ngày càng sa sầm, một tay kéo Doãn Ước sang một bên, sau đó đi nhanh đến, xách cổ áo A Nhạc xoay người vào phòng, rầm một tiếng đóng sầm cửa lại, khóa trái.

Hành động của anh quá nhanh, vợ chồng A Kiện đều không kịp ngăn cản. Doãn Ước cũng đứng chết trân tại chỗ, ngai ngùng nhìn cánh cửa kia.

Bên trong nhanh chóng truyền ra tiếng khóc la của A Nhạc, không cần nghĩ cũng biết Kỷ Tùy Châu đang dạy dỗ thằng bé. Khóc một trận lại ngừng, tiếp đó là tiếng quở trách của Kỷ Tùy Châu. Anh dạy dỗ không giống như người thường, giống như đối diện không phải đứa trẻ mà là người trưởng thành.

Doãn Ước nghe những lời đó của anh, thầm cười khổ đỡ trán, anh thế này về sau có con sẽ ra sao, cũng cư xử bạo lực như vậy à?

A Kiện tức giận ghê gớm, xông lên gõ cửa, Doãn Ước chỉ có thể cúi đầu nhận lỗi. Qua chừng bảy tám phút, Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng mở, ném thằng bé vào lòng A Kiện, rồi đưa thêm hai trăm đồng.

Ý gì đây, đánh con người ta rồi đền tiền cho xong chuyện?

A Nhạc bị dạy dỗ một trận trở nên ngoan ngoãn, rút vào lòng A Kiện lau nước mắt, lau một chút thì liếc nhìn Kỷ Tùy Châu, trông vô cùng đáng thương.

Doãn Ước rất đồng cảm với nó.

La mắng thằng bé xong, hai người vào phòng, Doãn Ước muốn nói vài câu, lại cảm thấy có nói anh cũng không nghe, chỉ có thể để mặc anh.

Liên tục bốn ba mấy ngày liền khiến cô vô cùng mệt mỏi, không kịp thay đồ đã gục ở trên giường. Vừa mới mở mắt lại cảm thấy khó chịu, Doãn Ước sờ trán, có hơi sốt.

Cô thấy thức ăn trên bàn, cảm giác rất đói bụng, liền đứng lên đi qua đó định ăn vài miếng. Vừa mới động đũa, chợt nghe tiếng nói lạnh lùng vang lên:

– Nếu còn muốn sống sót quay về, tốt nhất cô đừng ăn chén cơm này.

Doãn Ước không hiểu ý anh, vừa định hỏi thì thấy Kỷ Tùy Châu chỉ vào ghế dựa bên cạnh:

– Thay cái quần này đi, chờ đến trời tối chúng ta sẽ lên trốn đi.

Bên ngoài, sắc trời dần tối, Doãn Ước không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy. Nhưng nếu đã trễ thế này rồi, có cần thiết đêm hôm trốn đi không?

Cô lơ mơ cảm giác được có chỗ nào đó không đúng, dự cảm bất an dần dần tăng lên.

– Kỷ Tùy Châu, có phải nhà này có gì đó bất thường không? – Có phải thấy anh ra tay hào phóng, muốn cướp tiền không?

Kỷ Tùy Châu không vạch trần, chỉ theo lời Doãn Ước hỏi mà đáp:

– Cô hiểu là tốt.

Hôm qua lúc họ đến, người trong nhà này quả thật thậm muốn lãi chút đỉnh tiền. Nhưng hôm nay lại tối, ánh mắt tên A Kiện kia khi nhìn Doãn Ước rõ ràng rất bất bình thường.

Anh ta nào đâu chỉ muốn cướp tiền, rõ ràng còn muốn cướp sắc. Có lẽ sau khi cướp xong còn bán Doãn Ước đổi một mớ tiền. Vùng núi non này, có biết bao nhiêu thanh niên trai tráng lại hiếm khi nhìn thấy vợ họ.

Cho nên, anh vừa rời giường bệnh của Doãn Ước để hỏi xin A Kiện trọ lại một đêm, đối phương đồng ý ngay, không hề từ chối như hôm qua.

Nhưng anh không nói rõ với Doãn Ước, sợ làm cô sợ hãi.

Anh hút xong thuốc liền đứng dậy ra ngoài, trước khi đi còn dặn Doãn Ước:

– Một mình trong phòng đợi, không được đi đâu cả, nhớ phải khóa cửa, ai gõ cũng không được mở.

– Anh đi đâu?

– Hầu người ta uống rượu.

Buổi tối, Kỷ Tùy Châu mời khách, đưa A Kiện một số tiền kêu hắn mua rượu về, nói muốn mời mấy người trong nhà uống vài ly.

A Kiện nhìn bộ dạng nhã nhặn đẹp trai của anh, cảm thấy uống với anh là chuyện trong tích tắc. Vừa đúng lúc muốn ra tay với Doãn Ước, Kỷ Tùy Châu tình nguyện uống rượu đúng là trời đang giúp hắn.

Vừa thế, một nhà cả nam lẫn nữ ở dưới lầu dựng bàn, bắt đầu ăn uống. Kỷ Tùy Châu không ăn gì cả chỉ uống rượu, trước kính hết mấy người bọn họ, thấy đối phương đều uống cạn, lúc này mới bưng ly của mình lên uống sạch.

Rượu ở đây rất cay, là rượu trắng độ cồn cao, Doãn Ước mà uống ba ly này lớt dạ chắc chắn không ổn.

Kỷ Tùy Châu tửu lượng cũng khá, uống rượu hết như uống nước. Một đám người vui vẻ, A Kiện còn gọi đám nhỏ ra cho mỗi đứa một ly. Ngoại trừ A Nhạc bị nhốt trong phòng để ‘tự kiểm điểm’ ra, mấy đứa khác đều ngồi vào bàn.

Bữa rượu này uống mãi đến tận khuya, cho đến khi ai nấy đều say khướt gục xuống bàn, Kỷ Tùy Châu mới đá lăn băng ghế dài bên chân, thông dong đi tìm Doãn Ước.

Doãn Ước hồi hộp cả đêm, rất sợ xảy ra chuyện. Lúc này thấy Kỷ Tùy Châu trở về, lập tức cầm túi định đi.

Kỷ Tùy Châu giữ cô lại, bảo cô đợi một lát. Tiếp đó, anh lại ra ngoài, lát sau bế một đứa nhỏ trở vào.

Doãn Ước nhìn kỹ, là A Nhạc, không khỏi ngây người.

Chạy trốn là được, còn lên bắt con của người ta là thế nào?

Kỷ Tùy Châu cũng không giải thích nhiều với cô, chỉ kêu cô lấy đồ rồi đi xuống lầu. Hai người đi nhẹ ra cửa, không kinh động bất cứ ai. A Nhạc trong lòng Kỷ Tùy Châu ngủ rất ngon lành, nhịp thở đều đều.

Đường núi không dễ đi, hòng hồ đang là ban đêm. Doãn Ước đi trước cầm đèn dẫn đường, Kỷ Tùy Châu bế thằng bé đi sau, đi một mạch khoảng ba dặm.

Doãn Ước mệt thở hơi tai, bước chân cũng không dám ngừng, đi quá nhanh bị vấp tảng đá, cô ngã nhào xuống đất.

Đứng lên liền thấy trên người toàn là bùn đất, giận đến nỗi cô muốn khóc.

Kỷ Tùy Châu lại đỡ cô lên, gần như lôi cô đi về phía trước. Lại đi được mấy trăm thước, Doãn Ước mệt đến bắt đầu ho khan. Cô lại không dám ho lớn tiếng, bụm miệng không để âm thanh thoát ra, tránh đánh thức thằng bé.

Sau đó, cô lại nhìn Kỷ Tùy Châu hỏi:

– Có khi nào họ đang đuổi theo không?

– Khó nói lắm, tên A Kiện kia tửu lượng không tồi, không chừng lúc này đã tỉnh rồi.

Doãn Ước sợ tới mức mặt trắng bệch, đang chuẩn bị chạy, đằng trước có ánh sáng chiếu đến, chói đến cô không mở được mắt.

Nhanh như vậy đã đuổi tới? Nhưng mà phương hướng dường như không đúng lắm.

Ánh sáng dần dần tới gần, Doãn Ước từ từ thích nghi với ánh sáng, nhìn kỹ phát hiện là ánh đèn xe công nông. Xe dừng lại trước mặt họ, có người nhảy từ trên xuống, chính là người đàn ông trẻ họ gặp lúc chiều, Tất Nhiên.

– Mau lên xe.

Anh ta đến đón họ sao?

Doãn Ước nhìn Kỷ Tùy Châu xin ý kiến. Kỷ Tùy Châu không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng quan sát Tất Nhiên. Tất Nhiên gấp đến độ ra mồ hôi đầy trán, không ngừng thúc giục:

– Mau lên đi, họ chính là bọn buôn người, lát nữa bị bắt lại sẽ không toàn mạng đâu.

Kỷ Tùy Châu vẫn đứng yên bất động, đôi mắt đảo lên xuống đánh giá Tất Nhiên. Đối phương tức giận đến giậm chân, đang định đi đến kéo họ, Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng nhúc nhích, nhảy phóc lên xe. Doãn Ước đi theo anh, nhìn thấy đối phương đứng vững liền xoay người, đưa tay về phía cô.

Trong bóng đêm, chỉ có ánh đèn phía trước xe phát sáng. Kỷ Tùy Châu giấu cả người trong bóng tối, giờ phút này lại có vẻ vô cùng cao lớn.

Doãn Ước nắm chặt tay anh, tựa như bắt được hy vọng ngập tràn.

Kỷ Tùy Châu kéo một cái, trực tiếp ôm cô vào lòng. Khuôn mặt Doãn Ước gần trong gang tấc, anh tình tường nhìn thấy trên đó toàn là... bùn.

Vốn dĩ bầu không khí thế này, có lẽ anh sẽ hôn cô. Nhưng đối diện với khuôn mặt như vậy, anh lại có chút không hôn nổi.

Đang mờ ám, chợt nghe có tiếng trẻ thơ lâu bầu:

– Chú à, chú muốn hôn thì hôn đi, cháu không nhìn đâu.

24. Chương 24: Phát Hiện

Doãn Ước xấu hổ, mau chóng quay đầu đi.

Kỷ Tùy Châu vốn không nhất định phải hôn, nhưng thấy cô ghét bỏ như vậy thì có hơi khó chịu, lập tức đưa tay xoay mặt cô qua, vén tóc lòa xòa trước trán, hôn nhẹ lên mặt cô.

Doãn Ước cảm thấy người này đúng là lòng dạ hẹp hòi, bộ nhất định phải kiếm lợi thế này sao?

Xe công nông đột nhiên tăng tốc, cơ thể hai người nảy lên một cái, Doãn Ước suýt nữa ngã sấp mặt, nắm chặt ống tay áo của Kỷ Tùy Châu không buông. Ánh sáng mờ ảo, cô không thể thấy được vẻ đặc ý trên mặt của đối phương.

Hai người đồng thời ngồi xuống, Kỷ Tùy Châu một tay ôm A Nhạc, một tay quàng qua vai Doãn Ước. Xe máy chạy hoạt động phát ra tiếng inh ỏi, tạm thời che giấu ‘sóng ngầm’ mãnh liệt giữa hai người.

Doãn Ước nhìn A Nhạc, phát hiện nó lại ngủ tiếp, hậm hực đến bật cười. Cô nhớ đến lời nói vừa rồi của Tất Nhiên, hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Thăng bé này, có phải bị bọn A Kiện bắt về không?

Kỷ Tùy Châu gật đầu.

– Sao anh biết vậy?

– Lần đầu nó mở miệng nói chuyện, cô không phát giác chỗ nào sai sai à?

Được anh nhắc nhở, Doãn Ước đã nhận ra vấn đề ở đâu. Thăng bé A Nhạc này thật ra không giống những đứa trẻ khác, không nói giọng địa phương, mà dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn. Hơn nữa, nó xem thường socola hiệu Dove. Ngay từ đầu, Doãn Ước cảm thấy do tính nó hư hỏng, hiện tại ngẫm lại mới hiểu, có thể nó đến từ trong thành phố, quen ăn nhãn hiệu nổi tiếng rồi, nên không thèm đếm xỉa đến đồ của cô.

Nhưng với bằng này, có thể kết luận nó bị bắt cóc?

Doãn Ước đột nhiên bật cười:

– Lúc hai người ở trong phòng, có phải đã nói gì đó rồi không?

Cô đã nghĩ con người Kỷ Tùy Châu sao lại đột nhiên ra tay dạy dỗ trẻ con chứ, chắc là mượn cớ đánh nó, để lặng lẽ trao đổi với nó.

– Đứa trẻ sáu bảy tuổi đã hiểu biết rất nhiều rồi. Nó nói đó không phải nhà nó, nó muốn về nhà, nhờ tôi đưa nó đi. Lúc nó đánh cô, người phụ nữ kia chẳng phải muốn đánh nó sao, nó la cái gì, nó nói bà không phải mẹ tôi. Chẳng lẽ cô nghĩ nó đang nổi giận ăn nói lung tung?

Doãn Ước quả thật cho rằng như vậy, bởi vì chuyện thế này thường xuyên xảy ra trên người mấy đứa trẻ. Một khi không vui sẽ nói con không cần mẹ nữa, hay mày không phải là bạn tao vân vân... Vả lại, người khác sẽ không cho là thật.

Nhưng Kỷ Tùy Châu lại tin tưởng, mỗi một điểm khác thường của thằng bé này đều bị anh để trong mắt, còn có thể ở trước mặt nhiều người nghĩ cách hỏi ra chân tướng, không thể không nói đây là người khá thận trọng.

A Kiện như vậy, sao có thể là đối thủ của anh.

– Vậy hôm nay anh cố tình ở lại, tìm cơ hội dẫn thằng bé đi?

– Có hơi mạo hiểm, nhưng mà tôi cũng có tính toán của tôi. Nếu thật sự không được, lấy cô ra đổi thằng bé, một đổi một, giá của cô không thể ít hơn thằng bé này.

– Họ còn lừa bán phụ nữ?

– Có tiền kiếm sao họ lại bỏ qua. Hai thôn dân kia chả phải đã nói rồi sao, A Kiện có bản lĩnh kiếm nhiều tiền. Nhưng cô nhìn anh ta như vậy, kiếm tiền lớn thế nào? Lừa bán phụ nữ trẻ em, kiếm chác một vốn bốn lời, mỗi một viên ngói của căn nhà đó, đều là máu và nước mắt của người khác.

Doãn Ước nghe mà khó chịu, nghĩ đến nơi mình trú chân lại được xây dựng lên như thế, không khỏi phiền muộn.

Cô liếc mắt nhìn lên bóng lưng Tất Nhiên ở đằng trước, rồi khẽ sát vào tai Kỷ Tùy Châu hỏi nhỏ:

– Chờ quay về trong huyện, chúng ta cần báo cảnh sát không?

Dựa vào quá thân mật, mặc dù mang theo mùi bùn sinh, nhưng mùi hương đặc biệt trên người Doãn Ước vẫn không che lấp được. Kỷ Tùy Châu trong lòng rung động, quay sang nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt kia sáng quắc, cho dù ánh sáng không tốt, Doãn Ước cũng có thể cảm nhận được. Cô lập tức ngồi thẳng người lại, giữ một khoảng cách nhất định với đối phương.

Cô như vậy có chút đáng yêu, Kỷ Tùy Châu mỉm cười, không làm khó cô nữa.

Tất Nhiên lái xe công nông chạy như bay, có vài lần Doãn Ước đều cảm giác được chiếc xe đó gần như bay lên. Xóc nảy làm cho người ta mơ màng, Doãn Ước bị cảm nên lúc này cảm thấy mệt mỏi, xương cốt toàn thân đều đau nhức. Cô liếc nhìn Kỷ Tùy Châu, muốn hỏi anh có thuốc hay không.

Kỷ Tùy Châu như đọc hiểu lòng cô, nói:

– Không đem thuốc, cô nhẫn nại đi, đợi rời khỏi đây tôi sẽ mua thuốc cho cô. Lúc này nếu cô mệt, thì dựa vào người tôi ngủ một lát đi.

– Không cần, tôi kiên trì được.

Nói thì nói vậy, nhưng cơ thể lại không nghe lời, Doãn Ước gắng gượng chớp mắt mấy cái, người vẫn cứ mơ hồ. Cô hai tay ôm gối, vùi đầu vào bên trong, miễn cưỡng ngủ gật.

Nửa tỉnh nửa mê cô cảm giác có bàn tay vẫn đặt lên vai mình, tựa như chỗ dựa vô hình mạnh mẽ chống đỡ cho cô, để cô ngủ an ổn hơn. Đợi đến khi mở mắt, xe công nông khó khăn lắm mới chạy đến thôn nhỏ dưới chân núi. Địa hình lập tức trở trái, chỉ là trời còn chưa sáng hẳn, trên đường gần như không có ai.

Tất Nhiên đưa họ vào một căn nhà cũ ngay mặt tiền:

– Đây là nhà tôi, hai người có muốn nghỉ ngơi một chút không, ăn uống rồi hẳn xuất phát. Hai người đến đây thế nào, có cần tôi gọi xe giúp không?

– Không cần- Kỷ Tùy Châu chỉ một nhà dân ở cách đó không xa- Tôi đậu xe ở đó, cảm ơn.

Thái độ thờ ơ, không nghe ra có bao nhiêu cảm kích.

Tất Nhiên trái lại không để tâm, lúc nhìn Doãn Ước liền mỉm cười ngại ngùng.

Đúng lúc này, A Nhạc tỉnh giấc, ầm ĩ đòi uống nước. Tất Nhiên mở cửa nhà ra:

– Vào uống miếng nước đã, hai người yên tâm, tôi không cùng hạng người với nhà cậu tôi, tôi không phải con buôn.

Doãn Ước đi theo anh ta, hỏi:

– Anh biết rõ họ làm ra loại chuyện này, tại sao không báo cảnh sát?

Tất Nhiên cúi đầu im lặng một lát:

– Tôi không có can đảm, dù sao cũng là thân thích, tôi không muốn họ phải ngồi tù.

– Vậy tại sao hôm nay anh lại giúp chúng tôi? – Là Kỷ Tùy Châu hỏi, lời nói rất nghiêm túc, hùng hồn.

– Bởi vì tôi sợ không cứu hai người, sẽ xảy ra án mạng. Tính chất lần này không giống. Những lần trước họ buôn bán người, vậy thì phụ nữ và trẻ em sẽ không chết. Nhưng lần này có anh ở đây, họ không cần đàn ông, lại không thể để anh đi báo cảnh sát, chờ sau khi cướp tiền của anh rồi, chắc chắn sẽ giết anh.

– Tôi cảm tạ ơn cứu mạng của anh.

– Không cần, tôi cảm thấy hai người là người tốt nên mới giúp đỡ. Hai người hỗ trợ tìm ông Lý, có lương tâm hơn đám người nhà cậu tôi. Ông Lý trước kia đối xử tốt với tôi lắm.

Doãn Ước nhìn bộ dạng khổ sở và tự trách của anh ta, có hơi đồng tình. Người ta dù sao cũng đã cứu họ một mạng, giờ phút này lên án anh ta thì có hơi tàn nhẫn.

Cô thấy trước nhà của Tất Nhiên có đồ chiếc xe container, liền đập tan không khí căng thẳng, hỏi:

– Đây là xe của anh, anh làm nghề chở hàng à? Lúc đầu tôi gặp anh, còn tưởng anh là thầy giáo chứ.

Diện mạo và cách ăn mặc của Tất Nhiên, vô cùng tương tự với các thầy giáo trong ký ức, so với người chở hàng thì khác biệt quá lớn.

Nghe nói vậy, vẻ mặt tất Nhiên có hơi xấu hổ, thì thầm nói:

– Trước kia, trước kia tôi từng làm thầy giáo.

Vật dụng trong nhà sắp xếp rất ngay ngắn, mặc dù đều là đồ nội thất bình thường, thoát nhìn lại sạch sẽ dễ chịu. Tất Nhiên đi rót nước, vừa xoay người không cẩn thận đánh rơi bóp da trong túi quần, Doãn Ước mau chóng nhặt lên hộ người ta.

Lúc Tất Nhiên nhận lấy bóp tay có hơi phát run. Trái lại Doãn Ước khá thoải mái, nhận lấy ly nước đút cho A Nhạc uống. A Nhạc uống xong thì đòi đi vệ sinh, Doãn Ước liền dẫn nó vào nhà vệ sinh.

Thằng bé đã biết phân biệt nam nữ, trước khi cởi quần yêu cầu Doãn Ước quay đầu đi, rồi lại bắt cô không được rời khỏi. Doãn Ước cười cười xoay người, giả vờ xem vật dụng trên bồn rửa.

Tất Nhiên hình như sống một mình, trên bồn chỉ có sữa rửa mặt dành cho nam giới, trong ly cũng chỉ có một chiếc bàn chải đánh răng. Kỳ lạ chính là, một góc bồn rửa lại có thối son môi.

Doãn Ước nhìn chằm chằm cây son kia, là hiệu Y cổ điển. Cô cảm thấy trước đó không lâu mình từng nhìn thấy người nào đó dùng qua nó rồi, lúc này có hơi ma xui quỷ khiến, cô cầm thối son lên mở ra xem, là màu giới hạn thu đông năm nay mới ra.

Trong đầu hiện lên tay phụ nữ tô loạn son môi, tay Doãn Ước run lên, mau chóng đóng nắp đặt lại vị trí cũ.

Sau lưng, A Nhạc gọi cô, cô quay đầu thấy nó đã mặc quần rồi. Đang chuẩn bị đi ra, A Nhạc giữ cô lại, ngồi xổm xuống rút tấm ảnh phía dưới bồn rửa ra:

– Chì, có tấm ảnh này. Người trong ảnh là ai, lại chụp chung với anh Tất Nhiên.

Trong ảnh, chàng trai ôm cô gái, có vẻ khá thân mật. Nhưng nụ cười của cô gái lại không vui vẻ gì, từ tấm ảnh có thể cảm giác được như cười lấy lệ.

Tay Doãn Ước cầm tấm ảnh đang run rẩy, A Nhạc định nói gì đó, cô lại bịt miệng nó, nhét tấm ảnh về chỗ cũ, kéo A Nhạc ra khỏi nhà vệ sinh.

Kỷ Tùy Châu ở phòng khách im lặng không nói gì, thấy họ đi ra liền gật đầu chào tất Nhiên:

– Cảm ơn, cáo từ.

Doãn Ước không dám để ý đến thái độ của anh ta, bước chân có hơi vội vàng. Đi tới cửa, A Nhạc đột nhiên hắt hơi, nói mình lạnh quá. Doãn Ước cảm thấy sao thẳng bé này lắm chuyện như vậy, lúc hoảng hốt tiện tay rút chiếc khăn lụa trong túi xách ra choàng cho nó.

Sau khi cột xong mới phát hiện bất thường, đây là chiếc khăn lần trước Kỷ Tùy Châu đưa cho cô, lúc ấy cô sợ em trai tiếp tục nổi điên nên tháo xuống, tiện tay nhét vào trong túi xách.

Sau đó lại quên trả cho đối phương.

Đồ vật đắt tiền thế này cô chiếm làm của riêng, Kỷ Tùy Châu chắc lại nghĩ nhiều. A Nhạc rất thích chiếc khăn này, cầm lên mân mê, còn hỏi Doãn Ước tại sao không thắt theo kiểu khăn quàng đỏ cho nó.

– Hàng xóm nhà em có một chị mới vào tiểu học, chị đó còn có khăn quàng đỏ, sau này em cũng muốn.

Doãn Ước một phen bế nó đi ra ngoài, đi thẳng đến chỗ Kỷ Tùy Châu dừng xe. Đi được một đoạn nhìn lại, Kỷ Tùy Châu đang đi phía sau, còn Tất Nhiên, đã đóng cửa lại.

Sau khi ngồi vào xe, tâm trạng căng thẳng suốt mấy hôm nay cuối cùng cũng thả lỏng. Tinh thần căng cứng khẩn trương khiến thần kinh cô suy nhược, lúc này lại muốn bật khóc.

A Nhạc vẫn là một đứa trẻ, từ lúc Kỷ Tùy Châu dẫn nó rời khỏi nhà A Kiện nó liền nghĩ bản thân đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, lúc này vào trong xe Kỷ Tùy Châu bắt đầu sờ đông sờ tây, còn thăm dò biểu tượng trên vô lăng.

– Chú ơi, xe này của chú không xịn đâu, xe ba cháu xịn hơn, là BMW nha.

Doãn Ước cuối cùng có hơi mất hứng, sau khi Kỷ Tùy Châu khởi động xe, liền cốc đầu A Nhạc:

– Phải lễ phép, biết chưa?

Kỷ Tùy Châu mỉm cười thành tiếng:

– Sao vậy, có phải nhìn thấy thứ không nên thấy không.

– Có ý gì?

– Cô đi vào bên trong nhà người ta, vừa đi ra sắc mặt liền thay đổi. Nói mau, cô đã nhìn thấy cái gì?

25. Chương 25: Gặp Nạn

Xe chạy khỏi thôn nhỏ, bắt đầu lên đường quốc lộ.

Doãn Ước ngồi ở ghế sau, ôm chặt A Nhạc, vừa định lên tiếng phát hiện giọng của mình đều đang run rẩy:

– Trực giác mách bảo tôi, Tất Nhiên có liên quan đến cái chết của Chung Vi.

– Nói nghe xem.

– Tôi từng gặp anh ta. Lúc ở phim trường, anh ta từng đến tham quan. Nhưng mà khi đó hơi hỗn loạn, tôi cũng không để ý nhìn kỹ. Cho nên lần đầu gặp mặt tôi không nhận ra anh ta.

– Vậy thì cô nhận ra anh ta khi nào, tới qua?

Doãn Ước lắc đầu:

– Ở tình huống đó, sao có thể nhận ra được. Lúc ấy tôi chỉ mong mau thoát khỏi bọn buôn người kia. Kỷ Tùy Châu, anh cảm thấy Tất Nhiên giống người tốt sao?

– Người tốt kẻ xấu thì không biết, nhưng tôi đồng ý với cô, anh ta và Chung Vi có quen biết. Chẳng những anh ta quen, Lý Minh Hà cũng quen.

Đây là tình huống gì thế này.

Kỷ Tùy Châu mỉm cười:

– Trong nhà của Lý Minh Hà, ở góc có treo một tấm ảnh. Trong ảnh là Lý Minh Hà chụp cùng với một nữ sinh, người đó chính là Chung Vi. Nhưng mà chắc là ảnh chụp nhiều năm trước, lúc ấy hai người còn nhỏ, khoảng hơn mười tuổi gì đó.

Doãn Ước hoàn toàn không biết chi tiết này, lúc ấy cô dồn hết tâm trí vào Lý Minh Hà, không chú ý đến những đồ vật khác trong nhà.

– Nếu họ thật sự quen biết nhau, vậy Tất Nhiên có thể biết được tình tiết vụ án năm đó của Lý Minh Hà. Cho nên, vụ của Chung Vi...

– Rất có thể là mô phỏng gây án.

A Nhạc nghe đến mơ hồ, còn ngoan cố xen vào:

– Mô phỏng cái gì? Hai người đang nói ai vậy, ảnh gì, là tấm ảnh mới phát hiện ở bồn rửa mặt đó à?

Kỷ Tùy Châu theo kính chiếu hậu nhìn mặt Doãn Ước:

– Nó nói tấm ảnh nào vậy?

Doãn Ước liền nói chuyện phát hiện tấm ảnh Tất Nhiên và Chung Vi chụp chung ở trong nhà vệ sinh:

– Chung Vi thoát nhìn không vui vẻ lắm, Tất Nhiên lại cười rất tươi.

Cô còn nói đến thỏi son kia. Hiện giờ cô đã hoàn toàn nhớ lại tình hình khi đó. Tất Nhiên đến phim trường thăm Chung Vi, tặng cô thỏi son này. Đối phương hồ hững, có thể ngại nhận ở trước mặt nhiều người. Sau đó về phòng cô có lấy nó ra thử màu lần nữa, sau khi tô lên cảm thấy không thích nên ném đi. Về phần thỏi son làm sao trở về tay Tất Nhiên, Doãn Ước không rõ.

Phụ nữ từ chối đàn ông, trả lại quà anh ta tặng, cũng bình thường thôi...

– Nhưng anh ta thực sự có vấn đề à? - Manh mối hiện giờ chỉ có thể chứng minh hai người quen biết, không thể chứng minh anh ta chính là hung thủ giết người.

Kỷ Tùy Châu nhắc nhở cô:

– Còn nhớ vừa rồi phản ứng của anh ta khi nhận lại bóp tiền không? Tay run mất đồ, biểu hiện chột dạ điển hình. Tôi đoán có thể trong bóp cũng có hình của Chung Vi, anh ta sợ cô phát hiện. Về phần vì sao phải sợ, đáp án không cần nói cũng biết. Còn có lúc chúng ta đi, cô lấy khăn lụa ra cột cho A Nhạc, lúc ấy về mặt anh ta hết như gặp ma. Sau khi giết người, nhìn thấy hung khí mình dùng, có phản ứng như thế rất bình thường. Dù sao, anh ta cũng không phải tên sát nhân máu lạnh, sợ hãi cũng bình thường mà.

– Vậy tại sao anh ta còn thả chúng ta đi?

Doãn Ước vừa dứt lời, liền nhìn thấy một chiếc xe hiện lên trong kính chiếu hậu. Một chiếc xe container, chạy ào ào về hướng họ.

– Cho nên hiện giờ anh ta hối hận rồi- Kỷ Tùy Châu nhún mày.

Đó là xe của Tất Nhiên, tốc độ xe cực nhanh, chạy tốc độ như vậy trên đường quốc lộ quanh núi rất dễ dàng xảy ra tai nạn. Làn xe chật hẹp, bên cạnh lại là vách núi đen cao ngất. Doãn Ước vừa thấy xe nọ tới gần, bất giác trước mắt hiện lên cảnh tượng của năm năm trước.

Một chiếc xe tải cỡ lớn như cự thú, chỉ nháy mắt đã lao đến trước mặt. Cô thậm chí chưa kịp hét lên, hai đầu xe húc mạnh vào nhau. Người cô theo xe quay cuồng, gần như giây phút ngã xuống liền mất đi ý thức.

Nhưng dưới tình huống đó, cô luôn cảm thấy bên tai tựa như có người đang gọi tên mình, chỉ có một tiếng, dường như từ xa vọng đến, lại nghe không được là tiếng của ai.

Thời gian đã lâu, tình hình cấp cứu lúc ấy cô đã không còn nhớ, chỉ có tiếng gọi này, vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô.

Hiện giờ, tình huống tương tự lại phát sinh, cơ thể Doãn Ước mất khống chế bắt đầu run rẩy. Lần tai nạn xe trước kia đã để lại ám ảnh tâm lý, lập tức nuốt chửng lấy cô.

A Nhạc là người đầu tiên nhận thấy sự khác thường của cô, chủ động dỗ dành:

– Đừng sợ, sẽ không có gì đâu.

Nó nuốt lời, Doãn Ước càng sợ hơn.

Kỷ Tùy Châu ngồi phía trước lấy chai nước trong hộp ném cho Doãn Ước:

– Uống hai hộp, đừng căng thẳng.

Nói còn chưa hết, xe Tất Nhiên đằng sau đã chạy lên, gần như song song với họ. Nhìn ra được anh ta muốn vượt qua chận ngang đường đi của họ. Kỷ Tùy Châu cũng bắt đầu tăng tốc, hai xe chạy trên đường quốc lộ quanh núi với tốc độ nhanh nhất, thỉnh thoảng áp sát nhau, gần như cọ vào nhau.

Doãn Ước ôm chặt A Nhạc, trong tay còn cầm chai nước Kỷ Tùy Châu đưa. Trong không khí căng thẳng thế này, sự sợ hãi của cô ngược lại dần nhỏ lại, tất cả lực chú ý đều đổ dồn vào chiếc xe đầu kéo bên ngoài.

Tất Nhiên như phát điên, hoàn toàn không để ý đến chuyện xe có thể bị lật khi chạy với tốc độ đó, còn tăng tốc chồm tới chiếc Chevrolet của Kỷ Tùy Châu.

Xe con làm sao là đối thủ của xe đầu kéo, kỹ thuật lái xe của Kỷ Tùy Châu dù tốt cũng không thể khống chế thân xe rung lắc trái phải, cuối cùng bị ép đến sát rào chắn bảo vệ trên đường.

Trong tích tắc áp sát, A Nhạc sợ đến mức hét ầm lên, Doãn Ước mau chóng bịt mắt nó lại. Cô nghe được tiếng của Kỷ Tùy Châu:

– Không sao chứ?

– Không sao, anh lái xe đi, đừng quan tâm chúng tôi.

Đang nói chuyện, chiếc container lại lấn qua một ít, chiếc Chevrolet bị ép sát đến rào chắn, tựa như bị xe đầu kéo nuốt chửng, điên cuồng kéo về phía trước.

Đốm lửa do ma sát văng tứ tung, âm thanh chói tai, cơ thể Doãn Ước theo thân xe kịch liệt rung lắc. Thân xe bắt đầu biến dạng, móp méo đến cô không thở nổi. Đau đớn ngày càng kịch liệt, cuối cùng trở nên tê dại.

Hai chiếc xe dính chặt vào nhau, tốc độ dần chậm lại. Doãn Ước ôm chặt A Nhạc không rời, trong lúc hỗn loạn, cô thấy Kỷ Tùy Châu không biết từ đâu rút dao ra, trực tiếp nhảy qua ghế phụ lái, mở cửa xe thoát ra ngoài.

Doãn Ước không biết anh định làm gì, chỉ cảm thấy gió lạnh tấp vào mặt, thổi mạnh đến cô không nói ra lời. Sau đó chiếc xe đầu kéo lắc mạnh vài cái, lập tức thân xe mất khống chế, sau khi tách khỏi họ bắt đầu chạy theo hình chữ S. Cuối cùng xe lật nghiêng trượt dài một đoạn, va vào vách núi bên cạnh, ‘bùm’ một tiếng phát nổ.

Giống như có luồng khí ập đến xe con, Doãn Ước cũng rung lên theo, toàn thân rơi vào im lặng khôn cùng.

Kỷ Tùy Châu theo cửa bên ghế phụ lái chui ra ngoài, muốn mở cửa bằng ghế sau ra. Nhưng cánh cửa hoàn toàn biến dạng, không tài nào mở ra được. Anh đập vào kính xe gọi tên Doãn Ước, gọi cô từ mơ hồ trở về.

Doãn Ước nhìn anh, sau đó nhất thời thất thần rồi đột nhiên có phản ứng, cúi đầu nhìn A Nhạc trong lòng mình.

A Nhạc đang khóc, không ngừng rên la đau đớn. Lúc này, Doãn Ước mới phát hiện hình như mình mất cảm giác đau đớn. Cô đưa tay捏o đầu mình, không có chút cảm giác, tay lại dính đầy máu.

Cô đặc biệt bình tĩnh nhìn Kỷ Tùy Châu, nói với anh:

– Tôi bị thương rồi.

Kỷ Tùy Châu chạy ra trước, từ ghế phụ lái thò đầu vào:

– Bị thương ở đâu?

– Hình như là chân, nhưng tôi không có cảm giác, có thể đã gãy rồi- Sau đó cô lại nhìn A Nhạc- Có cách nào cứu thằng bé ra trước không?

Kỷ Tùy Châu bắt đầu xê dịch ghế ngồi phía trước. Chiếc xe biến dạng khiến hầu hết linh kiện đều bị bóp méo kỳ dị, Kỷ Tùy Châu mất hồi lâu, cuối cùng mới dịch được ghế phụ lái về trước hai tấc, chỉ đủ cho Doãn Ước hoạt động cơ thể, nâng thẳng bé lên, lướt qua chỗ ngồi đưa vào tay Kỷ Tùy Châu.

Thằng bé được chuyển ra khỏi xe, toàn thân đều là máu. Kỷ Tùy Châu kiểm tra cho nó trước, phát hiện ngoại trừ bị trầy da chút xíu, không còn vết thương nào khác.

Cho nên, máu này đều là của Doãn Ước.

Kỷ Tùy Châu lại sắp xếp thằng bé sang một bên, lần nữa thò người vào trong xe xem xét vết thương của Doãn Ước. Xuất huyết quá nhiều khiến mặt cô tái đi, giọng nói cũng yếu ớt. Nhưng thần trí của cô vẫn còn tỉnh táo, thậm chí quá mức bình tĩnh...

Cô cứ vậy nhìn Kỷ Tùy Châu, giữa hai người cách một hàng ghế. Cô nghe được chính mình hỏi đối phương:

– Kỷ Tùy Châu, có lẽ tôi sẽ chết ở trong này.

Chiếc Chevrolet vắt ngang rào chắn, một nửa trên đường, một nửa khác lộ ra bên ngoài. Doãn Ước chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy núi rừng tươi tốt xanh um phía dưới. Cô thậm chí đã nghĩ, chết ở nơi thế này cũng không tệ, coi như quay về với thiên nhiên đi.

Kỷ Tùy Châu vươn tay đến, dùng hết sức tát cô một cái.

Doãn Ước bị ăn tát đến kinh ngạc, còn chưa lên tiếng đã nghe đối phương nói:

– Tỉnh chưa?

– Vẫn tỉnh táo mà. Tôi nói thật đó, tôi bị mắc kẹt ở đây, không ra được.

– Tôi sẽ cứu cô, cô yên tâm đi.

Nói xong, anh bắt đầu gọi điện thoại báo cảnh sát, tìm kiếm cứu viện. Cảnh sát vừa nghe sự cố nghiêm trọng như thế đồng ý lập tức ra quân, nhưng đồn cảnh sát cách chỗ này nhiều giờ chạy xe, cho nên vừa cúp máy, Kỷ Tùy Châu lại bắt đầu nghĩ cách tự cứu người.

Không được tùy tiện động vào xe, chỉ vô ý một chút sẽ rơi xuống khe núi. Doãn Ước lại đang chảy máu, có lẽ không gượng nổi đến lúc xe cấp cứu đến, sẽ vì mất máu quá nhiều mà ngất đi.

Kỷ Tùy Châu không gì làm không được, xưa nay lần đầu gặp phải chuyện khó giải quyết thế này.

So với lo lắng của anh, Doãn Ước trái lại vô cùng bình tĩnh, cô mở miệng gọi tên Kỷ Tùy Châu, miễn cưỡng nở nụ cười:

– Tôi cầu xin anh một chuyện, được không?

– Đừng bảo tôi chăm sóc cha mẹ cô gì đó, tôi không có rảnh như vậy.

– Không cần, mẹ tôi mất sớm, ba tôi có tiền còn có mẹ kế, không cần. Tôi chỉ muốn xin anh, đừng ngăn chân em trai tôi, được không?

– Tôi ở trong lòng cô, chính là một tên khốn đúng chứ- Kỷ Tùy Châu tức giận đến nghiến răng.

– Đúng là một tên rất khốn nạn, nhưng mà đều đã qua rồi. Lúc này tôi có chuyện cầu anh, phải nói lời tốt về anh chứ. Con người anh thật ra không tệ, cũng không ỷ thế hiếp người. Tôi biết muốn anh tha thứ cho em tôi là không thể, tôi cũng không mong anh dùng tiền khai thông quan hệ để nó ra tù trước hạn. Tôi chỉ hy vọng, nếu nó thật sự có bệnh, anh đừng cản trở nó đi khám bệnh, cho dù cả đời nó phải sống trong bệnh viện tâm thần, tôi cũng không có ý kiến. Chỉ một chuyện này thôi, anh có thể đồng ý với tôi không?

Ánh mắt Kỷ Tùy Châu nhìn cô đặc biệt lạnh lẽo, thật lâu sau, anh thấp giọng nói:

– Doãn Ước, nếu bây giờ cô còn sống ra ngoài, tôi sẽ nghĩ cách giám án cho em trai cô, được rồi chứ.

26. Chương 26: Hải Lòng

Hai chữ ‘giảm án’ cho Doãn Ước khích lệ cực lớn.

Một giờ sau, xe cảnh sát, xe cứu hỏa và xe cấp cứu gần như đồng thời chạy đến, mặt khác, máy bay cấp cứu tư nhân Kỷ Tuyền Châu gọi cũng cùng đến.

Nhiều người như vậy đồng loạt ra quân, Doãn Ước cuối cùng được bế ra khỏi băng ghế sau, đưa lên cang cứu thương.

Nửa thân dưới cô bị máu làm ướt đầm, rơi vào trạng thái bán hôn mê. Kỷ Tuyền Châu vỗ mặt gọi tên cô, cô chỉ mở mắt hé hé, đại ra nhìn đối phương.

Kỷ Tuyền Châu cũng không quan tâm cô có nhận ra mình hay không, anh ôm mặt cô, hôn thật mạnh lên trán cô, lúc này mới nhìn cô được đưa đi.

Doãn Ước hình như bị nộ hôn này gọi hồn phách quay về, khoảnh khắc được nâng lên xe, cô mở mắt nhìn Kỷ Tuyền Châu, chỉ thấy anh đứng ở đó bế A Nhạc, thoạt nhìn như một... tảng đá vọng thế?

Ví dụ này của cô thật buồn cười, cô cười rồi thiếp đi, thế giới nhất thời yên tĩnh, cô rơi vào bóng tối không cùng.

Doãn Ước được đưa đến phòng cấp cứu bệnh viện nhân dân thành phố L, phẫu thuật kéo dài khoảng năm sáu tiếng đồng hồ.

Trong lúc này, Kỷ Tuyền Châu luôn bận rộn, đầu tiên anh giao A Nhạc cho cảnh sát, đồng thời cung khai đầy đủ. Sau đó, chính anh cũng đi làm kiểm tra toàn diện thân thể, phát hiện khuỷu tay trái bị nứt xương. Bác sĩ kiên trì muốn bó bột, Kỷ Tuyền Châu không lay chuyển được đối phương, chỉ có thể để mặc họ.

Sau khi bó thạch cao xong, anh đeo dây cố định một tay, bắt đầu bắt tay xử lý chuyện của Tất Nhiên.

Tên này mạng lớn, xe đầu kéo va vào vách núi gần như nổ tan tành, anh ta lại giữ được tính mạng. Anh ta và Doãn Ước được đưa vào cùng một bệnh viện, ở hai phòng khác nhau tiếp nhận phẫu thuật.

Kỷ Tuyền Châu khẩn cấp liên hệ với Bùi Nam, bảo anh ta dùng tốc độ nhanh nhất điều tra con người Tất Nhiên, có tin tức liền gửi đến điện thoại anh.

Hết thấy thông tin của người này nhanh chóng được điều tra ra. Trong hơn hai mươi năm anh ta sống, nhìn như yên ả, cẩn thận phân tích lại khiến người ta phải thổn thức.

Quả nhiên, đằng sau mỗi tên sát nhân, đều có thứ đáng để nghiên cứu.

Doãn Ước trải qua phẫu thuật hôn mê một lúc, Kỷ Tuyền Châu vốn ở phòng bệnh bên cạnh cô. Kết quả không biết là ai để lộ tin tức, người đến thăm bệnh liên tục không ngừng, làm anh không thể nghỉ ngơi.

Vì thế, anh chạy đến phòng bệnh của Doãn Ước, trước cửa treo bảng ‘miễn tiếp khách’, nằm ở sô pha ngủ.

Đến khoảng nửa đêm, tác dụng thuốc mê tan đi, cô dần dần tỉnh lại. Thời điểm vừa tỉnh có hơi khát, Kỷ Tuyền Châu liền dứt cô uống nước. Cô còn than đói, Kỷ Tuyền Châu từ chối cho cô thức ăn, chỉ hỏi y tá chai nước táo rồi dứt cô uống.

Doãn Ước uống chút gì đó tinh thần hồi phục chút ít, nhờ Kỷ Tuyền Châu giúp cô nâng đầu giường lên. Sau đó, cô nhìn thấy đùi phải của mình đang bị treo lên.

Cô nhớ đến vụ tai nạn thảm khốc kia, mau chóng đưa tay sờ hai đùi mình, lại xóc chấn lên kiểm tra cẩn thận.

Kỷ Tuyền Châu nhìn thấy vẻ khản trương của cô, mỉm cười:

– Đều đủ cả, không thiếu chân nào.

Doãn Ước lại sờ nửa thân trên, không thấy đau ở đâu, lúc này mới nhẹ nhõm hẳn.

– Chân tôi bị sao?

- Gãy xương, mấy tháng nữa sẽ khỏi.
- Máu trên người tôi là từ đâu vậy?
- Hai chân đều có vết thương, cô chảy máu không ít.

Quả thật không ít, nghe bác sĩ nói, chậm trễ một chút nữa Doãn Ước sẽ sốc do mất máu, sẽ nguy hiểm tính mạng.

Tất Nhiên này, đúng là tên liều mạng.

Doãn Ước từ từ cảm giác được sự đau đớn do nửa thân dưới truyền đến, điều này khiến cô vừa đau vừa hưng phấn. Có cảm giác quả thật là chuyện tốt, nếu khi tỉnh lại không có bất cứ cảm giác gì, ngược lại càng khiến người ta lo lắng.

Ngẫm lại, lúc sáng cô còn cảm thấy mình không sống qua nổi hôm nay, lúc này lại toàn vẹn nằm trên giường, thật phải cảm ơn ông trời nể mặt.

Kỷ Tùy Châu nhìn chằm chằm khuôn mặt cô trong chốc lát, đột nhiên nói:

- Người cô nên cảm ơn không phải là ông trời đâu.

Đối với chuyện anh biết thuật đọc tâm Doãn Ước đã sớm không thấy lạ, giờ phút này thoát khỏi nguy hiểm, tâm trạng cô tốt, cũng hòa theo nói đùa:

- Đúng vậy, phải cảm ơn bác sĩ y tá, còn có cảnh sát, mấy chú bên phòng cháy chữa cháy nữa.
- Đúng vậy, tôi cũng phải cảm ơn họ – Kỷ Tùy Châu xoay người trở về sô pha ngồi xuống.

Lúc này Doãn Ước mới phát hiện tay anh bó bột:

- Anh cũng bị thương ở tay à?
- Ừ, còn có đầu, bác sĩ nói bị mất trí nhớ cục bộ, có một số việc không nhớ được.
- Ví dụ như?
- Ví dụ như chuyện sau khi xảy ra tai nạn.

Lúc này, Doãn Ước mới vô thức phát hiện anh đang uy hiếp cô, nhanh chóng bổ sung:

- Tôi còn phải cảm ơn anh, không có anh khẳng định tôi đỡ nhiều lành ít.
- Không cần khách sáo.
- Nên mà, nên mà. Anh còn nhớ chuyện đã hứa với tôi không?

Kỷ Tùy Châu ngã người nằm xuống sô pha, kê đầu lên tay vịn, gác tay phải lên che mắt, lười nhác đáp:

- Không nhớ.

Anh nói không nhớ thì chính là nhớ rồi, nhân phẩm của anh Doãn Ước vẫn còn tin tưởng được. Nhớ đến em trai, cô lại thấy may mắn vì mình còn sống.

Trong phòng bệnh nhất thời im lặng, cho đến khi Doãn Ước lên tiếng phá vỡ:

- Kỷ Tùy Châu, giờ là mấy giờ rồi?
- Gần một giờ.
- Vậy sao anh còn ở đây, anh không có phòng bệnh à?
- Có.
- Vậy anh về nghỉ đi, tôi không cần người chăm sóc đâu.
- Tôi ở lại đây, không phải để chăm sóc cô.
- Vậy anh muốn...

Kỷ Tùy Châu không đáp. Đường đường là chủ tịch tập đoàn Thịnh Thế, để cho một đám người không phân biệt ngày đêm đến nhin hót đến không có ‘phòng’ để về, ngấm lại thật mất mặt.

Doãn Ước lại không biết chuyện này, vẫn còn thúc giục anh:

– Anh về phòng đi, chỗ tôi thật sự không cần người mà.

Kỷ Tùy Châu day day thái dương đau nhức, cực kỳ oai phong thốt ra:

– Im miệng.

Doãn Ước vô cùng muốn nôn, vừa ở phòng bệnh của cô không chịu đi, lại còn dám vênh váo hung hăng như vậy.

Cô bức tức, dứt khoát nhắm mắt lại không để ý đến anh. Cô muốn ngủ tiếp, lại không thấy buồn ngủ, tinh thần vô cùng tỉnh táo. Tới lúc này, cô mới có thời gian nghĩ lại từng chi tiết khi tai nạn xảy ra.

– Kỷ Tùy Châu, chiếc xe đó sao lại lật, lúc đó anh từ ghế phụ lái thò người ra, đã làm gì vậy?

– Không có gì, đâm thùng lốp xe hấn mà thôi.

– Nhưng dao từ đâu mà có?

– Hỏi mua bác nông dân.

Quả nhiên suy nghĩ chu đáo, như là đoán được hết thấy sự việc xảy ra sau đó.

– Vậy còn Tất Nhiên, anh ta còn sống chứ?

– Còn sống, nhưng thảm hơn cô, gãy sáu cái xương sườn, nhiều chỗ bị dập nát, gãy xương. Cảnh sát đã khống chế được hấn, phòng của hấn có người phụ trách canh gác, chờ hấn xuất viện, sẽ vào nhà đá.

– Chung Vi thật sự bị hấn giết à?

– Không biết nữa, chuyện định tội giao cho tòa án đi. Nhưng mà xem hành động của hấn, chắc đúng là hấn rồi.

Trong lòng Doãn Ước đột nhiên có cảm giác khó tả, khuôn mặt Tùy Ý, Lý Minh Hà và Chung Vi cứ lớn vồn trong đầu cô:

– Ba vụ án ba hung thủ, giữa họ giống như không có mối liên hệ nào quá lớn. Nhưng tại sao thủ pháp gây án lại nhất trí như vậy, Kỷ Tùy Châu, anh có suy nghĩ gì không?

– Không nói đến vụ đầu tiên.

Doãn Ước nghĩ anh có kiêng kị, vừa định nói ‘được’, Kỷ Tùy Châu lại bổ sung thêm:

– Mối liên hệ của hai vụ án sau càng rõ ràng. Tên Tất Nhiên này, tôi đã từng nói, hấn là mô phỏng hành vi gây án. Hấn và Lý Minh Hà, nạn nhân vụ án thứ hai, có quan hệ thân thiết, chuyện năm đó nhất định biết được nội tình. Trương Thiêm lần trốn nhiều năm chưa bị tóm, hấn bắt chước cách gây án của đối phương, đổ hết chuyện này lên đầu tên đó, bản thân có thể thoát tội.

Sự thật quả đúng như thế. Vụ án vừa xảy ra, nội bộ cảnh sát liền nghĩ đến Trương Thiêm trước, còn cố tình lật lại bản án cũ của ba năm về trước so sánh nghiên cứu. Chỉ là không nắm chắc mười phần, cho nên cả hai vụ vẫn chưa được xử lý.

Tất Nhiên này như Doãn Ước đã nói, là người từng đi học, có hơi thông minh. Đáng tiếc vẫn chỉ là chút khôn vặt mà thôi.

– Anh nói xem, hấn có ý định giết chúng ta từ lúc nào?

– Có lẽ chính là lúc cô lấy khăn lụa ra- Kỷ Tùy Châu nghĩ nghĩ- Lúc ấy, ở nhà hấn hai chọi một, hấn ra tay không nắm chắc phần thắng. Cho nên chờ sau khi chúng ta đi, muốn mượn ưu thế của xe đầu kéo hất chúng ta xuống núi. Đường núi đó hấn quen thuộc hơn tôi, thực sự phần thắng không nhỏ. Đáng tiếc...

– Đáng tiếc gì?

– Đáng tiếc vận may của hắn không tốt.

Vận may không tốt do đụng phải anh? Doãn Ước nhủ thầm, tên Kỷ Tùy Châu này đúng là tự kỷ. Chỉ là anh nói rất có lý, anh thật sự là người sở hữu đầy đủ vốn liếng để tự kỷ mà. Lần này, nếu không phải anh có chuẩn bị trước, ra tay quyết đoán, mấy người họ có lẽ đã bỏ mình dưới khe núi rồi.

Anh đã cứu cô một mạng.

Cô muốn thật lòng thật dạ cảm ơn anh, lời nói đến bên miệng lại không thốt ra được. Giữa họ luôn bị thứ gì đó ngăn cách, không phá được lớp cửa giấy kia, vĩnh viễn chỉ có thể lơ mơ đối đãi.

Nút thắt này, chỉ e cả đời cũng không tháo được.

Kỷ Tùy Châu nói xong câu đó liền nhắm mắt, Doãn Ước cũng không làm ồn anh, cố gắng vỗ giấc. Sắp đến hừng đông, cuối cùng cô cũng thiếp đi.

Y tá đến kiểm tra phòng bệnh vừa vào liền thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi cảm thán, thời buổi này đàn ông tốt vẫn chưa tuyệt chủng, chỉ là không tới lượt mình mà thôi.

Doãn Ước ngủ thẳng đến giữa trưa mới thức dậy, vừa mở mắt liền thấy Kỷ Tùy Châu không biết đã đi tự bao giờ. Anh vừa đi, trong phòng trống trải, ngay cả lòng cô cũng trống vắng theo.

Giờ cơm trưa, A Nhạc cùng cha mẹ nó đến thăm cô. Thăng bé mặc đồ sạch sẽ, mặc dù trên trán dán băng y tế, nhưng trông hoạt bát không ít.

Cha mẹ A Nhạc ở đó nói cảm ơn với Doãn Ước, nó thì lại tìm đồ ăn. Ăn sạch còn chưa đủ, lại còn tám chuyện:

– Chị Doãn, mấy thứ này đều là chú Kỷ mua cho chị à.

Doãn Ước nghe cách xưng hô của nó mà vui vẻ, đang cười cười, Kỷ Tùy Châu không biết từ đâu xuất hiện. Anh xoa đầu A Nhạc, nói:

– Dì Doãn cháu từng dặn, phải biết lễ phép, không nhớ à?

– Nhớ mà, lời chị Doãn nói cháu đều nhớ hết.

– Nhớ mà còn như vậy- Kỷ Tùy Châu hừ lạnh, lại đòi nó chiếc khăn lụa kia.

– Chú keo kiệt quá, mẹ cháu có nhiều lắm, tặng chú mười cái còn được.

– Không cần, chỉ muốn chiếc đó thôi, mau mau trả lại đi.

– Đây chẳng lẽ là cái đó của hai người, tíu vật gì đó- A Nhạc cười vui vẻ.

– Không phải.

– Phải.

Doãn Ước lườm Kỷ Tùy Châu.

– Vậy hai người sẽ kết hôn à?- A Nhạc lại hỏi.

– Không đâu.

– Chưa chắc.

Doãn Ước càng thêm không rõ trong hồ lô của anh có thứ gì.

– Chú Kỷ à, chú thấy rồi đó, chị Doãn hoàn toàn không thừa nhận mà, chú yếu quá rồi- A Nhạc vẻ mặt khinh thường.

Trong mắt Kỷ Tùy Châu đột nhiên hiện lóe sáng, chợt khom lưng ghé sát mặt vào Doãn Ước, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái. Sau đó, anh nhìn A Nhạc:

– Hài lòng chưa?

Doãn Ước rất muốn đập anh.

27. Chương 27: Cự Tuyệt (1)

Chuyện cũ của Tất Nhiên và Chung Vi, chính là điển hình của vì yêu sinh hận.

Họ là thanh mai trúc mã cùng lớn lên bên nhau, trước khi Chung Vi rời khỏi vùng núi đó, Tất Nhiên luôn là đối tượng cô sùng bái trong lòng, một thầy giáo dạy trong trường trọng điểm của huyện, có tiền đồ và địa vị để người người hâm mộ.

Chung Vi của khi đó, luôn ngưỡng mộ Tất Nhiên.

Chỉ là con người sẽ thay đổi, trái tim cũng buông thả. Chung Vi rời thành phố lang bạt mấy năm hiểu biết hơn, gặp nhiều người đàn ông giàu có quyền thế hơn, Tất Nhiên như vậy, quả thực là loại không có chí tiến thủ trong đám người chỉ biết an phận thủ thường.

Làm giáo viên trung học có thể kiếm mấy đồng tiền, cuộc sống túng thiếu, không nhìn thấy hy vọng tương lai, cả đời quanh quẩn trên bục giảng ba thước. Một năm tiền lương của anh ta còn không bằng Chung Vi đóng hai tập phim truyền hình, ai thèm ngó tới anh ta.

Nhưng Tất Nhiên vẫn cứ nỗ lực một cách ngốc nghếch, bởi vì trong lòng anh ta, cô gái này là bạn gái, rất có thể tương lai sẽ là vợ của anh ta.

Thu nhập chênh lệch, khoảng cách của hai người càng kéo càng xa.

Cảnh sát hỏi tại sao Tất Nhiên lại dùng khăn lụa cột tay Chung Vi lại, anh ta ôm mặt khóc nức nở:

– Chiếc khăn lụa đó mấy ngàn tệ, tôi mất nửa năm mới mua được cho cô ấy. Nhưng cô ấy chỉ buộc một lần rồi trả lại tôi. Nói không phải bản giới hạn thì cô ấy không cần, còn bảo tôi sau này đừng đến tìm cô ấy nữa.

Chung Vi bảo anh cắt, toàn bộ quà anh tặng cô trả về hết, cô muốn phân rõ ranh giới với anh.

Nhưng đến lúc này, giới hạn đã không vạch rõ được nữa rồi. Tất Nhiên đã vì Chung Vi mà bỏ công việc giáo dục, bắt đầu chạy chợ hàng, chỉ vì muốn kiếm thêm vài đồng tiền. Con người anh ta như vậy hoàn toàn không thích hợp với công việc này, vì kiếm tiền mà chịu không ít khổ cực, cả ngày giao tiếp với tầng lớp lao động ít học, đó hoàn toàn không phải cuộc sống mà anh ta muốn.

Vì Chung Vi, anh ta đã biến chính mình thành như vậy, nhưng chỉ trong chớp mắt, cô gái này đã từ bỏ anh.

Anh thật sự không cam lòng, bởi vì không cam lòng, anh nảy sinh ý định giết người.

Sau đó anh nhớ đến vụ án của Lý Minh Hà, cùng nghi can Trương Thiêm đến nay vẫn chưa rõ tung tích kia.

Doãn Ước nghe xong chuyện này, ngồi ở đầu giường trầm ngâm thật lâu, mới nói với Kỷ Tùy Châu:

- Tôi thật sự phải cảm ơn anh đã không giết tôi.
- Chẳng lẽ không nên là tôi cảm ơn cô sao?
- Phải- Doãn Ước nhớ tới chiếc hôn kia, trong lòng không ngừng nén giận.

Ở trước mặt cha mẹ A Nhạc, Kỷ Tùy Châu lại làm ra chuyện như vậy, cô có thể tha anh một mạng, thật đúng là quá nhân từ.

- Một chiếc khăn lụa thôi mà, cần đòi vậy không?
- Bản giới hạn đây, không tiện đâu.
- Anh còn thiếu tiền à?

Anh có tiền vậy mà.

- Cô cho là nhà giàu thì sẽ không thiếu tiền à?- Kỷ Tùy Châu đảo mắt liếc cô.

Ngoại trừ phú-nhi-đại bẩm sinh tiêu tiền, có người nào không thiếu tiền chứ. Chỉ là ít hay nhiều mà thôi. Người bình thường vì mấy trăm ngàn mà phiền não, anh lại luôn tiếp xúc với tài sản bạc triệu. Tiền theo tay này đi vào, lại theo tay kia trở ra, hơi lơ là một chút là thua cả tài sản.

Doãn Ước cô có phải cảm thấy cả ngày anh nằm trên tiền ngủ là đủ rồi?

Ha ha...

Khăn lụa nhanh chóng được trả về, bên trên còn dính chút máu. Kỷ Tùy Châu ném cho Doãn Ước, căn dặn cô:

– Giặt sạch.

Chẳng lẽ định đòi về để lấy lòng cô gái khác?

Doãn Ước cầm lại khăn, bắt đầu rửa rửa về cái chân của mình. Cô ra ngoài nói với người nhà là đi du lịch, kết quả lúc về lại biến thành thế này, ăn nói sao với họ đây. Nhất là ông nội, lại sẽ vì cô mà tóc thêm sợi bạc.

Kỷ Tùy Châu dùng xe chuyên dụng đưa Doãn Ước về thành phố B, vào bệnh viện tiếp tục điều trị. Trong thời gian tịnh dưỡng Trịnh Đặc có đến thăm cô, gõ gõ cái chân bó bột của cô, hỏi đã gặp phải chuyện gì.

Cô không thể kể tường tận với anh, chỉ có thể nói dối là đi phượt, không cẩn thận bị trượt té gãy chân.

Trịnh Đặc ra về không tin, đột nhiên nhớ đến gì đó:

– Anh xem ti vi, thấy vùng núi em đi xảy ra tai nạn xe, em không ở hiện trường chứ?

– Không có không có, vụ tai nạn thảm khốc như vậy, em ở hiện trường còn có thể sống sót trở về à.

Trịnh Đặc cười cười, cũng không biết cô đã gặp phải chuyện gì.

Lần lượt lại có bạn đến thăm, Doãn Ước nằm viện mấy ngày nhưng không hề nhàn rỗi, cũng không thấy buồn.

Một ngày trước ngày xuất viện, lại đến một vị khách không mời.

Thời điểm Giang Thái đẩy cửa đi vào, Doãn Ước đang soạn tin nhắn gửi đi. Nhìn thấy tay hẩn cầm giỏ hoa quả đi vào, cơn đau lập tức kéo đến.

Giang Thái da mặt dày, không hề có lòng ghét bỏ Doãn Ước, đi đến đặt hoa quả xuống, cười với cô:

– Cho nên, cô phải theo tôi mới đúng. Khi không lại dính lú đến con người Kỷ Tùy Châu này, lần này mạng lớn, lần sau sẽ không may mắn vậy đâu.

– Cám ơn Giang tổng quan tâm- Doãn Ước cũng cười với hẩn.

– Đừng khách sáo- Nói xong đánh giá gian phòng bệnh- Lão Kỷ thật buồn xỉn, chỉ cho cô ở gian phòng đơn này, phải cho gian lớn hơn mới đúng.

Doãn Ước nhủ thầm có bệnh hay không, bó bột ở lại có hai ngày, mượn căn phòng to làm gì. Phương diện này Kỷ Tùy Châu thông minh hơn hẩn nhiều, khó trách Giang Thái đối mặt với anh chưa từng chiếm được lợi thế.

Doãn Ước không nói gì, Giang Thái cũng quen rồi, lấy quả cam trong giỏ ra bắt đầu cắt. Trong tay hẩn có dao, ở trước mặt Doãn Ước xẻ quả cam ra, loại áp lực tâm lý vô hình này làm cô khó thở.

Cô quay đầu đi, lại nghe tiếng cười lạnh lẽo của đối phương:

– Cô Doãn, thật sự tôi rất xem trọng cô đó.

– Cám ơn Giang tổng.

– Trên đời này, người có thể bốn cột tôi không nhiều lắm, cô cũng xem như là một trong số đó.

– Tôi nào dám.

– Có dám hay không cần gì phải nói. Tôi đã xem trọng cô rồi, sẽ không làm hại cô đâu, cô có thể yên tâm. Doãn Ước sao yên tâm được, con người hấn như vậy, nói trở mặt liền trở mặt. Lần trước còn kêu mấy người thô lỗ bắt cô. Nếu không phải nhầm lẫn, ngày đó cô chắc chắn đã bị Giang Thái...

Nghĩ đến đây, Doãn Ước đánh cái rùng mình.

Dao nhỏ cắt quả cam, mỗi lần cắt đến cuối cùng sẽ va xuống mặt bàn, phát ra một tiếng ‘cạch’. Doãn Ước sợ nghe âm thanh này, huyết thái dương nhảy thình thịch.

Vốn phòng bệnh sáng sủa ấm áp, bởi vì Giang Thái đến mà mây đen lập tức che khuất mặt trời.

Ngay lúc hai người ai cũng mang tâm sự, Kỷ Tùy Châu đẩy cửa bước vào. Anh mặc đồ thoải mái, một tay đeo băng vải, vốn mang theo mấy phần hương vị nhu hòa. Kết quả vừa nhìn thấy Giang Thái, toàn thân lập tức thay đổi khí thế, rất có hương vị của gió thổi mưa giông trước bão.

Lòng Doãn Ước ngay tức khắc ổn định lại.

Kỷ Tùy Châu đi vào, làm như không thấy Giang Thái, chỉ gõ gõ chân bó bột của Doãn Ước, hỏi:

– Hôm nay thế nào?

– Đỡ hơn nhiều, bác sĩ nói mai cho tôi xuất viện.

– Được, để tôi phái xe đến.

Nếu Giang Thái không ở đây, Doãn Ước sẽ chỉ nói tiếng ‘cám ơn’ với anh, nhưng lúc này, cô lại cố ý mỉm cười, còn thêm vài phần ngưỡng ngừng.

Không còn cách nào, chỉ có thể mượn Kỷ Tùy Châu dùng tạm một lúc.

Giang Thái nhìn bộ dạng liếc mắt đưa tình của cô, trong lòng tức giận. Dao cắt cạch xuống mặt bàn, quả cam cắt làm bốn nửa cho Doãn Ước.

Doãn Ước vô cùng không muốn ăn, Kỷ Tùy Châu ở bên cạnh lại nói:

– Nhận đi, Giang tổng mời em ăn thì em ăn. Giang tổng có lòng, biết nỗi khổ nằm viện, cố ý bỏ cam cho em đó.

Người này bẩm sinh có tính chọc tức chết người khác mới chịu, Doãn Ước có hơi thông cảm với Giang Thái.

Thông cảm thì thông cảm, cô cũng vô thức nhìn chiếc mũi của Giang Thái. Bệnh viện hấn tìm kỹ thuật không tệ, nếu không nhìn kỹ, hoàn toàn không nhìn ra được mũi hấn từng bị lệch.

Nhưng câu này đã thành công kích thích đến Giang Thái, hấn rút tay lại, ném quả cam lên bàn.

– Kỷ tổng khách sáo rồi, do tôi nhìn thấy tay anh không tiện, nên làm hộ chút thôi mà.

– Không sao đâu, mấy ngày nữa tháo băng sẽ tìm anh chơi tennis tiếp. Lần này đánh đơn thôi, không dẫn theo phụ nữ các cô nữa, kỹ thuật kém quá không thú vị gì.

Câu này chính là chỉ gà mắng chó, chỉ mình Kỷ Tùy Châu làm được.

Doãn Ước nhìn theo bóng lưng Giang Thái thở hổn hển đập cửa bỏ về, càng thêm cảm thông với hấn.

Giang Thái vừa đi, không khí trong phòng hài hòa hơn nhiều, ngay cả môi trường cũng trong lành hơn. Doãn Ước nói một lát liền thấy hơi khát, với tay lấy quả cam Giang Thái bỏ xong lúc nãy. Kết quả, Kỷ Tùy Châu liền giật lấy, ném thẳng vào thùng rác.

Hà cố gì trút giận lên hoa quả.

Doãn Ước sợ anh ném hết cả giỏ đi, nhanh chóng vợ lấy một quả táo ăn. Kỷ Tùy Châu lại đến giật, Doãn Ước không cho:

– Tôi đói rồi, để tôi ăn một chút đi.

– Gọt vỏ đã, thuốc trừ sâu ăn vào không tốt cho não đâu.

Doãn Ước đột nhiên có chút hoài niệm Giang Thái, nếu hắn không đi thì tốt quá, hắn vừa đi, toàn bộ chiến hỏa đốt lên người cô.

Kỷ Tùy Châu nói thì khó nghe, nhưng gọt vỏ táo lại không tồi, gọt xong còn rửa nước lạnh nhúng nước ấm sát trùng, sau đó mới đưa cho Doãn Ước.

Anh đích thân phục vụ cô ăn táo, Doãn Ước ngại ngần nhận lấy.

Cô từ từ cắn táo, để tránh phải trao đổi nhiều lời với Kỷ Tùy Châu. Nhưng cô không nói, đối phương lại hỏi:

- Sau này cô định thế nào?
- Chưa nghĩ ra, chắc tìm một công việc làm tiếp.
- Giang Thái không buông tha cô đâu.
- Không buông thì không buông, hắn còn có thể hung tàn hơn Tất Nhiên à.
- Tất Nhiên là ngu, còn hắn rất độc- Kỷ Tùy Châu hừ lạnh- Cô cảm thấy cô có thể mãi mãi may mắn như vậy à? Không phải lần nào cũng đều có thể đúng lúc gặp được tôi.
- Vậy anh nói xem tôi phải thế nào, xuất ngoại à?- Doãn Ước im lặng ăn táo, lát sau mới nói.
- Thị thực các quốc gia trong tay hắn chắc chắn nhiều hơn cô.

Vậy đúng là đường chết.

Y tá gõ cửa bước vào đo nhiệt độ cơ thể cho Doãn Ước, thuận tiện lên nhìn Kỷ Tùy Châu. Trong phòng tràn đầy mùi hương thiếu nữ ngọt ngào. Chờ cô ấy đi rồi, Kỷ Tùy Châu bất thành linh hỏi:

- Doãn Ước, cô muốn theo tôi không?

Doãn Ước nghĩ mình nghe nhầm, cầm quả táo ngỡ ngàng nhìn anh.

Cô thế này hết như chú nhỏ ngồi chồm hổm trước cửa nhà người ta, Kỷ Tùy Châu đột nhiên rất muốn xoa đầu cô.

- Hỏi cô đó, theo hay không?
- Theo... cách nào?- Làm thuộc hạ à?
- Không phải có ý cưới cô đâu.
- Tôi biết, tôi cũng không có ý định lấy anh.

Đôi bên rất không nể mặt, Kỷ Tùy Châu nghĩ trên đời này cô gái nào dám nói như vậy với anh, ngoại trừ Doãn Ước cũng không có mấy người.

- Hiện giờ, kỹ thuật pha cà phê của cô thế nào?
- Cũng được, Định tổng rất thích uống.
- Tốt lắm, sau khi tháo bột cô hãy đến Thịnh Thế, phụ trách pha cà phê.

Doãn Ước tiếp thu sai nghĩa, hỏi:

- Vào nhà ăn công ty anh à?

Kỷ Tùy Châu mỉm cười, nâng cằm Doãn Ước lên tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt cô, rất đẹp rất tinh tế.

Môi anh hé mở, giọng nói quyến rũ:

- Không, chỉ pha cho mình tôi.

28. Chương 28: Cự Tuyệt (2)

Hôm xuất viện, Kỷ Tùy Châu quả nhiên điều xe đến.

Nhưng bản thân anh lại không đến. Doãn Ước nghĩ chắc anh bận rộn công việc, sau lại nhìn thấy ba cô đến, trong lòng lập tức hiểu ngay. Anh sợ đến chạm mặt người nhà họ Doãn.

Gần đây, quan hệ của cô và Kỷ Tùy Châu tiến vào kỳ ‘trăng mật’, bởi vì quá mức tùy tiện, thế cho nên cô thường xuyên quên mất mối thâm thù đại hận của hai người.

Thời buổi này, người sống chẳng chú trọng gì thể này như cô cũng không nhiều.

Xe ông Doãn gửi đi bảo trì rồi, vốn chuẩn bị gọi xe, có xe đến thế này rất tiện lợi. Sau đó ông lặng lẽ hỏi Doãn Ước xe đó của ai, Doãn Ước chỉ nói là bạn, không dám nhắc đến tên của Kỷ Tùy Châu.

Sau khi Lão Tần đưa người về nhà quay về, thấy Kỷ Tùy Châu liền kể rõ tình hình. Kỷ Tùy Châu hỏi ông có những người nào đến đón, ông nhân tiện nói:

– Có ba của cô Doãn, còn có một vị bác sĩ họ Trịnh, hình như làm ở bệnh viện đó.

Trịnh Đặc, nhị công tử nhà họ Trịnh, từng là bác sĩ chủ trị của Doãn Ước. Kỷ Tùy Châu cảm thấy người đàn ông này khá thú vị.

Chân Doãn Ước bị thương nặng hơn Kỷ Tùy Châu, thời gian lành lại cũng chậm hơn. Hà Mĩ Hi trêu ghẹo cô:

– Người ta nói càng lớn xương cốt càng lâu lành, sao cậu còn không bằng cả Kỷ Tùy Châu vậy.

Doãn Ước cũng rất buồn rầu, cả ngày chống cây nạng chẳng đi đâu được, chỉ có thể quanh quẩn trong nhà ông nội ngày ngày lên mạng, xem ti vi.

Trong khoảng thời gian này, ba cô từng đến thăm cô vài lần, mang theo một ít sản phẩm bồi bổ sức khỏe cho cô. Mẹ kế và Triệu Sương cũng đến một lần, nhưng hai người họ không giống như đi thăm bệnh, càng giống như đi khoe khoang.

Một bữa cơm ăn đến một tiếng đồng hồ, nhưng hết năm mươi chín phút là nghe Triệu Sương ‘nổ’ về thành tích khủng của cô ở Wenda. Cô vào công ty chỉ mới hai tháng, đã lợi dụng thân phận trợ lý quèn nhận một vai diễn nhỏ trong phim.

Nghe nói đạo diễn rất thích diễn xuất của cô, sau phim này còn định mời cô đóng vai nữ phụ ba, phụ bốn.

Nói cách khác, cô đã không còn là trợ lý Tiểu Triệu nữa, mà đã thành ‘tiểu minh tinh’ Triệu Sương.

Với hiểu biết của Doãn Ước về cô ta, lời cô ta nói chỉ có thể tin một nửa, cô ta bẩm sinh có tính bốc phét. Còn nhớ Hà Mĩ Hi lần đầu gặp Triệu Sương đã nói với cô thế này:

– Tuy hai người không phải chị em ruột, nhưng trông mặt mũi có vài phần tương tự. Nhưng mà tính cách thì thôi đi, quả nhiên không phải cùng cha cùng mẹ sinh ra.

Doãn Ước không muốn thân thiết với hai người họ lắm, ăn cơm xong liền lấy cớ mệt phải nghỉ ngơi, ‘dễ dàng’ hai người họ ra về. Lúc đi, Triệu Sương còn quay đầu lại cười với cô:

– Doãn Ước, hôm nào ti vi phát sóng, chị phải xem nha.

Chỉ là vai diễn nhỏ xíu hai ba phân cảnh. Ngộ nhỡ lúc biên tập lại cắt mất, cô càng không có gì để xem.

Mẹ con Triệu Sương làm cô sức cùng lực kiệt, bên kia Trịnh Đặc cũng không buông tha cô. Thường thường đến thăm cô, còn hầm canh và làm vài món ngọt này nọ cho cô.

Người có tài cầm dao mổ bẩm sinh năng lực mạnh mẽ, làm gì cũng đâu ra đó, anh mang canh đến cách cánh cửa cũng đều có thể ngửi thấy, ngay cả ông nội cô cũng đi theo góp vui, nhân lúc Trịnh Đặc mang chén xuống bếp, lặng lẽ nói với cháu gái:

– Tay nghề tốt như vậy, đừng bỏ lỡ. Để ông nội hưởng ké lộc ăn đi.

- Ông muốn ăn, con làm cho ông.
- Con không được, kém nhiều lắm.

Bị chính người thân của mình ghét bỏ có cảm giác thế nào, Doãn Ước xem như ném được rồi.

Một vài lần Doãn Ước còn chịu đựng, sau đó không thể nhịn được nữa. Không quan tâm bột chưa tháo, cô mời Trịnh Đặc ra tiệm ăn dùng cơm.

- Lần trước ăn của anh rồi, vẫn chưa tìm được cơ hội đáp trả, hôm nay cùng nhau ăn cơm đi.

Trịnh Đặc châm trà cho cô, vừa rót vừa cười:

- Xem ra em có lời muốn nói. Có phải định phát thẻ người tốt cho anh không?

Anh tiên đoán hay thật, Doãn Ước thật có chút không biết nên mở lời thế nào.

- Em chuẩn bị từ chối anh thế nào, có phải định nói em từng bị đàn ông lừa dối, từng chịu tổn thương tình cảm, hiện giờ không muốn yêu đương gì đó không?

Doãn Ước đột nhiên cảm thấy, anh không phải bác sĩ khoa mắt, mà là khoa tâm lý. Thuật đọc tâm lợi hại như vậy, ngay cả Kỷ Tùy Châu cũng không sánh kịp.

Cô vốn định mượn cớ này từ chối anh, dù sao chuyện Kỷ Tùy Châu cũng từng đả kích cô quá lớn, thế nên hiện giờ cô có chút nhút nhát với đàn ông và tình yêu.

Tình yêu là gì, chính là giấy trước yêu đến chết đi sống lại, giấy sau lại muốn mạng của bạn, phải không?

Doãn Ước từng ném khố một lần rồi, không định thử thêm lần nữa.

Nhưng Trịnh Đặc rất tốt, tốt đến cô cảm thấy mình không xứng đáng với anh, cho nên cô lại càng không muốn dây dưa quá nhiều, cách một dao cắt đứt hoàn toàn chính là thượng sách.

Cô gấp miếng cá bỏ vào chén mình, nhẹ nhàng nói:

- Em có người mình thích rồi.

Đáp án này nằm ngoài dự kiến của Trịnh Đặc, vẻ mặt anh lập tức nghiêm túc hẳn lên. Doãn Ước nhìn anh, muốn an ủi vài câu, Trịnh Đặc lại miễn cưỡng tươi cười với cô.

- Có thể nói cho anh biết, ai may mắn vậy không?
- Không thể, yêu thâm đã đủ mất mặt rồi, em không hy vọng chuyện này đến tai anh ấy.
- Nói vậy, người này chắc ở thành phố B, có phải anh cũng quen biết hay không?

Doãn Ước từ chối trả lời, sự im lặng của cô để Trịnh Đặc tự cho đáp án. Ba chữ Kỷ Tùy Châu lập tức hiện lên trong đầu, anh vài lần muốn hỏi, lại hỏi không ra miệng.

Không khí trên bàn ăn trở nên có chút kỳ lạ.

Ăn cơm xong, Doãn Ước kiên trì đòi thanh toán, Trịnh Đặc dường như có chút tổn thương, nửa đùa nửa thật:

- Đây là muốn vạch rõ ranh giới với anh sao? Không thành người yêu, ngay cả làm bạn bè cũng không cho à?

Doãn Ước nhét biên lai vào ví tiền:

- Chính là vì xem anh là bạn nên mới mời anh ăn cơm. Anh tưởng em nhiều tiền tiêu không hết à, tùy tiện mời một người xa lạ đến tiệm ăn?

Trịnh Đặc cũng cười, không khí gượng gạo cuối cùng tan đi không ít.

Cả mùa hè, Doãn Ước đều vượt qua trong sự tra tấn của thạch cao, mãi cho đến tháng chín thời tiết chuyển lạnh, ban ngày mới mát mẻ một ít. Hơn nửa thời gian lâu quen chống nạnh, chân bị gầy vón cảm thấy nặng nề khó chịu, cũng dần dần quen hơn, giống như trở thành một phần cơ thể.

Mỗi buổi tối, Doãn Ước ăn xong cơm chiều, sẽ chống nạng đi bộ ở công viên gần nhà.

Nơi đó đến tối liền có các bác gái tụ tập học khiêu vũ, Doãn Ước thất nghiệp, ban ngày quá nóng không muốn ra ngoài, chỉ có thể chờ đến tối chạy ra đây hít thở không khí.

Các bác gái khiêu vũ hăng say, còn có người lại tán gẫu với cô, bảo cô khi tháo bột rồi cũng đến đây cùng nhau khiêu vũ.

– Rất tốt cho sức khỏe. Đừng coi thường thứ này, các cô gái trẻ không nhất định phải nhảy, nhưng giảm cân tốt lắm.

Doãn Ước vì thế đã kết giao với mấy người bạn già.

Người trong công viên sau khi khiêu vũ xong chậm rãi giải tán, Doãn Ước đứng lên trở về nhà. Đi được một đoạn cảm thấy khát nước, cô đi qua bên đường đối diện mua thức uống.

Gần đây có một trung tâm thương mại lớn, bên ngoài còn có phố buôn bán, vừa đến tối ánh đèn sáng trưng, người qua lại không ngừng. Lúc ấy đã qua tám giờ, đa số người trên đường đều là mấy cô cậu trẻ tuổi đi chơi, có vài người uống rượu xong liền hát, tiếng hát vô cùng ‘tuyệt vời động lòng người’.

Doãn Ước như thế có hơi gây chú ý, lúc mua trà sữa những người khác đều khách sáo nhường đường cho cô. Nhưng mua xong, mấy người say rượu đi cứ chen lấn, đưa tay hất Doãn Ước sang một bên.

Doãn Ước suýt nữa bị đẩy ngã xuống đất, may mà có một cô gái trẻ đỡ cô.

Cô nhú mày nhìn đám người đó, có nam lẫn nữ, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt, nói chuyện ai nấy đều ngọt ngào. So đo với người như vậy làm gì, cô cầm trà sữa bỏ đi, lại nghe đằng sau có người gọi lớn tên mình.

Cô nhìn lại, thấy là Triệu Sương, gương mặt trang điểm xinh đẹp, váy ngắn giày cao, tóc dài xõa tung bay trong gió. Nếu không phải uống nhiều, thực sự rất xinh đẹp.

Cô vốn không thích Triệu Sương, càng chán ghét bộ dạng này của cô ta. Vì thế cô vờ như không nhận ra, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng cô không thể đi nhanh bằng Triệu Sương, lúc đến cột đèn giao thông, đối phương đuổi theo. Cô ta rất không vui, nín thở tay cô nói:

– Đây, tôi gọi chị đó.

– Chờ cô tỉnh táo hẳn nói.

Doãn Ước muốn hất cô ta ra, Triệu Sương lại không chịu buông, tức giận đến cô định dùng cây nạng đánh cô ra. Triệu Sương nửa tỉnh nửa say, như mượng rượu phát tiết:

– Chị đưa tôi về nhà.

– Không rảnh.

– Chị bận lắm sao? Thất nghiệp, phải dựa vào ông nội nuôi.

– Đó là ông nội tôi, ông tự nguyện chẳng liên quan gì cô.

Triệu Sương càng thêm tức giận, dứt khoát giật lấy nạng của Doãn Ước. Một chân Doãn Ước bó bột, tay kia thì cầm trà sữa, như thế nào cũng không đẩy cô ta ra được.

Triệu Sương cao hơn Doãn Ước, lại ỷ vào tính ngang ngược của mình, đoạt không được nạng thì đưa tay giật trà sữa, tiện thể ném sang một bên, ném trúng một chiếc xe đang dừng đợi đèn đỏ.

Người dân vây xem kinh ngạc reo lên, bạn bè của Triệu Sương chạy đến kéo cô bỏ chạy, tiếc rằng đối phương không hợp tác, ngược lại cả đám nghiêng trái ngã phải đặt mông ngồi hết xuống đất.

Doãn Ước nhìn thấy chiếc xe vô tội gặp nạn, tâm trạng khỏi nói có bao nhiêu tồi tệ.

Sau đó cô nhìn rõ biển số xe kia, tâm trạng lại càng tuột dốc không phanh.

Hôm nay cô ra ngoài nhất định không xem ngày rồi.

Kỷ Tùy Châu cũng cảm thấy hôm nay ra ngoài mình quên lạy thần. Anh vốn dùng cơm ở nhà hàng gần đây, ăn được một nửa thấy chán đến chạy đi hóng gió. Ra khỏi nhà hàng nhìn thấy nơi gần đây có hơi quen thuộc, hình như trước kia từng đến rồi.

Ann lái xe dọc theo phố buôn bán, mãi cho đến khi đến chỗ Doãn Ước mua trà sữa mới nhớ ra.

Trước kia anh từng đưa Doãn Ước đến đây, chỉ có một lần. Lần đó chở cô về cô liền giở thói trẻ con, đòi anh dừng xe mua trà sữa. Một người đàn ông như Kỷ Tùy Châu cảm thấy thứ ngọt ngọt béo béo này chính là rác rưởi, đến đây lại không muốn cho cô uống.

Quan trọng là chỗ này không tiện dừng xe, mua một ly trà sữa phải chặn đường đi cả buổi, Kỷ Tùy Châu cảm thấy không đáng.

Khi yêu không đủ sâu, cho dù là việc bé nhỏ không đáng kể, tâm sẽ không cam tình cũng không nguyện.

Anh không ngờ cách nhiều năm như vậy lại đến nơi này, bị một ly trà sữa chặn đường đi. Nhìn thấy hai cô gái bên ngoài, trong lòng Kỷ Tùy Châu có chút nổi nóng. Mắt thấy ven đường đúng lúc có chiếc xe lái đi, anh liền chạy xe vào đỗ ở vị trí đó, rồi xuống xe, chậm rãi đi về phía Doãn Ước.

Đám bạn của Triệu Sương vốn vừa thấy chiếc xe kia liền cảm thấy không ổn, lại nhìn thấy từ trên xe bước xuống vị chủ nhân hung hăng kệnh kiệu như vậy, càng cảm thấy tiêu rồi, lúc này bỏ lại cô ta nhanh chóng chạy mất.

Doãn Ước cũng muốn chạy, nhưng có chạy cũng không thoát.

Kỷ Tùy Châu nhìn người chống nạng, lại nhìn cô gái ngồi dưới đất kia, đột nhiên đi đến bên cạnh Doãn Ước, một phen giật lấy cây nạng trong tay cô, bộ dạng rất tức giận.

Doãn Ước sợ hết hồn, vô thức đưa tay che mặt lại.

29. Chương 29: Trút Giận (1)

Kỷ Tùy Châu bị hành động của cô làm bật cười.

Quen biết nhau nhiều năm như thế, có khi nào anh đánh phụ nữ chưa, huống chi lại là đánh cô.

Anh cầm cây nạng thọt thọt Triệu Sương đang ngồi chờ dưới đất, vẻ mặt chán ghét. Mấy người bạn vẫn chưa chạy xa, có một người lớn gan vẫn luôn ngoáy nhìn lại hướng này. Hắn liền quát đám người:

– Mau kéo người chạy đi.

Mấy người họ đùn đùn đẩy đẩy, cuối cùng cũng có hai người chạy đến, đỡ Triệu Sương loạng choạng chạy đi.

Kỷ Tùy Châu quay đầu trừng mắt với Doãn Ước, đối phương vẻ mặt vô tội:

– Không phải tôi làm mà.

– Lên xe.

Doãn Ước nín ống tay áo Kỷ Tùy Châu lại:

– Có thể đưa nạng cho tôi trước không?

Kỷ Tùy Châu nhìn cô thuần thực chống nạng đi về phía xe mình, trong lòng có vài phần bội phục. Người có thể chơi xong bỏ chạy, cũng không gặp nhiều.

Hai người ngồi vào xe, cùng lúc nhìn chằm chằm nước trà sữa vắng đầy kính chắn gió không nói lời nào. Kỷ Tùy Châu trong lòng nghĩ, đúng là vẫn không để cho cô uống.

Lần đó, anh nổi giận, trực tiếp lái xe đi. Vì thế mà Doãn Ước khóc lóc một trận, tức giận đến anh đau gan luôn.

Chỉ vì một ly trà sữa, có cần đến mức vậy không? Lúc ấy anh đã nghĩ, quay về mua lại tiệm này, cho cô uống no chết luôn. Ai ngờ chỉ nghĩ thôi mà cũng bị cô phát hiện, ầm ĩ đến đôi bên cùng thiệt hại, làm sao còn muốn ‘lịch sử tái diễn’ chứ.

Hôm nay còn đựng phải đứa tâm thần.

– Cô quen người đó à? - Anh hỏi Doãn Ước.

– Em gái tôi.

– Là đứa mà mẹ kể cô dẫn đến à?

– Ủ, hai người chẳng phải từng gặp nhau một lần rồi sao?

– Không nhớ nổi.

Doãn Ước bật cười ha ha, chỉ vào trà sữa trước mặt hỏi:

– Làm gì với nó đây?

– Làm gì là làm gì, cô mau lau khô đi.

– Chân tôi bị gãy, hết cách rồi. Hay là vậy đi, anh đợi tôi tháo bột rồi lau cho anh, được không?

Kỷ Tùy Châu nghĩ thầm đúng là may mắn quá, vụ tai nạn này lại có thể không làm hư não của Doãn Ước, còn biết nói đùa.

Anh cũng mỉm cười, nhấn nút phun nước lau kính, lại bật cần gạt lau thêm vài cái. Trong lòng cuối cùng vẫn thấy khó chịu, chuẩn bị đưa Doãn Ước về rồi gọi người mang xe đi rửa.

Doãn Ước thấy anh định khởi động xe, do dự hỏi:

– Tôi có thể xuống đó mua lại ly trà sữa không?

Kỷ Tùy Châu trừng mắt với cô, bộ dạng bó tay rồi.

– Không được thì thôi vậy.

Kỷ Tùy Châu hạ tay xuống chuẩn bị vô số, ngẫm lại có chút bức bối, rút tay về. Anh không nói lời nào, xuống xe, đi về phía tiệm trà sữa.

Doãn Ước vừa thấy người xếp hàng dài đứng chờ, tính toán phải đợi bao lâu. Vốn tưởng rằng ít nhất cũng hơn mười phút, kết quả sau một phút Kỷ Tùy Châu xách một túi quay về, ném thẳng cho cô.

Doãn Ước cầm lấy mở ra, đúng là trà sữa của tiệm đó.

– Sao nhanh vậy, anh chen hàng à?

– Hỏi người khác mua lại- Anh nào có rảnh rồi xếp hàng cho cô, trực tiếp tốn một trăm đồng mới mua lại ly trà sữa này trong tay một cô gái.

Doãn Ước nghe đến tặc lưỡi:

– Thật hào phóng, một trăm đồng một ly trà sữa. Tôi nghĩ em gái kia chắc chắn không phải nhìn trúng tiền của anh rồi.

Kỷ Tùy Châu nhú mày nhìn cô.

– Cô gái ấy chắc là bị nhan sắc của anh mê hoặc- Doãn Ước giải thích.

Nói xong cô dán mặt vào ly trà sữa, hớp một cái, lập tức nói:

– Ai da, mua nhầm rồi.

– Mua nhầm cái gì?

– Tôi thích uống vị khoai môn, cái này là đậu đỏ.

Nhưng mà quên đi, ly này một trăm đồng lận đó, vẫn nên uống hết thôi.

Cô đang chuẩn bị uống thêm một hớp, ngẩng đầu phát hiện mặt của Kỷ Tùy Châu đã gần trong gang tấc. Cô giật mình, rụt người về sau. Nhưng đối phương đã có chuẩn bị, trực tiếp bắt lấy cổ cô, bắt buộc cô nhìn thẳng vào anh.

– Làm... gì?

– Mua nhầm rồi, thì bồi thường cho cô chút nhan sắc, có thể chứ?

Gì hả, Doãn Ước cảm thấy hôm nay ánh trăng có phải từ trên trời rơi xuống rồi không, Kỷ Tùy Châu lại biết nói đùa thế này.

Ánh mắt anh nhìn đến người cô nóng ran, Doãn Ước mau chóng gật gật đầu, sau đó ngo ngoáy thoát khỏi bàn tay anh, quay mặt ra cửa đưa lưng về phía anh, tiếp tục uống trà sữa.

Kỷ Tùy Châu hài lòng cười cười, cuối cùng cũng khởi động xe.

Đợi đến khi xe chạy tới cửa nhà Doãn Ước, anh lại nói một câu:

– Gần đây cô rất nhàn hạ đúng không?

Buổi tối không ở nhà, còn chạy lung tung.

– Chân bị thương, không thể tìm việc, thời tiết lại nóng, buổi tối chỉ có thể ra quảng trường xem người ta khiêu vũ.

– Vậy bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ đến Thịnh Thế làm việc.

Doãn Ước hồ nghi nhìn anh. Cô vẫn nghĩ lần trước anh chỉ nói đùa.

– Ai nói với cô là đùa chứ. Cơ hội chỉ có một lần, đến hay không tự cô quyết định.

– Chỉ là chân của tôi...

– Tôi sẽ phái sẽ đưa rước cô, cho đến khi cô tháo bột mới thôi.

– Vậy lúc tôi đi làm thì sao, cũng không thể chống nạng làm việc.

– Tôi nói rồi, thuê cô pha cà phê. Tay cô không bị gãy mà.

Doãn Ước nghĩ có nên đi làm hay không. Cô cảm thấy bản thân rất không có khí phách, hồi đó bị Kỷ Tùy Châu hại thành như vậy, hiện giờ anh chỉ vẫy tay một cái, cô lại ngốc nghếch chạy đến. Vì để đá vắng tên sói già Giang Thái, lựa chọn chui vào hang cọp Kỷ Tùy Châu, rốt cuộc có đáng hay không?

Trong lòng cô, có hai giọng nói đang giằng co.

Kỷ Tùy Châu nghĩ cô đang rầu rĩ vì đi lại không tiện, lại bồi thêm:

– Chuẩn bị thêm cho cô chiếc xe lăn. Nếu cảm thấy còn chưa đủ, chuyện này cho qua đi, sau này Giang Thái tìm cô làm phiền, cô cũng đừng đến tìm tôi.

Doãn Ước quan sát sườn mặt anh, cân nhắc một lúc mới hỏi:

– Tôi có thể hỏi tại sao anh muốn giúp tôi không?

– Sao cô biết là tôi đang giúp cô, mà không phải là hại cô?

Doãn Ước không đáp được.

– Thiếu quyết đoán, dây dưa không dứt, tính cách như vậy sớm muộn gì cũng bị Giang Thái chơi chết. Doãn Ước, cô đang sợ cái gì, sợ tôi lại hại cô à? Hiện giờ cô còn gì đáng để tôi hãm hại chứ.

Quả thật không có, lần trước cái gì anh cũng chiếm hết rồi, cô hoàn toàn không còn gì để thua nữa. Thứ duy nhất cô còn lại, chỉ là cái mạng nhỏ không đáng tiền này.

– Vậy được rồi, chủ tịch Kỷ.

– Bây giờ không phải ở công ty, không cần mau chóng nhập vai như vậy- Nói xong, Kỷ Tùy Châu đột nhiên áp sát lại. Doãn Ước nghĩ anh đang định chơi trò gì, mau chóng lui sang bên cạnh.

Kết quả Kỷ Tùy Châu lướt qua người cô, giúp cô mở cửa xe. Quay đầu nhìn bộ dạng cảnh giác của cô, tức giận nói:

– Mau xuống xe.

Doãn Ước cầm ly trà sữa chưa uống hết, chống nạng chạy thực mạng vào nhà. Kỷ Tùy Châu lần đầu tiên nhìn thấy người bị gãy chân còn có thể chạy nhanh như vậy.

Cô đang sợ cái gì, xem anh là thú dữ à?

Hôm sau, Kỷ Tùy Châu phải tài xế lái xe đến đón Doãn Ước đi làm. Tài xế là nữ, họ Trương, có lẽ đã ngoài bốn mươi. Doãn Ước không câu nệ, gọi chị là chị Trương, hai người tán gẫu suốt dọc đường.

Thời điểm xuống xe, có chị Trương giúp đỡ. Trên xe đã chuẩn bị sẵn xe lăn cho cô, xe chạy thẳng xuống bãi đỗ xe tầng hầm, cô ngồi xe lăn lên thang văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị trên tầng mười tám, tránh được tất cả những người chờ thang máy.

Khi cách năm năm quay về ‘chốn cũ’, Doãn Ước cảm thấy như qua mấy đời. Lúc bắt đầu cô có hơi bất an, sợ người khác dùng ánh mắt khinh thường nhìn mình. Kết quả có lẽ Kỷ Tùy Châu đã đánh tiếng trước, mọi người trong văn phòng không quá chú ý đến cô, chỉ xem cô là một nhân viên bình thường.

Thư ký của Kỷ Tùy Châu, Diệp Hải Thần, phụ trách vấn đề phân công công việc cho Doãn Ước, anh ta đưa cô dạo một vòng phòng trà nước, bắt tay dạy cô dùng đồ vật máy móc này nọ, cuối cùng mỉm cười với cô, nhìn cô khích lệ.

Doãn Ước thật lòng cảm thấy, anh thư ký này nhìn thuận mắt hơn Kỷ Tùy Châu.

Buổi sáng, Kỷ Tùy Châu không đến công ty, Doãn Ước không có việc gì làm, cũng không muốn tiếp xúc nhiều với nghiệp vụ công ty, cầm quyển sách đến phòng nghỉ bên cạnh lật xem. Gần đây, cô chuẩn bị tìm lớp ôn thi, nên đem theo sách giáo khoa trước kia xem lại. Có xem mới phát hiện kiến thức đã sớm quên sạch, thật phải đến trường còn phải đăng ký thêm lớp phụ đạo.

Vì thế, Doãn Ước lại bắt đầu tích lũy vốn liếng cho mình. Cô đi làm ở hội quán của ông nội, một tháng tiền lương không nhiều cũng không ít, một mình cô xài tiết kiệm, mấy năm nay cũng tích góp được một số tiền.

Chút tiền đó cố gắng đến khi cô nhập học, chắc hẳn không thành vấn đề, chỉ là cô nhớ đến một chuyện, hình như đã quên nói chuyện lương bổng với Kỷ Tùy Châu.

Cô cũng không rõ mình có muốn lấy tiền của đối phương không. Công việc này rất nhàn hạ, lại có lợi với cô, cô còn nhận tiền của người ta hình như không đúng lắm.

Nhưng không nhận tiền, cô ăn không khí à. Cô rồi sẽ phải rời khỏi đây, sau này rốt cuộc phải làm thế nào, Doãn Ước nhất thời có hơi hoang mang.

Giữa trưa, những người khác đều đến nhà ăn ăn cơm, Doãn Ước mua ổ bánh mì ngồi ở kia gặm. Từ giờ trở đi cô sẽ tiết kiệm tiền.

Kỷ Tùy Châu từ bên ngoài đi vào liền thấy cảnh tượng này, bậm môi không nói gì. Quay đầu gọi điện thoại cho phòng tài vụ, đích thân định ra mức tiền lương của Doãn Ước.

Rõ ràng cảm thấy nhà họ Doãn không ai tốt cả, nhưng tại sao anh luôn cảm thấy như mắc nợ cô.

Những ngày tiếp theo, Doãn Ước đều rất ít khi nhìn thấy Kỷ Tùy Châu. Mặc dù làm việc trong cùng một công ty, nhưng cô cố gắng tránh mặt anh.

Anh muốn cà phê sẽ gọi điện thoại đến, Doãn Ước pha xong sẽ làm phiền trợ lý bung vào. Cô bây giờ đi lại không tiện, hơn nữa thỉnh thoảng trong văn phòng có khách, cô càng không thể xuất hiện ở đó.

Khổ sở đợi được đến ngày tháo bột, Doãn Ước xin Kỷ Tùy Châu nghỉ phép một ngày, cùng ba cô đến bệnh viện.

Ở hành lang, cô tình cờ chạm mặt với một cô gái, đang được y tá giúp đỡ tập đi. Cô ấy đi rất chậm rất gian nan, Doãn Ước vội vã nhường đường.

Kết quả cô gái nọ đi đến trước mặt cô, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đó như con dao, đâm đến toàn thân đau đớn.

Doãn Ước lập tức nhận ra cô ấy:

– Tùy... Ý.

– Là tôi, đây là lần đầu chúng ta gặp nhau nhỉ.

Hai cô tuổi tác tương đương nhau, quan hệ lại phức tạp, cũng là lần đầu tiên đối mặt với nhau.

Doãn Ước không biết nên nói gì với cô, chỉ có thể lên tiếng chào hỏi:

– Cô khỏe chứ?

– Cô thấy tôi bây giờ khỏe không? – Tùy Ý cười lạnh.

Một chút cũng không khỏe.

Ông Doãn cảm giác được cơn thịnh nộ trên người cô gái, lời kéo con gái rời khỏi. Tùy Ý níu Doãn Ước lại, nghiêng răng nói:

– Họ Doãn kia, cô cách xa anh tôi một chút.

Nói xong, cô ấy cầm phần đẩy Doãn Ước một cái, quay đầu chậm rãi bỏ đi.

Tâm trạng cả ngày này của Doãn Ước đều rất tồi tệ. Cô không hề tức giận, bất luận thế nào cô cũng không thể nổi giận với Tùy Ý. Một cô gái như hoa như ngọc vào thời thanh xuân tươi đẹp nhất lại gặp phải biến cố lớn đến thế, cô ấy trút giận vào cô cũng rất bình thường.

Cô chỉ là cảm thấy, ngực có hơi nghẹn lại.

Tháo bột xong cô về nhà nghỉ, nhốt mình trong phòng. Lúc trời ngã về chiều, cô nhận được cuộc gọi của Kỷ Tùy Châu, hỏi cô đang ở đâu.

Cô nói mình ở nhà, đối phương liền nói:

– Bây giờ đến Hồng Uyển đi, ngay lập tức.

– Tôi có thể không đi không?

Đầu dây bên kia ngừng một lát:

– Vậy thì sau này không cần đến nữa.

30. Chương 30: Trút Giận (2)

Cô nói mình ở nhà, đối phương liền nói:

– Bây giờ đến Hồng Uyển đi, ngay lập tức.

– Tôi có thể không đi không?

Đầu dây bên kia ngừng một lát:

– Vậy thì sau này không cần đến nữa.

Doãn Ước thở dài, chỉ có thể nhượng bộ.

Cô mới tháo bột nên có hơi không quen, đi đường có chút cảm giác kỳ lạ. Quãng đường từ taxi bước xuống đi vào phòng VIP của Hồng Uyển, mấy lần cô suýt té ngã.

Kỷ Tùy Châu trong điện thoại cố ý dặn dò cô, đừng mặc quần dài phải mặc váy, càng diêm lệ càng tốt.

Doãn Ước nào có đồ như vậy, chỉ có thể miễn cưỡng chọn được áo đầm màu hồng đào, không được tự nhiên cho lắm.

Cô đi vào, bên trong có tiếng người ồn ào. Kỷ Tùy Châu ngồi ở chính giữa hút thuốc, giương mắt nhìn cô cười tủm tỉm. Khí chất anh biếng nhác lại tùy hứng, có một loại tự nhiên hoàn toàn khác thường ngày.

Doãn Ước đi đến bên cạnh anh ngồi xuống, vừa định lên tiếng nói chuyện, đối phương đã đưa tay ôm lấy vai cô. Sau đó, anh khẽ sát vào tai cô, dùng hơi thở đậm mùi thuốc lá nói với cô:

– Diễn cho tốt vào, đừng diễn tệ quá.

Doãn Ước không rõ ý tứ của anh, vừa đảo mắt lại nhìn thấy Giang Thái ngồi ở ghế đối diện, thoáng hiểu rõ.

Cùng Kỷ Tùy Châu diễn vai tình nhân, là chuyện vô cùng mất tự nhiên.

Váy của Doãn Ước không dài, ngồi xuống để lộ ra hơn phân nửa cẳng chân, trong phòng điều hòa hơi thấp, cảm giác lạnh lẽo từ đáy lòng lan ra ngoài. Hơi thở Kỷ Tùy Châu gần trong gang tấc, càng khiến sau lưng cô đổ mồ hôi lạnh.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã không quen với việc có mối quan hệ thân mật với anh như vậy.

Giang Thái cầm ly rượu ngồi ở kia uống, xung quanh đều có gái đẹp bầu bạn, biểu hiện trên mặt thoải mái thích chí, như là hoàn toàn không chú ý đến Doãn Ước.

Thi thoảng có người đến mời rượu, Giang Thái luôn lôi kéo bạn gái cùng uống, uống đến đổ ứot cả người. Trái lại Kỷ Tùy Châu rất ít nhận mời mời, vài ba cái liền đuổi người ta đi. Thật ra nếu đẩy không xong, sẽ để Doãn Ước thay mặt uống.

Cả đêm, Doãn Ước lòng dạ hoang mang, trước mắt luôn là hình ảnh bóng người và ánh đèn đan cài vào nhau. Lần lượt người này người kia mời rượu, có nam có nữ. Có cô gái cả gan bước đến, nhưng vừa thấy Doãn Ước liền lui trở về.

Cuối cùng, có người nhin không được, tò mò hỏi Kỷ Tùy Châu cô là ai. Kỷ Tùy Châu liếc mắt nhìn Doãn Ước một cái, tay đặt trên vai lại ôm sát thêm một chút.

– Doãn Ước.

Chỉ nói tên không nói thân phận, nhưng ai nấy dường như không nói cũng tự hiểu. Có thể để Kỷ Tùy Châu đưa đến trường hợp xã giao thế này, quan hệ bí mật chắc chắn không bình thường.

Các cô gái thấy không có hy vọng gì ở chỗ Kỷ Tùy Châu, lại chuyển hướng sang Giang Thái, rất có khí thế không chuốc say hân thì không bỏ qua. Giang Thái vô cùng hưng phấn, uống không cạn rượu không hài lòng, lại kéo một người trẻ tuổi bảo cho hân chút kích thích.

Người nọ hình như là chủ nhân bữa tiệc hôm nay, vừa nghe vậy liền bật cười, quay đầu đi gọi hai cuộc điện thoại. Không bao lâu, có người đến gõ cửa.

Mở cửa liền thấy một người đàn ông trung niên dẫn đầu, sau lưng là đám con gái xinh đẹp, mỗi người một vẻ.

Doãn Ước nhìn thoáng qua, phát hiện có vài khuôn mặt khá quen thuộc. Trong đó, có hai cô gái rõ ràng là tiểu hoa đán gần đây thường xuất hiện trên tivi. Hóa ra là mời một đám minh tinh đến.

Nhìn tiếp, Doãn Ước lại giật mình. Cuối hàng, Triệu Sương đang đứng đó chỉnh trang lại đầu tóc, trên mặt là nụ cười chuyên nghiệp, xinh đẹp động lòng người.

Khi Doãn Ước nhìn Triệu Sương, cô ta cũng đã thấy Doãn Ước, biểu cảm trên mặt liền cứng đờ.

Hai chị em chạm mặt nhau ở trong trường hợp này, Doãn Ước chỉ cảm thấy xấu hổ, Triệu Sương lại có suy nghĩ khác. Vốn tưởng rằng chị mình và Kỷ Tùy Châu đã sớm hạ màn rồi, không ngờ quan hệ của họ lại tốt như vậy.

Trong phòng, bên cạnh người đàn ông nào không có vài cô xinh đẹp bầu quanh, chỉ riêng Kỷ Tùy Châu anh, bên cạnh chỉ có mỗi Doãn Ước. Anh ôm cô cười tự nhiên, không mang theo chút mùi dung tục nào, phong độ quý ông hoàn hảo.

So với mấy tên thấp hèn khác, Kỷ Tùy Châu càng thêm nổi bật. Huống hồ, mặt anh lại còn đẹp trai đến vậy.

Triệu Sương cười đến vô cùng không cam lòng.

Giang Thái ngồi trên sô pha, nhìn đám con gái dàn hàng ngang trước mắt, chọn lựa so sánh như món hàng. Cô này xấu quá, còn cô kia thì lẳng lơ, người thì trán cao kẻ thì mắt hí, đảo một vòng chẳng thấy hài lòng với cô nào. Cho đến khi ánh mắt rơi vào người Triệu Sương.

Cô gái này vừa nhìn sẽ không đứng đắn, nhưng vượt trội ở... Hắn đảo mắt liếc Doãn Ước, sau đó vẫy tay với Triệu Sương. Người đàn ông trung niên phụ trách đưa các cô đến đây, vội vã huých Triệu Sương một cái:

– Giang tổng gọi cô kia, mau qua đó đi.

Vốn dĩ Triệu Sương sẽ rất vui, dù sao trong nhiều người như vậy, cô lại được đại gia để ý. Nhưng nghĩ đến Doãn Ước ở đây, nỗi vui mừng này nhất thời hóa thành bọt nước.

Cùng là bán, nhưng người chị trên danh nghĩa này của cô lại có thể bán được giá hơn cô.

Nghĩ vậy, bước chân có hơi do dự. Bên kia, Giang Thái đã sớm không kiềm chế được, một phen kéo cô đến, ném xuống sô pha.

– Lễ mễ cái *beep*, không vui thì đừng có đến.

Vừa mắng chửi vừa rót rượu, trực tiếp nhét vào tay Triệu Sương. Triệu Sương không kịp đỡ, uống chậm nên lại chọc giận Giang Thái, hắn dứt khoát bóp má Triệu Sương, dốc ly rượu vào miệng bắt cô uống, làm Triệu Sương sắc đến không ngừng ho khan.

Giang Thái ngồi gần cô nhất, khi ho toàn bộ rượu phun vào người hắn, nên đã chọc giận hắn. Hắn không chút suy nghĩ, đưa tay giáng cho Triệu Sương cái tát. Cô bị hắn đánh đến mơ màng, nhất thời quên cả khóc, chỉ mở mắt nhìn hắn.

Doãn Ước có chút không xem nổi nữa. Tuy rằng không thân thiết, nhưng tốt xấu gì cũng sống với nhau mười mấy năm, nên không muốn nhìn thấy Triệu Sương bị người ta chà đạp như vậy. Cô muốn ra mặt, lại cảm thấy không ổn, cơ thể chỉ hơi nhích một chút, Kỷ Tùy Châu liền cảm nhận được.

Kỷ Tùy Châu không nhận ra Triệu Sương, chỉ cảm thấy cô gái trước mắt này khuôn mặt có vài phần tương tự Doãn Ước. Giang Thái có lẽ không chiếm được Doãn Ước, cố tình tìm cô gái này đến trút giận.

Kỷ Tùy Châu rút điều thuốc ra, đưa bật lửa cho Doãn Ước. Doãn Ước cầm lấy nghĩ nghĩ, đưa tay bật quẹt châm thuốc cho anh. Khói thuốc lượn lờ mang đến cảm giác khác, cùng với sự thô bạo của Giang Thái hình thành hai mặt đối lập.

Giang Thái vừa thấy tình hình này, cười đến quái gở:

– Chủ tịch Kỷ quả nhiên nho nhã, hút thuốc cũng không giống với người khác.

– Giang tổng khách sáo rồi- Kỷ Tùy Châu nhẹ búng tàn thuốc đi, đưa mắt nhìn cô gái đang ngồi đó ho khan- Ra ngoài chơi, vui vẻ phải đặt lên hàng đầu, nếu chơi không vui thì cụt hứng lắm.

Nói xong anh chỉ ngón tay về đám ‘hàng hóa’ đang đứng chờ để được chọn lựa:

– Đừng đứng ngây ra đó nữa, mau chóng hạ hỏa giúp Giang tổng đi.

Các cô gái vừa nghe vậy liền tiến đến, vây quanh Giang Thái ‘thi triển thần thông’. Giang Thái vốn có năm phần say, bị nhiều phụ nữ vây quanh hầu hạ như vậy, liền quên mất đi Triệu Sương. Nhất thời, bầu không khí trong phòng VIP lại náo nhiệt hẳn lên, bên tai toàn là tiếng hú hét cùng tiếng cười của đám con gái.

Vỏ chai rượu trên bàn dần tăng lên, Giang Thái bị các cô chuốc không ít rượu, cơ thể ngã trái nghiêng phải, cuối cùng được mấy cô gái cùng nhau kéo ra ngoài.

Lúc đi ra, sau lưng còn có người gọi, nói đưa người vào phòng nào, các cô thì nhau trả lời, chỉ chốc lát đã đi đến không thấy bóng dáng.

Trong đầu Doãn Ước đột nhiên nhớ đến một câu: đánh cường hào, chia điền địa.

Tối nay Giang Thái, nói không chừng sẽ bị các cô vất kiệt.

Tiếp đó cô quay đầu lại, nhìn Triệu Sương vẫn ngồi ở đó. Cô ta cúi đầu ôm mặt, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn. Đột nhiên cô ta ngẩng đầu, nhìn về phía Doãn Ước, ánh mắt phức tạp rối rắm, như không cam lòng, lại như thẹn quá hóa giận.

Doãn Ước không để ý đến cô ta, trong trường hợp này, hai cô không tiện trao đổi. Một lát sau, người đàn ông đưa cô ta đến sắc mặt không vui, đi tới cúi xuống nói vài câu với cô ta, hai người một trước một sau rời đi, trong phòng thoáng yên tĩnh lại.

Họ vừa đi khỏi, Doãn Ước lập tức nhẹ nhõm, vô thức dịch người sang bên cạnh, cố tình duy trì khoảng cách với Kỷ Tùy Châu. Đối phương nào có cho phép, kéo một cái ôm cô đến bên người, cầm ly rượu đưa tới miệng cô.

Doãn Ước do dự, cô đã uống không ít rượu, uống nữa có lẽ sẽ say. Kỷ Tùy Châu có phải chính nhân quân tử hay không, khó nói được anh là giúp cô hay ham muốn gì đó. Là muốn cô uống say để tiện ra tay sao?

Doãn Ước bất giác lắc đầu, đẩy ly rượu ra.

– Tôi uống nhiều rồi.

Kỷ Tùy Châu không xem ai ra gì, nâng cằm cô lên, ép cô phải nhìn mình:

– Là uống nhiều rồi, hay là không muốn uống. Hắn vừa đi, ngay cả sĩ diện cô cũng không cho tôi?

Khuôn mặt tinh xảo của người đàn ông phóng đại trước mắt cô, như là bất cứ lúc nào cũng sẽ hôn đến. Doãn Ước mau chóng đón lấy ly rượu uống một hơi, dùng ly rượu tách hai người ra.

Cô nghe tiếng cười khê bật ra từ cổ họng Kỷ Tùy Châu, tiếng cười ấy làm lòng người ngứa ngáy.

Người trong phòng còn đang làm loạn, làm gì cũng có. Nhất là mấy người say khướt kia, giờ phút này mượn hơi men có chút không khống chế được, bắt đầu ôm ôm ấp ấp.

Doãn Ước rõ ràng nhìn thấy một tên đàn ông thò tay vào trong váy cô gái kia, không bao lâu hai người họ liền chui vào góc phòng ôm hôn nồng nhiệt.

Cô vô cùng ghét trường hợp như vậy, chỉ có thể cúi đầu giả vờ uống rượu, tránh đi cảnh này. Tâm trạng yên tĩnh, những lời nói của Tùy Ý lại vang lên.

Cô quả thật nên cách xa Kỷ Tùy Châu mới đúng, như vậy với anh với cô đều tốt. Cũng không biết sao đột nhiên họ lại dính với nhau.

Trong lòng hơi áp lực, cô ngửa đầu uống cạn ly rượu, lại với lấy chai rượu.

Kỷ Tùy Châu không ngăn cô lại, chỉ ở bên cạnh nhìn cô. Doãn Ước đắc ý, uống hết ly này tới ly khác. Nửa chai rượu vang trước mặt rất nhanh đã thấy đáy.

Vì thế cô lại với lấy một chai khác. Lần này, Kỷ Tùy Châu không để mặc cô nữa, đưa tay cản lại.

– Đủ rồi.

Doãn Ước hơi say, khi quay đầu nhìn anh, ánh mắt mơ màng có chút quyến rũ. Cô thất thần mỉm cười:

– Đừng keo kiệt mà.

– Về nhà mua cho cô một thùng, từ từ uống.

Nói xong anh đứng dậy xách cô lên, cũng không quản người khác nhiệt tình giữ lại, anh chào hỏi một người trong số đó, rồi đưa Doãn Ước ra về.

Từ hội sở đi lấy xe, Doãn Ước bị gió lạnh thổi vào, người đột nhiên tỉnh táo. Vừa rồi cô làm gì vậy, không phải muốn đề phòng Kỷ Tùy Châu hay sao, ngược lại còn uống say rồi ngã vào lòng anh ta?

Cô đưa tay vỗ má, tiếp sức cho chính mình.

Trên đường về, Doãn Ước rất ít nói, Kỷ Tùy Châu nói:

– Có Giang Thái ở đó tình hình sẽ loạn, sau này không đi nữa.

Doãn Ước ít nhiều đoán được dụng ý của anh, cô ngồi bên cạnh thế này chứng tỏ cô là người của Kỷ Tùy Châu, sau này Giang Thái lại càng không dám làm bậy.

Vốn dĩ cô cảm thấy đề nghị này không tồi, ít nhất có thể đá văng tên Giang Thái lì lợm đó. Nhưng nghĩ lại, mối lo trong lòng không hề giảm bớt, ngược lại càng thêm nghiêm trọng.

Nếu thật sự có một ngày Giang Thái hoàn toàn mất đi hứng thú với cô, hoàn toàn vứt bỏ cô, vậy số nợ giữa cô và Kỷ Tùy Châu phải thanh toán thế nào? Hiện tại cô như đang mượn tiền bọn cho vay nặng lãi, lấy đi bù vào lỗ hổng, sau này có phải nợ nần càng thêm chồng chất hay không.

Uống rượu độc để giải khát[1], thành ngữ này chính là chỉ người như cô chứ gì.

Kỷ Tùy Châu thấy cô im lặng, tưởng cô say:

– Về nhà ngủ một giấc, ngày mai không cần đi làm.

Doãn Ước không nghe rõ, cũng không trả lời.

Kỷ Tùy Châu đập phanh, cập vào ven đường dừng xe lại. Doãn Ước hoàn hồn, hỏi anh:

– Sao vậy?

– Câu này nên là tôi hỏi cô chứ. Đêm nay cô uống nhiều vậy, có tâm sự à?

– Đâu có.

Kỷ Tùy Châu hạ kính xe xuống, châm một điếu thuốc. Hút được một nửa thì đưa đến bên môi Doãn Ước:

– Thử không?

Doãn Ước vốn định từ chối, nhưng nhìn anh hút trong lòng cũng hơi tò mò, liền nhận lấy hút nhẹ một hơi. Chỉ một hơi thôi, cô sặc đến mùi thuốc xông thẳng lên mũi, ngay cả gáy cũng bắt đầu nhói đau.

Cô không kìm được, mau chóng trả lại cho Kỷ Tùy Châu, bụm miệng bắt đầu ho khan.

– Lần đầu hút thuốc đều là như vậy, hút nhiều sẽ thành quen thôi. Có thời gian tôi nghiện thuốc lá rất nặng, một ngày hút mấy gói, sau này mới từ từ giảm bớt.

– Là chuyện lúc nào?

Kỷ Tùy Châu im lặng, anh không định nói với Doãn Ước.

Là lần vừa mới xảy ra chuyện đó, hai người họ hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Anh thay em gái báo thù, thành công tổng Doãn Hàm vào tù. Vốn tưởng rằng như vậy tâm trạng sẽ tốt hơn, không ngờ ngược lại càng rối rắm. Mỗi ngày thuốc không rời tay, vì thế đã bị bác sĩ trách mắng không ít. Ngay cả y tá vào phòng bệnh cũng đều than phiền, mấy lần tịch thu thuốc lá của anh.

Khi còn ở bên Doãn Ước, anh thường xuyên thấy cô phiền phức, nhưng khi cô thực sự bỏ đi rồi, lại giống như thiếu thiếu gì đó.

Khi đó, anh không ngờ rằng, sẽ có ngày Doãn Ước lại ngồi ở trong xe của anh, cách anh gần như vậy.

Ánh đèn đường chiếu vào trong xe, chiếu đến đường nét gương mặt Doãn Ước càng thêm nhu hòa. Anh trộm nhìn sườn mặt ấy, đột nhiên vứt tàn thuốc, chồm qua hôn mạnh lên môi cô.

Nửa khuya đường vắng, bóng đêm trên người.

Chú thích:

[1] Nguyên văn thành ngữ này là (yǐn zhèn zhǐ kě): nghĩa đen chính là uống rượu độc để giải khát, ví với việc chỉ muốn giải quyết khó khăn trước mắt mà bất chấp tai họa mai sau.

31. Chương 31: Đề Nghị (1)

Doãn Ước từ chống cự đến tiếp nhận, cuối cùng là đáp trả, mắt chưa đến một phút đồng hồ.

Cô nghĩ chắc mình điên rồi, đã quá lâu không có đàn ông bên cạnh, cho nên một khi tới gần liền như củi khô bén lửa, cảm xúc nhảy mất lan tràn.

Hôn đến cuối cùng, Doãn Ước khó khăn ngẩng đầu lên, muốn hít lấy chút không khí để thở. Cô cảm thấy bản thân sắp chết ngạt đến nơi rồi.

Tay cô đụng đến cánh tay của Kỷ Tùy Châu, dùng hết sức nhéo một cái, lúc này đối phương mới chậm rãi buông cô ra, hai người giạt ra khoảng mười centimet.

Khoảng cách như vậy càng thêm mờ ám, giống như anh lúc nào cũng có thể hôn cô lần nữa.

Doãn Ước thở hổn hển, toàn thân mềm nhũn. Cô đưa tay sờ mặt, nóng ran. Không chỉ có thế, cô cảm thấy toàn thân mình sắp bị thiêu đốt.

Ánh mắt Kỷ Tùy Châu cấp bách bức người, bên trong thâm sâu vô tận. Doãn Ước không dám nhìn thẳng vào anh, rất ngượng ngịu quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Sau đó, cô nghe một tràng tiếng cười. Ngay sau đó, đối phương vươn tay đến, giúp cô chỉnh trang lại áo sống. Như là ngại cô xấu hổ còn chưa đủ, anh còn cố tình nói:

– Chỉnh lại một chút, quay về đằng để ông nội cô nhìn ra.

Doãn Ước trừng mắt liếc anh. Kỷ Tùy Châu vỗ má cô, giọng trầm thấp:

– Đây là lợi tức.

Đã như vậy mà chỉ là lợi tức, vậy tiền gốc phải trả thế nào nữa? Doãn Ước lập tức nghĩ đến phương diện kia.

Cô lập tức từ chối:

– Không được.

– Cái gì không được?

– Dừng ở đây thôi. Chủ tịch Kỷ, tôi nợ anh, tôi có thể nghiêm túc làm việc gấp đôi để hoàn trả, nhưng chuyện đó thật sự tôi không có cách nào...

– Cô cảm thấy tôi sẽ muốn cái gì, trợ lý Doãn?

Doãn Ước hiện giờ ở Thịnh Thế là trợ lý chủ tịch trên danh nghĩa. Đương nhiên, dưới Kỷ Tùy Châu có một đồng trợ lý, cô là người vô dụng nhất.

Anh hỏi như vậy, Doãn Ước có chút không nói nên lời.

Kỷ Tùy Châu cũng không ép cô, vuốt lại mái tóc dài hơi rối của cô:

– Đêm nay cô sao thế, tâm trạng không tốt?

– Hồi chiều tôi đi tháo bột, ở bệnh viện gặp được em gái anh.

Kỷ Tùy Châu trầm ngâm vài giây, buông cô ra ngồi trở về:

– Nó nói gì với cô?

– Cô ấy bảo tôi cách xa anh một chút.

– Vậy cô chuẩn bị làm theo?

– Tôi không biết nữa.

Kỷ Tùy Châu rút điều thuốc ra định châm lửa, nghĩ nghĩ sao lại cất bật lửa đi, cầm điều thuốc đó ngấm ngía:

– Nếu Tùy Ý kêu cô đi chết, cô có đi không?

– Không... đi.

– Nếu đã như vậy, cô cần gì phải để ý lời nó nói.

– Nhưng hai chuyện này tính chất không giống nhau.

– Hiện giờ chỉ cần cô rời khỏi tôi, Giang Thái sẽ ăn tươi nuốt sống cô ngay. Như vậy và chết có khác biệt à?

Doãn Ước nhớ tới ánh mắt mãnh liệt của Giang Thái, tim đập mạnh hơn. Hắn đối với Triệu Sương mới gặp lần đầu còn như vậy, đối với chính mình chỉ biết có hơn chứ không kém.

Như vậy kêu cô đi chết cũng không khác biệt là bao.

Đến cùng thì bắt đầu từ khi nào, cô lại trở nên chỉ có thể dựa vào Kỷ Tùy Châu. Rời khỏi anh chính là tìm đường chết.

Trong lòng Doãn Ước đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng, cô thở dài, nói với Kỷ Tùy Châu:

– Tôi về trước.

Xe còn chưa chạy đến nhà cô, cô lại chuẩn bị xuống xe. Trong xe không gian nhỏ hẹp, lại cách Kỷ Tùy Châu càng gần, cảm giác tuyệt vọng này ngày càng mãnh liệt.

Tay vừa mới đụng vào cửa xe, đối phương kéo mạnh cô lại, giúp cô thắt lại dây an toàn đã tháo ra, sau đó đạp mạnh chân ga, rất nhanh dừng lại trước cửa nhà Doãn Ước.

Doãn Ước về nhà ngủ một giấc, ngày hôm sau thật sự không đi làm. Đến ngày thứ ba, cô tìm ra một bộ đồ công sở tiêu chuẩn, lần đầu tiên đến công ty mà không bó bột.

Trong văn phòng, ai nấy mắt đỏ hoe, giống như bị thiếu ngủ. Vừa thấy cô không nói lời nào, chỉ lo vùi đầu làm việc.

Doãn Ước đi vào phòng trà nước chuẩn bị pha cà phê, một lát sau, Diệp Hải Thần đi vào, nói với cô:

– Pha thêm mấy ly, mọi người làm việc hai đêm liền rồi, sắp không chịu nổi.

Nói xong anh ta xoay người ra ngoài.

Hai đêm!

Cô biết Kỷ Tùy Châu làm việc rất liều mạng, những cấp dưới của anh cũng đều là tinh anh, thỉnh thoảng có làm suốt đêm cũng không thấy ai phàn nàn gì. Nhưng hai ngày hai đêm không cho người ta ngủ, đây vẫn là lần đầu tiên.

Cô lập tức nhanh tay hơn pha cho mỗi người một ly cà phê đậm đà để hưng phấn tinh thần.

Thời điểm mang sang đúng lúc đi ngang qua Diệp Hải Thần đứng đó ra thông báo giải tán, mọi người như được ân xá, ngay cả đồ đạc trên bàn cũng không buồn sắp xếp lại, cầm áo khoác dắt díu nhau lảo đảo ra về.

Diệp Hải Thần đi đến đón lấy chiếc khay trong tay Doãn Ước:

– Sáng nay tất cả mọi người đều được nghỉ, cô giúp photo một ít văn kiện sử dụng cho buổi họp chiều nay, đồng thời giúp họ sắp xếp lại đồ dùng ngăn nắp. Chủ tịch Kỷ không thích môi trường làm việc lộn xộn.

– Vâng- Doãn Ước ôm chồng văn kiện Diệp Hải Thần đưa cho, xoay người đi vào phòng photo.

Giấy tờ rất nhiều, photo lại mất khá nhiều thời gian. Bên ngoài văn phòng trống trơn, không biết Diệp Hải Thần đã đi từ khi nào. Cả mười tám tầng lầu hình như chỉ còn lại một mình cô.

Ban ngày nên Doãn Ước không hề thấy sợ, vừa làm việc vừa nghĩ đến hai hôm nay cô không đi làm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cả buổi sáng cô không thấy Kỷ Tùy Châu đâu, chẳng lẽ sáng sớm anh đã về rồi?

Hai ngày không ngủ, người khỏe mạnh mấy cũng mệt mà.

Sau khi photo đóng thành xấp xong, cô bắt đầu sắp xếp lại bàn làm việc của mọi người. Đổ nước trà uống dư, rửa ly, đóng nắp bút đã dùng xong cắm vào lọ đựng bút, bao bì đồ ăn ném vào thùng rác, tắt luôn cả màn hình máy tính giúp người ta.

Văn kiện tán loạn được phân loại xếp gọn gàng, làm xong hết thấy đã gần đến giữa trưa.

Doãn Ước định đi ăn cơm, nhớ đến giấy tờ cuộc họp vừa chuẩn bị xong, lại phân phát đến chỗ ngồi cho mọi người, cuối cùng cầm một bản đi vào văn phòng của Kỷ Tùy Châu, đặt lên bàn anh.

Phòng làm việc này mới được trang trí lại, tổng thể trang trọng trầm ổn, vô cùng xứng với thân phận doanh nhân thành công như Kỷ Tùy Châu. Chỉ là màu sắc có hơi tối, mỗi lần đi vào đều khiến cô cảm thấy có chút áp lực.

Cô đặt văn kiện xuống, nghĩ nghĩ rồi lui ra, đến khu vực công cộng bên ngoài lấy hai chậu cây xanh đi vào, đặt lên bệ cửa sổ phòng Kỷ Tùy Châu. Có chút màu xanh tô điểm, cả căn phòng có sức sống hơn.

Doãn Ước hài lòng phỉ tay, nhìn kiệt tác của mình rồi cười nhẹ. Đang chuẩn bị xoay người rời khỏi, sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp:

– Cô đang làm gì vậy?

Cô giật mình, quay đầu lại liền nhìn thấy Kỷ Tùy Châu đứng đó, trên người là bộ quần áo nhẵn nhúm, quần không thắt dây lưng, chân lại không mang giày, thoạt nhìn vô cùng nhếch nhác.

Kỷ Tùy Châu lời thôi lách thép như vậy, thật đúng là rất hiếm thấy.

Anh cách rất gần, trên người mùi thuốc lá nồng nặc khó chịu, hai mắt thâm quầng. Nếu không biết anh làm việc suốt hai ngày, Doãn Ước chắc chắn nghĩ đến anh đang gặp khó khăn gì đó.

– Anh đây là... sao vậy?

– Không có gì- Kỷ Tùy Châu nhìn lướt qua người cô thấy hai chậu cây trước cửa sổ, trên mặt không có biểu cảm gì.

Doãn Ước nghĩ là anh không thích, mau chóng nói:

– Anh cảm thấy không được thì tôi mang ra ngoài.

– Không cần, để đó đi.

Anh xoay người định đi, bước vài bước lại quay đầu hỏi cô:

– Có cà phê không?

Có thì có, buổi sáng pha một đồng không ai uống, giờ nguội hết rồi.

– Tôi lập tức đi pha.

Doãn Ước mau chóng ra ngoài, nhanh nhẹn pha một ly mang vào. Lúc bước vào phòng không thấy bóng dáng Kỷ Tùy Châu đâu, cô tìm khắp nơi, đang chuẩn bị vào phòng họp bên trong xem thử, giá sách phía đối diện lại di chuyển, Kỷ Tùy Châu từ bên trong bước ra.

– Ở đây.

Doãn Ước lúc này mới phát hiện, trong phòng này lại có một căn phòng bí mật.

Cô bưng cà phê đến, đi theo Kỷ Tùy Châu vào trong. Sau giá sách là một gian phòng, bên ngoài là phòng khách nhỏ, bên trong là phòng ngủ, được bố trí tuy nhỏ nhưng đẹp, khác hẳn với phong cách phòng làm việc bên ngoài, lộ ra vài phần ấm áp.

Kỷ Tùy Châu kéo tấm màn cửa sổ ra, ánh nắng khắp trời chiếu vào. Anh cầm ly cà phê trong tay Doãn Ước uống hai hớp, nhàu mày nói:

– Lần sau đừng bỏ nhiều đường như vậy.

Anh uống cà phê không thích thêm đường, điểm này Doãn Ước biết. Nhưng cô thấy đáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ của anh, nghĩ có thể anh chưa ăn gì, cho nên bổ thêm chút đường cho anh.

Nếu không lát nữa bao tử khó chịu, người bị tội có thể là chính cô.

Cô hỏi anh:

- Có muốn ăn gì không, lúc này chắc cần tin mở cửa rồi.
- Không cần- Người thiếu ngủ không có khẩu vị.
- Ăn chút cháo nha, cháo của sư phụ Cố ở căn tin khá ngon, nguyên liệu cũng tươi nữa.
- Cô rất quan tâm đến vấn đề thức ăn ở công ty nhỉ.

Doãn Ước cười. Không còn cách nào, cô rảnh rỗi quá mà, ngồi ở văn phòng chung với những đồng nghiệp suốt ngày làm việc bán mạng, cả ngày cũng không nói được quá ba câu. Chỉ có lúc ăn cơm mới có thể nói được vài câu với mấy cô chú bán cơm.

Kỷ Tùy Châu không từ chối lời đề nghị của cô nữa, Doãn Ước vô cùng vui vẻ xuống lầu. Lúc đi bước chân nhẹ nhàng, Kỷ Tùy Châu nhìn theo bóng lưng của cô rất lâu không dời mắt.

Sư phụ Cố vừa nghe chủ tịch muốn ăn cháo ông nấu, lập tức phần chần hẫng lên, đóng gói một phần đầy cho Doãn Ước, còn cho thêm các loại gia vị, tặng kèm mấy món phụ ngon lành. Doãn Ước muốn trả tiền, ông nói không cần đâu.

Nói đùa gì vậy, chủ tịch hội đồng quản trị ăn cơm căn tin công ty mình còn phải trả tiền, nói ra ngoài chắc khó giữ nổi bát cơm.

Doãn Ước xách theo túi thức ăn lên lầu, thời điểm đi thang máy đụng phải Bùi Nam. Đối phương âm thầm quan sát cô một hồi, mãi cho đến khi thang máy dừng lại chuẩn bị mở cửa, anh ta mới nói:

- Cũng không là gì, đúng là ngạc nhiên.

Doãn Ước không biết có phải anh ta đang nói mình không, muốn hỏi thì người đã đi rồi, chỉ có thể xem như chưa từng nghe thấy, lại lên thêm vài tầng lầu đưa đồ ăn cho Kỷ Tùy Châu.

Thời điểm bước vào phòng, cô nghe thấy có tiếng nước, biết Kỷ Tùy Châu nhất định đang tắm. Bên ngoài quần áo bẩn đều ném trên sofa, Doãn Ước nghĩ rồi lấy bỏ vào túi, chuẩn bị đưa cho người ta đi giặt.

Sau đó, cô lấy cháo ra. Cháo còn nóng, cô liền mở nắp thổi thổi, đang thổi đột nhiên nhớ đến một chuyện trước kia.

Khi đó cô còn trẻ, lúc học năm hai thì có lần bị bệnh, cô liền gọi Kỷ Tùy Châu đến ký túc xá, nhờ anh tới căn tin trước trường học mua cháo giúp cô.

Kỷ Tùy Châu ngại mất mặt nên không vui lắm, gọi điện thoại nhờ người đem một phần đến chỗ cô, Doãn Ước thấy vậy liền mất hứng, cảm thấy anh không phải bạn trai tốt như của người khác.

Lúc ấy, Kỷ Tùy Châu trả về cho cô một câu:

- Loại đàn ông đó ngoại trừ đối xử tốt với phụ nữ, còn có cái gì có thể cho đối phương.

Về sau, trên mạng đã lưu truyền một câu: muốn cái gì cũng đừng muốn anh ấy đối tốt với bạn.

Đúng là người đàn ông ưu tú có thể cho bạn rất nhiều thứ, nhưng không gặp chính là chuyện tốt. Ví như Kỷ Tùy Châu.

Kỷ Tùy Châu tắm rửa xong từ trong phòng tắm bước ra, chỉ thấy Doãn Ước đang cầm chén cháo đứng sững ở đó. Anh đi đến nhìn cô chăm chăm:

- Nước dãi sắp nhỏ xuống rồi.

Doãn Ước mau chóng kéo ghế cho anh ngồi. Kỷ Tùy Châu lại không ngồi, nói tiếp:

- Muốn ăn à?

Làm gì có.

– Muốn ăn thì đi mua thêm một chén.

Cô còn tưởng anh sẽ đút độ đến mức tặng lại cho cô chứ, quả nhiên quá ngây thơ quá ngốc ngếch.

Kỷ Tùy Châu mới vừa tắm xong không có khăn vệ sinh, nửa thân trên để trần đi đến bên giường, nhìn qua nói với Doãn Ước:

– Lên giường.

Doãn Ước chưa phản ứng lại, lộ ra biểu cảm đầy nghi ngờ.

Kỷ Tùy Châu có hơi mất hứng, tăng hắng một tiếng. Doãn Ước cảm thấy có hơi không ổn, xoay người muốn đi, lại bị đối phương gọi giật lại:

– Quay lại đây.

– Còn có chuyện gì à? Anh ăn trước đi, ăn xong gọi tôi.

Kỷ Tùy Châu bước nhanh đến đuổi theo cô, một phen túm cánh tay cô lại:

– Tôi kêu cô lên giường mà, nghe không hiểu à?

32. Chương 32: Đề Nghị (2)

Kỷ Tùy Châu bước nhanh đến đuổi theo cô, một phen túm cánh tay cô lại:

– Tôi kêu cô lên giường mà, nghe không hiểu à?

Doãn Ước ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Cô thử rút tay ra, phát hiện hoàn toàn không được. Vì thế, cô đổi sách lược khác:

– Chủ tịch Kỷ, bên ngoài tôi còn việc phải làm.

– Ngoại trừ pha cà phê, cô còn việc gì nữa?

– Thư ký Diệp bảo tôi photo tài liệu, tôi vẫn chưa làm xong.

– Vậy cô còn nhàn rỗi chạy đến văn phòng tôi loay hoay với cây cảnh. Trợ lý Doãn nhàn hạ thật đấy.

Doãn Ước bị anh bắt lỗi đến cứng họng. Công việc của cô đã làm xong, bởi vì như vậy mới có thể đến phòng làm việc của anh. Kết quả hiện giờ đi vào hang cọp, chạy đâu cho thoát.

– Tôi biết tôi sai rồi, lần sau nhất định sẽ hoàn thành xong công việc trước.

– Không cần, mấy chuyện đó sẽ có người khác làm. Bây giờ tôi có nhiệm vụ chỉ có cô mới có thể làm được, mau mau làm đi đừng khiến tôi thất vọng.

Doãn Ước nhìn chiếc giường đôi ngổn ngang kia, kiên quyết lắc đầu.

– Cô cũng không phải chưa từng làm mà, trước kia đâu thấy cô chống đối như thế.

Trước kia là bởi vì yêu anh, còn bây giờ, cô chỉ là người làm công, không có trách nhiệm phải lên giường cùng ông chủ.

– Nghe thư ký Diệp nói anh làm việc liên tục hai ngày, không mệt à?

– Mệt chứ, cho nên mới cần cô.

Kỷ Tùy Châu nắm mặt cô gác lên vai mình:

– Xoa bóp cho tôi nào, cả người đau nhức.

Hôm đó, phần lớn thời gian còn lại, mặt Doãn Ước đều nóng hổi. Bên tai thường xuyên vang lên ý cười trên chóc của Kỷ Tùy Châu:

– Trợ lý Doãn, phiền cô đừng hiểu sai ý.

Hóa ra anh là muốn cô xoa bóp cho anh.

Doãn Ước làm cho anh mấy tiếng đồng hồ, khiến cho cánh tay mình đau ê ẩm. Buổi chiều, Kỷ Tùy Châu dẫn người đi họp, còn cô ở trong phòng trà nước ấm tay. Đang ấm, Diệp Hải Thần đột nhiên đi vào, căn dặn cô:

– Trợ lý Doãn, phiền cô pha thêm vài ly cà phê bưng vào phòng họp.

Doãn Ước đứng lên nhanh nhẹn làm việc, chờ đến khi bưng khay đến gõ cửa phòng họp, thì mới hiểu được dụng ý của Diệp Hải Thần.

Không khí bên trong không tốt lắm, Kỷ Tùy Châu đen mặt ngồi ở đó, bên phải có một phụ nữ trung niên đang đứng, đang đập bàn trước mặt anh.

Người này Doãn Ước có nghe qua sơ sơ, là tổng giám đốc tài chính của Thịnh Thế, Từ Tri Hoa, cũng là thành viên hội đồng quản trị. Là ‘diệt tuyệt sư thái’ của toàn công ty, năng lực siêu mạnh tính tình siêu khó. Cả công ty chỉ có bà dám nổi giận với Kỷ Tùy Châu, ngay cả mấy người lớn tuổi trong hội đồng quản trị cũng đều hết cách với bà, ngược lại, đôi khi còn khuyên Kỷ Tùy Châu:

– Đừng chấp nhặt với phụ nữ. Lớn tuổi, tới thời kỳ mãn kinh rồi, nhẫn nhịn đi.

Kỷ Tùy Châu tán thưởng năng lực làm việc của bà, bình thường chỉ nhìn việc không nhìn người. Cho dù hôm trước còn làm việc túi bụi, hôm sau vẫn có thể tâm bình khí hòa ngồi xuống bàn chuyện công việc với bà.

Có thể khiến Kỷ Tùy Châu bó tay chịu trận, người phụ nữ họ Từ này thật không đơn giản.

Doãn Ước vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bà ấy, mặt mũi không tồi, lúc trẻ chắc hẳn là một người đẹp. Hiện giờ đã ngoài năm mươi, cũng vẫn bảo trì được nhan sắc. Chỉ là tính tình quá xấu, một khi nóng giận vẻ mặt liền cộc cằn, nhìn không ra chút nét đẹp nào.

Bà đang nói rất hứng khởi, vẫn chưa chú ý đến Doãn Ước. Doãn Ước bưng cà phê đến một vị ở bên cạnh bà trước, bị Từ Tri Hoa giật lấy, uống một hơi hết nửa ly, để ly xuống tiếp tục nã pháo.

Những người khác đều im lặng cúi đầu, chỉ có Kỷ Tùy Châu vẫn ôn hòa nhìn bà như trước.

Doãn Ước không còn cách nào, dùng mắt trao đổi với anh, Kỷ Tùy Châu khẽ gật đầu ý bảo cô tiếp tục, Doãn Ước chỉ có thể kiên trì đặt thêm một ly cà phê xuống cho vị đó.

Lần này càng khoa trương hơn, Từ Tri Hoa khoa tay, không cẩn thận quơ trúng khay của cô, cả khay cà phê bị hất tung, rơi lộp bộp xuống sàn.

Doãn Ước nhìn thấy dưới sàn hỗn độn, mau chóng ngồi xuống thu dọn.

Từ Tri Hoa rất không vui, tay bà cũng bị phỏng một chút. Không chỉ thế, dòng suy nghĩ vốn rõ ràng cũng bị cắt đứt. Bà không vui quay đầu nhìn Doãn Ước, đang chuẩn bị mở miệng mắng, đối phương đột nhiên đứng dậy, cướp lời nói xin lỗi với bà.

Biểu cảm trên mặt Từ Tri Hoa cứng đờ, cũng không biết suy nghĩ gì, khí thế lập tức suy giảm rất nhiều. Không khí cuộc họp vốn căng thẳng, bởi vì mấy ly cà phê mà bị quấy rầy. Từ Tri Hoa bên này yếu thế, Kỷ Tùy Châu bên kia đột nhiên vùng lên. Doãn Ước nghe không hiểu nội dung cuộc họp của họ, vội vàng lo chuyện của mình rồi lui ra ngoài.

Lúc đóng cửa, Kỷ Tùy Châu còn đang phân tích một vấn đề, anh thao thao bất tuyệt, đáng vẻ tự tin đường hoàng, có một sức hấp dẫn khó hiểu.

Doãn Ước không dám nhìn nhiều, đóng cửa quay về phòng trà nước. Lúc yên tĩnh rửa ly, cô đã nghĩ, vừa rồi có phải Kỷ Tùy Châu cố ý bảo cô như vậy không. Anh hẳn hiểu rất rõ tính tình của Từ Tri Hoa, có phải chuyện bà ấy sẽ hất đổ khay nước đều được trừ tính rất rõ ràng rồi không?

Nếu thật như vậy, người này tâm tư quá thâm sâu rồi.

Chỉ là anh làm vậy, không sợ cô sẽ là vật hi sinh vô tội hay sao? Có lẽ anh cũng biết, chỉ là không quan tâm mà thôi.

Tối hôm đó Doãn Ước bị Kỷ Tùy Châu đề nghị tham dự một bữa tiệc.

Thời điểm đi vào khách sạn chờ thang máy lại có thể đụng mặt người quen, Giang Thái dẫn theo Triệu Sương ở gần đó, nhìn thấy họ cười đến gian tà:

– Thật là hiếm có, lần đầu tiên thấy chủ tịch Kỷ ra ngoài bàn chuyện làm ăn còn dẫn theo phụ nữ, là muốn đổi tính à.

– Đâu có, Giang tổng vẫn là tay lão luyện mà- Kỷ Tùy Châu cũng đáp lễ hần một phen.

Nói xong, cửa thang máy mở ra, anh nhanh chóng bước vào. Giang Thái tự chuốc lấy bê mặt, tức giận xoay người bỏ đi.

Doãn Ước thấy bộ dạng Triệu Sương đi theo hần, trong lòng luôn cảm thấy không hợp. Ngụy Tuyết có biết con gái mình như vậy không, ngộ nhỡ làm ầm đến xảy ra chuyện, thì sẽ không thu dọn được.

Kỷ Tùy Châu nhìn ra khác lạ của cô, liền hỏi:

– Cô gái Giang Thái dẫn theo, hai người biết nhau à?

– Anh gặp rồi mà, không nhớ à?- Lúc này vẫn chưa qua bao lâu, lần trước Triệu Sương suýt nữa bị Giang Thái bóp chết, là Kỷ Tùy Châu đã ra mặt giải vây mà.

– Không có ấn tượng.

Kỷ Tùy Châu cảm thấy mặt mũi của cô gái nọ làm cho người ta không thể nhớ nổi, rõ ràng có vài nét tương đồng với Doãn Ước, nhưng bởi vì khí chất khác biệt, nên vô cùng khó ưa.

– Không nhớ cũng không sao, cũng chẳng phải người quan trọng gì.

Bữa tiệc là gặp đối tác, hai công ty bàn chuyện đầu tư, người có mặt đều là dân làm ăn đứng đắn, ít nhất ở trước mặt Kỷ Tùy Châu giả bộ rất đứng đắn.

Đối phương có chuyện cầu Thịnh Thế, đương nhiên sẽ dồn hết khả năng để tăng bốc và khen ngợi. Doãn Ước cũng thơm lây, được người ta nịnh nọt theo.

Trong bữa tiệc có một chàng trai của công ty đối phương, nói chuyện rất hài hước, luôn khuấy động bầu không khí. Có lẽ anh ta nghĩ Doãn Ước cũng như anh ta, đều được ông chủ dẫn đến để khuấy động không khí, liền lôi kéo cô nói chuyện, mời rượu.

Doãn Ước không muốn uống, bình thường trong tình huống này cô sẽ từ chối không uống. Có Kỷ Tùy Châu hậu thuẫn, rất ít người sẽ làm khó cô. Nhưng chàng trai này uống hơi nhiều rồi, nghĩ cô ngượng ngùng, mấy lần đến khuyên nhủ. Doãn Ước từ chối một hai lần nên khá ngại, nhìn anh ta như vậy sợ đã kích lòng nhiệt tình của anh ta, cô nghĩ nên uống một ly để ứng phó.

Kết quả còn chưa đụng vào ly rượu, bên kia Kỷ Tùy Châu đã chủ động nói với anh ta:

– Nghe tổng giám đốc Tống của anh nói, con người anh rất thích kể truyện cười. Hay là anh kể một truyện đi, kể hay, tôi sẽ uống ly này với anh.

Anh ta không ngờ nhân vật lớn như vậy đích thân trả lời mình, kích động đến nỗi tay cũng run rẩy, lập tức vỗ ngực cam đoan:

– Tôi kể chắc chắn anh sẽ cười. Nếu không vui tôi xin uống một chai.

Tổng tổng thấy mấy người họ nói chuyện với nhau liền vỗ tay cổ vũ, một đám người ồn ào hần lên.

Anh ta đứng lên, giơ ly trong tay lên, đột nhiên nhú mồm:

– Hai hôm trước tôi cãi nhau với bạn gái. Cô gái này không phân rõ phải trái, tôi nghĩ tôi là đàn ông, nên nhường cô ấy một chút.

Mới nói được đến đây, bên dưới có người xen miệng vào:

– Anh cãi không lại nên giờ tay đầu hàng chứ gì.

Chàng trai trờng mắt liếc người đó:

– Sao vậy được, tôi chính là ga-lăng. Tôi kể tiếp nhé, cãi nhau xong không ai để ý đến ai. Kết quả hôm qua tôi đến công ty hợp, trước mặt đồng nghiệp và sếp ở trong phòng, từ trong túi đeo lấy ra cái...

Doãn Ước nghe đến đó liền hiểu, đó là một truyện cười được lấy trên mạng, hai hôm trước cô vừa mới đọc qua. Nhưng cô dám chắc, Kỷ Tùy Châu nhất định chưa xem.

Những người đàn ông nào đầy bụng phệ khác chắc chắn cũng chưa xem, đều nhìn chăm chăm chờ anh ta công bố đáp án.

Nút thắt bán được rồi, anh ta hai tay ôm lấy ngực, cảm giận hô lên ba chữ:

– Bếp điện từ!

Có mấy người phản ứng chậm không nghe rõ, ngẩn ngơ hỏi lại:

– Sao lại là bếp điện từ?

Hỏi xong tự bản thân cũng bật cười:

– Đây, không nên đắc tội phụ nữ nha, đổi luôn cả laptop của cậu rồi đó.

Anh ta cắn môi gật đầu, bộ dạng kia rất thật. Doãn Ước thật phải khen anh một câu biểu diễn hay lắm.

Nhân tài như vậy, khó trách Tổng tổng dẫn anh ta theo. So với anh ta, Doãn Ước cảm thấy mình đúng là một bình hoa xinh đẹp. Có lẽ ngay cả xinh đẹp cũng không được.

Kỷ Tùy Châu ngồi ở đó im lặng, chậm rãi mỉm cười, sau đó cầm lấy ly rượu trước mặt, uống một hơi cạn sạch.

Anh ta được cổ vũ, uống liền ba ly, tiếp tục kể truyện cười.

Sau khi tiệc tan, Doãn Ước ngồi xe Kỷ Tùy Châu về. Lão Tần lái xe ở phía trước, còn không quên quan tâm cậu chủ:

– Cậu uống rượu à, có cần mua thứ gì giải rượu không?

– Không cần, uống cũng không nhiều lắm.

– Tôi thấy hôm nay tâm trạng cậu không tệ.

– Gặp được người thú vị- Nói xong anh nói với Doãn Ước- Kể lại truyện cười cô nghe được cho Lão Tần nghe đi.

Doãn Ước không nhớ được nhiều như vậy, chỉ nói lại những khúc ẩn tượng nhất. Cô không có tế bào thiên phú như người kia, kể không được vui như vậy, nhưng Lão Tần nghe xong liền vui vẻ.

– Thanh niên hiện đại mà, hết như chuyện của con trai tôi. Bạn gái nó cũng búng bình, có một lần hai đứa cãi nhau, cô gái đó liền bỏ muối tiêu vào ly sữa đậu nành của con tôi, còn thêm cả nửa lọ, vậy ra vị gì đây. Nó về kể với tôi, ba à, cả đời này con không muốn uống lại sữa đậu nành.

Nói xong tự ông thấy vui, Kỷ Tùy Châu cũng cười phụ họa hai tiếng, chỉ mỗi mình Doãn Ước cười không nổi. Bởi vì chuyện này, làm cô nhớ đến một chuyện trước kia. Lúc ấy, Kỷ Tùy Châu sai cô pha cà phê, Doãn Ước pha trong bực bội. Có hôm, không biết tại sao hai người lại cãi nhau, Doãn Ước tức giận quá, chủ động đi pha cho anh ly cà phê giả bộ làm lành, sau đó bỏ thêm vào trong vài muỗng muối.

Kỷ Tùy Châu không đề phòng cô, thật sự cầm lên uống. Vừa uống vào cảm thấy hương vị không đúng lắm, còn hài hước nói một câu:

– Chỉ thêm muối thôi à? Tôi còn tưởng em bỏ độc cho tôi uống chứ.

Lúc ấy Doãn Ước đặc biệt bình tĩnh, mặt dày đáp trả anh một câu:

– Ngại quá, em nhầm đường với muối.

Sau đó, chuyện bi thảm liền xảy ra. Giữa ban ngày, cô bị Kỷ Tùy Châu lấy hết quần áo trong ký túc xá, dùng ‘vũ lực đàn áp’. Lúc ấy, bạn cùng phòng đều ra ngoài, chỉ hai người họ ở đó, lúc ‘hành sự’ Doãn Ước lo lắng muốn chết, chỉ sợ đột nhiên có người quay về cắt ngang. Lại sợ tiếng động quá lớn bị bạn sát vách nghe được.

Loại vừa khẩn trương vừa sợ hãi này lại là cảm giác cực kỳ kích thích, hiện giờ nhớ đến vẫn cảm thấy rất ngưỡng.

Kỷ Tùy Châu hôm đó hình như cũng đặc biệt hưng phấn, loại khoái cảm vùng trộm này để anh phát huy rất tốt.

Sau đó Doãn Ước đã nghĩ, về sau nhất định phải nói với dì quản lý ký túc xá, tuyệt đối không thể để Kỷ Tùy Châu vào ký túc xá nữa. Phải đối xử bình đẳng, không thể bởi vì người ta đẹp trai liền đặc cách như vậy.

Nghĩ đến đó, mặt cô có hơi nóng. Đang xấu hổ, điện thoại đột nhiên reo lên. Nhận máy lại nghe tiếng của Triệu Sương.

- Chị, tôi ở phòng số 1108, chị mau đến đi, Giang Thái xảy ra chuyện rồi.
- Chuyện gì?
- Anh ta, anh ta giống như... đã chết.

33. Chương 33: Cảm Ơn (1)

Phản ứng đầu tiên của Doãn Ước chính là Triệu Sương đang nói dối.

Nhưng cô ta lại bắt đầu khóc lóc, âm thanh tắc tị chân thành, hình như không phải giả bộ. Doãn Ước mặc dù ghét Giang Thái, cũng không hy vọng Triệu Sương bị cuốn vào nhân mạng phải lên tòa. Nhà họ Doãn các cô đã có một đứa ngời tù rồi, nếu Triệu Sương lại xảy ra chuyện, trong nhà thật sự sẽ không được yên.

Cô cúp máy liền nói rõ tình hình cho Kỷ Tùy Châu.

- Muốn xen vào à?
- Phải xen vào. Nếu đã biết, không xen vào không được- Tốt xấu gì cũng là người quen trong kinh doanh, truyền ra ngoài không tốt lắm.

Vì thế Lão Tần quay đầu xe, một lần nữa chạy về khách sạn. Hai người đi thang máy lên tầng 11, cửa thang máy vừa mở, nhìn thấy Triệu Sương quần áo không chỉnh tề lao đảo chạy về hướng này. Chạy vài bước chân liền mềm nhũn, té ngã xuống đất.

- Có chuyện gì?- Doãn Ước đi lên đỡ cô ta, lại hỏi.

Triệu Sương rất thảm hại, bán khỏa thân, trên chân còn không mang giày. Cô ta cầm lấy tay Doãn Ước giọng run run nói:

- Giang Thái... Anh ta chết thật rồi.
- Đừng nói đùa- Doãn Ước lập tức túm cô ta lại, kéo cô ta đứng dậy.

Triệu Sương toàn thân run rẩy, không biết do sợ hay do bị lạnh. Bên cạnh, Kỷ Tùy Châu cởi áo khoác đưa cho Doãn Ước, ý bảo cô choàng cho Triệu Sương.

Sau đó, ba người họ lại quay về phòng 1108.

Đẩy cửa ra liền thấy, cảnh tượng trước mắt có thể nói là kinh động lòng người. Doãn Ước lần đầu tiên hy vọng mình vẫn là người mù như trước kia.

Phụ-nhị-đại trong truyền thuyết, tổng giám đốc ngang tàng của Liên Chúng, hóa ra là một tên thích chơi SM[1].

Trong phòng, các dụng cụ rải rác đầy sàn, ngoại trừ những thứ thông thường nhất, vẫn không thiếu những vật mới lạ. Doãn Ước ngai nhìn, vội vàng đảo mắt đi, ánh mắt dừng lại ở trên người Giang Thái ngay sô pha.

Hắn nằm đó gần như lóa thể, nửa thân dưới đeo khí cụ, xích sắt roi da quấn quanh người, trên cổ có chiếc khăn lụa quấn vài vòng.

Xem ra hắn thật sự rất thích loại khăn lụa này, có lẽ những người phụ nữ từng qua tay hắn đều nhận được một chiếc như vậy.

Kỷ Tùy Châu lập tức tiến đến, trước tiên tháo khăn lụa kia xuống. Giang Thái vẫn để mặc họ xử lý, hai mắt nhắm nghiền, hai tay vô lực, nhìn không ra là sống hay chết. Kỷ Tùy Châu đặt hắn nằm thẳng xuống liền cạy miệng hắn ra xem xét một hồi, xác nhận khí quản không tắc nghẽn mới bắt đầu ép tim ngoài lồng ngực. Doãn Ước bên cạnh gọi xe cấp cứu, lại gọi điện thoại cho khách sạn tìm kiếm trợ giúp.

Mấy nhân viên công tác nhanh chóng chạy lên, ba chân bốn cẳng xông đến hỗ trợ. Nhân viên cứu hộ cũng mau chóng đến nơi, thay Kỷ Tùy Châu tiếp tục ép tim ngoài lồng ngực cho Giang Thái.

Có người kéo ra giường trắng, bọc Giang Thái lại rồi nâng lên cang, hộ tống hắn xuống lầu đưa đi cấp cứu. Hắn vừa đi, nhân viên khách sạn liền phong tỏa phòng lại, bắt đầu hỏi chuyện đã xảy ra.

Họ hỏi có cần báo cảnh sát hay không.

Kỷ Tùy Châu cân nhắc một lúc, cùng giám đốc giải thích tình huống, cũng bảo anh ta tạm thời phong tỏa tin này, hết thảy chờ Giang Thái tỉnh lại rồi nói. Giám đốc vốn không dám ra quyết định lớn như vậy, vừa thấy là Kỷ Tùy Châu liền đồng ý, nhưng vẫn gọi nhân viên nữ đến trông chừng Triệu Thương.

Ngộ nhỡ Giang Thái tỉnh lại muốn tìm người tính sổ, một mình ông ta ra chịu trận thì không nổi.

Doãn Ước không biết nên nói gì mới tốt, chỉ cảm thấy chuyện này thật sự quá mức hoang đường. Cô thấy mình vô cùng may mắn khi chọn Kỷ Tùy Châu mà không phải Giang Thái. Kỷ Tùy Châu chỉ ngang tàng, còn Giang Thái hoàn toàn là tên biến thái.

Một mỗi mấy giờ liền, gần nửa đêm Doãn Ước mới về tới nhà. Sợ đánh thức ông nội, cô đi rất nhẹ. Nhưng người già khó ngủ, Doãn Ước mới vừa mở cửa phòng mình ra, chợt nghe sau lưng có người gọi cô.

Nhìn lại, ông nội đang nhìn cô chằm chằm.

Doãn Ước mau chóng giải thích:

– Con vừa tan ca, chuẩn bị đi ngủ.

Ông nội tuổi tác đã cao, trải qua nhiều sự đời, nên người khá ung dung. Ông nói chuyện chậm rãi, nhưng sắc bén:

– Tiểu Ước, gần đây con bận rộn, có phải có bạn trai rồi không. Là bác sĩ Trịnh đó à?

– Không có, thật sự là con đi làm. Ông ngồi thử xem, trên người con có mùi rượu và thuốc lá, con người bác sĩ Trịnh đâu uống rượu hút thuốc đâu.

Ông nội cười cười, xoay người đi vào phòng khách. Doãn Ước hấp tấp chạy theo hỏi ông muốn làm gì, nghe nói ông muốn uống nước liền đi vào bếp rót cho ông. Lúc cô mang nước ra, ông nội lại nói thêm:

– Thực ra uống rượu hút thuốc vấn đề không lớn, quan trọng lòng dạ phải ngay thẳng, không được đi đường ngang ngoắt. Chỉ cần một lòng đối xử tốt với con, những cái khác đều có thể xem lại.

Doãn Ước biết đạo lý con người một khi bị rấn cấn, cả đời sẽ sợ dây thừng. Năm đó chuyện Kỷ Tùy Châu làm rất tàn nhẫn, cho dù đã năm năm trôi qua, ám ảnh trong lòng mọi người vẫn còn chưa tan.

Cô không dám nhắc đến chuyện hiện giờ mình đang kiếm ăn trong tay Kỷ Tùy Châu, chỉ nói qua loa với ông nội, khoe khoang tiêu chuẩn chọn bạn trăm năm của mình một hồi. Ông nội nghe xong có hơi đăm chiêu:

– Ừm, ông nhớ rồi.

– Nhớ gì vậy ông?

– Nếu con thật sự không thích bác sĩ Trịnh, ông sẽ giúp con lưu ý mối khác. Một khi có chàng trai nào thích hợp sẽ giới thiệu cho con. Tiểu Ước, con có muốn đi xem mắt không?

Doãn Ước ngẹn một chút, không trả lời được. Sợ ông nội dây dưa vấn đề này, cô gần như trốn tránh, chạy vào phòng cả đêm không dám ra ngoài.

Hôm sau thức dậy, việc Doãn Ước làm đầu tiên chính là gọi điện thoại cho Triệu Sương. Giọng đối phương có hơi mệt mỏi, nhưng cảm xúc vẫn khá vững vàng. Hai chị em nói một đàng nghĩ một nẻo ứng phó một hồi, ai cũng không muốn tiếp tục nói nữa.

Chuyện thế này có hơi khó mở lời, trong lòng hai cô đã hiểu không nên đá động đến, như lờ quên đi.

Tổ chất tâm lý của Triệu Sương khá tốt, mặc dù đêm đó bị Giang Thái làm sợ chết khiếp, nhưng qua hôm sau tinh thần liền phấn chấn, giải quyết sự việc có liên quan khá thuần thực. Chỉ ngẫu nhiên nghĩ đến Giang Thái, trong lòng sẽ bất giác co rút. Cái tên biến thái này, cô thật sự hối hận khi có quan hệ với hắn.

Kẻ trộm đã lên thuyền, muốn rời thuyền đã không còn dễ dàng nữa.

Nghĩ vậy, cô lại bắt đầu bắt đầu hâm mộ Doãn Ước. Sao cô không thể trèo lên cành cao Kỷ Tùy Châu chứ? Năm năm trước cô còn nhỏ, từng gặp lướt qua anh một lần, ấn tượng không sâu. Lần này gặp lại đã có cảm giác rất khác.

Trong hội sở, anh âm thầm giải vây giúp cô, đêm Giang Thái gặp chuyện cũng là anh cởi áo khoác để cô choàng vào. Vốn nhìn trúng tiền tài của anh, mấy lần gần đây Triệu Sương lại bắt đầu thêm vài phần kính trọng Kỷ Tùy Châu.

Phụ nữ luôn mềm lòng, đàn ông chỉ cần đưa nhánh cây nhỏ trong lúc các cô bất lực, cũng có thể phá vỡ cả thế giới của họ. Triệu Sương bắt đầu tương tư Kỷ Tùy Châu.

Qua vài ngày, cô liền vớ được cơ hội tham dự một bữa tiệc có mặt Kỷ Tùy Châu. Hôm đó Giang Thái không dự, là một bữa tiệc của giới đầu tư, Kỷ Tùy Châu cũng tham gia, bị một đám đàn ông vây quanh bàn chuyện làm ăn, phụ nữ đều chen chân không lọt.

Triệu Sương là theo người môi giới Ngô Thành đến đây, thấy Kỷ Tùy Châu ánh mắt liền không dứt ra được, nửa buổi tối đều ỉu rĩ. Cuối cùng cô cũng có một cơ hội. Kỷ Tùy Châu đi ra ngoài hút thuốc, Triệu Sương lặng lẽ cầm ly rượu vang theo anh ra ngoài, xa xa nhìn anh đứng bên cạnh bồn hoa, trong màn đêm bóng lưng càng thêm cao lớn.

Triệu Sương không hề chần chừ, lập tức đi qua đó. Còn chưa đến trước mặt, Kỷ Tùy Châu đã cảm nhận được sự xuất hiện của cô, xoay người nhìn cô chằm chằm.

– Triệu Sương?

Anh lại có thể nhận ra cô. Triệu Sương không khỏi kích động, ly rượu trong tay hơi sóng sánh, làm cho người ta nhìn một cái là có thể nhìn thấu tâm sự trong lòng cô.

Cô cười nhẹ tiến lên hai bước, ra vẻ thân thiết nói:

– Anh Kỷ, lâu quá không gặp.

Kỷ Tùy Châu nhíu mày, âm thầm tán thưởng bản lĩnh tùy cơ ứng biến của cô. Nếu bàn về mức độ da mặt dày, Doãn Ước thua xa Triệu Sương.

Triệu Sương sợ đối phương không vui, mau chóng giải thích:

– Mới đây chúng ta từng gặp nhau, anh còn nhớ không?

– Không nhớ nữa.

May mà có màn đêm che khuất, vẽ xấu hổ trên mặt Triệu Sương mới không để người ta nhìn ra. Cô hít sâu một hơi, lại thở ra:

– Cảm ơn ngày đó anh đã giúp đỡ, em kính anh một ly.

Thời điểm giờ ly rượu lên, tim cô đập như nổi trống, trong lòng đã nghĩ vô số đối sách ứng phó nếu đối phương từ chối. Không ngờ Kỷ Tuyền Châu thoải mái nhận ly rượu này, còn nói cảm ơn cô.

Tiếng ‘cảm ơn’ này mang đến kích lệ vô hạn cho Triệu Sương, cô không nhận được tiền lại gần hơn.

Kỷ Tuyền Châu không vội uống ngay, mà hỏi cô:

- Cô cảm ơn tôi đã giúp cô chuyện gì?
- Hôm đó ở Hồng Uyển, cảm ơn anh đã giải vây giúp em. Còn có mấy hôm trước, Giang tổng gặp chuyện, anh...
- Kỷ Tuyền Châu xua tay cắt ngang lời cô:
- Nếu tôi là cô, sẽ không nhắc lại chuyện đó.
- Dạ, em hiểu rồi.
- Triệu Sương, cô đúng là người thông minh.

Trên mặt Triệu Sương hiện lên tia hy vọng, nhưng mau chóng bị lời nói tiếp theo của Kỷ Tuyền Châu làm cho vô cùng thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng.

- Nhưng cô cần phải thông minh hơn chút nữa. Phụ nữ thì không nên một chân đạp hai thuyền, cô đi theo Giang tổng rồi, phải biết chừng mực. Chỉ vào núi cao còn có núi cao hơn, cần một người còn không quên người khác, kết quả cuối cùng chỉ có thể thất bại thảm hại. Nếu cô không nghe lời khuyên, đừng ngại cứ thử xem.

Ánh trăng chiếu gương mặt Triệu Sương đến xanh trắng, cô cảm nhận được sức nặng lời nói của Kỷ Tuyền Châu. Nếu để Giang Thái biết, hắn sẽ thế nào?

Kỷ Tuyền Châu hút thuốc nói tiếp:

- Mấy lần tôi ra tay cứu cô, là nể mặt chị cô thôi. Biết tại sao không?
- Tại... tại sao?
- Tôi không muốn cô ấy mất mặt. Cô là em gái trên danh nghĩa của cô ấy, thanh danh cô mà mất thì ít nhiều gì chị cô cũng bị ảnh hưởng. Con người, phải biết giữ mình trong sạch.
- Hết như tiết trời tháng chạp mà bị người ta dội lên đầu thùng nước đá, Triệu Sương đứng chết trân tại chỗ. Lúc Kỷ Tuyền Châu đi ngang qua thì nhét lại ly rượu vào tay cô.

Khoảnh khắc tiếp xúc đến ly thủy tinh, Triệu Sương cố lấy dũng khí, lại hỏi:

- Ngay cả rượu cũng không thể uống sao?
- Không thể- Kỷ Tuyền Châu bước đi, ném lại cho cô một câu rất vô tình- Tôi sợ có độc.

Chú thích:

[1] S (Sadism): Bạo dâm – thích gây đau đớn cho người tình.

M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình.

SM là một chủ đề nhạy cảm, nó thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

SM là cách viết ngắn gọn hơn cho hai từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác-thống dâm lẫn lộn).

34. Chương 34: Cảm Ơn (2)

Ngày hôm sau đi làm, Kỷ Tuyền Châu vẫn không nhích ra được chút thời gian nào để tìm Doãn Ước nói chuyện này. Mãi cho đến khi gần hết giờ làm, mới mượn cớ đưa cà phê, giữ một mình Doãn Ước lại phòng làm việc để nói chuyện.

– Hôm qua tôi có gặp em gái cô.

– Ở đâu vậy, có chuyện gì đặc biệt à?

Kỷ Tuyền Châu hớp một ngụm cà phê, giọng nói không đim chết người thì không chịu:

– Cô ta quyến rũ tôi.

Doãn Ước nhất thời không biết nên dùng biểu cảm nào để đối mặt với chuyện này, cho nên chỉ có thể tỉnh bơ ‘à’ một tiếng. Điều này làm Kỷ Tuyền Châu có chút không hài lòng.

– Cho nên cô không có ý kiến gì?

– Cô ta là cô ta còn tôi là tôi, cô ta muốn làm gì tôi không quản được. Anh chắc là rất có kinh nghiệm, có thể ứng phó mà.

– Cái gì gọi là có kinh nghiệm?

– Chính là khéo léo từ chối người khác.

Chuyện này Doãn Ước đã được lĩnh hội rất nhiều. Trước kia khi họ còn bên nhau, bên cạnh Kỷ Tuyền Châu không hề thiếu bướm loạn cuồng phong. Lúc mới đầu Doãn Ước còn vài ba ngày ăn giấm một lần, về sau ngược lại dần quen hơn.

Dù sao đuổi đám này đi lại có đám khác đến, chi bằng không đuổi để các cô tự vả mặt mình. Trai cò đánh nhau, còn cô thì ngư ông đắc lợi, xem tuồng thấy thật lâm ly bi đát.

Kỷ Tuyền Châu có lần không nhịn được nói:

– Không lẽ em đang tận hưởng loại chuyện này?

Quả thật có chút như thế, ít nhất lòng hư vinh của cô đã được thỏa mãn triệt để.

Hiện giờ, Triệu Sương lại làm ra chuyện này, cô chẳng thấy lạ gì. Đã biết con nhỏ này lòng muốn bay cao, bất kể dạng sự tử cạp beo gì cũng muốn kiểm tra mới chịu thôi.

Doãn Ước nhún vai, đang muốn nói gì đó, điện thoại đột nhiên reo. Cô nhận máy, đối phương tự xưng họ Dương, nói là trợ lý của Triệu Sương.

Giọng Tiểu Dương kích động, còn mang theo nước mắt:

– Chị Doãn Ước phải không? Chị Triệu bị người ta đánh, chị có thể đến đây một chuyến không, em sợ chị ấy xảy ra chuyện.

– Nghiêm trọng lắm không?

– Bể đầu chảy máu.

Doãn Ước cảm thấy, nhất định kiếp trước cô mắc nợ Triệu Sương rất nhiều tiền.

Tiểu Dương là cô gái mới ra đời, không có kinh nghiệm ứng phó loại chuyện này. Gọi điện thoại cho Ngô Thành, anh ta không bắt máy, Triệu Sương cũng không muốn làm lớn chuyện, lại không muốn kinh động đến cha mẹ. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể tìm Doãn Ước.

Doãn Ước có hơi do dự, cô thật sự không muốn lo mấy chuyện bao đồng của Triệu Sương. Nhưng nghĩ lại, tốt xấu gì cũng ăn chung nồi cơm mười mấy năm, đối phương cũng gọi cô tiếng ‘chị’. Lúc này, đối phương chủ động cầu viện nếu không đi, lỡ như thực sự xảy ra chuyện, Ngụy Tuyết có thể xé xác cô ra.

Dù không xé, lương tâm của cô cũng sẽ cắn rứt.

Vì thế lập tức bỏ lại Kỷ Tùy Châu, chạy ra khỏi văn phòng. Cô xuống lầu bắt xe, chạy đến địa chỉ Tiểu Dương gửi cho mình. Đó là nhà Triệu Sương đang thuê để ở, trong khu chung cư hoàn cảnh không tệ.

Vừa vào cửa thấy Triệu Sương, trong lòng Doãn Ước thắt lại một chút. Mặt mũi Triệu Sương bị người ta đánh đến hoàn toàn biến dạng, hai mắt bầm tím, gần như không mở ra được. Trán cũng bị đánh chảy máu, Tiểu Dương cầm khăn mặt cầm máu giúp cô, nhưng máu còn thấm ra ngoài. Nửa bên mặt sưng húp, ngay cả nói chuyện còn không được rõ ràng.

Doãn Ước không xem thêm tình trạng vết thương nữa, lập tức cùng Tiểu Dương đỡ cô xuống lầu. Trên đường còn phải cẩn thận né tránh hàng xóm, sợ bị người ta nhìn thấy.

Triệu Sương tuy chỉ là diễn viên hạng bét, nhưng bị đánh thành như vậy cũng xem như đủ đề tài. Đụng phải đám chó săn khát tin tức, không biết lại khuếch đại tình tiết lên như thế nào.

Đang giờ cao điểm tan tầm, trên đường tắc nghẽn, Tiểu Dương gấp đến độ sắp khóc, may mà Doãn Ước bình tĩnh, vừa phải trấn an Tiểu Dương, vừa phải chăm sóc Triệu Sương.

Đợi đến khi đến bệnh viện Đạt Thị đã qua năm giờ. Đa số bác sĩ ở các phòng khám đã xuống ca, các cô phải đến phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu thành phố B nổi tiếng kín người hết chỗ, đặc biệt bệnh viện lớn giống thế này, chỉ cần không phải tình huống nguy kịch liên quan đến tính mạng, phải chờ đợi là chuyện không tránh khỏi.

Lần này chờ thêm nhiều giờ nữa, Triệu Sương dựa vào vai Doãn Ước không nói gì, Tiểu Dương thì không ngừng gọi điện thoại cho người ta. Gọi điện một hồi tình hình cũng không mấy lạc quan.

Doãn Ước đã nghe ra được, đánh Triệu Sương chính là người của Giang Thái. Hắn là nhà đầu tư của Wenda, lại là tổng giám đốc Liên Chúng, Dịch tổng nào dám đắc tội với hắn, sao có thể dám ra mặt giúp Triệu Sương.

Trận đánh này, bị trúng cũng chỉ có thể chịu đựng.

Tiểu Dương chán nản nhìn Doãn Ước:

- Chị Doãn, giờ chúng ta phải làm gì?
- Khám trước đã, mấy chuyện khác tính sau.

Nhưng muốn khám bệnh cũng không dễ dàng. Doãn Ước mặc dù quen biết Trịnh Đạt, nhưng đối phương không ở phòng cấp cứu, lúc này có lẽ đã tan ca rồi. Cô nhờ Tiểu Dương đi mua cơm chiều, bản thân bắt đầu nghĩ cách.

Trong ấn tượng, Hà Mi Hi hình như có người quen làm trong khoa cấp cứu của bệnh viện nào đó, có lẽ cậu ấy có cách.

Mới vừa lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện, đầu bên kia hành lang đi tới một bác sĩ trẻ mặc áo blouse trắng, bên cạnh có y tá đi cùng, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Người nọ khi đi ngang qua Doãn Ước thì bước chân hơi khựng lại, rồi lùi về sau hai bước nhìn cô chăm chăm.

- Doãn Ước?
- Bác sĩ Phương- Doãn Ước cũng nhận ra anh ta.
- Hóa ra là trợ lý của Trịnh Đạt, Phương Thành Tựu. Sao anh ta lại ở đây?

Phương Thành Tựu giải thích:

- Hôm nay tôi trực đêm, phòng cấp cứu có người khám khoa mắt.
- Nói xong lại đưa mắt sang Triệu Sương:
- Đây là bạn cô à, bị thương khá nghiêm trọng đó.

– Bác sĩ Phương, hay là anh khám cho nó đi, mắt nó tụ máu hết rồi.

Phương Thành Tựu nghĩ nghĩ rồi gật đầu, nói với y tác bên cạnh:

– Trước tiên đỡ người này vào văn phòng của tôi.

Có hy vọng, sự xuất hiện của Phương Thành Tựu đã giải quyết vấn đề khó khăn không nhỏ của Doãn Ước, nhưng đồng thời cũng mang đến chút rắc rối cho cô.

Ai ai cũng biết, Phương Thành Tựu là cánh tay đắc lực của Trịnh Đặc, Trịnh Đặc nói gì anh ta nghe nấy. Nếu Trịnh Đặc thích Doãn Ước, anh ta không thể không trở thành thuyết khách của Trịnh Đặc được.

Lúc chữa trị, bác sĩ Phương rất nghiêm túc, nhưng khi đã kết thúc, cá tính tinh ranh liền lộ ra.

Anh ta nói với Doãn Ước:

– Gần đây cô không đến bệnh viện, chúng tôi thật nhớ cô.

Doãn Ước không nói gì, mắt cô cũng khỏi rồi, đến bệnh viện làm gì.

– Rảnh rồi thì mua trà chiều cho chúng tôi đi, chúng tôi thường phải làm việc trong thời gian dài, luôn mệt đến nỗi không có thời gian ăn cơm. Như anh Trịnh đó, cứ nhịn đói riết sinh bệnh đau bao tử luôn. Doãn Ước, cô phải quan tâm nhiều hơn nha.

– Anh nhớ nói anh ấy ăn nhiều một chút, để lấp đầy dạ dày.

– Ăn cũng vô vụng, trị phần ngọn không trị được tận gốc. Tôi nghe nói tình yêu có thể giúp tâm trạng con người vui vẻ hơn, bệnh cũng sẽ nhanh khỏi hơn. Doãn Ước, cô muốn thử không?

Y tá bên cạnh nghe xong không nhịn được cười thành tiếng. Doãn Ước cũng cười, nhưng có hơi xấu hổ. Tên Phương Thành Tựu này, lúc nào cũng cà rồn.

Để tránh anh ta tiếp tục nhanh miệng, Doãn Ước nhanh chóng mượn cớ dìu Triệu Sương quay về phòng bệnh, thoát khỏi văn phòng nhỏ khiến người ta ngạt thở kia.

Phương Thành Tựu rất nể mặt, cấp cho các cô phòng bệnh đơn. Triệu Sương vào phòng liền lạnh lùng nói:

– Một Kỹ Tuy Châu chưa đủ, còn thêm một người, chị cũng rất lợi hại. Anh Trịnh kia ở đâu ra, nghe có vẻ là bác sĩ. Nghề bác sĩ không tồi nha, nhưng có lợi hại bằng Kỹ Tuy Châu không? E là không nhỉ. Bác sĩ Phương kia, đúng là xem thường chị rồi.

– Quản lý chính mình đi, chuyện của tôi không cần cô quan tâm- Doãn Ước đỡ cô đến giường.

– Sao không thể quan tâm, chuyện này liên quan đến ai sẽ trở thành anh rể tương lai của tôi, có thể liên quan đến tôi rất nhiều đó. Tôi không thể không quan tâm.

– Sẽ không đâu, cho nên cô bỏ ý nghĩ đó đi.

Triệu Sương có hơi tiếc nuối nhún vai, lên giường nghỉ ngơi. Doãn Ước nhớ đến những lời trước khi tan ca Kỹ Tuy Châu nói với cô, lại nhắc nhở Triệu Sương:

– Sau này đừng đến mời chào Kỹ Tuy Châu nữa, con người anh ấy thế nào, cô không phải là không biết.

– Tôi biết chứ, nhưng chị cũng biết anh ta có thể mang đến cho tôi cái gì. Con người phải lựa cảnh cao, không thử thì sao biết có được không. Đừng nhỏ mọn quá, cũng không phải là bạn trai chị mà, tôi tìm anh ấy tán gẫu vài câu thôi, không cần vội vàng đến cảnh cáo tôi chứ.

Doãn Ước cảm thấy đúng là đàn gậy tai trâu, dứt khoát không đụng tới đề tài này nữa. Nhân lúc Tiểu Dương chưa quay lại, cô lại hỏi cô ta sao lại bị đánh thế này.

Triệu Sương dừng dừng:

– Còn có thể thế nào, là Giang Thái thuê người đánh. Có lẽ biết được chuyện tôi tìm Kỹ Tuy Châu. Thực ra chủ yếu vẫn là tức giận tôi suýt nữa hại chết hần. Rõ buồn cười, rõ ràng bản thân hần muốn chơi, chơi đến xảy ra chuyện liền tính sổ với tôi. Hạng có tiền như họ đúng là ghê tởm, tất cả đều là mặt người dạ thú.

- Vậy cô còn không mau chóng rời khỏi hắn, biết rõ hắn chẳng phải thứ tốt đẹp gì.
- Vậy thì sao, hắn có tiền có quyền là được. Chị chẳng phải cũng thế, Kỷ Tùy Châu so với Giang Thái thì tốt hơn chỗ nào? Hại mắt chị bị mù.
- Ít ra anh ấy không chơi SM, cũng không đánh phụ nữ.
- Kể có tiền có sở thích đặc thù cũng rất bình thường mà. Nếu phải sống như chúng ta, không phải họ chẳng kiếm được nhiều tiền như vậy à.
- Cho nên cô định tiếp tục giao du với hắn?
- Cưỡi lừa tìm ngựa, Kỷ Tùy Châu lại không cần tôi. Nhưng tôi cũng không định sống suốt đời với hắn, hắn cũng chỉ là chơi qua đường. Đợi đến ngày tôi tìm được người tốt hơn, hoặc là hắn chơi chán tôi rồi, hai người đường ai nấy đi thôi. Hắn cũng biết tôi xem hắn như bàn đạp, chỉ là cảm thấy tôi còn có chút cảm giác mới mẻ, tiếc rẻ mà thôi.
- Doãn Ước biết không thuyết phục được cô, chỉ có thể nói một câu:
- Tùy cô, cô thích thế nào thì thế ấy, sau này đừng hối hận là được.
- Tương lai ra sao không ai biết được. Hiện giờ chị đi theo Kỷ Tùy Châu, cũng không nghĩ tới sau này mà.
- Doãn Ước bị cô ta chọc giận đến bật cười. Cô đứng lên chuẩn bị ra về, đi được một đoạn lại nói thêm:
- Triệu Sương, tôi một tháng ngoại trừ nhận tiền lương mấy ngàn tệ của Kỷ Tùy Châu, ngay cả viên kẹo cũng không lấy của anh ấy. Tôi không nghĩ tới sẽ mượn anh ấy để trèo lên cao, cũng không cần anh ấy trải sẵn đường tìm quan hệ giúp tôi. Cô thì không giống vậy, cô đã rơi xuống bùn không ra được, là lúc nên suy xét đến tương lai.
- Triệu Sương sắc mặt buồn bã, hiển nhiên bị đâm trúng nhược điểm. Cô ta ra vẻ thoải mái tươi cười, gọi Doãn Ước lại:
- Chị, nếu ngày nào đó người mà chị cho rằng đã chết đột nhiên xuất hiện, chị sẽ làm gì?
- Cô có ý gì, người đó là ai?- Doãn Ước quay đầu nhìn cô.
- Không ai cả, tôi nói đùa mà- Triệu Sương khoát tay.
- Doãn Ước từng nghe ba cô nhắc đến, nói ba của Triệu Sương đã qua đời khi cô ta còn rất nhỏ. Cũng bởi vì như vậy, ông và Ngụy Tuyết mới có thể xây tổ ấm cùng nhau.
- Hiện giờ nghe Triệu Sương nói vậy, chẳng lẽ thực sự ba cô ta không chết?
- Khi ra khỏi phòng bệnh, Doãn Ước gặp phải Tiểu Dương, đối phương đưa chai nước cho cô, còn hỏi cô có muốn ăn gì không. Doãn Ước đang định trả lời, lại nhận được cuộc gọi từ Kỷ Tùy Châu. Giọng đối phương không vui, vừa lên tiếng đã hỏi tội:
- Trợ lý Doãn, tôi cho cô tan ca rồi à?
- Người này lại muốn gây phiền hà gì đây? Doãn Ước cảm thấy hôm nay mình đúng là đen đủi.
- Vất vả chạy về công ty đã gần đến chín giờ, Kỷ Tùy Châu còn đang trong phòng làm việc họp trực tuyến, Doãn Ước ở bên ngoài chờ. Sau khi đối phương kết thúc đúng lúc rót ly cà phê bưng vào, đang chuẩn bị đặt lên bàn, Kỷ Tùy Châu đột nhiên đứng lên đi vào trong, còn gọi cô cùng nhau đi vào.
- Phòng ngủ cá nhân, đêm dài yên tĩnh, người đẹp và cà phê, luôn cảm thấy sẽ phát sinh ra gì đó, Doãn Ước lại không kịp cân nhắc. Cô tự nhận mình hiểu biết Kỷ Tùy Châu, nếu muốn gì đó thì anh đã sớm ra tay rồi. Anh không phải người thích mưa dầm thấm lâu, trên phương diện tình cảm, anh luôn 'bão tố mưa rào'.
- Thật bội phục lòng báo thù năm đó của anh, lại còn có thể ngủ với cô. Người đàn ông này đối với bản thân cũng đủ độc ác.
- Vào trong phòng, hai người ngồi xuống mặt đối mặt, Doãn Ước có hơi mệt mỏi, vẫn luôn xoa huyết thái dương. Đang lúc xuất thần, chợt nghe Kỷ Tùy Châu nói với cô:

– Tôi tìm cho Doãn Hàm vài chuyên gia khoa thần kinh, họ đã làm đánh giá tỉ mỉ tình huống của cậu ta.

Doãn Ước dừng tay, ngẩng đầu nhìn anh:

– Anh thật sự muốn...

– Chuyện tôi đã hứa rồi thì sẽ không nuốt lời. Nhưng mà tất cả phải xem bác sĩ nói thế nào, nếu thực sự có bệnh, còn phải đến bệnh viện tiếp nhận điều trị. Cô đừng nghĩ ra khỏi nhà tù rồi thì chính là tự do, cậu ta ở trong tù, ít ra vẫn là người bình thường. Một khi đến nơi đó rồi, nói không chừng sẽ thảm hại hơn. Cô hy vọng cậu ta là người diên sao?

Doãn Ước cắn môi im lặng, Kỷ Tùy Châu nói rất có lý, làm tù nhân và kẻ diên, bản chất tốt xấu có khác biệt sao?

– Dù gì cũng phải cảm ơn anh.

– Không cần, tôi sợ tôi mà không thực hiện lời hứa, người nào đó sẽ bỏ muối vào cà phê của tôi, tôi không chịu nổi mùi vị đó đâu.

Doãn Ước thật muốn bật cười, cà phê muối, sau đó cô có ném thử, quả thực rất khó uống.

Cà phê uống xong, Doãn Ước cầm ly đi vào phòng trà nước để rửa. Đang rửa, sau lưng có người nhích lại gần, từ đằng sau ôm lấy cô.

Mùi hương đàn ông đặc biệt vây lấy cô, cùng với ánh sáng dịu nhẹ màu vàng nhạt trong phòng, có một loại cảm xúc kích thích người xao động.

Tâm tư Doãn Ước thấp thỏm, hít sâu vài cái ép bản thân tỉnh táo lại.

Kỷ Tùy Châu tựa đầu lên vai cô, nghiêng đầu hôn lên má cô. Anh hôn rất nhẹ, đám râu mới nhú châm chích vào làn da, khiến Doãn Ước có chút hỗn loạn.

Rốt cuộc là trên mặt cô nhột, hay là lòng đang ngứa ngáy.

Hôn một lát như vẫn chưa đủ, Kỷ Tùy Châu quay mặt cô qua, kề sát vào môi cô. Doãn Ước không đẩy anh ra, giây phút đó cô không nghĩ quá nhiều, chỉ thuần túy muốn tận hưởng cảm giác này.

Người đàn ông này từng là của cô, lúc ấy không cảm thấy thế nào. Chỉ cảm thấy mình như người giàu có, ôm trọn núi vàng mỏ bạc, nghĩ muốn xài thế nào thì xài thế ấy. Hiện tại anh không thuộc về cô, thì thoảng dùng một lần xem như chiếm được lợi vậy.

Ai nói trai gái yêu nhau nhất định bên nữ chịu tổn thất, lúc này Doãn Ước ngược lại cảm thấy người bị thiệt chính là đối phương. Anh giúp cô làm việc, còn khiến cả thể xác lẫn tinh thần của cô được hưởng thụ hạnh phúc thế này, cô lời to rồi.

Nghĩ vậy trong tay có hơi trơn, chiếc ly theo tay trượt xuống, rơi vào bồn rửa chén. Cộp một tiếng hơi vang, Doãn Ước bất giác muốn nhặt lại.

Kỷ Tùy Châu nào có cho phép, mạnh mẽ ôm lấy eo cô, đôi môi dán chặt vào miệng cô, khi nhẹ nhàng lúc cuồng dã, hôn đến trái tim Doãn Ước suýt nữa theo cổ họng vọt ra ngoài.

Nụ hôn dài qua đi, giọng Kỷ Tùy Châu hơi khàn, hỏi cô:

– Nếu đêm nay tôi bảo em ở lại, em có đồng ý không?

35. Chương 35: Dập Lửa (1)

Trong phòng nhất thời yên ắng, chỉ có tiếng hít thở dồn dập của cả hai.

Sau hồi lâu, Doãn Ước không trả lời mà hỏi lại:

– Cho nên vừa rồi lại là lợi tức?

– Tùy em, nghĩ sao cũng được.

– Vậy nếu tôi không muốn trả lại tiền vốn, anh sẽ cố ép tôi sao?

Kỷ Tùy Châu nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi cô, thản nhiên nói:

– Sẽ không.

– Vậy tôi đi trước.

Nói xong cô đẩy Kỷ Tùy Châu ra, đối phương cười xấu xa lần nữa ôm cô vào lòng:

– Nói đi là đi?

– Nếu anh ép tôi phải trả tiền vốn cho anh, tôi cũng có thể. Nhưng không phải dùng cách này, bất luận nợ anh bao nhiêu, tôi cũng không muốn dùng cách này để trả. Chủ tịch Kỷ, anh sẽ không ép tôi chứ.

Trong cổ họng Kỷ Tùy Châu phát ra tiếng cười trầm thấp, anh đột nhiên cảm thấy Doãn Ước thế này đặc biệt thú vị. Phụ nữ có chút hư hỏng, là sức hấp dẫn trí mạng với đàn ông. Anh vốn chỉ thuận miệng hỏi, cũng không phải không có cô thì không được. Nhưng bị cô trả lời thế này, thật sự có hơi muốn mà không được.

– Sẽ không ép em- Anh nâng mặt cô lên- Tôi thích cam tâm tình nguyện.

– Như nhau cả. Thực ra nếu anh có nhu cầu cũng bình thường, gọi một cuộc điện thoại là có ngay. Bên cạnh anh chắc là không thiếu phụ nữ mà?

Làm sao mà thiếu được, phụ nữ vắt óc bày mưu tính kế muốn lên giường cùng Kỷ Tùy Châu, có thể xếp hàng đầy cả tòa nhà Thịnh Thế.

Anh lại đáp:

– Không thiếu, nhưng tôi không muốn, em tuyệt hơn.

– Tuyệt thế nào?

– Dùng quen rồi.

Doãn Ước bị anh chọc giận mỉm cười. Muốn mắng anh vài câu, nhưng thứ nào đó ở nửa thân dưới của đối phương đụng vào người cô, hại cô không dám lộn xộn. Lúc này là củi khổ dễ ôcháy, hơi vô ý là thua không còn manh giáp.

Cô nghĩ rồi lấy cái ly trong bồn rửa chén lên, khó khăn với tay mở chai nước, rót nước rồi đưa cho Kỷ Tùy Châu:

– Có cần thêm đá lạnh hạ nhiệt không?

Kỷ Tùy Châu bật cười, đột nhiên buông cô ra, nói:

– Được rồi, em về đi.

– Được, mai gặp lại.

Nói xong, Doãn Ước lập tức chuồn mất, một khắc cũng không dám trì hoãn. Nhìn theo bóng lưng bối rối chạy trốn của cô, Kỷ Tùy Châu thầm cảm thấy may mắn. May mà cô đi rồi, nếu không đêm nay khẳng định không thể nhân từ.

Anh xoay người quay về phòng, đẩy mạnh cửa phòng tắm ra, mở nước lạnh tắm rửa. Tình hình đêm nay có chút không khống chế được, điểm này không giống với tác phong của anh.

Doãn Ước một hơi chạy xuống lầu, trốn vào nhà vệ sinh tầng một, tựa vào cánh cửa thở gấp. Rất căng, cô có thể cảm giác được dục vọng mãnh liệt của đối phương. Nếu không phải bình tĩnh thoát khỏi như vậy, lúc này chắc chắn cô đã ở trên giường của anh.

Cảm giác dây dưa cùng anh không phải không tốt, chỉ là không yêu đương chỉ có nhu cầu, không phải là điều cô muốn.

Hôm sau, Doãn Ước đến công ty làm việc luôn tay, cố gắng tránh né Kỷ Tùy Châu. Cũng may chiều nay đối phương bay qua Nhật hợp, Doãn Ước tạm thời không có cơ hội chạm mặt anh.

Lúc sắp tan ca, cô nhận được điện thoại của Phương Thành Tự, nói với cô tình hình của Triệu Sương.

– Là bạn cô mà, cô Triệu đó, chiều nay cô ấy xuất viện rồi. Cô ấy ở phòng bệnh khoa chỉnh hình, ý kiến của bác sĩ chủ trị là hy vọng cô ấy ở lại thêm vài ngày để quan sát, nhưng cô ấy kiên trì xuất viện. Bởi vì là tôi giới thiệu qua, nên họ nói tình hình với tôi. Tôi nghĩ vẫn nên thông báo cho cô biết thì hơn. Ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra...

Doãn Ước không ngờ khả năng hồi phục của Triệu Sương lại mạnh như vậy, cảm ơn Phương Thành Tự xong liền gọi điện thoại cho đối phương. Gọi lâu mà không ai bắt máy, cô hơi lo lắng, mau chóng chạy về nhà.

Lúc mở cửa đi vào, trong nhà im ắng, như không có ai. Cô tìm từ dưới lầu lên tới trên lầu, cuối cùng ở khe cửa phòng ngủ chính phát hiện ánh sáng.

Cửa phòng không đóng hết, để lại khe hở, Doãn Ước đứng trước cửa nhìn vào, thấy Triệu Sương đang ngồi trước giường, hình như đang lật xem gì đó.

Doãn Ước gõ cửa, Triệu Sương bên trong rõ ràng giật mình, mau chóng đóng thứ đó lại, đứng lên nhìn Doãn Ước đẩy cửa bước vào, vẻ mặt hơi xấu hổ.

Chỉ là mặt cô hiện giờ sưng thành như vậy, biểu cảm gì cũng không nhìn ra được.

Không đợi Doãn Ước lên tiếng, cô ta giành nói trước:

– Ba mẹ đi du lịch rồi, hai hôm nữa mới về.

– Ủ, sao cô lại xuất viện?

– Ở lại làm gì, xuất viện sớm còn có thể giúp chị tiết kiệm được chút tiền.

Lúc này Doãn Ước mới nhớ tới, hai ngàn tệ tiền đóng viện phí là cô đi nộp. Xem ra Triệu Sương không định trả lại cô, cô tự nhận mình xui xẻo. Hai ngàn tệ có đáng để đòi lại hay không, Doãn Ước vẫn đang cân nhắc.

Mấu chốt là có đòi cũng không lấy lại được tiền, chỉ bằng tiết kiệm chút hơi sức.

Hai chị em đứng trong phòng ngủ nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ cảnh giác. Doãn Ước thấy Triệu Sương cầm trong tay album ảnh liền hỏi:

– Xem gì đó?

– Ảnh cũ- Triệu Sương trấn tĩnh hơn vừa rồi rất nhiều- Bị đánh xấu mặt, xem ảnh cũ để hoài niệm.

Nói chả ra sao, nhưng Doãn Ước không tìm ra khe hở, hướng hồ album ảnh kia là của Ngụy Tuyết, cô không có lập trường để xen vào. Cô chuẩn bị đi, lúc gần đi lại nói thêm:

– Tự giải quyết ổn thỏa, sau này có xảy ra chuyện tương tự thể này, đừng gọi điện cho tôi nữa.

– Vâng ạ, tôi sẽ cố gắng không làm phiền chị.

– Không phải cố gắng, mà là nhất định. Chuyện của cô sau này tôi sẽ không xen vào nữa.

Lần này nói chuyện căng thẳng, một tuần tiếp theo Doãn Ước cũng chưa gặp lại Triệu Sương, chỉ thỉnh thoảng gọi điện cho ba cô, nghe ông nhắc đến đối phương.

Vết thương trên mặt Triệu Sương, sau khi họ du lịch về vẫn chưa hoàn toàn hết sưng, Ngụy Tuyết thấy mà đau lòng. Triệu Sương liền nói với bà lúc quay phim bị thương, kêu bà đừng quá ngạc nhiên.

Ngụy Tuyết lại rất thương con gái, với lời nói dối của con gái cũng không chút nghi ngờ. Trái lại ông Doãn tỉnh táo hơn, trong điện thoại hỏi thăm Doãn Ước tình hình của Triệu Sương. Doãn Ước không muốn nói nhiều, chỉ nói không biết, lại hỏi ông hành tung mấy ngày nay của Triệu Sương. Ông Doãn nói:

– Cũng không có gì, trên mặt nó bị thương không thể quay phim được, ở nhà nghỉ ngơi thêm vài ngày. Hai mẹ con suốt ngày rù rì to nhỏ với nhau, ba cũng không nghe thấy.

– Nó phải ở yên trong nhà.

– Sao chịu được, nó còn phải quay về trường đi học. Vả lại tính nó cũng không ngồi yên được, tuy rằng bị vậy nhưng ngày nào cũng ra ngoài, ba không quản lý được nó, để tùy nó thôi. Không chừng nó có bạn trai rồi.

Doãn Ước nín thở, nhủ thầm chuyện của Triệu Sương và Giang Thái không lẽ người trong nhà biết rồi. Còn định hỏi khéo thì ông Doãn đã chuyển đề tài, Doãn Ước chỉ có thể tạm thời nuốt nghi vấn vào bụng, chỉ giả vờ không biết gì cả.

Thời tiết dần lạnh, đến đầu tháng mười một, thành phố B bắt đầu tập trung vào thiết bị sưởi ấm. Doãn Ước ngày nọ lại đột nhiên nhận được thông báo của Diệp Hải Thần, muốn cô về nhà chuẩn bị một chút, hôm sau cùng Kỷ Tùy Châu đi công tác ở thành phố S.

Thành phố S nằm ở phía Nam, hiện tại vẫn chưa lạnh lắm. Nhưng một người đã quen với thiết bị sưởi ấm trong phòng như Doãn Ước không thích thời tiết ẩm thấp nơi đó, liền hỏi Diệp Hải Thần có thể không đi không.

Diệp Hải Thần tỉnh bơ nhìn cô, hỏi lại:

– Cô nói xem?

Đó chính là không thể. Theo ngôn ngữ của đối phương có thể biết, cô đi thành phố S là Kỷ Tùy Châu ra quyết định, trong công ty ai cũng không có quyền phủ quyết.

Thịnh Thế ở thành phố S có một chuỗi các rạp chiếu phim mới phải khánh thành, Kỷ Tùy Châu lần này đi qua đó chủ yếu là tham gia lễ khánh thành, thuận tiện siêu phẩm cổ trang điện ảnh đầu tiên Thịnh Thế tài trợ ra rạp, lễ công chiếu liền chọn một rạp chiếu phim mới trong đó. Đến lúc đó, Kỷ Tùy Châu e rằng cũng phải tham dự.

Doãn Ước thấy lạ chính là, hoạt động thế này tại sao đi theo không phải người dày dặn kinh nghiệm như Diệp Hải Thần, mà là tay mơ như cô. Chuyện này Diệp Hải Thần không có đáp án, chỉ nói với cô:

– Cô có thể đi hỏi chủ tịch Kỷ.

Doãn Ước không muốn hỏi nhiều, sợ hỏi nhiều quá lại nhận được đáp án kinh dị nào đó. Lần trước trong phòng trà nước, lời nói của Kỷ Tùy Châu còn văng vẳng bên tai cô, cô đã lơ mờ nhận ra ý đồ của đối phương.

Vẫn không nên đâm thủng lớp cửa giấy này là tốt nhất.

Hôm sau, Doãn Ước gặp Kỷ Tùy Châu ở phòng nghỉ hạng thương gia trong sân bay, cảm thấy dưới vẻ mặt ung dung bình thản của anh che giấu rất nhiều thứ không muốn để ai biết.

Doãn Ước theo Kỷ Tùy Châu ngồi khoang hạng nhất, tiếp viên hàng không lúc đến đưa cơm hỏi cô muốn uống gì, Kỷ Tùy Châu liền chủ động hỏi đối phương:

– Có trà sữa không?

– Đương nhiên là có.

– Có vị khoai môn không?

Về mặt cô tiếp viên cứng đờ, có lẽ đây là lần đầu tiên bị một người trưởng thành hỏi loại vấn đề này, cô cố gắng duy trì nụ cười chuyên nghiệp hóa, nhỏ nhẹ giải thích với Kỷ Tùy Châu:

– Rất xin lỗi anh Kỷ, tạm thời chúng tôi chưa cung cấp trà sữa vị khoai môn. Ý kiến của anh chúng tôi sẽ ghi nhận lại, lần sau nhất định sẽ cải thiện tốt hơn.

Doãn Ước ở bên cạnh nghe được liền phát hoảng, mau chóng hỏi đối phương chai nước cho xong việc. Trí nhớ của tên Kỷ Tuyền Châu quả thực rất tốt, chuyện lâu lắc lâu lơ rồi, một ly trà sữa vị khoai môn mà nhớ đến tận bây giờ.

Sau khi xuống máy bay, có xe riêng đón họ đưa đến khách sạn, Doãn Ước xem lịch trình của Kỷ Tuyền Châu, biết tối mai anh phải tham dự lễ công chiếu, trước một ngày liền đi theo nhân viên quan hệ xã hội thông báo, nhờ chuẩn bị trang phục cho anh thật thỏa đáng.

Lúc dùng cơm chiều, cô còn cố ý nhắc nhở Kỷ Tuyền Châu:

– Tối mai bảy giờ công chiếu, anh không cần đến quá sớm, nhưng tốt nhất đừng đến muộn. Trang phục đã mang đến rồi, có cần thử trước không.

Kỷ Tuyền Châu cắt thịt bò, lắc đầu từ chối:

– Không cần.

Doãn Ước nhìn vóc dáng vạm vỡ năm không đổi của anh, cũng hiểu được không cần thử.

Đang chuẩn bị ăn tiếp, Kỷ Tuyền Châu buông dao nĩa nhìn cô:

– Còn em thế nào, đã chuẩn bị xong chưa?

– Tôi phải chuẩn bị gì? – Doãn Ước kinh ngạc.

– Tôi tham dự công chiếu, chẳng lẽ em định ở lại khách sạn ngủ à?

– Không có, tôi sẽ đi cùng anh đến đó. Tôi ở phía sau đợi anh, có chuyện gì cứ tìm tôi.

Doãn Ước cảm thấy bản thân sắp xếp rất tốt, thư ký tạm thời như cô cũng nên có vài công tác hậu cần bảo vệ, mấy chuyện kinh doanh làm ăn cô không nhúng tay vào được. Nhưng trông Kỷ Tuyền Châu có vẻ không vui lắm. Cô cố suy nghĩ, xem xét lại có phải bản thân chuẩn bị gì chưa tốt cho anh không, thật sự không nghĩ ra được, ước gì có thể lập tức gọi điện linh giáo kinh nghiệm của Diệp Hải Thần.

Kỷ Tuyền Châu khoanh tay trước ngực tựa vào lưng ghế, chậm rãi nói:

– Doãn Ước, em đừng nói với tôi em không mang lễ phục nhé.

Cô quả thật không mang theo, cô chỉ mang theo một vali đồ công sở.

– Chủ tịch Kỷ, ý của anh là, muốn tôi cùng tham gia lễ công chiếu vào ngày mai đúng không?

– Đúng.

– Lý do?

Doãn Ước tự nhận đã suy xét rất nhiều, duy nhất không ngờ đến chuyện này. Cô chỉ là một thư ký, tại sao phải sắm vai bạn gái? Huống hồ là buổi công chiếu không phải vũ hội, anh không cần dẫn theo bạn nhảy.

– Em cho rằng tôi mời em làm thư ký, chỉ cần em viết báo cáo, chuẩn bị văn kiện đơn giản vậy thôi sao? Nếu vậy, tôi cần Diệp Hải Thần đi cùng tôi là được.

– Thực sự hình tượng thư ký Diệp không tệ, cũng có thể cùng anh đi tham dự buổi công chiếu.

– Hai thằng đàn ông đi xem công chiếu, còn ngồi hàng ghế đầu, thú vị lắm à?

Quả thật chẳng thú vị. Doãn Ước rất muốn hỏi anh, vậy trước kia anh tham gia những trường hợp công chiếu này như thế nào, thuê một bạn gái đi cùng à?

– Nhưng tôi không mang lễ phục, có thể không đi không?

– Không thể.

Doãn Ước bất đắc dĩ đưa tay xem đồng hồ:

– Vậy anh có rảnh đường ở đây không, hay là để chú Tần đưa tôi đi một chuyến, gần đây có cửa hàng nào bán lễ phục không, tôi đi mua một bộ.

– Không cần.

Kỷ Tùy Châu nói xong, tiếp tục ăn nửa miếng thịt bò còn lại trong đĩa. Doãn Ước ở bên cạnh không ăn được gì. Cô không biết hai chữ ‘không cần’ vừa rồi của Kỷ Tùy Châu là ám chỉ gì. Là không cần đi mua hay không cần tham dự? Nếu là về sau, cô sẽ rất vui.

Nhưng rất nhanh cô liền phát hiện, hiển nhiên không phải về sau.

36. Chương 36: Dập Lửa (2)

Dùng bữa xong, Kỷ Tùy Châu đưa Doãn Ước rời khỏi khách sạn.

Dường như anh rất quen thuộc đường phố nơi đây, không bằng chỉ dẫn cũng không thấy cột mốc đường, một đường đi qua phố lớn ngõ nhỏ, cuối cùng dừng lại đầu con hẻm nào đó.

Hai người xuống xe đi vào bên trong, nhà cửa bên trong theo phong cách cổ xưa tinh xảo, khiến Doãn Ước nhớ đến hội quán vật lý trị liệu của ông nội.

Đi một đoạn Kỷ Tùy Châu dừng lại, đưa tay gõ cửa. Lát sau, có người đi ra mở cửa, một cô gái mặc sườn xám nhìn họ vài lần, sau đó mời họ vào trong.

Kỷ Tùy Châu hiển nhiên có quen với người này, hai người vừa đi vừa nói chuyện. Cô gái nói chuyện nhỏ nhẹ vô cùng êm tai, sau khi vào nhà, cô chỉ lên trên lầu:

– Chủ tiệm ở trên đó, muốn lên trên chào hỏi không?

– Không cần, cô giúp cô ấy chọn một bộ, đừng quá rục rờ.

Cô gái liền mở đèn trong nhà lên, bắt đầu quan sát kỹ Doãn Ước. Từ vóc dáng đến diện mạo, rồi kiểu tóc và khí chất, cuối cùng dẫn cô đi vào trong, kéo rèm để lộ một loạt giá áo.

Doãn Ước vốn tưởng Kỷ Tùy Châu đưa cô đến đây mua sườn xám, nhìn mới phát hiện nơi này phong cách lễ phục nào cũng có. Nhưng kiểu dáng thuần Tây thì rất ít, chỉ có vài cái, sườn xám là nhiều nhất, có vài cái đúng là tinh xảo lại cầu kỳ, khiến người xem hoa cả mắt.

Nhưng hai loại này đối phương không chọn cho cô, cuối cùng chọn một chiếc váy Trung-Tây kết hợp. Thân trên áo xảm đỏ đính kim sa nút thắt kiểu Trung, bên dưới là váy đen bông bênh kiểu Tây, cả chiếc váy trông có vẻ cao quý lại quyến rũ, Doãn Ước không dám ướm thử lên người.

Vắt vả mới mặc vào được, đang chuẩn bị cài nút thắt trước ngực, Kỷ Tùy Châu đẩy cửa bước vào phòng thay đồ, nhìn chằm chằm cô trong gương.

Khí chất của Doãn Ước rất thanh khiết, vốn tưởng rằng cô không hợp với kiểu khí thể như vậy. Không ngờ mặc vào lại có hương vị khác hẳn, không giống với dạng nữ sinh non nớt trong tưởng tượng của anh.

Bất giác đã mấy năm trôi qua, Doãn Ước cũng đã hoàn toàn lột xác.

Thực ra, lần đầu tiên khi anh gặp lại Doãn Ước, anh liền phát hiện mấy năm nay cô đã thay đổi thành một người khác trước kia. Trầm ổn, thu mình lại, không còn hướng ngoại nhiệt huyết nữa. Chỉ có gần đây tiếp xúc với nhau nhiều, tính trẻ con trong xương tủy của cô mới thỉnh thoảng được thể hiện ra ngoài.

Doãn Ước thấy anh nhìn mình, liền dời lời nhận xét của anh. Kỷ Tùy Châu bước lên trước, xoay cô lại đối diện với mình, bắt đầu giúp cô cài nút áo.

Ngón tay thon dài của anh nhanh nhẹn, nút thắt vốn khó cài ở trong tay anh quay vài vòng, rất nhanh đã cài xong một loạt. Sau đó, anh xoay cô lại soi gương, vén tóc cô gọn gàng.

Doãn Ước hỏi anh:

– Có cần búi tóc kiểu xưa không?

– Không cần, vậy cũng rất đẹp rồi.

– Không cảm thấy kỳ lạ à?

Làm sao kỳ lạ được, tóc dài chấm vai da trắng môi đỏ, rõ ràng rất xinh đẹp. Nếu nói trước kia Doãn Ước là một nụ hoa, vậy thì cô của hiện tại, từ lâu đã hóa thành đóa hoa nở rộ.

Kỷ Tùy Châu thực hài lòng với tạo hình này của cô, lại chọn cho cô một đôi giày, sau đó để lại địa chỉ khách sạn, nhờ đối phương hôm sau cho người mang đến.

Trên đường quay về sắp chín giờ, khi đi ngang qua phố buôn bán, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện pháo hoa. Pháo hoa rực rỡ trên bầu trời đêm dày đặc, đẹp như tiên cảnh chốn trần gian.

Doãn Ước vô thức kẻ sát đầu vào kính xe để xem, xem đến kích động liền kéo ống tay áo của Kỷ Tùy Châu:

– Lão Kỷ, anh mau nhìn xem, đẹp quá.

Lời vừa ra khỏi miệng, chính cô cũng ngây ngẩn cả người.

Doãn Ước không phải là người duy nhất trên đời này gọi Kỷ Tùy Châu là Lão Kỷ, nhưng lại gọi thân mật nhất trong số đó.

Trước kia, quan hệ của hai người họ không phải tầm thường, cô lại cảm thấy Kỷ Tùy Châu lớn tuổi hơn mình nhiều lắm, vì thế liền gọi anh là Lão Kỷ. Bạn cùng phòng thấy chướng mắt nên trách mắng cô:

– Gọi Lão Kỷ gì chứ, rõ ràng người ta vừa trẻ vừa đẹp trai, khi không cậu lại gọi là lão.

Doãn Ước lúc ấy cười phá lên, hiện giờ ngấm lại mình của khi đó ngốc nghếch bao nhiêu.

Đã lâu không gọi cái tên này, hiện giờ gọi ra, lại cảm thấy là lạ.

Cô vội giả bộ xem pháo hoa, che giấu chuyện này đi. Kỷ Tùy Châu cũng không nói gì, nhìn ra bên ngoài khen một câu:

– Đúng là đẹp thật.

Sáng sớm hôm sau, lễ phục đúng hẹn đưa đến, Doãn Ước ở khách sạn ở cả buổi sáng, buổi chiều cùng Kỷ Tùy Châu dùng cơm. Ăn cơm xong thợ trang điểm đến trang điểm cho cô, Doãn Ước ngồi trước gương xem đối phương như biết ảo thuật, gần như thay đổi hoàn toàn diện mạo cô.

Kỷ Tùy Châu thay lễ phục xong đến đây, nhìn thấy như vậy liền bác bỏ, bảo trang điểm lại cho Doãn Ước lần nữa.

– Cô ấy không đi thăm đồ, không cần khoa trương quá.

Biến khuôn mặt thành vô cùng kiều diễm, nhìn sẽ không thấy thoải mái.

Doãn Ước cũng không thích phong cách trang điểm kia, đối rất tốt. Quay đầu để thợ tẩy trang giúp mình, tóc cũng không búi, chỉ phới chút đồ trang sức đơn giản.

Buổi công chiếu ấn định lúc bảy giờ, trước đó có nhiều khách mời ngồi sao đi thăm đồ. Ban tổ chức vốn muốn để Kỷ Tùy Châu nổi bật, nhưng bị anh từ chối. Cho nên hai người họ chỉ cần sát giờ đến là được.

Buổi công chiếu phải cử hành nghi thức cắt băng khánh thành rạp chiếu phim mới, một hàng thành viên hội đồng quản trị Thịnh Thế với Kỷ Tùy Châu dẫn đầu, Doãn Ước ngồi trong phòng nghỉ ở hậu trường xem phát trực tiếp hiện trường. Trong đám người, Kỷ Tùy Châu gây chú ý nhất, dáng người cao ráo hình tượng tốt, trên mặt tươi cười hiền lành, các phóng viên đều chen lên trước, muốn chiếm vị trí ghi hình đẹp nhất.

Dưới ánh đèn Kỷ Tùy Châu đối đáp tự nhiên, nói năng ung dung, tất cả phóng viên đều xoay quanh anh, buổi phỏng vấn ngắn gọn được lên lịch khoảng mười phút bị kéo dài thành hai mươi phút, cuối cùng ban tổ chức không thể không phái người ra mặt xử lý, mới chấm dứt được buổi phỏng vấn.

Bên kia kết thúc, Doãn Ước lập tức đứng lên. Kỷ Tùy Châu cho một trợ lý đi theo bên cạnh cô phối hợp hết thấy. Hai người cùng nhau ra khỏi phòng nghỉ, vừa định đóng cửa, bên kia đầu hàng lang có mấy cô gái trang điểm xinh đẹp đi tới, có vẻ là diễn viên mới. Các cô ăn vận mát mẻ, hờ hững lộ chân, vừa đi vừa cười nói.

Khi đi đến trước mặt Doãn Ước, một cô trong số đó đứng lại, nhìn cô chăm chăm. Doãn Ước nhận ra là Triệu Thương, nhìn cô ta nhõn miệng cười.

Triệu Sương cũng trả về nụ cười miễn cưỡng, có lẽ bởi trời lạnh, cơ mặt cô ta hơi run run. Cuối cùng mấy cô bạn giục cô ta đi nhanh, cô ta mới thu hồi tầm mắt, đi nhanh mấy bước đuổi theo bạn.

Cô nhớ đến lúc trước Triệu Sương có nói đang quay một bộ phim điện ảnh, chế tác bởi đạo diễn nổi tiếng, vai diễn của cô ta trong đó có đắt diễn hơn đám bạn, có một câu thoại, lộ mặt hai lần. Trong bộ phim cổ trang thời chiến loạn gần như tất cả đều là đàn ông, Triệu Sương tuy là phù dung sớm nở tối tàn, nhưng đã là một trong những vai nữ hiếm hoi trong đó.

Hóa ra chính là nói phim này. Khó trách vừa rồi trên thảm đỏ có thấp thoáng bóng dáng của cô ta. Cô trên màn ảnh cười tươi như hoa, vẻ mặt tự nhiên, hoàn toàn không thể tưởng tượng được mấy hôm trước cô ta đã trải qua chuyện gì.

Chuyện của Giang Thái, cứ như vậy cho qua?

Khi Doãn Ước theo Kỷ Tùy Châu bước vào trong rạp, vẫn khiến cho đám đông xì xào một lúc. Có vài phóng viên tinh mắt phát hiện động tĩnh, lập tức đưa máy ảnh lên chụp. Mấy trợ lý chắn trước mặt họ không cho chụp, giám đốc rạp chiếu phim dẫn hai người đi từ bên cánh, cuối cùng ngồi xuống chính giữa hàng ghế đầu tiên.

Hôm nay ở đây nhiều người thế này, kể ra nguyên nhân chính là Kỷ Tùy Châu.

Đạo diễn an vị ở hàng ghế sau, thấy anh lập tức đi đến chào hỏi, tầm mắt vô thức rơi xuống người Doãn Ước. Trong lòng ông ta cân nhắc xem cô gái này là ai, không giống người của giới giải trí. Nhưng có thể khiến Kỷ Tùy Châu mang đi cùng, chắc chắn cũng là một nhân vật lợi hại.

Vì thế, ông ta khách sáo chào hỏi Doãn Ước.

Bộ phim điện ảnh này kinh phí đầu tư lớn, diễn viên toàn là người gạo cội nổi tiếng trong nước, tùy tiện chỉ đại một người trong số đó ra cũng có thể một mình đảm đương cả bộ phim. Một núi không thể chứa hai hổ, hôm nay lộ diện cùng một nơi, mỗi cá nhân không thể thiếu ngẫm tranh cao thấp.

Chính là vừa thấy có Kỷ Tùy Châu, mỗi người đều cười đến khách sáo. Nam diễn viên Mạc Khiêm có chút giao tình với Kỷ Tùy Châu, lúc này một tiếng ‘anh’ hai tiếng ‘anh’, ra vẻ vô cùng thân thiết.

Doãn Ước trước kia cũng có xem Mạc Khiêm diễn, trên phim anh ta có nhiều vai diễn kiên cường mạnh mẽ. Xem đánh giá trên mạng, cũng biết anh là một người kiệm lời nghiêm túc. Không ngờ ngoài đời lại là người hài hước, khéo ăn nói như vậy.

Quả nhiên diễn viên đều qua ‘bao bọc’, thứ phô ra cho mọi người xem hà tất là một phần chân chính của họ. Người xem thích gì, họ diễn vậy. Về phần bộ dạng bên ngoài nhìn thấy, lại ít có người biết.

Do buổi phỏng vấn ban nãy của Kỷ Tùy Châu chiếm khá nhiều thời gian, hơn nữa vì vấn đề trật tự trong khán phòng, buổi công chiếu bị lùi lại nửa tiếng đồng hồ. Doãn Ước chờ mọi người bắt tay làm quen xong đi khỏi mới xuất hiện, Bùi Nam không biết đến từ lúc nào, ngồi yên ổn bên phải Kỷ Tùy Châu. Còn bên trái chỗ cô ngồi chính là Từ Tri Hoa.

Như vậy làm Doãn Ước có áp lực rất lớn.

Hàng đầu đều là cấp cao của Thịnh Thế, chỉ có một mình cô là thư ký nhỏ nhoi không tên tuổi, mà còn là tạm thời. Ngộ nhỡ để phóng viên chụp được, trên báo giấy và báo mạng ngày mai, không biết sẽ có lời đồn gì truyền ra.

Doãn Ước khác với Triệu Sương, cô không hề muốn xuất đầu lộ diện.

Cả buổi tối cô nhấp nhom như ngồi trên đồng lửa. Vừa bắt đầu là phỏng vấn khách mời, đạo diễn vẫn kiệm lời chia sẻ úp mở, Mạc Khiêm trầm ổn mạnh mẽ, mấy người mẫu nam vừa xuất hiện trên sân khấu, lập tức đưa đến tràng tiếng la ó.

Vai diễn còn con như Triệu Sương không có tư cách lên sân khấu, trên sân khấu tạm thời chỉ có mỗi nữ chính Phùng Trinh, một chấm đỏ điểm xuyết trên nền xanh lục, càng thêm xinh đẹp cao quý.

Phỏng vấn kết thúc chính là chiếu phim, Doãn Ước không thích xem thể loại phim này lắm, cảm thấy quá mức nặng nề. Xem bộ phim điện ảnh hơn trăm phút, tâm lý dồn nén như bị đá đè.

Kết cục phim, ngoại trừ nữ chính Phùng Trinh mang thai còn sống sót ra, mấy vai nam còn lại toàn bộ hi sinh trên sa trường. Thời điểm Doãn Ước xem Mạc Khiêm diễn, nước mắt suýt nữa rơi xuống. Sợ bị người khác phát hiện, cô giả bộ như có lông mi rơi vào mắt, nhân cơ hội lau đi.

Lúc kết thúc phim đã gần đến mười một giờ, các phóng viên như đám cú vọ, trình độ thức đêm ngoại hạng, không biết buồn ngủ là gì. Doãn Ước cũng có chút không ráng được, đang chuẩn bị chạy lấy người, bên kia Kỷ Tùy Châu lại bị người khác kéo đi chụp hình để lưu niệm.

Doãn Ước liền ngồi tại chỗ chờ anh, thuận tiện xem tin nhắn. Người gửi tin chính là Mạnh Bân, lần trước gặp mặt ở nhà tù Lạc Hồ, anh còn nhớ số điện thoại của cô, thi thoảng gửi tin nhắn cho cô. Vốn dĩ Doãn Ước không để ý đến anh, nhưng đối phương vừa mở miệng đã hỏi:

– Hai hôm trước cậu đi gặp Doãn Hàm à? Hôm đó tôi không đi làm, có nghe người ta nói lại.

Doãn Ước thấy lạ, gần đây cô không đến thành phố T mà.

– Cậu khẳng định là tôi?

– Đồng nghiệp nói là em gái của Doãn Hàm. Tôi nghĩ chắc anh ta tưởng cậu nhỏ tuổi hơn Doãn Hàm.

Doãn Ước nhú mày nghĩ không biết nên hỏi âm thế nào. Ai đi thăm em cô, còn nói là em gái nó. Nó không có em gái mà, nếu có chỉ có mỗi mình Triệu Sương.

Chẳng lẽ là cô ta?

Doãn Ước chỉ cảm thấy đáp án này vô cùng hoang đường. Đang phiền não, Từ Tri Hoa đi tới nói với cô:

– Thư ký Doãn, ngồi xe của tôi về nhé.

Doãn Ước không ngờ bà lại mở miệng đề nghị, nhớ tới Kỷ Tùy Châu liền nói:

– Không dám làm phiền Từ tổng.

– Không phiền đâu, tiện đường thôi.

Nói xong bà liền đứng lên, đi được vài bước thấy Doãn Ước không đi theo, lại quay đầu thúc giục cô:

– Đi thôi, họ còn tham dự tiệc rượu, cô có hứng thú à?

Doãn Ước không hề có hứng thú, nghĩ có thể thoát một lần cũng không tồi, không chào hỏi Kỷ Tùy Châu đã ra về trước.

Bên kia, Kỷ Tùy Châu bị một đám người bu quanh, ai nấy đều chen chúc bên người anh để chụp ảnh. Anh cao ráo, lướt tầm mắt qua một loạt đầu người nhìn thấy bóng lưng rời khỏi của Doãn Ước, lại nhìn thấy bóng dáng của Từ Tri Hoa, không khỏi nhú mày.

Bà già này, dạo gần đây càng lúc càng nhiều chuyện.

37. Chương 37: Nước Đục (1)

Bên ngoài gió lạnh thấu xương, Doãn Ước vừa ra khỏi cửa liền hắt hơi hai cái.

Bên cạnh, Từ Tri Hoa liếc nhìn cô, trách mắng:

– Ý còn trẻ mặc phong phanh như vậy, sau này già rồi bệnh đầy mình.

Bà một thân đồ tây, ăn mặc kín mít, trên túi xách mang bên người còn có khăn choàng. Lúc nói chuyện bà lấy khăn choàng ra, quàng lên cổ Doãn Ước.

– Ngộ nhờ bị lạnh rồi bệnh, Lão Kỷ sẽ không tha cho tôi.

Doãn Ước quần chiếc khăn có chút ấm áp kia, trong lòng thầm cảm kích đối phương. Muốn nói cảm ơn, lại cảm thấy ‘mồm mép’ quá. Con người Từ Tri Hoa như vậy, chắc chắn rất ghét người khác ‘mồm mép’ với mình.

Vì thế cô chỉ cười, yên tâm nhận lấy.

Hai người bước xuống bậc thang, bên kia tài xế đã mở sẵn cửa xe. Đang chuẩn bị đi lên, sau lưng đột nhiên có người vượt qua, vỗ nhẹ vai Doãn Ước.

Doãn Ước nhìn lại, không nhận ra đối phương là ai. Đèn đóm trước cửa rạp chiếu phim không đủ sáng, hơn nữa khuôn mặt của người nọ chìm trong bóng tối.

Nhưng anh ta vừa lên tiếng Doãn Ước đã nhận ra.

Là Tôn Triết, phóng viên của Tuần san giải trí toàn dân.

Tôn Triết vẫn đuổi theo như lần trước, tất cả những gì về Doãn Ước hắn đều cảm thấy tò mò. Vụ án của Chung Vi đã kết thúc, danh tính của hung thủ cũng được đưa tin. Tôn Triết chắc hẳn biết Tất Nhiên mới là hung thủ thật sự, nhưng hắn vẫn đuổi theo Doãn Ước để hỏi han không ngừng.

– Đối với vụ án của Chung Vi, cô có suy nghĩ gì không?

– Không có.

– Cô có kể với em trai cô về chuyện này không?

– Không có.

– Vụ án năm đó có khi nào là án oan không?

Doãn Ước không muốn trả lời thêm, nhanh chân bước lên xe. Tôn Triết lại đu bám không tha, chạy đến túm lấy tay của Doãn Ước. Chỉ là còn chưa đụng được đến quần áo cô, Từ Tri Hoa lập tức ra tay, đánh thẳng vào gáy hắn, mở miệng liền mắng:

– Tên lưu manh từ đâu đến, không biết đi tôi sẽ báo cảnh sát.

Vừa mắng vừa gọi bảo vệ gần đó:

– Còn đứng nhìn gì nữa, mau kéo tên lưu manh này đi, đưa đến đồn cảnh sát cho tôi.

Vài bảo vệ xông đến, dễ dàng kéo Tôn Triết đi. Từ Tri Hoa mở cửa xe, gần như thô bạo đẩy Doãn Ước lên, đóng cửa liền căn dặn tài xế lái đi, chớp mắt đã rời khỏi đó.

Động tác của bà rất lưu loát, nhanh đến nỗi Doãn Ước chưa kịp hoàn hồn. Cho đến khi xe chạy khỏi khách sạn, mới nhớ cảm ơn đối phương.

– Không cần cảm ơn tôi, nể mặt Lão Kỷ thôi. Nhưng mà tôi cũng khuyên cô một câu, con người Kỷ Tùy Châu quen chơi thì được, còn nghiêm túc thì phải xem lại. Đừng chân tình quá, đối với cả hai người đều có lợi.

Bà thẳng thắn, không hề sợ Doãn Ước sẽ tố cáo bà. Xe chạy đến cửa khách sạn, hai người một trước một sau xuống xe. Doãn Ước đi đằng sau, đột nhiên nhận được điện thoại của Kỷ Tùy Châu. Giọng đối phương không tốt, hiển nhiên thấy không vui khi cô về trước.

– Tổng giám Từ bảo tôi ngồi xe bà ấy về, tôi không tiện chối từ.

Chỉ vài ba câu đã đổ hết trách nhiệm lên người Từ Tri Hoa. Dù sao hai người này cũng sẽ không ngồi xuống đối chất, Kỷ Tùy Châu nếu thật sự đến hỏi Từ Tri Hoa, với tính tình ngang ngược của bà, e rằng dù biết Doãn Ước cố tình đổ tội cho bà, cũng sẽ cố tình làm trái lại Kỷ Tùy Châu.

Hai người như vậy lại có thể hợp tác đến tận bây giờ, cũng xem như là một kỳ tích.

Do phải nói điện thoại, bước chân Doãn Ước càng thêm chậm, rất nhanh chừa ra khoảng cách với Từ Tri Hoa đi đằng trước. Từ Tri Hoa đi một đoạn phát hiện Doãn Ước không đuổi theo kịp, quay đầu định gọi cô, một cô gái đột nhiên vọt đến trước mặt bà, chặn đường bà.

Bà không khỏi nhíu mày, thấp giọng nói:

– Sao cô lại đến đây?

– Đến tham gia công chiếu mà- Người nọ cố tình xuyên tạc ý của đối phương.

Từ Tri Hoa không khỏi cười lạnh:

– Lá gan không nhỏ, dám đến tìm tôi.

– Tôi không có gì để không dám gặp ai cả. Tổng giám Từ, tôi chỉ tới bàn chuyện làm ăn với bà, lần trước chuyện chúng ta bàn với nhau, bà suy nghĩ thế nào rồi?

Từ Tri Hoa nhìn lướt qua vai người nọ thấy Doãn Ước vẫn còn cúi đầu nghe điện thoại, kéo áo người đó, lôi vào trong thang máy bên cạnh.

Doãn Ước đứng lúc cúp máy, vừa ngẩng đầu liền thấy bóng lưng biến mất của hai người họ. Tốc độ quá nhanh không thấy rõ, chỉ cảm thấy người đi cùng với Từ Tri Hoa rất giống Triệu Sương.

Cô có chút hiếu kỳ, chậm rãi đi lên.

Bên kia, Từ Tri Hoa lôi Triệu Sương theo thang máy lên lầu, một tay luôn nắm chặt tay áo của cô không buông. Trong thang máy chỉ có hai người, Triệu Sương không khỏi mỉm cười:

– Tổng giám Từ à, làm gì căng thẳng vậy, tôi sẽ không chạy đâu. Bà có thể yên tâm rồi, tôi thật lòng muốn cùng bà làm vụ giao dịch này, trước khi giao dịch chưa thành, bà đuổi tôi đi, tôi cũng sẽ không đi.

Từ Tri Hoa vẻ mặt lạnh băng, luôn giữ im lặng. Bà tùy tiện nhấn một tầng nào đó, đợi cửa thang máy mở ra liền đẩy Triệu Sương ra ngoài.

Trong hành lang khách sạn không một bóng người, rốt cuộc bà cũng đứng yên nhìn chằm chằm Triệu Sương.

Bà muốn nhìn thử lá gan của cô gái này từ đâu mà có, dám lấy chuyện đó ra đòi điều kiện với bà.

Triệu Sương vốn đã lường trước chuyện này, cô thấy hiện giờ Từ Tri Hoa phải cầu mình. Nhưng ánh mắt đối phương quá mức sắc bén, khí thế mạnh mẽ đè đầu cô, bị bà nhìn lâu ngược lại có hơi hoang mang, cứ để như vậy thì khí thế sẽ dần mất sạch.

Vì thế, cô ta bắt đầu giả giọng hòa hoãn:

– Tổng giám Từ, chuyện trước kia tạm gác sang một bên, tin tức tôi mang đến tuyệt đối rất quan trọng với bà, bà đầu tư vào tôi sẽ không lỗ vốn đâu, còn có thể kiếm nhiều tiền là đằng khác, thực sự bà là người có lợi đấy.

– Ha ha, tôi thật muốn xem cô có vốn liếng gì, có thể để tôi được lợi mà không thua lỗ.

– Tôi trẻ trung xinh đẹp vóc dáng chuẩn.

– Trong giới này thứ dư thừa nhất chính là loại con gái như vậy đấy. Với điều kiện tự thân này của cô muốn được lãng-xê đúng là viễn vông. Tôi khuyên cô vẫn nên bỏ cái suy nghĩ muốn đi đường tắt này đi, cơ hội thành công còn nhiều hơn được một chút. Sao vậy nhỉ, Giang Thái của Liên Chúng đã không thỏa mãn được cô rồi à?

Triệu Sương bị chọc đúng điểm yếu, mặt thoáng đỏ lừ.

– À tôi biết rồi, Giang tổng cũng là người thông minh. Dân làm ăn mà, không muốn mua bán lỗ vốn đâu, chắc chắn anh ta cũng hiểu được đầu tư vào cô chẳng có lợi nhuận gì, cho nên không muốn tiếp tục lãng phí tiền bạc trên người cô nữa.

– Bà già họ Từ kia, bà đúng là quá quắc, bà có tin tôi sẽ lập tức đem toàn bộ chuyện của bà...

– Tùy cô ha- Từ Tri Hoa vẻ mặt bất cần- Tôi chả thấy chút xiu thành ý nào từ trên người cô, cho nên cô Triệu à, vụ làm ăn này của cô tôi không thể nhận.

– Bà muốn thành ý thế nào?

– Trong lòng cô hiểu mà.

Triệu Sương bực dọc nghiêng rằng:

– Được, bà chờ đây, tôi chắc chắn sẽ cho người điều tra ra. Anh tôi nếu biết, tôi có cách cạy miệng anh ấy. Nhưng mà chúng ta đã bàn xong rồi đây, bà không được đổi ý.

– Cô yên tâm đi, lằng-xê cô, tốn vài chục triệu là đủ. Cô phải mau chóng nắm bắt thời gian. Mặt khác, nhớ kỹ cho tôi, sau này đừng đến những chỗ thế này tìm tôi nữa, có gì thì gọi điện thoại, đừng khi không xuất hiện trước mặt tôi..

Triệu Sương trong lòng chán nản, ngoài mặt cũng không dám tiếp tục nói cứng nữa, chỉ có thể nhìn theo Từ Tri Hoa bước vào thang máy. Cô vừa định đi cùng, đối phương trừng mắt liếc cô, vẻ mặt ghét bỏ:

– Đừng vào đây, cô đợi lần sau đi.

Khi cửa thang máy đóng lại, Từ Tri Hoa lấy điện thoại ra gọi cho người nào đó. Điện thoại vừa được nối, bà trực tiếp ra lệnh cho đối phương:

– Lão Hứa, giúp tôi điều tra một người, tên là Triệu Sương, càng chi tiết càng tốt.

Trong hành lang tầng năm, Triệu Sương một mình đứng đó, trong lòng nổi cơn tam bành. Cô oán hận nghiêng rằng, thậm chí muốn rửa xả Từ Tri Hoa.

Lúc thang máy lần nữa mở ra, Doãn Ước xuất hiện bên trong đó. Triệu Sương đang nghĩ có nên vào hay không, Doãn Ước lại chủ động nói:

– Cô vào đây.

Hai chị em đi cùng thang máy, Triệu Sương ở lầu sáu, cô vừa định nhấn nút, Doãn Ước đưa tay ngăn lại:

– Cô theo tôi lên đây, tôi có chuyện muốn hỏi cô.

Vì thế, hai người đến phòng của Doãn Ước trên tầng mười hai.

Triệu Sương bước vào phòng, trên mặt khó giấu được vẻ hâm mộ. Ở cùng một khách sạn, cô ta cùng một người bạn chen chúc trong căn phòng nhỏ, Doãn Ước lại ở căn phòng lớn thế này. Cô thật không hiểu ông trời sắp xếp thế nào nữa.

Doãn Ước không quan tâm đến biến hóa trên mặt cô ta, trong đầu toàn là nội dung tin nhắn của Mạnh Bân. Cô lười nhiều lời với Triệu Sương, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

– Gần đây cô đi tìm Doãn Hàm làm gì?

– Không làm gì hết, thăm anh ấy thôi.

Triệu Sương buột miệng đáp một câu, Doãn Ước không khỏi bật cười, cười mình thành công rồi.

Lại có thể đúng là Triệu Sương.

– Cô mau thành thật nói với tôi, rốt cuộc làm gì!

– Thăm tù mà- Triệu Sương vốn đang tức giận, lúc này lại thấy khó chịu- Em gái đến thăm anh trai ngồi tù, không được sao?

Xảy ra ở người khác đương nhiên là được, nhưng xảy ra trên người Triệu Sương lại có một trăm điểm đáng ngờ. Em trai cô ở tù năm năm, cô ta chưa từng đến thăm lần nào, xưa giờ có thể phân rõ ranh giới liền phân đến sạch sẽ, thậm chí còn không muốn thừa nhận với bất cứ ai mình có người anh như vậy.

Cô ta bị Giang Thái đánh đến ngờ nghệch hay đánh đến hiểu chuyện, đột nhiên đi đường xa như vậy thăm tù, nói ra thật nực cười.

Doãn Ước nhìn chằm chằm cô:

– Triệu Sương, trong tù có người quen của tôi. Cô vừa đến người đó liền gửi tin cho tôi ngay. Cho nên, tôi khuyên cô sau này đừng đến đó nữa, tiết kiệm chút hơi sức đi. Cũng đừng giở trò mèo gì đó nữa. Nó chỉ là một tù nhân, không có cách mang đến bất kỳ lợi ích nào cho cô, cô muốn nổi tiếng thì hãy dựa vào chính mình, đừng có đổ hết vào nó.

Nói đoạn, Doãn Ước lại nghĩ đến Tôn Triết. Tên phóng viên giải trí đáng ghét đó, luôn muốn moi móc chút thông tin từ vụ án của Doãn Hàm. Triệu Sương đột nhiên chạy đến thăm tù, chẳng lẽ có ý định này.

Doãn Ước cảm thấy mình phải bóp chết suy nghĩ đó của Triệu Sương từ trong trứng nước.

Cô đi đến tủ kệ rót hai ly nước, đưa một ly cho Triệu Sương, cố ý đảo mắt khắp phòng, rồi hỏi đối phương:

– Phòng này thế nào?

– Còn thế nào chứ- Triệu Sương hâm mộ và đổ kị.

– Nhưng cô không ở được đâu. Kỷ Tùy Châu ở phòng bên cạnh, nếu tối nay tôi qua đó gõ cửa, nững nịu nói mấy lời dễ nghe với anh ấy, ngày mai cả giới giải trí này sẽ không có một chút tin tức nào về cô hết, cô tin không?

Triệu Sương nhìn chằm chằm cô, ra vẻ không tin.

– Cũng đúng, tôi sẽ không đi đến mức đó với anh ấy. Nhưng vì Doãn Hàm, tôi không phải không làm vậy được. Cô làm nhiều chuyện như vậy, đơn giản chỉ vì muốn nhanh chóng nổi tiếng, vậy thì đừng nên đắc tội với người. Khả năng của Kỷ Tùy Châu thế nào, hình như tôi rõ hơn cô đấy, anh ấy muốn dìu cô, thì cả đời cô sẽ không thể nào trở mình được. Đừng làm mấy chuyện thất thường nữa nhé.

Triệu Sương lần đầu tiên bị Doãn Ước uy hiếp như vậy, trong mắt đầy vẻ sợ hãi. Doãn Ước thấy cô ta như vậy, hiểu được lời nói của mình đã có tác dụng, có chuyển biến rồi thì tốt nhất nên dừng lại, nói thêm vài câu liền đuổi cô ta đi.

Triệu Sương đi rồi, Doãn Ước mới cảm thấy toàn thân đau nhức, mau chóng vào phòng tắm mở một bồn đầy nước ấm rồi vào ngâm. Nước ấm bốc hơi, thoải mái đến buồn ngủ. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cô lại nhớ đến câu hỏi vừa rồi của Tôn Triết.

– Vụ án năm đó có khi nào là án oan không?

Khi vụ án năm đó vừa xảy ra, cô quả thật có nghĩ tới. Dù sao mười bảy năm trước đó em trai cô vẫn là một thanh niên trẻ trung lương thiện, thành tích học tập xuất sắc, thầy cô luôn cổ vũ nó. Khi đó mà nói, người chị như cô bướng bỉnh hiếu động hơn.

Em trai cô giết người, năm đó có đánh chết cô cũng không tin.

Nhưng rồi em trai cô bỏ trốn, sau khi quy án lại nhận hết tội trạng, Doãn Ước liền không có chút nghi ngờ gì nữa.

Có lẽ đúng thật là một lần sai lầm để hận ngàn đời, một chàng trai cho dù tốt, thời kỳ trưởng thành có nổi loạn, nhưng khó có thể lường trước tai họa.

Mấy năm nay, Doãn Ước dần dần tiếp nhận sự thật này. Nhưng hiện giờ Tôn Triết lại hỏi như vậy, tâm tư cô không khỏi lung lay.

Chẳng lẽ thật sự có ẩn tình gì đó mà cô không biết? Chiếc điện thoại kia của em trai cô từ đâu mà có, tin nhắn Chung Vi gửi mang ý nghĩa gì. Doãn Ước hoàn toàn rối loạn.

Đúng lúc này, cô nghe bên ngoài có tiếng chuông cửa, mau chóng đứng lên quần khăn tắm vào rồi đi ra ngoài.

Cô không dám mở cửa, chỉ đứng bên trong hỏi ra:

– Ai đó?

Bên kia im lặng một lát, mới nghe được tiếng Kỷ Tùy Châu vang lên:

– Là tôi.

Giọng hơi nghệt, hình như đã uống rượu.

38. Chương 38: Nước Đục (2)

Doãn Ước do dự không biết có nên mở hay không.

Sắp mười hai giờ khuya rồi, cô nam quả nữ chung một phòng, ngộ nhờ súng cướp cò...

Kỷ Tùy Châu gần đây, làm cho người ta có hơi lo lắng.

Cô cúi đầu xem bộ dạng hiện tại của mình, lại càng không dám mở cửa. Vì thế cô chuẩn bị từ chối anh, nhưng Kỷ Tùy Châu hoàn toàn không cho cô cơ hội này:

– Tôi đếm tới ba, nếu em còn không mở cửa, tôi sẽ tự mở bằng chiếc thẻ phòng vừa mượn được.

Doãn Ước cảm thấy bản thân đúng là gặp phải tên vô lại.

– Anh chờ một chút, nhanh thôi.

Cô vội trở vào tìm đồ mặc, khó khăn tìm được bộ đầm ngủ, họa tiết nhân vật hoạt hình, đằng sau là cái nón có hai tai thỏ, trông xì tin quá mức.

Nào cô bị gì mà lại mua loại áo ngủ này.

Mới mặc xong bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, tiếng cửa điện tử đóng lại, bước chân trầm ổn của Kỷ Tùy Châu tiến vào.

Anh có uống rượu, nhưng không say, người còn đặc biệt tỉnh táo. Vào phòng không thấy Doãn Ước, anh liền đi vào phòng trong. Doãn Ước ăn mặc chỉnh tề đứng trước cửa chặn anh lại, đẩy anh trở vào phòng khách:

– Chủ tịch Kỷ, anh ngồi ở đây này.

Kỷ Tùy Châu như cổ tình ngó nghiêng vào phòng:

– Sao vậy, bên trong có thứ gì không thể cho người ta biết à?

– Không có, không có mà.

Đồ phụ nữ thôi, không tiện để anh xem.

Trong phòng khách có ghế sofa đơn, Kỷ Tùy Châu ngồi xuống rồi nói với Doãn Ước:

– Tôi đau đầu quá, em ấn vài cái giúp tôi.

Doãn Ước có hơi hối hận khi học được nghề này. Trước kia là để tạm nuôi sống mình, hiện giờ luôn bị người nào đó mượn cớ quấy rầy, hết lần này đến lần khác đối phương dùng cách này hợp thức hóa nó, cô nghĩ muốn từ chối nhưng lại không tìm được lý do chính đáng.

Thật oan uổng.

Chần chừ hồi lâu, Doãn Ước đi đến sau lưng Kỷ Tùy Châu. Đối phương ngửa đầu dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền, mày nhíu lại, dường như thật sự bị cơn đau đầu hành hạ.

Doãn Ước ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người anh, liền hỏi:

– Có phải uống nhiều rồi không?

– Hai ly thôi.

– Vậy sao lại đau đầu?

Kỷ Tùy Châu không đáp, đột nhiên ngồi thẳng lưng lên hắt hơi một cái. Như vậy đúng là bị bệnh rồi. Anh lần nữa dựa vào sofa, hỏi Doãn Ước:

– Có mang thuốc không?

– Có- Doãn Ước nói xong liền đi tìm thuốc cho anh, xách hai vỉ thuốc đến, rồi rót ly nước cho anh.

Kỷ Tùy Châu nhận lấy vừa định bỏ vào miệng, Doãn Ước đột nhiên nhớ ra gì đó, mau chóng chạy đến chop tay anh lại. Lúc chop có hơi nhanh, ngón tay đụng vào môi đối phương, làm trầy một chút.

– Gì vậy?

– Anh uống rượu, không thể uống thuốc cảm được, ngộ nhỡ có chuyện gì...

– Tôi mà chết chẳng phải hợp ý em sao?- Kỷ Tùy Châu mỉm cười.

Doãn Ước cười gượng không nói tiếp nữa. Lúc trước khi vừa mới biết anh lừa dối mình, cô thật sự ước gì anh chết đi cho rồi. Ban đêm luôn mơ thấy mình cầm dao, đâm anh mười bảy mươi tám nhát.

Nhưng hiện giờ thì không, nhất là lần trước nhìn thấy Tùy Ý phải làm vật lý trị liệu, tâm trạng cô liền phức tạp hơn. Thật hy vọng lời Tôn Triết nói là thật, chuyện này nếu không phải Doãn Hàm gây ra thì tốt biết bao.

Kỷ Tùy Châu không thể uống thuốc, chỉ có thể uống cặn ly nước, Doãn Ước đỡ anh ngồi xuống, lại ấn mấy huyệt đạo chủ yếu trên đầu anh.

So với lúc này dùng lực mạnh hơn, cũng nghiêm túc hơn.

Kỷ Tùy Châu nhắm mắt nghỉ ngơi, vẻ mặt có chút thư thái. Doãn Ước từ phía trên nhìn xuống đánh giá gương mặt anh, cảm thấy như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên một câu: bên ngoài hào nhoáng, bên trong thối rửa.

Chỉ là nghĩ trong lòng, không dám để cho Kỷ Tùy Châu biết.

Thế nhưng người đàn ông này chính là yêu tà. Doãn Ước vừa nghĩ xong, ngay sau đó anh liền nói:

– Lúc em ra tay có phải đã nghĩ, nếu thật sự có bản lĩnh, trực tiếp ấn chết tôi thì tốt quá.

– Đâu có.

– Là không nghĩ hay là không dám?

Có lẽ là cả hai.

Doãn Ước đổi hướng, tìm đề tài nói:

– Sao anh về sớm vậy, tổng giám đốc Từ nói có tiệc rượu chúc mừng.

– Về trước.

– Không sao chứ? Anh là chủ tịch hội đồng quản trị mà.

– Từ Tri Hoa cũng không tham dự mà.

Nói cũng phải, người phụ nữ này đúng là quả cảm. Vừa rồi bà ấy đánh Tôn Triết, Doãn Ước nhìn mà còn thấy đau. Tên Tôn Triết xúi quẩy rồi, gặp phải ‘sư thái’ thì làm gì còn đường sống.

– Em ngồi xe bà ấy về đây à?- Kỷ Tùy Châu hỏi.

– Ừm, Tổng giám Từ rất khách sáo.

– Ha ha, khách sáo á- Kỷ Tùy Châu vui vẻ- Em là người đầu tiên hình dung bà ấy như vậy đó. Ngồi một chuyến xe đã nói lời hay cho người ta rồi, Doãn Ước con người em cũng thật là giả dối.

Vốn chỉ là hai từ ‘khách sáo’, anh còn không chịu buông tha. Doãn Ước chỉ có thể im lặng.

– Hai người ở trên xe, không nói xấu gì tôi chứ- Kỷ Tùy Châu lại hỏi.

– Tôi không có.

Nói xong liền hối hận, câu trả lời kia cho thấy, Từ Tri Hoa có nói.

– Bình thường thôi, nếu bà ấy không nói xấu tôi, ngược lại mới là chuyện lạ đấy.

– Cho nên, hai người có mâu thuẫn à?- Doãn Ước dè dặt hỏi.

– Trong công việc chắc chắn là có, con người bà ấy với ai chả có mâu thuẫn. Nói lý ra thì cũng không có gì, nhưng bà ấy lấy chuyện cứ vớt các cô gái sa ngã trong thiên hạ làm nhiệm vụ của mình. Tôi như vậy ở trong mắt bà ấy chính là nhân vật nguy hiểm, cho nên bà ấy nhất định sẽ khuyên em quen tôi chơi chơi thì được chứ đừng động lòng, có đúng không?

Doãn Ước bật cười:

– Phải.

– Vậy em nghĩ sao?

Doãn Ước không nghĩ gì cả. Cô và Kỷ Tùy Châu căn bản không phải loại quan hệ như Từ Tri Hoa nghĩ, cho nên giả thiết của anh sao có thể thành lập được ở trên người cô.

Cô ấn mạnh huyết thái dương của Kỷ Tùy Châu hai cái, mới nói:

– Tổng giám Từ có ý tốt mà, nhưng tôi và anh chỉ là quan hệ công việc, bà ấy lo lắng thái quá...

– Quan hệ công việc...- Kỷ Tùy Châu nghiền ngẫm bốn chữ này, đáp- Quả thật là quan hệ công việc. Gần đây công việc của em cũng khá, đêm nay còn biểu hiện không tồi.

Thành công làm một bình hoa mới mẻ, ngoài sáng trong tối hấp dẫn vô số ánh nhìn. Cô đêm nay có thể so bì diễn xuất với Phùng Trinh. Lúc này, tất cả phóng viên đều đang thăm dò lý lịch của Doãn Ước, lòng hiếu kỳ về cô đang ngày càng tăng lên.

Nếu không phải anh cố tình phong tỏa tin tức, lúc này trên mạng chắc chắn đã xuất hiện ảnh chụp của Kỷ Tùy Châu và cô đồng hành cùng nhau. Ngày mai, trên tất cả trang đầu báo giải trí đều đưa tin có liên quan đến cô. Doãn Ước chỉ cách ‘nền công nghiệp giải trí’ (Showbiz) một bước chân.

Nhưng bước chân này, đã bị anh bóp chết từ trong nôi.

Doãn Ước nghe anh nhắc đến chuyện đêm nay, lại nhớ tới Tôn Triết, liền kể chuyện này với anh. Phút cuối còn không quên khen ngợi Từ Tri Hoa một hồi.

Kỷ Tùy Châu vô cùng khinh thường, cười khẩy hai tiếng.

Sau đó anh nhớ đến tên Tôn Triết kia, cảm thấy lúc trước mình quá nhân từ. Thả anh ta một lần lại là mầm mống tai họa, một khi đã như vậy, dứt khoát mời hắn cuốn gói cút đi.

– Có sao không nhỉ, Tôn Triết có khi nào ra ngoài nói bậy bạ không?

– Không đâu, người còn sống thì miệng sẽ còn nói, thỉnh thoảng chừa chút sức lực để ăn cơm thì tốt hơn.

Doãn Ước biết anh có cách khóa miệng hắn lại, cũng không lo lắng. Nhớ tới lúc này anh có nói về Từ Tri Hoa, liền nhiều chuyện hỏi thăm:

– Tại sao anh lại nói tổng giám Từ lấy chuyện cứu vớt những cô gái sa ngã làm nhiệm vụ của mình vậy?

Kỷ Tùy Châu không trả lời ngay, như đang cân nhắc lời nói. Nhưng im lặng một lát vẫn nói thật:

– Trước kia bà ấy có một đứa con gái, sau này không thấy đâu nữa.

– Đi đâu?

– Mất tích. Nghe đồn năm hai mươi mấy tuổi bỏ nhà ra đi với một thanh niên, từ đó về sau chưa từng xuất hiện. Nếu cô ta còn sống, hiện giờ chắc cũng gần ba mươi tuổi.

Doãn Ước từng nghe người trong công ty nói qua gia cảnh của Từ Tri Hoa, chỉ biết hình như bà từng kết hôn sau đó ly hôn, lại không biết bà có đứa con gái. Cho nên bà xem cô như con gái của mình, rất sợ cô như Kỷ Tùy Châu nói, từ nay về sau bốc hơi khỏi nhân thế?

Kỷ Tùy Châu vươn tay, túm lấy cổ tay của Doãn Ước, cổ tay mịn màng yếu đuối như không có xương, làn da trắng trẻo trơn tru. Anh áp tay cô lên mặt mình, ngăn ngớt đến xuất thần. Doãn Ước có hơi xấu hổ, lại cảm thấy anh thâm trầm như vậy tựa như có ẩn tình khác, liền không quấy nhiễu anh, chỉ để anh cầm lấy không buông.

Trong phòng bật hệ thống sưởi, do lâu nên có hơi nóng, Doãn Ước cảm thấy áo ngủ này thật dày.

Đôi bên im lặng rất lâu, Kỷ Tùy Châu đột nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm Doãn Ước. Môi anh hé mở, nói ra một câu khiến người khác kinh hãi:

– Nếu em còn tiếp tục ra ngoài ăn khuya với Trịnh Đặc, có lẽ một ngày nào đó, sẽ như con gái của Từ Tri Hoa, đi mãi không về.

Cơn ớn lạnh chạy dọc toàn thân đến lòng bàn chân, lưng Doãn Ước cứng đờ, muốn rút tay về. Nhưng Kỷ Tùy Châu nắm rất chặt, cô không rút được.

– Câu này của anh có ý gì?

– Con gái của Từ Tri Hoa tên là Ngải Băng, năm đó hai mươi mốt tuổi. Nghe đồn người thanh niên cùng cô bỏ trốn lúc đó tên là Trịnh Ngọc, năm ấy hai mươi bảy tuổi. Trịnh Ngọc là đại công tử nhà họ Trịnh, một danh môn ở thành phố B. Em có thể không quen Trịnh Ngọc, nhưng em trai anh ta, em thật sự rất quen.

– Là... Trịnh Đặc?

– Đúng, anh trai anh ta mất tích tám năm trước, hiện giờ anh ta là con trai độc nhất của nhà họ Trịnh.

Người như vậy ngấm trúng Doãn Ước điểm nào, chẳng lẽ là chân tình?

Năm đó, vụ mất tích của Trịnh Ngọc và Ngải Băng gây chấn động cả thành phố B. Đại công tử họ Trịnh là người đàn ông si tình, đem lòng yêu thương con gái của Từ Tri Hoa, Ngải Băng. Nhưng Ngải Băng không có cha, Từ Tri Hoa mặc dù trên thương trường tạo được thành tựu kiếm không ít tiền, nhưng không có biện pháp cho con gái mình một thân phận tương xứng với nhà họ Trịnh.

Nhà họ Trịnh xem trọng môn đăng hộ đối, Ngải Băng chính là người họ không dung chứa được.

Huống hồ Ngải Băng khi đó vừa mới lớn, Trịnh Ngọc lại đến tuổi phải kết hôn. Hai người họ không xứng đôi bất cứ phương diện nào, nhà họ Trịnh nghĩ mọi biện pháp để chia rẽ họ. Nhưng tính cách Trịnh Ngọc quật cường, vì Ngải Băng mà chống đối gia đình đến cùng. Sau đó hai người họ cùng nhau mất tích, trước đó có người nhìn thấy hai người kéo hành lý đi, vì thế tội bỏ nhà theo trai được thành lập.

Từ Tri Hoa từng đến nhà họ Trịnh đòi người, nhưng không có kết quả. Nhà họ Trịnh mấy năm nay âm thầm tốn nhiều tâm tư truy lùng tung tích của Trịnh Ngọc, nhưng đều không có kết quả. Hai người này cứ như vậy mà sống không thấy người, chết không thấy xác, biến mất trong biển người mê mông.

Sự việc này thành điều cấm kị của nhà họ Trịnh, không được tùy tiện nhắc đến. Có vài loại người trọng thể diện và danh dự hơn tất cả, điểm này gia đình họ rất nhất trí đồng lòng.

Kỷ Tùy Châu lại cảm ghét thể loại hư danh giả lợi này.

Anh kể ngắn gọn cho Doãn Ước nghe, cuối cùng nói thêm:

– Cả câu chuyện chính là như vậy, muốn tiếp tục hay không tùy em quyết định. Ngộ nhớ ngày nào đó...

Anh không nói tiếp, chuyện xấu mà nói nhiều, có lẽ sẽ trở thành sự thật.

Doãn Ước có chút nghi ngờ:

– Anh là nói, có người cố ý nhắm vào nhà họ. Vụ mất tích của Trịnh Ngọc và Hải Băng không phải hành vi tự phát, là có người ở sau lưng khuấy rối?

– Điều gì cũng có khả năng cả, trước mắt không tiện kết luận. Phàm là chuyện gì cũng nên cẩn thận, nhà họ Trịnh có vài người có tiền, người bỏ ra chút tiền ấy cũng không ít. Diệt trừ một tên Trịnh Ngọc không làm nên chuyện, nhưng nếu Trịnh Đặc cũng gặp chuyện, nhà họ Trịnh nhất định xảy ra tranh chấp.

Doãn Ước nghe mà hết hồn, nhớ tới bộ dạng thường ngày ăn nói nhỏ nhẹ ôn tồn của Trịnh Đặc, thật không nhìn ra được sau lưng lại có câu chuyện làm người khác kinh hãi như vậy.

– Quan hệ của tôi và anh ấy không giống như anh đã nghĩ đâu, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.

– Rất nhiều cặp đôi đều thích đặt bốn chữ ‘bạn bè bình thường’ lên môi, nhưng rốt cuộc có thể bình thường được bao lâu thì lại không nói được. Trịnh Đạt đã bày tỏ với em rồi chứ.

Doãn Ước cứng họng, anh luôn đoán rất chuẩn.

– Tôi không đồng ý.

– Ghét anh ta?

– Trước mắt tôi không muốn yêu đương. Giờ nghe anh kể về gia cảnh nhà anh ấy, tôi lại càng không muốn sa vào chốn nước đục này. Người như vậy chắc chắn cũng không để mắt đến tôi, tôi không muốn yêu đương mà phải mệt mỏi như vậy, không có ý nghĩa.

Kỷ Tùy Châu cuối cùng cũng buông tay cô ra, đứng lên khỏi sô pha. Anh đi đến trước mặt Doãn Ước, cúi xuống nhìn cô. Khóe miệng anh mang theo chút ý cười, thấp giọng hỏi cô:

– Còn tôi, ao nước đục này của tôi, em có muốn dấy vào không?

39. Chương 39: Nghiện (1)

Tối hôm đó, Kỷ Tùy Châu ở lại phòng của Doãn Ước không về.

Hai người không phát sinh bất kỳ chuyện gì, nhưng Kỷ Tùy Châu chiếm lấy giường của Doãn Ước, hại cô cả đêm chỉ có thể ngủ trên sô pha.

Sô pha tất nhiên không thoải mái bằng giường, Doãn Ước trùm chăn kín mít lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu luôn xuất hiện câu hỏi mới nảy của Kỷ Tùy Châu.

Lúc ấy não bộ cô nóng lên, trực tiếp từ chối:

– Rất xin lỗi chủ tịch Kỷ, tôi không biết bơi.

Sau đó sắc mặt anh vẫn luôn khó coi, Doãn Ước nghĩ chắc là do bị cảm?

Sáng sớm hôm sau, Doãn Ước thức dậy, đau khổ phát hiện bản thân cũng bị cảm. Chấn quá mỏng, gần đó lại có người bệnh, muốn không bị lây cũng khó.

Cô oán giận Kỷ Tùy Châu bằng giọng ngạt mũi, nói xong lại cảm thấy hối hận. Giọng nói kia yếu ớt, sao nghe như là đang ọp ọ.

Kỷ Tùy Châu trái lại sức khỏe tốt, ngủ một đêm liền khỏi bệnh.

Anh từ bi cho Doãn Ước nghỉ phép một ngày, phê chuẩn cho cô ngủ một giấc thật ngon. Doãn Ước ăn sáng xong uống thuốc cảm, đắp chăn liền ngủ. Ngủ thẳng đến bốn giờ chiều, mới bị Kỷ Tùy Châu kéo ra khỏi chăn đi đến sân bay.

Trên đường ra sân bay nhận được tin nhắn hỏi thăm của Trịnh Đạt, Doãn Ước ngồi trên xe than thở chuyện mình bị bệnh, thuận tiện thỉnh giáo anh xem nên uống thuốc gì.

Không ngờ tới Trịnh Đạt rất là ‘vô tình’, chỉ trả lời cô đúng ba chữ: Uống nhiều nước.

Doãn Ước nhớ tới vài bài viết trên mạng, trong đó có vô số cô gái than thở về bạn trai mình, khi các cô bị bệnh cần được quan tâm chăm sóc nhất, tới lui chỉ biết nói có vài chữ: uống nhiều nước, uống nước ấm.

Cô lắc đầu cười cười, nói với đối phương mình phải làm thủ tục, rồi tắt nguồn điện thoại. Suốt hành trình, Doãn Ước đều ngủ, thỉnh thoảng ho vài tiếng. Lúc ngủ mơ màng cảm giác có thứ gì đó đập lên người, cô chỉ ưm vài tiếng rồi trở mình, tiếp tục mơ lung tung.

Bởi vì ngủ cả ngày, trạng thái tinh thần của Doãn Ước khá uể oải, lúc xuống máy bay tóc có hơi bù xù. Cô vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại mất hồi lâu mới đi ra, phát hiện Kỷ Tùy Châu vẫn ở bên ngoài đợi cô.

– Anh vẫn chưa về à?

– Đưa em về, không lẽ em có người đến đón?

Nhớ đến trước lúc cô lên máy bay không ngừng ôm điện thoại nhắn tin, Kỷ Tùy Châu có chút khó chịu.

Hai người cùng đi lấy hành lý. Kỷ Tùy Châu không để Doãn Ước phải động tay, một mình kéo hai vali lớn đi ra ngoài. Doãn Ước theo sau đánh ngáp liên mấy cái, đi được một đoạn người đằng trước đột nhiên dừng bước, cô mau chóng dừng theo.

– Sao vậy?

– Quả thật có người đến đón, sao thư ký Doãn không chịu nói sớm- Kỷ Tùy Châu quay đầu nhìn cô.

Doãn Ước không kịp hiểu gì, nghiêng đầu phóng tầm ngang qua người anh nhìn ra đằng trước, liền thấy Trịnh Đặc đang đứng ở bên cạnh biển quảng cáo cách đó không xa. Trên biển quảng cáo là diễn viên nam nổi tiếng đẹp trai, nhưng Trịnh Đặc đứng bên cạnh anh ta một chút cũng không bị lép vế.

Anh mang theo nụ cười ấm áp chậm rãi đi về phía Doãn Ước, đến trước mặt liền đưa tay ra, đặt lên trán cô.

Ở nơi công cộng lại thân mật như vậy, Doãn Ước vô cùng không quen. Đang định lấy tay anh ra, đối phương đã thu về, còn nói:

– May mà không bị sốt, chỉ bị cảm thì vấn đề không lớn lắm.

– Sao anh lại đến đây?- Doãn Ước vuốt lại tóc mái trên trán, hỏi.

– Vội đến khám bệnh cho em mà.

Bầu không khí lúc này càng thêm kỳ quái. Doãn Ước chỉ cảm thấy bên cạnh dường như sản sinh một luồng khí áp cực thấp. Cô liếc trộm Kỷ Tùy Châu, nhìn không ra vẻ khác thường gì. So với lòng nhiệt tình của Trịnh Đặc càng khiến cô không đỡ nổi.

Cô bắt đầu viện cớ:

– Em vẫn chưa hết giờ làm việc.

Trịnh Đặc giơ tay lên xem đồng hồ:

– Hơn chín giờ rồi, chủ tịch Kỷ sẽ không vô lý như vậy đâu. Vả lại em không nghỉ nhưng chủ tịch Kỷ cũng mệt chút, đúng không.

Nói xong, mặt anh đầy ý cười nhìn sang Kỷ Tùy Châu, người nọ cũng như cười như không, kéo vali bước đi. Doãn Ước chuyên tâm xem hai người họ ngằm đầu nhau, cho đến khi Trịnh Đặc đi đến cầm lấy túi xách trong tay cô mới phát hiện, vali màu đỏ của mình đang đứng lẻ loi ở chỗ đó.

Hai người xuống bãi đỗ lấy xe, Doãn Ước ngồi vào ghế phụ lái, Trịnh Đặc lại đi mở cốp sau ra. Không bao lâu anh đi trở về, cầm trong tay một túi to.

– Gì vậy?- Doãn Ước hỏi.

– Em ở trên máy bay để bụng rỗng ngủ đúng không- Ngồi vào ghế lái thay cô mở túi, lấy bình giữ nhiệt bên trong ra- Cháo anh nấu, em nếm thử xem.

– Anh làm khi nào vậy?

– Lúc em ở trên máy bay. Phải nói trước, cháo này là lần đầu tiên anh nấu, mùi vị có thể không chính tông đâu, nếu khó ăn em đừng khách sáo, đừng miễn cưỡng ăn nhé.

Doãn Ước cầm bình giữ nhiệt còn ấm nóng trong tay, không thể diễn tả được cảm giác trong lòng. Đã lâu lắm rồi không có người đàn ông nào đối xử tốt với cô như vậy. Cô của giờ phút này mặc dù không có tình yêu gì với Trịnh Đặc, nhưng cảm động lại tràn đầy nơi lồng ngực.

So với tên nào đó ở lại phòng cô, còn lấy bệnh cho cô, Trịnh Đặc đúng là thiên sứ giáng trần.

Trịnh Đặc vừa lái xe vừa giải thích nguyên do nấu cháo của anh:

– Vốn dĩ bị cảm mạo gì đó quả thực không cần uống thuốc, thuốc cảm cũng chỉ làm cho em dễ chịu một chút thôi, phải uống nhiều nước. Nhưng mà sau khi em lên máy bay, anh có lên mạng xem một chút, phát hiện

có vài trang mạng, bên trong rất nhiều cô gái ‘phỉ nhổ’ bạn trai mình, lúc bị bệnh chỉ bảo các cô uống nhiều nước, là biểu hiện giả dối không quan tâm. Cho nên anh liền khắc phục tình trạng ngay, vẫn chưa muộn ha.

Trên đường về nhà, Trịnh Đặc kể rất nhiều chuyện cười. Anh nói năng khôi hài, thái độ chân thành, nói chuyện với anh một hồi, bệnh cảm của Doãn Ước hình như cũng thuyên giảm không ít.

Trịnh Đặc đưa cô tới tận cửa nhà, không đề nghị vào nhà ngồi chơi, chỉ nói cô phải ăn hết cháo rồi đi nghỉ. Doãn Ước cảm ơn anh rồi vào nhà, phát hiện trong phòng khách vẫn còn sáng đèn, ông nội ngồi đó xem tivi, trong tay đang cầm tách trà.

– Khuya như vậy còn uống trà, ông không sợ mất ngủ à?

– Trễ vậy con, ai đưa con về? Ông nội đi đến cầm vali cho cô.

– Một... người bạn.

– Là nam à? Ông nội để ý đến bình giữ nhiệt cô cầm trong tay, nhất thời mất sáng ngời.

Doãn Ước vừa né khỏi tay ông, kéo vali đi vào phòng, vào trong lại quay đầu khuyên ông:

– Ông mau ngủ đi, ngày mai ông còn phải đến hội quán, đừng quá quan tâm chuyện thế tục tầm thường.

Nói xong đóng cửa phòng lại, để ông nội một mình bên ngoài dờ khóc dờ cười.

Bảy giờ sáng hôm sau, Doãn Ước nhận được điện thoại của Diệp Hải Thần, bảo cô mau chóng đi làm.

– Chủ tịch đã đến rồi, không có người pha cà phê. Cô mau ngồi xe đến, tiền xe công ty chi trả.

Doãn Ước không biết tại sao Kỷ Tùy Châu lại đến công ty sớm vậy. Nhưng kể làm công như cô phải đi theo ông chủ, cô không nói nhiều liền xuống giường, dùng tốc độ nhanh nhất đến công ty.

Trong văn phòng, cô là người đến cuối cùng, vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng nghiêm trọng, đi lại nhanh như một cơn gió. Diệp Hải Thần đang bố trí công việc cho mọi người, thấy Doãn Ước đi vào liền gật đầu chào hỏi, ý bảo cô lập tức đi pha cà phê.

Bệnh cảm Doãn Ước vẫn còn chưa khỏi hẳn, toàn thân nhứt nhối vô cùng. Lúc bưng cà phê cô cảm thấy cái khay kia nặng hơn thường ngày rất nhiều. Tiến vào phòng chủ tịch thấy Kỷ Tùy Châu đang nói chuyện với một người, cô đặt cà phê xuống trước mặt họ, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Cả quá trình, Kỷ Tùy Châu không hề liếc nhìn cô lần nào, không khí trong phòng căng thẳng, lúc Doãn Ước đóng cửa nhìn thấy trên mặt Kỷ Tùy Châu hiện lên vẻ tàn nhẫn, hơi thở nhất thời ngưng trệ.

Cô đã rất lâu không nhìn thấy một Kỷ Tùy Châu như vậy. Lần đó là năm năm trước khi cô vừa mới biết anh là anh trai của Tùy Ý, hai người ở ngay văn phòng này đối chất, lúc ấy trên mặt Kỷ Tùy Châu cũng có biểu cảm này.

Cô mắng anh vô liêm sỉ, anh vui vẻ nhận, rồi trả lời lại một cách mỉa mai:

– Sao so được với họ Doãn các người. Tôi để cảnh sát bắt hắn, để tòa án phán quyết hắn, để nhà tù cải tạo hắn. Tôi không trói hắn, không bóp cổ hắn, không đập đầu hắn, càng không cắt ngón tay hắn. Doãn Ước, tôi không hề làm em thất vọng.

Từng câu từng lời còn văng vẳng bên tai, khuấy đảo cô đến tinh thần không yên. Cô đột nhiên ý thức được Kỷ Tùy Châu vẫn là con mãnh thú của trước kia, chẳng qua chỉ tạm thời xếp móng vuốt lại. Một ngày nào đó đột nhiên bộc phát, cô vẫn không thể chống đỡ nổi.

So với anh, Trịnh Đặc điềm đạm làm người ta an tâm hơn.

Doãn Ước cầm ly trà ngồi thờ trong phòng trà nước, Trịnh Đặc gọi điện đến, hỏi thăm cô tối qua có ăn cháo không.

– Mùi vị thế nào?

– Ngon mà, anh khiêm tốn quá, người giỏi phẫu thuật mà đi nấu ăn, thật phí nhân tài.

– Cho nên đã ăn hết rồi?

– Đúng rồi, nhưng ăn muộn quá, lúc ngủ không nhin được cứ phải chạy vào nhà vệ sinh- Doãn Ước nói xong mỉm cười, giọng trong trẻo ngọt ngào.

Mỉm cười một hồi cô cảm giác có người đi ngang qua cửa, sợ bị ai đó nghe thấy liền nhanh chóng nhỏ giọng chào tạm biệt Trịnh Đặc. Đứng lên đi ra cửa lại không thấy ai, chỉ nhìn thấy cách đó không xa, Kỷ Tùy Châu đang đứng đó nói chuyện với Diệp Hải Thần.

Giọng anh có hơi nghiêm khắc, Diệp Hải Thần chăm chú lắng nghe, đợi anh nói xong liền thuật lại một lần, cuối cùng còn nói thêm một câu:

– Lần sau em sẽ chú ý.

Hiển nhiên là phạm sai lầm bị Kỷ Tùy Châu giáo huấn. Những người khác đều cúi đầu làm việc của mình, sợ khói lửa lây sang mình.

Doãn Ước vào công ty cũng lâu rồi, lần đầu tiên thấy Kỷ Tùy Châu mắng Diệp Hải Thần. Anh Diệp là tâm phúc của anh, thường ngày làm việc vô cùng tỉ mỉ, tính cách ôn hòa cẩn trọng, cùng với người cao ngạo như Kỷ Tùy Châu, hình thành thế bù trừ. Anh ấy rất ít sai phạm, Kỷ Tùy Châu cũng rất xem trọng anh. Hôm nay thấy cảnh tượng này, xem như là lần đầu tiên.

Doãn Ước sau lại nghe đồng nghiệp vào pha cà phê rù rì với nhau, phàn nàn chủ tịch hôm nay tính khí tệ quá.

– Rốt cuộc ai chọc chủ tịch mất hứng vậy, chủ tịch tức giận chúng ta phải mệt chết rồi.

– Vậy xin nghỉ đi- Người nọ liền nói đùa một câu.

– Xin nghỉ rồi tìm công việc nào đãi ngộ tốt như vậy. Công ty như Thịnh Thế cả nước không nhiều, có một cũng phải ráng.

Người nọ như nhớ tới gì đó, đột nhiên nói với Doãn Ước:

– Trợ lý Doãn này, cô đi khuyên chủ tịch kỹ xem, xin anh ta bớt giận đi.

Doãn Ước cảm thấy người này thật nhàm chán, ngoài cười nhưng lòng không cười, phản đối:

– Năng lực có hạn, quản lý Trần khách sáo rồi.

Người nọ là quản lý hành chính, bình thường nói hơi nhiều, đối với thân phận của Doãn Ước luôn vô cùng tỏ mò, mỗi khi có cơ hội liền dò la tin tức. Doãn Ước bình thường sẽ khéo đưa đẩy tránh né câu hỏi, hôm nay bị anh ta làm cho có hơi phiền, dứt khoát từ chối.

Quản lý Trần sau khi bị vướng phải trắc trở liền chuẩn đi, cùng người còn lại đi ra ngoài.

Cả ngày hôm nay, Doãn Ước chưa tìm được cơ hội nào nghỉ ngơi. Cô phải dựa vào thuốc cảm để gượng dậy cả ngày. Giữa trưa, người trong văn phòng không có thời gian ăn cơm, lại là cô hỗ trợ đặt cơm. Phối hợp với sức khỏe ‘thiếu thốn’ của cô, cô hoàn toàn ăn không vô.

Gần đến năm giờ chiều, cuối cùng cô cũng có cơ hội ghé lên bàn trong phòng trà nước ngủ một chút, khi tỉnh lại mới phát hiện trên bàn có đặt một túi to, bên trong là cháo hoa thịt bò đặc chế của căn tin dưới lầu.

Mùi thơm lừng từ trong túi bay ra, khiến cho Doãn Ước thèm ăn. Cô muốn tìm người hỏi thăm một chút, đúng lúc Diệp Hải Thần đi vào.

– Ở đâu ra vậy?

– Thì mua.

– Ai mua?

Diệp Hải Thần ngừng một lát, nói:

– Của tôi mua.

Giao tình giữa Doãn Ước và anh không sâu, đáp án này thật gây bất ngờ. Còn muốn hỏi thêm, Diệp Hải Thần đột nhiên xoay người ra ngoài, nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Doãn Ước thấy lạ, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy anh cầm ly bước vào muốn rót nước, sao nước còn chưa rót đã đi rồi. Là câu hỏi của cô làm khó anh à?

Doãn Ước nhìn hộp cháo có hơi do dự. Đúng lúc điện thoại reo, cô bắt máy.

Điện thoại được nối truyền đến tiếng của ba cô:

– Tiểu Ước, em gái con mất tích rồi.

40. Chương 40: Nghiện (2)

Doãn Ước chỉ có một cô em gái, chính là Triệu Sương.

Nhưng chuyện Triệu Sương mất tích đối với Doãn Ước mà nói cũng chẳng xúc động quá mạnh. Ban đầu cô còn tưởng rằng Triệu Sương chạy đi chơi đây đó, dù sao chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra.

Một năm trước đây, Triệu Sương cũng có một lần cùng bạn đi phượt tự túc, nói là đi Tây Tạng, một tuần không liên lạc gì về gia đình, Ngụy Tuyết lo sốt vó. Sau khi trở về, bị mẹ mắng vài câu, cô ta còn không phục, nhảy đồng cãi nhau một trận.

Cho nên lần này...

– Có khi nào lại cùng bạn đi nước ngoài du lịch không?

– Đã hỏi tất cả bạn bè nó rồi, đều nói là không có. Tại con không biết chuyện xảy ra gần đây rồi.

Ông Doãn liền thuật lại toàn bộ tình hình của Triệu Sương cho Doãn Ước biết. Lần trước nghe nói cô có quen bạn trai, ở đâu ra không biết, nghe nói rất giàu có, còn tặng cô một chiếc xe hơi.

Chuyện Triệu Sương có xe Doãn Ước cũng có nghe nói. Lúc đầu còn tưởng là Giang Thái tặng, đến sau này khi cô nói chuyện với Kỷ Tuỳ Châu có nhắc đến, anh chỉ cười đến vô cùng khinh thường.

– Nếu tôi là Giang Thái, sẽ không tặng xe cho Triệu Sương.

– Tại sao?

– Bởi vì không đáng.

Xe từ đâu mà có thì không biết, người bạn trai thần bí kia cũng không thấy tăm hơi. Nhưng ông Doãn nói Triệu Sương mấy ngày gần đây lạ lắm, đeo túi xách hàng hiệu chưa từng thấy qua, nghe nói là của bạn trai tặng. Thường xuyên ra ngoài ăn cơm, cũng nói là đi hẹn hò.

Càng khoa trương hơn chính là có một lần ông nghe cô ta cãi nhau với mẹ. Ngụy Tuyết như cảm thấy người bạn trai kia của cô không đáng tin cậy, kêu cô ta phải cẩn thận. Triệu Sương liền cười phản bác:

– Người có thân phận có địa vị, đi gặt con làm gì. Con có gì đáng để bị gặt chứ.

Ngụy Tuyết vẫn thấy lo lắng, kéo cô lại hỏi han cả buổi. Triệu Sương bị hỏi đến phiền, giọng điệu hơi kém:

– Thứ người ta có chính là bản lĩnh, một chiếc xe có là gì. Anh ấy vài ngày nữa còn muốn đầu tư vào một bộ phim điện ảnh để con đóng. Chờ mà xem, con sẽ mau chóng trở thành nữ chính.

Xét thấy cô luôn ba hoa khoác lác, không riêng gì ông Doãn, ngay cả Ngụy Tuyết cũng không để tâm đến lời cô nói.

Kết quả vài ngày sau, Triệu Sương cầm về một bản hợp đồng, xem thì đúng là được vai nữ chính. Bộ phim là đầu tư vào Wenda, sản xuất với quy mô không lớn, là bộ phim văn học tươi mới, rất có thể lôi kéo được phản hồi tốt của người xem.

Bộ phim này với trình độ của Triệu Sương thế nào cũng không xoay sở được, trước kia cũng chỉ có dạng tài năng khí chất như Chung Vi mới có thể đảm đương nổi. Bị hù như vậy, Ngụy Tuyết cuối cùng cũng tin lời con gái, cũng bắt đầu xem người người bạn trai giấu mặt này là con rể tương lai.

Hai mẹ con này suốt ngày ở nhà đắc ý, ông Doãn bận chuyện làm ăn chưa bao giờ lưu tâm đến, nhưng trong lòng giờ đã bắt đầu lo lắng cho con gái mình.

Năm năm trước Doãn Ước bị lừa, mãi có đến nửa năm gần đây mới thật sự thoát khỏi ám ảnh tâm lý. Ông luôn mong cô có thể mau chóng tìm một người đàn ông để nương tựa.

Doãn Ước không muốn đề cập đến chuyện này, cắt ngang lời ông:

– Trước tiên khoan nói đến con đã, nói Triệu Sương tại sao mất tích đi. Nếu đã ký hợp đồng, vậy bộ phim kia đã khai máy chưa?

– Khai máy rồi, quay được vài ngày rồi. Tối hôm kia nó nói với trợ lý là muốn ăn khuya, không cho ai đi theo, một mình nó tự lái xe đi ra ngoài, kết quả đi không thấy về. Đoàn làm phim tìm nó cả ngày không thấy, tối hôm sau đã báo cảnh sát. Cảnh sát bắt đầu điều tra rồi, trước mắt đã lập hồ sơ vụ án.

Đến mức phải lập hồ sơ, chứng tỏ cảnh sát đã phát hiện ra vài manh mối, có lẽ đã nhận ra bất thường, để họ cảm thấy Triệu Sương chắc chắn đã rơi vào nguy hiểm.

Nếu không dạng án người trưởng thành mất tích bình thường này, họ căn bản không để ý đến.

Người nào cũng có hai chân, phải tìm kiếm như vậy, mấy chú cảnh sát chắc khỏi về nhà luôn rồi.

Đến mức độ lập hồ sơ, khó tránh giọng ba cô lại lo lắng đến vậy.

– Giờ thế nào, đi đâu?

– Khóc đến chết đi sống lại, ba cũng không có cách khuyên nhủ bà ấy- Ông Doãn nghĩ rồi lại nói- Con có quen bạn bè nào trong ngành không, giúp đỡ hỏi thăm xem sao. Ngày nào ba và đi cũng đến đồn cảnh sát, nhưng người ta lại không chịu nói nhiều, đúng là lo chết đi được.

Doãn Ước có thể có bạn bè lợi hại nào chứ. Người lợi hại nhất mà cô quen chính là Kỷ Tuệ Châu. Nhưng hai hôm nay tâm trạng anh không tốt, Doãn Ước không muốn chọc vào anh. Huống hồ anh lợi hại đến đâu cũng không lợi hại bằng cảnh sát, nếu chủ động lập hồ sơ vụ án rồi, chắc chắn sẽ dốc lòng điều tra. Nếu không tra ra được, điều đó chứng minh rằng quả thực không có manh mối.

Không ngờ gia đình họ lại lần nữa xảy ra chuyện như thế.

Chuyện đến mức này, tâm trạng Doãn Ước có hơi tụt dốc. Vẫn không thể xem cô ta là người xa lạ được. Cô nhớ lại biểu hiện khác thường trước đó của Triệu Sương, mau chóng gọi điện cho Mạnh Bân, hỏi anh gần đây có thấy ai đến thăm Doãn Hàm không.

Mạnh Bân nói:

– Gần đây thì không có. Cho nên lần trước thật sự không phải cậu à?

– Không phải, là em gái mình, em họ hàng. Phiền cậu lưu ý một chút, nếu em gái mình lại đến, xin cậu báo cho mình trước tiên nha.

Mạnh Bân đồng ý ngay. Nhưng Doãn Ước đợi mấy hôm vẫn không nhận được hồi âm.

Triệu Sương không đi thăm tù, cũng không quay về đoàn làm phim, bên phía trường học cũng không có ai gặp qua cô, hỏi thăm hết bạn bè thân thích, đều nói không biết. Ngụy Tuyết lo đến nỗi đêm ngủ không yên, ông Doãn cũng sốt ruột theo. Doãn Ước bị họ ảnh hưởng, cảm xúc bất an dần dần dâng lên trong lòng.

Một năm trước, Triệu Sương vẫn là một sinh viên, còn ham chơi có thể hiểu. Nhưng lần này cô ta đã ký hợp đồng rồi, huống hồ đó là vai nữ chính cô ả vất vả giành được, diễn được một nửa liền bỏ mặc không lo, điều này rất không hợp lý.

Cuối cùng, cô không nhịn được nữa, định nhờ Kỷ Tuỳ Châu giúp đỡ. Nhưng Kỷ Tuỳ Châu lại không rảnh rỗi quản cô. Gần đây anh thật sự rất bận, cách vài ngày lại xuất ngoại một lần. Cho dù đến công ty, không phải mở cuộc họp ban giám đốc thì cũng đi ăn cơm với đối tác.

Trước kia, đi ra ngoài ăn cơm anh thường xuyên gọi Doãn Ước đi cùng, nhưng sau khi từ thành phố S về, anh chưa từng tìm Doãn Ước. Hai người ngoại trừ lúc đưa cà phê có thể gặp ra, ngay cả nói cũng chưa được một câu.

Doãn Ước định chủ động tìm anh nói chuyện, lại ngại trong công ty bí mật khó giữ được nếu bị nhiều người biết, cân nhắc nên gửi thư điện tử hay gọi điện cho anh. Nhưng cầm điện thoại trong tay do dự cả nửa ngày, luôn không hạ được quyết tâm.

Hữu sự Chung Vô Diệm vô sự Hạ Nghênh Xuân[1], cô không muốn khiến anh có cảm giác khi có chuyện cô mới nghĩ tới anh.

Doãn Ước đang nghĩ xem phải làm sao để phá vỡ cục diện bế tắc hiện nay.

Hôm đó vừa hết giờ làm, dưới đại sảnh cô đụng phải Lão Tần, hai người chào hỏi mấy câu. Lão Tần nói gần đây Kỷ Tuỳ Châu thường xuyên phải ngồi máy bay, trong giọng nói lộ ra đau lòng:

– Chủ tịch cũng không dễ dàng gì, địa vị càng cao trách nhiệm càng lớn. Gần đây tôi luôn nghĩ thấy mùi thuốc lá trên người cậu ấy, thời gian lâu dần thì không tốt cho sức khỏe.

Doãn Ước nghe ông nói vậy liền thở dài, nói:

– Nói anh ấy đi mát-xa thư giãn một chút, vậy mới có lợi cho sức khỏe.

Mắt Lão Tần sáng ngời:

– Sao tôi không nghĩ tới nhỉ. Bùi tổng biết một nơi không tệ, là ở đâu ta, để tôi về hỏi lại cậu ấy. Chờ chủ tịch từ châu Âu về, tôi sẽ dẫn cậu ấy đến đó.

Doãn Ước cảm thấy có hy vọng, lập tức đi thăm dò lịch trình của Kỷ Tuỳ Châu, phát hiện ngày anh về vừa vặn rơi vào cuối tuần. Vì thế sáng sớm cô đã tới hội quán vật lý trị liệu của ông nội, ngồi chờ Kỷ Tuỳ Châu đến.

Cô đã tra thời gian chuyến bay, Kỷ Tuỳ Châu bay chuyến tối, khoảng chín giờ sáng sẽ đến thành phố B. Hơn nữa tính cả thời gian làm thủ tục và máy bay đến trễ, kéo dài đến giữa trưa mới đến cũng không chừng.

Cô đợi cả buổi sáng, không thấy bóng dáng của đối phương đâu. Đến giờ cơm trưa, tâm tư cô không đặt vào bữa cơm mà chỉ lo nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Ông nội nhận thấy cô kỳ lạ, liền hỏi:

– Sao vậy, con đợi ai à?

– Đâu có.

– Bạn con muốn đến à? Ông cảm thấy hôm nay con lạ lắm, lâu rồi con đâu đến đây.

– Gần đây con bận quá, có phải ông không vui không? Vậy sau này cuối tuần con sẽ thường xuyên đến đây.

– Không cần đâu, tuổi còn trẻ lại giam mình ở chỗ của ông, làm ông già này lo lắng lắm. Con đừng ngày nào cũng ở nhà, phải ra ngoài hẹn hò đi.

– Ngày nào con cũng ra ngoài, ông lại càng lo lắng- Doãn Ước cười cười làm nũng với ông.

Đợi đến chiều, tạp chí trong tay lật xem vài lần, người muốn gặp lại không xuất hiện. Doãn Ước bắt đầu cảm thấy suy nghĩ của mình quá ngây thơ. Lão Tần chỉ là tài xế, hà tất có năng lực kéo Kỷ Tuỳ Châu đến nơi này chứ. Cho dù có đến, cũng không nhất định là hôm nay.

Cô suy nghĩ thật đơn giản.

Phiền muộn lại bắt đầu tìm lý do an ủi bản thân. Có lẽ Kỷ Tuỳ Châu đi gặp đối tác rồi, có lẽ đã về nhà ngủ bù, hoặc có lẽ đợi lát nữa sẽ gặp được anh. Mặc dù hôm nay không đến, ngày mai có thể sẽ đến.

Anh thông minh như vậy, Lão Tần gợi ý đưa anh đến đây, anh sẽ không thể không biết là cô đang âm thầm mời anh đến. Trừ khi anh thật sự không muốn đến.

Đồng hồ trên tường đã qua sáu giờ chiều, Doãn Ước cảm thấy anh nhất định là không muốn gặp cô.

Suy nghĩ này làm người ta có hơi chán nản, Doãn Ước gấp tạp chí lại, nằm lên trường kỷ bên cạnh, mơ màng ngủ thiếp đi.

Vừa ngủ một giấc thức dậy đã hơn chín giờ tối, hội quán vật lý trị liệu chuẩn bị đóng cửa, trợ lý của ông nội, Tiểu Điền, đến tìm cô, hỏi cô có định về nhà không.

– Sáng sớm thầy mới về, còn chị thế nào?

Doãn Ước cảm thấy mình cũng nên về, nhưng lại không cam lòng. Cô nghĩ rồi nói:

– Em về trước đi, chị đóng cửa cho.

Tiểu Điền đồng ý rồi ra ngoài kêu mọi người tan ca, hội quán vật lý trị liệu mau chóng chỉ còn lại một mình Doãn Ước.

Cô ngồi trong phòng khách nhìn ra bên ngoài, nhớ vừa rồi có nghe ai đó nói bên ngoài tuyết đang rơi, liền nhin không được đi đến trước cửa sổ.

Đây là trận tuyết đầu mùa trong năm nay ở thành phố B, tuyết rơi nhanh, không bao lâu trên mặt đất đã hình thành một lớp tuyết đọng.

Quay đầu nhìn đồng hồ đã gần mười giờ tối, cô nghĩ Kỷ Tuỳ Châu hôm nay chắc sẽ không đến rồi.

Cầm lấy túi xách ở trên ghế, cô muốn đi về, lại nhớ tới chuyện tuyết rơi, nên trở vào tìm ô. Tìm một vòng không thấy, nghĩ lại ga tàu điện ngầm cách đây không xa, dứt khoát đội túi lên đầu, giẫm lên tuyết chạy ra đầu ngõ.

Chạy được vài bước, nhìn thấy có chiếc xe đỗ lại gần đó, một người đứng bên ngoài, hình như đang dựa vào xe hút thuốc. Doãn Ước dừng bước, hiếu kỳ nhìn người nọ.

Trời đông lạnh lẽo mà không ngồi trong xe hơi, trong tay che ô. Hoa tuyết tung bay rơi lã chã, thổi vào mắt Doãn Ước. Cô cố gắng chớp mắt vài cái, lúc mở ra phát hiện người nọ đã chậm rãi đi về phía cô.

Mãi cho đến khi anh đi đến dưới ánh đèn, Doãn Ước mới nhìn rõ là Kỷ Tuỳ Châu.

Cô đợi anh cả ngày, giờ gặp được anh rồi đáng lẽ nên vui mới đúng. Nhưng thời tiết rét mướt đã đóng băng tất cả nhiệt huyết của cô, cả nụ cười cũng trở nên rất gượng gạo.

Cho đến khi Kỷ Tuỳ Châu đi đến trước mặt, cô mới nghe được giọng nói của chính mình:

– Sao anh lại đến đây?

Kỷ Tuỳ Châu đưa ô tới gần cô hơn, ngăn tuyết rơi xuống đầu Doãn Ước. Mặt anh không chút thay đổi, giọng trầm thấp:

– Em muốn gặp tôi, chẳng phải sao?

Anh càng đến gần, Doãn Ước vốn đang lạnh lập tức cảm nhận được chút hơi ấm. Cô có hơi tham luyến cảm giác này.

– Muộn vậy à?

– Cho nên chỗ em đã đóng cửa?

Doãn Ước quay nhìn cổng lớn khoá chặt, lắc đầu với anh:

– Vẫn chưa, vào đi.

Hai người lần nữa trở vào hội quán vật lý trị liệu. Lúc mở cửa tay Doãn Ước có hơi run, chiếc chìa khoá lạnh băng không nắm chắc được, suýt nữa đánh rơi xuống đất.

Đột nhiên một bàn tay ấm áp vươn đến, nắm lấy tay cô, giúp cô điều chỉnh vị trí, tra chìa khoá ngay vào ổ.

Mùi thuốc lá trên người Kỷ Tuy Châu chui vào mũi Doãn Ước, cô bất giác hít sâu vài lần.

Hoá ra thứ này thật sự sẽ gây nghiện.

Chú thích:

[1] Câu này xuất phát từ chuyện Tề Tuyên Vương có hai người vợ là Chung Vô Diễm và Hạ Nghêh Xuân. Chung Vô Diễm thì xấu, Hạ Nghêh Xuân thì đẹp. Mỗi lần có biến, ông vua chỉ biết kiếm Chung Vô Diễm, còn khi hết chuyện, lại không thèm đoái hoài đến nàng nữa mà chạy sang tìm Hạ Nghêh Xuân vui đùa.

Câu này dùng để hình dung những người vong ân phụ nghĩa.

41. Chương 41: Nhờ Vả (1)

Trong quán tối đen như mực, Doãn Ước mở cửa ra, sờ soạng tìm công tắc, mò mẫm cả buổi vẫn không ra.

Kỷ Tuy Châu lại vươn tay đến, ôm trọn cả cơ thể cô, cầm tay cô tìm kiếm một hồi, bên trong nhất thời sáng lên.

Doãn Ước ngẩng đầu, phát hiện người anh gần trong gang tấc, mùi thuốc lá càng thêm nồng, bất giác nói:

– Sau này anh hút thuốc ít thôi.

Nói xong, cảm thấy mình thật nhiều chuyện, Kỷ Tuy Châu lại không mất hứng, đáp:

– Biết rồi.

Lời ít ý nhiều, anh lại không có chút ý định tách ra nào. Lưng Doãn Ước áp sát vào tường, bị anh khóa chặt vào lòng, không thể động đậy.

Hơi ẩm trong phòng vẫn chưa tan hết, Doãn Ước cảm thấy nóng nực, đưa tay đẩy đối phương ra. Nhưng Kỷ Tuy Châu như ngọn núi sừng sững, đứng đó không hề nhúc nhích.

Lúc này, suy nghĩ của anh có hơi loạn, lập tức nhớ lại sự việc xảy ra lúc ban ngày.

Xuống máy bay Lão Tần đến đón anh, vừa lên xe liền bật nhạc, còn nói những lời quan tâm anh, lại hùng hục khí thế muốn đưa anh đến đây, nói thêm là do Bùi Nam giới thiệu.

Vốn dĩ Kỷ Tuy Châu cũng muốn đi thư giãn, nhưng suy nghĩ kỹ một chút liền hiểu được. Lão Tần khờ khạo này bị người khác thao túng rồi. Từ khi nào Doãn Ước cũng học được chiến thuật vòng vo, lợi dụng Lão Tần để lôi kéo tiếp cận anh.

Nếu lúc trước cô chủ động như vậy, Kỷ Tuy Châu dám cam đoan, hai người họ đã quần lấy nhau ở trên giường rồi. Dù sao cơ thể anh cũng không phải không có cảm giác với Doãn Ước, tựa như lần trước có nói, có lẽ là dùng quen rồi, lại có chút nhớ mãi không quên.

Anh cúi đầu nhìn Doãn Ước, đối phương cũng đang nhìn anh, đôi mắt mỏng manh yếu đuối, làm cho người khác ước gì có thể ôm vào lòng mặc sức nhào nát.

Phụ nữ như thế có thể khơi dậy dục vọng sâu thẳm của đàn ông.

Doãn Ước chú ý đến biến hóa ánh mắt của Kỷ Tuy Châu, trong lòng cả kinh, tăng thêm lực đẩy anh ra. Kỷ Tuy Châu một phen bắt lấy cổ tay cô, giọng khàn đi:

– Chẳng phải em gọi tôi tới sao?

– Tôi có việc tìm anh giúp đỡ, có thể... ngồi xuống nói được không?

– Tôi cảm thấy vẫn nên nằm trên giường nói thì tốt hơn.

Doãn Ước quơ quơ cổ tay:

– Có thể nhẹ chút không, đau đấy.

Kỷ Tùy Châu liền xả hơn phân nửa lực ra. Doãn Ước nhân cơ hội rút tay về, thừa dịp anh chưa kịp phản ứng, khom người xuống chui ra ngoài từ dưới cánh tay anh.

Cô ra về trấn tĩnh, xoa xoa cổ tay, cười nói:

- Có vẻ hôm nay không dùng tay được rồi, muốn thử trị liệu bằng điện không?
- Không phải không được, nhưng em chú ý đúng mực đấy.
- Yên tâm đi, điện không giết chết anh được đâu.

Hai người cùng vào phòng làm việc của Doãn Ước, Kỷ Tùy Châu vào trong liền bắt đầu cởi áo. Doãn Ước làm bộ như không thấy, về mặt thần nhiên chuẩn bị dụng cụ chạy điện. Thi thoảng ánh mắt trộm ngấm nửa thân trên trắng kiện của đối phương, trong lòng cô không ngừng niệm ‘A Di Đà Phật’, để lòng mình tĩnh tại như nước.

- Nếu anh thấy buồn ngủ thì cứ ngủ một lát, cố gắng thả lỏng cơ thể.

Lúc Kỷ Tùy Châu nằm sấp lên giường, hoàn toàn không thấy buồn ngủ. Anh vừa xuống máy bay liền về nhà ngủ, thức dậy thì đi nấu đồ ăn, phát hiện trong nhà không còn gì cả, chỉ có một gói mì.

Lúc nấu mì vô thức nhớ đến lần Doãn Ước đến nhà anh. Tưởng tượng tâm trạng cô khi bị mình cho leo cây sẽ như thế nào, mùi vị khổ sở chờ đợi một người có phải rất khó chịu hay không?

Vốn không muốn để ý đến cô, muốn để cô chột vật một lần. Nhưng mì vừa đun chín tới, mới ăn một đũa, anh lại không ngồi yên được. Dứt khoát dẹp mì cầm áo khác ra ngoài.

Không có lý do, chỉ cảm thấy cô còn đang chờ mình, cho nên cứ đến đây. Xe chạy được nửa đường bắt đầu có tuyết rơi, anh chẳng những không giảm tốc độ mà còn đạp mạnh chân ga hơn. Mãi cho đến khi dừng xe lại ở đầu đường, sau khi hút hơn nửa điếu thuốc, tinh thần mới tỉnh táo lại.

Anh nhìn chăm chăm vào trong ngõ, khi nhìn thấy Doãn Ước đội tuyết lao đi, rất tự nhiên bung dù ra trước cho cô. Khoảnh khắc đó như quay trở về nhiều năm trước, dưới cơn mưa mùa hạ, anh ở trong vườn trường che dù cho Doãn Ước, tất cả những người đi ngang qua đều dùng cặp mắt ngưỡng mộ nhìn cô. Cô yếu đuối lại nhiều chuyện, ngại mưa làm dơ giày, bắt anh phải công.

Đường đường là chủ tịch của tập đoàn Thịnh Thế, trưởng nam nhà họ Kỷ, ngay lúc đó Kỷ Tùy Châu thật sự không thể khom lưng được. Nhưng Doãn Ước cứ quẩn lấy anh, vừa đâm vừa xoa làm lòng anh nổi lửa, cuối cùng trực tiếp bế cô lên, giẫm mưa đi nhanh về phía trước.

Doãn Ước mỉm cười tựa đầu vào ngực anh, mặt ướm sưng áp vào da anh, hơi thở của họ hòa vào nhau, đó là loại cảm giác khó có ngôn từ nào tả được.

Khi nhiều năm trôi qua hồi tưởng lại cảnh tượng đó, vẫn tràn đầy hương vị ngọt ngào như xưa.

Kỷ Tùy Châu đột nhiên có hơi hối hận vừa rồi đã để Doãn Ước chạy thoát, đáng lẽ nên nhân lúc còn nóng mà hôn cô mới đúng.

Doãn Ước cầm miếng dán từ trong tay, dán một cái lên người Kỷ Tùy Châu, không cần thận chạm vào da anh, liền nói:

- Sao nóng vậy, anh thấy khó chịu à?
- Ừm.
- Bị gì, sốt à?

Kỷ Tùy Châu chộp lấy tay cô, không phân vân đặt lên ngực mình, nhìn cô bằng ánh mắt cực kỳ nóng bỏng có thể bắn ra lửa.

- Là ở đây.

Doãn Ước như bị điện giật, biến sắc toan rút tay về. Lúc này, Kỷ Tùy Châu không để mặc cô nữa, chỉ lười biếng nói:

- Doãn Ước, em nhờ tôi giúp đỡ, nên có chút thành ý.
- Liên quan đến mạng người đó, nếu không tôi cũng không đến tìm anh. Chỉ là...- Không rút tay ra được khiến Doãn Ước có hơi khốn đốn- Tôi không định bán mình.

Kỷ Tuyền Châu bật cười thành tiếng, tiếng cười kia rõ ràng mang theo ý xem thường:

- Sử dụng hai chữ ‘bán mình’ này thì nặng quá. Em yên tâm, tôi không ép em bán thân đâu.

Doãn Ước sợ bầu không khí sẽ căng thẳng, bắt đầu mềm mỏng:

- Tôi làm tốt cho anh, anh giúp tôi kiểm tra một chuyện được không? Nếu còn chưa đủ, tôi mời anh đi ăn.
- Tôi không ăn mì nữa đâu- Lần trước ăn tô mì ba gói kia, giờ Kỷ Tuyền Châu nghĩ đến đã muốn nôn.
- Không đâu, mời anh đi ăn ở nhà hàng cao cấp.
- Đủ tiền không đó?
- Không đủ thì anh góp thêm đúng không?

Kỷ Tuyền Châu thích Doãn Ước như vậy, cũng không gây khó dễ cho cô nữa:

- Được rồi nói đi, nhờ tôi chuyện gì.
- Triệu Sương em gái tôi đã mất tích, anh có thể giúp tôi điều tra, chuyện này có liên quan đến Giang Thái hay không.

Doãn Ước hoài nghi Giang Thái không phải không có lý. Lần trước, Triệu Sương và hắc chọi đến suýt nữa xảy ra tai nạn chết người, chuyện này tuy không bị truyền ra ngoài, nhưng dù sao Triệu Sương cũng là người biết rõ tình hình thậm chí có tham gia vào. Ngộ nhớ Giang Thái muốn diệt khẩu...

- Nếu hắc thật sự muốn diệt khẩu, gần đây em có thể sống thoải mái vậy à? Đừng quên, hôm đó người biết sự việc không phải chỉ có một. Nếu phải giết, Giang Thái hắc sẽ muốn cả một đội đột kích.
- Có khi nào tức giận quá lại đánh Triệu Sương, rồi lỡ tay đánh người đến... Lần trước cũng đã đánh đến Triệu Sương nhập viện.

Doãn Ước không dám nói tiếp, hậu quả kia rất nghiêm trọng.

Kỷ Tuyền Châu cũng không đồng tình:

- Hắc là như vậy, đánh người là chuyện bình thường, nhưng không đến mức đánh chết người. Giang Thái không ngu, vì một đứa con gái mà cực cả bản thân, hắc được cái gì. Liên Chúng lớn mạnh, muốn chia tài sản không chỉ có mình hắc, hắc sẽ không làm ra chuyện tự hủy tương lai của chính mình đâu. Vì một...

Kỷ Tuyền Châu dừng lại, tựa như đang tìm một từ thích hợp để hình dung mối quan hệ của Triệu Sương và Giang Thái, cuối cùng chọn được một từ tương đối chính xác.

- Vì một bạn giường không đáng, một người như hắc, cũng có những ranh giới cơ bản.
- Hắc là hạng người gì, là kẻ có tiền giống anh đúng không?

Kỷ Tuyền Châu híp mắt, cơ bắp toàn thân bắt đầu căng cứng. Doãn Ước bật điện cho dụng cụ, lúc này bộ phận nào đó trên thân thể anh mất khống chế căng lên, đã bắt đầu thả lỏng. Qua một lúc, bắt đầu mất cảm giác rai rác khắp toàn thân, thật có hơi khó chịu.

Anh thử điều chỉnh tiết tấu để thích ứng với cách trị liệu này, nhất thời không nhớ trả lời câu hỏi của Doãn Ước. Đối phương cũng không hỏi nữa, chỉ nghiêm túc tập trung vào công việc. Thỉnh thoảng có trao đổi vài câu với anh, hỏi một chút về cảm nhận của anh, theo đó điều chỉnh cường độ dòng điện.

Sau đó cô phát hiện, Kỷ Tuyền Châu là người có điện trở cao nhất cô từng gặp. Người bình thường tăng một nấc là bắt đầu than phiền rồi, anh lại không nói lời nào, mãi cho đến khi cô vặn đến nấc thứ hai thì mới từ tốn nói một câu:

- Doãn Ước, em có biết giết người phải đền mạng không?

Đợt trị liệu kéo dài nửa tiếng đồng hồ, lúc kết thúc Doãn Ước tắt máy đi, vỗ nhẹ lên lưng anh:

– Tê không?

– Ừm.

– Đau không?

– Ừm.

– Dễ chịu không?

Đối phương không lập tức trả lời, chỉ quay đầu nhìn cô. Doãn Ước vẫn chưa ý thức được câu hỏi của mình rất dễ khiến người ta suy nghĩ xa xôi, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn anh.

– Phụ nữ giỏi không cần trực tiếp hỏi đàn ông vấn đề như vậy.

Doãn Ước làm như không nghe thấy, mau chóng bóc miếng dán từ trên người anh ra. Làm xong liền đứng lên thu dọn, đưa lưng về phía Kỷ Tùy Châu.

Cô vốn định cứ vậy mà đuổi anh, nhưng Kỷ Tùy Châu làm sao dễ lừa như vậy, trực tiếp gọi cô đến mát-xa cho mình.

– Máy móc dù sao cũng không linh hoạt bằng con người, cũng là tay em tốt nhất.

Lời này nói ra càng dễ làm người khác hiểu lầm, Doãn Ước bất giác liếc anh trắng mắt.

Chờ đến khi chấm dứt đã đến giữa đêm, Kỷ Tùy Châu lái xe đưa Doãn Ước về nhà. Tuyết bên ngoài vẫn rơi lả tả, chỉ vài giờ ngắn ngủi đã đọng một lớp dày khoảng nửa tấc trên mặt đường.

Kỷ Tùy Châu dừng xe trước nhà ông nội, cô đang chuẩn bị xuống xe thì bị anh gọi lại. Anh chỉ vào túi đồ trước ghế phụ lại, nói với Doãn Ước:

– Mở ra đi.

Doãn Ước mở ra liền thấy, bên trong là chiếc hộp có thắt nơ, cùng hiệu với hộp quà lần trước anh tặng khăn lụa cho cô.

– Chẳng phải tặng một cái rồi à?

Cái đó tính là tặng sao? Trong lòng Kỷ Tùy Châu, nó chỉ là một đạo cụ. Doãn Ước cũng chỉ thất một lần, sau lại thất cho Nhạc Nhạc, sau đó anh không hề thấy Doãn Ước thất thêm lần nào nữa.

Anh biết trong lòng cô thấy khó chịu, nên chưa từng ép buộc cô. Nhưng lần này không giống, đây quả thật là quà anh đích thân chọn cho cô.

Lần trước sau khi lễ công chiếu kết thúc, anh ở trong phòng Doãn Ước có nhìn thấy một chiếc khăn choàng cổ. Trong ấn tượng, khăn len này là đem đó Từ Tri Hoa choàng. Tuy rằng họ Từ kia là phụ nữ, nhưng trong lòng anh vẫn thấy khó chịu.

Doãn Ước từ khi nào cần phải dùng đồ của bà ấy chứ.

Vì thế lúc sang châu Âu anh nhất thời nổi hứng, mua một chiếc cho cô.

– Trời lạnh rồi đeo khăn lụa không hợp, sau này rồi đeo. Đồ của tổng giám Từ nhớ trả lại cho bà ấy.

Doãn Ước mở hộp ra, bên trong là khăn quàng cổ bằng len, rất thích hợp với mùa này. Chỉ là đồ của Từ Tri Hoa trong miệng của Kỷ Tùy Châu là cái gì, cô lại nhất thời không nhớ ra.

Cô làm sao còn nhớ chiếc khăn choàng kia nữa, chẳng qua chỉ là một tình tiết nho nhỏ, ngay hôm sau cô đã tìm cơ hội trả lại cho người ta rồi. Nếu cô biết ‘chủ tịch đại nhân’ luôn tâm niệm chuyện thế này, chỉ e sẽ kinh ngạc đến người.

Kỷ Tùy Châu nhìn biểu cảm ngơ ngác của cô, dứt khoát cầm lấy khăn choàng lên giúp cô, vừa thất vừa nói:

– Câu hỏi mới này em hỏi tôi, giờ tôi sẽ trả lời em.

– Câu hỏi gì?

– Em hỏi Giang Thái là người thế nào. Hắn và tôi nói theo một cách nào đó, quả thật thuộc cùng một loại người.

Doãn Ước sờ khăn len chờ anh công bố đáp án. Kỷ Tùy Châu áp sát vào cô hơn rồi mới nói:

– Giang Thái là tên cặn bã tuyệt đối. Tôi nghĩ tôi ở trong lòng em, cũng không kém hơn hắn là bao.

Doãn Ước có hơi ngậy người. Anh là người thế nào? Trước kia, đối với đáp án này cô dám khẳng định một trăm phần trăm, nhưng gần đây lại rất ít nghĩ đến vấn đề này. Những đau khổ và khó chịu đã qua, nếu cố gắng không nghĩ đến nó nữa, thực sự đã phai nhạt đến tìm không ra.

Đối mặt với thắc mắc của đối phương, cô không biết phải trả lời thế nào.

Bởi vì trong lòng cô, đã sớm không có đáp án.

42. Chương 42: Nhờ Vả (2)

Thời tiết ngày càng lạnh, vụ án của Triệu Sương lại không có tiến triển gì.

Cảnh sát vẫn chưa tìm được xe, cũng không tìm được cô, ngay cả người bạn trai thần bí cô thường nhắc đến cũng không có tung tích. Hỏi những người có quan hệ thân thiết với cô, ai cũng từng nghe nhắc đến người đàn ông này, nhưng tròn méo ra sao thì chưa gặp. Chỉ có hai người bạn, bằng trí nhớ có nhắc đến một chi tiết: Nói là làm kinh doanh, rất có tiền, nếu không sao có thể lãng-xê cô ấy thành nữ diễn viên chính chứ.

Tin tức bên Kỷ Tùy Châu truyền đến rất nhanh, người mà anh sắp xếp ở bên cạnh Giang Thái hồi báo lại, không phát hiện ra gần đây Giang Thái có làm chuyện giết người phóng hỏa gì.

Ngẫm lại cũng đúng, một tổng giám đốc công ty đã lên sàn, vì chút chuyện vặt vãnh không cần thiết phải gây khó dễ cho một ngôi sao mới lên. Giang Thái như vậy, muốn trừng phạt Triệu Sương có rất nhiều cách, làm cô sống không bằng chết cũng không phải chuyện khó khăn gì, tội gì phải làm đến mức bản thân mang tội giết người.

Kỷ Tùy Châu còn cười Doãn Ước:

– Không lẽ em lạm phim Hồng Kông? Giang Thái là dân kinh doanh, không phải xã hội đen, không đi chém chém giết giết đâu.

Anh đã nói vậy, Doãn Ước cũng không lấy chuyện này làm phiền anh nữa, chỉ có thể gửi gắm tất cả hy vọng vào cảnh sát.

Tháng mười một có sinh nhật của Doãn Ước, nhưng bởi vì chuyện của Triệu Sương, cô quên mất cả ngày sinh của mình. Hôm sinh nhật tan ca về nhà, đang lấy chìa khóa mở cửa, liền nhận được tin nhắn của Kỷ Tùy Châu:

– Bây giờ đến Hồng Uyển ngay nhé.

Doãn Ước nghĩ chắc lại tham gia tiệc tùng nữa rồi, có hơi mâu thuẫn không muốn đi, đang cân nhắc xem phải từ chối thế nào, cửa đột nhiên mở ra.

Sau cánh cửa có người đứng, không phải ông nội mà là Trịnh Đặc. Trên người đối phương đeo tạp dề, hiển nhiên đang nấu cơm. Anh vừa thấy Doãn Ước, rất tự nhiên chào cô:

– Về rồi à.

Nói xong lại cầm lấy túi xách của cô, kéo cô vào nhà. Khoảnh khắc đó, Doãn Ước cảm thấy, anh như là chủ nhân của nhà này.

Trong phòng khách, ông nội ngồi đọc báo, thấy cô đi vào liền cười tiếp đón:

– Mau rửa tay chuẩn bị ăn cơm, hôm nay con có lộc ăn đó, Tiểu Trịnh đích thân xuống bếp.

Tiểu Trịnh? Một thời gian không thấy, xưng hô này lại thay đổi. Lúc trước khi Trịnh Đặc thường xuyên đến nhà, ‘gia gia tổng quản’ thường gọi anh là bác sĩ Trịnh, hôm nay lại đổi thành Tiểu Trịnh thân mật, cứ tiếp tục như vậy, không biết ông còn có thể gọi ra cái tên khiến người ta khó chấp nhận nào nữa.

Doãn Ước chỉ chỉ Trịnh Đặc:

- Chuyện gì thế này, ông không muốn nấu cơm, cố tình tìm người đến để sai bảo đây à?
- Nói gì vậy, hôm nay ông đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe thì tình cờ gặp Tiểu Trịnh, cậu ấy muốn đưa ông về nhà, thuận tiện làm cơm cho ông luôn mà.

Doãn Ước hoài nghi nhìn Trịnh Đặc, đối phương tươi cười, khiến cô không thể chất vấn. Vì thế, cô chỉ có thể tiếp tục đối phó với ông nội.

- Ông khỏe như vậy sao đột nhiên lại đi kiểm tra sức khỏe, có chỗ nào khó chịu sao?
- Đâu có, là Tiểu Trịnh gọi điện cho ông, nói ông nên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe theo định kỳ, cho nên ông đi. Đến bệnh viện thấy cậu ấy đã sắp xếp hết toàn bộ cho ông rồi, đúng là một đứa chu đáo.
- Vừa rồi chẳng phải ông nói tình cờ gặp sao? Sao lại biến thành cố tình sắp đặt rồi.

Doãn Ước nhìn Trịnh Đặc, đối phương nhún vai với cô. Doãn Ước có hơi thông cảm với anh, gặp phải đồng đội yếu kém thế này, lời nói dối bị vạch trần chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà cô lại không bắt măn với tâm tư này của Trịnh Đặc, tuy rằng cô khó chống đỡ nổi lòng nhiệt tình theo đuổi này của Trịnh Đặc, nhưng rất muốn làm bạn với anh.

Anh là người giúp cô hồi phục thị lực, đối với Doãn Ước mà nói có ý nghĩa rất khác.

Trong bếp truyền đến mùi hơi nồng, Doãn Ước bắt giắc hỏi:

- Có cái gì bị khét à?

Trịnh Đặc hoàn hồn, định chạy vào giải quyết, lại bị ông nội giữ lại:

- Cháu ngồi chút đi, việc còn lại để ông làm cho.
- Ông đừng vội, vẫn là để cháu làm đi.
- Cháu là khách mà, để Tiểu Ước nói chuyện với cháu, ông làm xong ngay mà. Hôm nay cháu cũng đã xem báo cáo của ông, sức khỏe ông rất tốt.

Doãn Ước thực sự cảm thấy ông nội quá trẻ con, vì muốn bán cô cháu gái này đi, mấy lời vô lý cũng dám nói ra. Đây vẫn là sự phụ khí chất tiên tử được người người xưng tụng là ‘bàn tay thần’ ở hội quán hay sao?

Thấy ông nội đi vào bếp, Doãn Ước mời Trịnh Đặc ngồi xuống. Đối phương giải thích:

- Anh cảm thấy người già nên đi kiểm tra sức khỏe định kỳ, như vậy với ông với em đều tốt.
- Cảm ơn anh.
- Có phải không vui không?
- Sao vậy được, anh có ý tốt mà- Doãn Ước lại chỉ tạp đề anh mặc- Lần sau đừng vào bếp nữa, ông em nói đúng, anh là khách mà.

Hai người cười cười nói nói, Doãn Ước đang chuẩn bị đi pha trà cho Trịnh Đặc, đột nhiên trong bếp truyền đến tiếng động lớn, tiếp đó là tiếng kêu của ông nội, mặt không khỏi biến sắc.

Trịnh Đặc phản ứng nhanh hơn cả cô, vọt thẳng vào trong bếp. Doãn Ước cũng theo vào, nhìn thấy ông nội ngã sòng soài trên sàn.

Doãn Ước chạy đến tắt bếp ga trước, đồng thời kiểm tra ông nội có bị phỏng không. Ông nội không ngừng trấn an cô:

- Không có không có, chỉ là không cẩn thận bị trượt chân, con đỡ ông ngồi dậy. Mà thôi, để ông tự ngồi dậy.

Ông thử dùng sức, nhưng hoàn toàn không nhấc người nổi. Doãn Ước định dìu ông, bị Trịnh Đặc đưa tay ngăn lại:

– Đừng đụng lung tung, mau gọi xe cấp cứu đi.

Anh là bác sĩ chuyên nghiệp, hiểu biết nhiều hơn Doãn Ước, cô lập tức nghe theo, chạy vào phòng khách gọi điện thoại. Xe cấp cứu mau chóng chạy đến, ông nội được đưa lên xe, Doãn Ước đi theo, còn Trịnh Đặc lái xe chạy theo, một đường chạy thẳng vào bệnh viện.

Bởi vì đi quá gấp gáp, cái gì cũng không đem, đến bệnh viện Doãn Ước mới phát hiện túi xách còn ở nhà, ví tiền đương nhiên cũng không có trên người.

Cũng may có Trịnh Đặc ở đây, giúp đỡ sắp xếp thăm khám, lại ứng tiền thuốc men ra giúp cô, làm Doãn Ước ấm lòng trong tiết trời lạnh lẽo này.

Đôi khi có vài người chúng ta không hề nhớ đến, chỉ khi nào người đó làm chuyện gì đặc biệt cho bạn, sẽ làm cho bạn nhớ họ rất lâu. Trịnh Đặc chính là người như vậy. Anh sẽ xuất hiện vào những lúc Doãn Ước cần nhất, đúng lúc đánh vào nơi mềm mại nhất ở đáy lòng cô.

Thời điểm ông nội vào phòng phẫu thuật, Trịnh Đặc vẫn luôn túc trực bên cạnh cô, Doãn Ước mấy lần đuổi anh về nhà nhưng không thành công. Đối phương không nói nhiều, chỉ im lặng ngồi bên cạnh cô, thỉnh thoảng đưa cho cô ly nước, có khi sẽ kể vài sự việc thú vị xảy ra ở bệnh viện, làm cho thời gian trôi qua nhanh hơn.

Doãn Ước có hơi lo lắng, hỏi anh gãy xương chậu có phải rất nghiêm trọng không. Trịnh Đặc thật thà nói:

– Nếu là thanh niên thì vấn đề không lớn, ông nội em lớn tuổi rồi, khả năng hồi phục sẽ chậm hơn. Nhưng mà đừng quá lo lắng, chỉ cần tịnh dưỡng tốt, là có thể hoàn toàn lành lại, cơ bản sẽ không để lại di chứng gì.

Có bác sĩ cam đoan, tâm trạng Doãn Ước đỡ hơn. Ca phẫu thuật kéo dài mấy tiếng đồng hồ, may mà có Trịnh Đặc ở bên, khi nói chuyện cửa phòng phẫu thuật bật mở, bác sĩ lần lượt đi ra.

Ca phẫu thuật tiến hành thuận lợi, bệnh nhân được theo dõi không có vấn đề gì, sẽ mau chóng đẩy về phòng bệnh. Trịnh Đặc khuyên Doãn Ước nên về nhà nghỉ ngơi, cô lại muốn ở lại bệnh viện.

– Đêm nay ông nội em sẽ không tỉnh lại ngay đâu, cho dù tỉnh lại cũng có y tá trông hộ. Chi bằng em về nhà ngủ một giấc, ngày mai xin công ty cho nghỉ phép rồi đến chăm sóc ông thì tốt hơn.

Trịnh Đặc nói xong lại tìm đồng nghiệp khoa chỉnh hình, nhờ họ để ý đến ông giúp. Tất cả được an bài thỏa đáng, anh lái xe đưa Doãn Ước về nhà.

Doãn Ước mệt mỏi mấy giờ liền ở trên xe ngủ thiếp đi. Sau khi đến nơi, xe dừng lại cô còn mơ màng, Trịnh Đặc cũng không quấy rầy cô, để cô tự tỉnh. Cứ như vậy hai người ngồi trong xe khoảng độ hai mươi phút, Doãn Ước mới hoàn toàn tỉnh táo.

Khi tỉnh hẳn, chuyện đầu tiên cô nghĩ đến chính là gửi tin nhắn cho Kỷ Tùy Châu. Đêm nay sự việc phát sinh đột ngột, cô vẫn chưa kịp trả lời đối phương.

Cô đưa tay lên xem đồng hồ, sắp đến mười hai giờ, Kỷ Tùy Châu lúc này đang ở đâu, không lẽ còn đợi ở Hồng Uyển.

Vừa qua khỏi mười hai giờ, Kỷ Tùy Châu liền đứng lên cầm áo khoác, đi ra khỏi phòng VIP. Anh hút thuốc cả đêm, lúc này người nồng nặc mùi thuốc lá. Khi ra ngoài, ở hành lang anh gặp phải Bùi Nam, đối phương thấy anh thì có hơi bất ngờ:

– Đêm nay anh không có chuyện gì chứ, Hải Thần nói anh hủy hết tất cả lịch hẹn, sao lại một mình chạy đến chỗ này hút thuốc vậy?

Nói xong còn nhìn ra đằng sau anh, như chưa từ bỏ ý định bắt gặp ‘ẩn tình’ gì đó.

Kỷ Tùy Châu không để ý đến anh, hỏi ngược lại anh:

– Vợ sắp sinh rồi, còn ra đây chơi gì nữa.

Bùi Nam về mặt bị phần:

– Còn không phải do anh hủy hẹn với Trương tổng, tôi phải đi tiếp. Vợ tôi mang thai hơn sáu tháng rồi, anh cũng không biết thông cảm cho tôi.

– Tôi vẫn chưa có vợ- Kỷ Tùy Châu mỉm cười xem thường, ném lại cho anh một câu liền mau chóng đi khỏi.

Bùi Nam có chút không hiểu. Cho nên anh là đang trả oán vì đổ kị chuyện mình chưa có vợ đúng không? Hôm nay là ngày tận thế à. Nếu anh muốn kết hôn, biết bao cô gái xếp hàng chờ đợi đó chứ. Hạ Tịch kia chẳng phải ngày nào cũng muốn hẹn với anh à, còn khinh thường người ta, ngay cả một cơ hội cũng không cho người ta nữa kia.

Giờ một mình hút thuốc buồn, chẳng lẽ là đang cùng cô gái nào đó qua lại? Ai có bản lĩnh thế nhỉ. Trong đầu Bùi Nam vô thức hiện lên gương mặt thanh tú thuần khiết của Doãn Ước, nhủ thầm trên đời này đúng là có chuyện vô quỷ dày có móng tay nhọn, đôi khi không tin tà ma cũng không được.

Kỷ Tùy Châu đợi Doãn Ước ở Hồng Uyển cả đêm, lúc đầu có hơi tức giận, sau loại tức giận này diễn biến thành lo lắng. Anh lo nghĩ suốt một giờ, lại gọi điện cho Doãn Ước. Nhưng điện thoại reo hồi lâu không ai nhận, cơn giận của anh lại nổi lên.

Một mình ngồi trong phòng uống rượu, nghĩ lại tính cách Doãn Ước không phải vậy, vì thế tiếp tục gọi điện. Gọi liên tục mười cuộc, luôn không ai bắt máy. Kỷ đại thiếu gia luôn tràn đầy tự tin kiêu ngạo lạnh lùng, rốt cuộc cảm nhận được một tia bất an.

Doãn Ước có phải đã gặp phải rắc rối gì không?

Thời điểm anh lái xe đến nhà Doãn Ước, trong đầu tưởng tượng ra vô số khả năng, ngay cả chuyện cô bị bắt cóc cũng nghĩ mất hai giây. Kết quả khi xe chạy vào khu nhà cô, xa xa dừng một chiếc xe. Biển số xe có hơi quen mắt, nhìn kỹ thì thấy bên trong có hai người ngồi, một nam một nữ, đang ở đó cười nói.

Doãn Ước khi đó toàn bộ lực chú ý hoàn toàn bị hấp dẫn bởi chiếc bánh Trịnh Đặc lấy ra từ cốp sau, thế cho nên không chú ý đến xe Kỷ Tùy Châu bất giác đã dừng cách cô không đến mười thước.

Khoảnh khắc nhìn thấy chiếc bánh kia, Doãn Ước cuối cùng cũng nhớ hôm nay là ngày gì. Chỉ là chiếc bánh ngọt này khiến người ta có hơi...

Trịnh Đặc cũng rất bất ngờ. Khi anh đi mua, nhân viên trong tiệm giới thiệu chiếc bánh ngàn lớp này, nói con gái đều thích, anh cảm thấy không tệ nên quyết định mua nó. Nhân lúc ông nội Doãn Ước làm kiểm tra, anh đi lấy bánh bỏ vào cốp sau, chuẩn bị ăn cơm tối xong, khi Doãn Ước xuống lầu sẽ tạo niềm vui bất ngờ cho cô.

Không ngờ xe chạy tới chạy lui xóc nảy, đến khi mang ra tất cả đều bẹp hết. Bánh bị xô lệch sang một bên, kem và hoa quả trang trí rơi ra, trông vô cùng thê thảm.

Trịnh Đặc trước nay luôn thấy biển không sợ hãi, lần đầu tiên gặp phải chuyện xấu hổ khó giải quyết thế này.

Doãn Ước thấy chiếc bánh liền muốn cười, không khí trong xe ngược lại bất ngờ tốt lên, không hề gượng gạo chút nào. Cô nhin mấy lần không chịu được nữa, bật cười thành tiếng.

Cô cười, Trịnh Đặc cũng cười theo, hai người cứ ngây ngô nhìn chiếc bánh cười như vậy.

Kỷ Tùy Châu cách đó không xa thu hết cảnh tượng này vào mắt, khóe miệng cũng từ từ nhếch lên. Một tràng cười lạnh lẽo bật ra từ cổ họng, anh cảm thấy mình đúng là tự mình đa tình rất nặng.

Anh buông tay kéo cần số giảm chân ga, nhanh chóng quay đầu xe chạy khỏi khu nhà. Tốc độ xe quá nhanh, khi lớp xe ma sát với mặt đường phát ra tiếng rít chói tai, thu hút chú ý của Doãn Ước ở gần đó.

Cô quay đầu nhìn xuyên qua kính xe ra bên ngoài, lại chỉ nhìn thấy hai chấm đèn sau đỏ lè nơi đuôi xe, trong lòng hiện lên chút cảm giác quen thuộc, nhưng mau chóng tan đi.

43. Chương 43: Thủ Đoạn (1)

Hôm sau, Doãn Ước xin nghỉ phép, điện thoại gọi đến là Diệp Hải Thần bắt máy.

Anh duyệt cho Doãn Ước nghỉ ba ngày, để cô sắp xếp chuyện gia đình ổn thỏa rồi quay về làm việc.

Doãn Ước nghĩ nên gửi tin nhắn giải thích với Kỷ Tùy Châu chuyện đêm qua, nhưng cố tình bỏ qua sự tồn tại của Trịnh Đặc, còn nói từ bệnh viện về nhà đã khuya rồi, sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi nên hôm nay mới trả lời.

Tin nhắn gửi đi như đá chìm đáy biển. Doãn Ước bận đến đầu óc rối mù, tạm thời không rảnh để tâm chuyện này, đi bệnh viện thăm ông nội trước, rồi gọi điện thông báo cho ba cô. Ông Doãn bỏ việc chạy tới bệnh viện, thấy tình hình ổn định rồi liền bắt đầu sắp xếp việc tiếp theo. Ông khá hiểu thảo với ba mình, bình thường mặc dù không sống chung, nhưng vẫn thường xuyên đến thăm. Gần đây trong nhà xảy ra chút chuyện, ông không đi thăm thường xuyên được, lúc này có hơi áy náy.

Nghĩ lại trong nhà ảm đạm thê lương, ông liền quyết định sau khi ông nội xuất viện liền qua nhà ông nội sống, vừa chăm sóc ông nội, mặt khác tránh đi bà vợ Ngụy Tuyết.

Ngụy Tuyết bây giờ, ông hoàn toàn không dám động đến, vậy nên trốn là thượng sách.

Giữa trưa, ông và Doãn Ước ở bệnh viện ăn cơm, lúc nói chuyện khó tránh khỏi nhắc đến Triệu Sương, ông nói với Doãn Ước:

– Hy vọng tìm được em gái con, ba thấy không lớn, dì con mấy hôm nay không ăn không ngủ, ba thấy tiếp tục như vậy, bà ấy cũng nên nhập viện.

Tuy rằng từ lâu đã nghĩ đến kết cục này, nhưng lời này xuất phát từ miệng ba cô, Doãn Ước vẫn cảm thấy tim đập dồn dập.

– Rốt cuộc cảnh sát nói thế nào?

– Không có tin tức, nhưng mới đây lại nói đã tìm được xe của nó. Người không có trên xe, nhưng trên xe có phản ứng với vết máu, lại không nhiều lắm. Lúc ấy dì con nghe vậy liền ngất xỉu, ba vội lo cho bà ấy cũng không nghe rõ lời cảnh sát nói sau đó.

Doãn Ước vẫn an ủi ông:

– Không nhiều thì đừng lo lắng, đôi khi không cẩn thận làm trầy da máu dính vào xe cũng là bình thường.

– Nhưng người rút cuộc đi đâu rồi, sao xe ở đậu ở nơi hoang vắng, xung quanh ngay cả bóng ma còn không có, nói gì đến camera. Con nói xem nó đang quay phim mà, chạy đến chỗ xa như vậy để làm gì.

Doãn Ước không còn lời nào để nói, hai cha con nhìn nhau, ai cũng không muốn tiếp tục đề tài này. Dù sao một ngày không thấy Triệu Sương, họ cũng không chịu tin cô ấy cứ vậy mà bốc hơi.

Mấy ngày tiếp theo, Doãn Ước bận đến tối mịt. Nhất thời chưa tìm được người giúp việc, ông Doãn vốn muốn gọi dì quản gia trong nhà đến, thế nhưng Ngụy Tuyết cũng không được khỏe, bên cạnh không thể không có ai. Cho nên bên ông nội, để Doãn Ước chăm sóc trước.

Kỳ phép ba ngày nháy mắt trôi qua, Doãn Ước trước một ngày liên hệ với Diệp Hải Thần, muốn xin nghỉ thêm hai ngày nữa. Đối phương giọng điệu vô cùng khách sáo, lời nói ra miệng lại hoàn toàn trái ngược:

– Trợ lý Doãn, nếu có thể, tôi cảm thấy cô vẫn nên mau chóng quay về làm việc thì hơn. Cô cũng biết chủ tịch không phải là người đặc biệt tốt tính mà.

Anh nói vậy về Kỷ Tùy Châu khiến Doãn Ước rất ngạc nhiên, trong ấn tượng, Diệp Hải Thần chưa từng đàm tiếu gì về Kỷ Tùy Châu. Anh ta nói vậy là có nguyên nhân đặc biệt nào sao?

Cô thử dò hỏi đối phương:

– Thư ký Diệp, gần đây mọi người bận lắm à?

Diệp Hải Thần ở bên kia định phủ nhận, rốt cuộc cô cũng đã hỏi đến điểm mấu chốt rồi.

– Trợ lý Doãn, chúng tôi rất bận, cho nên hy vọng cô mau chóng quay lại làm việc.

Theo lời nói của nah, Doãn Ước có thể hiểu được, tâm trạng hai hôm nay của Kỷ Tùy Châu chắc chắn không được tốt. Là bởi vì bị cô cho leo cây sao? Nhưng tin nhắn giải thích của cô anh hoàn toàn không hồi âm mà. Mặc dù trong nhà có người bị thương, anh cũng không chấp nhận cô làm trái chút nào sao, là như vậy sao?

Sáng hôm sau, Doãn Ước đúng tám giờ rưỡi xuất hiện ở công ty. Không ngoài dự đoán, ngoại trừ cô, những người khác đều làm việc thâu đêm, lúc này đã đỡ dần. Mãi cho đến trưa, Kỷ Tùy Châu muốn đến công ty chỉ nhánh hợp, mới dư thời gian cho họ nghỉ nửa ngày.

Doãn Ước cũng không thể nghỉ, dựa theo phân công lúc sáng của Diệp Hải Thần chuẩn bị sẵn tài liệu cuộc họp, lúc này những người khác về rồi, cô lại phải theo Kỷ Tùy Châu đi họp.

Lúc ngồi xe anh đi, vẫn là Lão Tần lái xe, nhưng không có bầu không khí thoải mái kể chuyện cười như lần trước. Mặt Kỷ Tùy Châu còn đen hơn cả than, đến Lão Tần cũng không dám nhiều chuyện, dọc đường đều im lặng lái xe.

Tới công ty chi nhánh, người người đi thẳng vào phòng họp, Doãn Ước chúc vụn rất thấp, chỉ phụ trách phát tài liệu, ngay cả tư cách dự họp cũng không có. Kỷ Tùy Châu cùng mười mấy người phụ trách họp trong phòng, Doãn Ước ở bên ngoài chờ anh gọi về bất cứ lúc nào. Ngoại trừ thỉnh thoảng vào bổ sung tài liệu, cô còn phụ trách pha cà phê pha trà cho họ, đến chiều còn phải đặt cơm.

Cơm này có hơi khó ăn, ăn đến cô thấy khó chịu.

Bữa tối ăn xong Doãn Ước cuối cùng cũng được rảnh rỗi, nhưng cuộc họp vẫn đang tiếp diễn, cô chỉ có thể chờ trong phòng trà nước. Thời gian một mình rất nhàm chán, cô lại cảm thấy hơi mệt, liền ghé vào bàn chợp mắt một lát. Không ngờ giấc ngủ này lại ngủ thật, còn nằm mơ. Mơ đến cuối cùng cô cảm giác có người đang đẩy cô, mở mắt liền thấy một phụ nữ trung niên đứng đó, nói với cô:

– Trợ lý Doãn, mọi người về hết rồi, tan ca thôi.

Doãn Ước đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ. Cô lại hỏi người nọ:

– Về lúc nào vậy?

– Cũng được nửa tiếng rồi.

Lại có thể không gọi cô mà đã đi rồi.

Doãn Ước mau chóng chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, để mình tỉnh táo hơn. Sau đó cô dọn đồ xuống lầu. Người phụ nữ kia không biết đi hồi nào, lúc một mình cô đi thang máy xuống lầu cảm thấy hơi sợ, khi đi ngang qua đại sảnh tối thui ở dưới lầu, cảm giác hoảng hốt càng thêm rõ ràng.

Cả tòa cao ốc hoàn toàn không có ai.

Bảo vệ dường như đi tuần tra rồi, Doãn Ước một mình ra ngoài. Ngoại trừ mấy cột đèn đường, cả thế giới như bị bóng đêm bao phủ.

Công ty chi nhánh cách xa trung tâm thành phố, lân cận đều là cao ốc công ty, hết thời gian làm việc xung quanh vài cây số đều cực kỳ vắng vẻ. Không thể gọi xe, chỉ lác đác vài chuyến xe buýt công cộng. Một mình Doãn Ước túm áo khoác đi trong gió rét, từ cổ đến mũi chân đều cảm thấy giá lạnh.

Cô theo bản năng bước nhanh hơn.

Đi được không xa, phía sau đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân, không cùng tiết tấu với bước chân của cô, hai tiếng bước chân lần lượt xen kẽ nhau, nghe có hơi loạn.

Máu chốt là người đó hình như đang đuổi theo Doãn Ước, cô chạm người đó cũng chạm, cô nhanh người đó cũng tăng tốc nhanh hơn. Doãn Ước lúc đầu còn tưởng người này cũng giống cô, cùng đi đón xe buýt, nhưng dự cảm nguy hiểm rất nhanh vây lấy cô. Cô hiểu kỳ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo khoác dày, trùm kín mít từ đầu đến chân, hoàn toàn không thấy rõ diện mạo, làm cho người ta vô thức run rẩy.

Doãn Ước bị người nọ dọa sợ, trong đầu hiện lên vô số khả năng, bản tin trên tivi thường xuyên nhắc nhở phụ nữ phải cẩn thận khi đi làm về khuya lần lượt hiện lên trong đầu. Cô lập tức chạy thật nhanh đến trạm xe buýt trước mặt.

Gót giày cô không cao, chạy trốn coi như cũng nhanh, mắt thấy sắp đến đích, không chú ý bị vấp phải gờ đất cao hơn những chỗ khác, lập tức té nhào.

Mặt đường bê tông cứng ngắt, lần này té không nhẹ. Doãn Ước lại không kịp nghĩ ngợi nhiều, đúng lúc này một chiếc xe buýt chạy đến, cô cũng không quản có phải chuyển xe mình phải đón hay không, nhấc chân nhảy lên xe, tìm một chỗ ngồi xuống.

Xe chạy đi, cô theo kính thủy tinh nhìn xuống, chỉ thấy người đàn ông theo đuôi cô nhanh chóng xoay người, lần nữa biến mất trong màn đêm.

Doãn Ước thầm vui mừng vì tránh được một kiếp. Trạm xe vắng vẻ không một bóng người, đằng sau là những tòa kiến trúc cao chót vót tĩnh lặng, trong hoàn cảnh như thế, rất dễ dàng xảy ra chuyện gì đó.

Xe chậm rãi lắc lư trên đường tối, Doãn Ước ổn định lại cảm xúc, mới có thời gian kiểm tra vết thương của mình.

Đầu gối bị trầy, hai bên vớ da bị thủng một lỗ lớn, vết thương trên đùi phải nghiêm trọng hơn, tróc da đang còn chảy máu. Chân còn lại đỡ hơn, nhưng cũng bị trầy trụa vô cùng đau rát.

Lại nhìn hai tay, lòng bàn tay chỉ chít vết xước, một móng tay bị gãy, Doãn Ước cố chịu đau giật luôn chiếc móng còn dính lại một chút kia ra.

Trừ những vết thương đó ra còn có mất cá chân. Lúc bị ngã là sát gờ vỉa hè nên đập mất cá chân kia xuống, lúc này sưng tấy nghiêm trọng, y như bánh bao.

Hôm nay đúng là xui xẻo. Đắc tội Kỷ Tùy Châu sẽ bị cả thế giới ruồng bỏ sao?

Chuyến xe nọ không đi qua hướng nhà cô, cô chọn xuống xe trên đường lớn náo nhiệt, ở đó đón taxi. Trên đường về lại nhận được điện thoại của Lão Tần, đối phương hỏi cô:

- Trợ lý Doãn, cô ở đâu vậy, tôi đang ở dưới lầu công ty, cô mau xuống đây đi.
- Cháu đang ở trên đường về nhà rồi.
- Vậy à? Cô làm sao về nhà được, cậu chủ bảo tôi đến đón cô, vậy bỏ lỡ rồi.

Doãn Ước không nói chi tiết với ông, chỉ nói tự mình kêu xe, Lão Tần lớn tuổi nói dông dài, lại nói đến Kỷ Tùy Châu:

- Con người cậu chủ không tệ đâu, nghĩ cô phụ nữ đi một mình ban đêm thế này sẽ sợ, liền cố tình bảo tôi đi đón cô. Cô cho tôi biển số xe taxi đi, để tôi thử xem có thể đuổi kịp cô không. Bây giờ cô đang ở đoạn nào rồi?

Doãn Ước vội vã chối từ, nói mình sắp về đến nhà rồi.

- Vậy cô nhớ cẩn thận, về đến nhà rồi gọi điện báo cho cậu chủ nha. Cậu là người ngoài lạnh trong nóng, người không tệ đâu, cô được làm việc cho cậu đúng là may mắn.

Doãn Ước cười khổ phụ họa theo, đúng lúc xe chạy vào khu nhà cô, cô mượn có phải trả tiền nên cúp máy. Tiếp tục nói nữa, chắc Lão Tần làm mai cho cô luôn quá.

Lê tấm thân đầy thương tích về nhà, Doãn Ước bị cơn đau trên đùi giày vò, thật lâu không thể ngủ được, sáng hôm sau mang theo cặp mắt thâm quầng đến công ty.

Diệp Hải Thần vừa thấy bộ dạng này của cô, buột miệng hỏi:

- Trợ lý Doãn, hôm qua xe Lão Tần gặp nạn à?

Doãn Ước mau chóng nói không phải, lại thấy lạ sao Diệp Hải Thần biết được.

Ngồi xuống pha cho mình ly trà, không bao lâu Diệp Hải Thần lại vào phòng trà nước. Doãn Ước hỏi anh:

– Có việc gì không?

– Tôi quen biết một chủ nhiệm, có mở bệnh viện tư ở gần đây, giờ cô đi khám đi.

Doãn Ước nói thẳng là không cần, cô và Diệp Hải Thần không thân lắm, huống chi chỉ té bị thương thôi mà, vấn đề không lớn.

Diệp Hải Thần hiềm khi kiên trì như vậy:

– Đi chụp phim đi, hiện giờ cô cảm thấy không có gì, lớn tuổi sẽ thành bệnh cũ khó chữa.

Thấy anh nói vậy Doãn Ước cũng hiếu kỳ, Diệp Hải Thần này bao nhiêu tuổi nhỉ. Nhìn bộ dạng khoảng ngoài ba mươi, chẳng lẽ thực tế còn hơn nữa?

Bất luận thế nào, cuối cùng cô vẫn ngồi trên xe Lão Tần. Điều này lại để cô cảm thấy quái lạ, bảo cô đi khám bệnh rốt cuộc là ý của người nào đây?

Đến bệnh viện gặp chủ nhiệm Đinh trong miệng Diệp Hải Thần, chụp phim thăm khám lấy thuốc cũng đến trưa. Doãn Ước cảm thấy áy náy với Lão Tần, đối phương lại vui vẻ, tươi cười hơn hở vì cô mà chạy tới chạy lui.

Lúc về, đi ngang qua khoa sản, đúng lúc gặp Bạch Lục đang đến khám thai định kỳ. Hiện giờ bụng cô lớn, nhưng vóc dáng vẫn rất chuẩn, lúc đi lại dịu dàng thướt tha, có một nét đẹp thật đặc biệt.

Doãn Ước đối với Bạch Lục có ấn tượng không tẻ, liền đứng lại xã giao mấy câu. Bạch Lục vừa thấy Lão Tần liền nhiệt tình chào hỏi ông. Lão Tần nghiêm nghị, cùng bộ dạng hiền hòa vừa rồi khác một trời một vực. Ông chỉ liếc nhìn Bạch Lục một cái rồi không tiếp lời cô, mũi chỉ ‘hừ’ một tiếng xem như đáp lại.

Doãn Ước có hơi xấu hổ, Lão Tần này sao đột nhiên lại cau kinh vậy.

44. Chương 44: Thủ Đoạn (2)

Doãn Ước biết Lão Tần lâu như vậy rồi, lần đầu tiên thấy ông không khách sáo với người khác như vậy.

Bạch Lục lại không để ý, chỉ kéo tay Doãn Ước trách móc Bùi Nam:

– Bạn quá trời bạn, muốn gặp mặt anh ấy cũng khó. Doãn Ước, em đi theo Lão Kỷ, chắc mệt lắm đúng không?

Doãn Ước liền trấn an cô:

– Cuối năm nhiều việc, chị thông cảm chút nha. Đợi qua mấy hôm bận bịu rồi, Bùi tổng chắc chắn về nhà với chị.

Lão Tần bên cạnh nhìn thấy hết, bất ngờ nói chen vào:

– Bùi tổng nào giờ thành thật, không làm ba cái chuyện vụng trộm lén lút, cô không cần nghi ngờ.

Nghe thì là lời khen, nhưng dùng giọng điệu này nói ra, thật làm người ta xấu hổ. Doãn Ước có chút không chịu được, sợ tiếp tục nữa hai người sẽ trở mặt, liền lấy cớ bên Kỷ Tùy Châu có việc, kéo Lão Tần đi.

Đi được một đoạn, Doãn Ước mới nhẹ giọng hỏi:

– Bác Tần, hôm nay bác sao vậy?

– Không sao, có lẽ ăn chưa no.

Ông không nói Doãn Ước cũng không tiện hỏi thêm, hai người lấy xe rồi chạy về công ty. Sau khi xe chạy được một đoạn, Lão Tần có lẽ không nhận được nữa, chủ động nhắc đến Bạch Lục:

– Cô Bạch này lòng dạ cao tận mây xanh, trợ lý Doãn sau này nên cẩn thận một chút.

– Bác có ý gì, cháu nghe không hiểu.

– Theo lý mà nói chuyện riêng tư của cậu chủ tôi không nên nói nhiều- Lão Tần thở dài, do dự hồi lâu mới nói- Nhưng mà chuyện này có liên quan đến cô, nên tôi nói một chút, trong lòng cô tự có cân nhắc.

Doãn Ước vội xua tay:

– Có liên quan đến Kỷ Tùy Châu thì đừng nói, chuyện ông chủ không liên quan đến tôi, tôi chỉ là người làm công thôi.

Mặt Lão Tần trong kính chiếu hậu mỉm cười:

– Trợ lý Doãn, thực ra tôi lái xe cho chủ tịch Kỷ lâu rồi. Nhưng mà trước kia cậu ấy đi tìm cô đều thích tự lái xe đi. Chúng ta có lẽ cũng chỉ gặp qua một hai lần gì đó, chắc cô không có ấn tượng.

Không khí trong xe thoáng ngưng trệ, hồi lâu Doãn Ước chỉ nghe mình ngượng ngùng cười cười.

Cô quả thực không nhớ Lão Tần, trước kia chỉ lo yêu đương, trong mắt ngoại trừ Kỷ Tùy Châu không chứa nổi bất kỳ ai khác. Khó trách thái độ của Lão Tần đối với cô rất khác biệt.

Nhưng xưa khác nay nhiều lắm, cô không hy vọng Lão Tần hiểu lầm, chỉ có thể nói:

– Bác Tần nghĩ nhiều rồi.

– Có phải nghĩ nhiều hay không cũng không sao, tôi phải nói một câu, Bạch Lục trước kia thích chủ tịch Kỷ, sau lại lấy Bùi tổng, những chuyện khác tự cô cân nhắc.

Ồ, tin động trời đây mà.

Doãn Ước từng gặp Bùi Nam và Bạch Lục vài lần, nhưng lần nào hai người họ cũng dính lấy nhau, biểu hiện rất ân ái làm người khác phải hâm mộ.

Nhất là Bùi Nam, đối với bà xã vâng lời răm rắp, xứng với danh hiệu ông chồng tốt nhất thế kỷ. So với anh ta, Kỷ Tùy Châu đúng là một tên bạo chúa. Bạch Lục nên đi khám mắt rồi.

– Vậy chủ tịch Kỷ có biết chuyện này không?

– Biết chứ, nhưng mà cô đừng hiểu lầm, chủ tịch không có ý gì với cô ta cả, nên không thể tính là tam giác tình yêu được. Bạch Lục không chiếm được chủ tịch nên đi theo Bùi tổng, người phụ nữ này rất lợi hại nha. Xuất thân nhà nghệ thuật, làm điêu khắc và vẽ tranh sơn dầu, làm Bùi tổng mê mẩn không dứt. Quen không bao lâu đã kết hôn, phụ nữ bình thường làm gì có bản lĩnh và thủ đoạn này. Nếu cô ta tùy tiện chọn cả hai người, quan hệ của chủ tịch Kỷ và Bùi tổng có thể đã...

Doãn Ước vội khuyên ông:

– Không đến mức đó, tôi thấy họ rất tốt. Bạch Lục cũng có thai rồi, chúng ta đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Lão Tần lầm bầm đồng ý, gần đến cổng công ty đột nhiên lại nói:

– Thực sự chủ tịch tuổi không còn nhỏ nữa, nên lập gia đình rồi. Bên cạnh có người, mới có thể cắt đứt ý niệm trong đầu những kẻ đó. Cô nói có phải không trợ lý Doãn.

Doãn Ước làm bộ như xem phong cảnh bên ngoài, không nghe thấy câu hỏi này.

Thực ra cô vẫn cảm thấy người như Kỷ Tùy Châu không nên kết hôn, cô gái nào gả cho anh đều chỉ có xui xẻo.

Thuốc của chủ nhiệm Đinh uống chưa đến một tuần, vết thương trên đùi Doãn Ước cơ bản đã lành, chỉ còn vết sẹo mờ.

Ngày đó, sau khi ăn cơm trưa xong, Doãn Ước đứng phải Diệp Hải Thần, vốn định cảm ơn anh thuận tiện dò xét ngụ ý của đối phương, anh lại sắp xếp công việc cho cô trước:

– Chiều nay có phóng viên đến phỏng vấn, cô chuẩn bị một chút.

Cái gọi là chuẩn bị chính là thu dọn lại văn phòng của chủ tịch.

Buổi phỏng vấn này mấy hôm trước vừa xác định, đến phỏng vấn chính là người dẫn chương trình nổi tiếng xinh đẹp của kênh tài chính kinh tế. Bình thường Doãn Ước cũng xem chương trình của cô trên ti vi, không ngờ lại có cơ hội gặp người thật ngoài đời.

Cô liền hỏi Diệp Hải Thần:

– Lần này chủ tịch Kỷ lên ti vi à?

– Không, là tạp chí.

Doãn Ước nhớ lại dưới kênh tài chính kinh tế quả thật có tạp chí như vậy, tính chuyên ngành quá mạnh, cô chưa từng mua. Có lần ngồi trong phòng khách nhìn thấy nó liền lật xem hai trang, nội dung bên trong nhàm chán cứng nhắc gây buồn ngủ.

Không ngờ Kỷ Tùy Châu lại muốn lên cuốn tạp chí như vậy. Nhưng tại sao không phải là phỏng vấn trên ti vi?

– Chủ tịch không thích xuất hiện trên tivi.

Doãn Ước trong lòng cười ha hả một trận, mấy người đẹp trai thường hay tự yêu chính mình như vậy? Sợ một nửa thế giới sẽ săn đuổi gọi anh ta là ông xã à. Nhớ tới khuôn mặt của nữ dẫn chương trình Dương Tân kia, Doãn Ước có chút mong chờ buổi phỏng vấn chiều nay.

Quá trưa, Kỷ Tùy Châu không có ở công ty, Doãn Ước nhân lúc này vào phòng làm việc sắp xếp lại. Bên suốt một tiếng đồng hồ, cô chuẩn bị đi ra, lại đảo mắt nhìn hai chậu cây đặt trên bệ cửa sổ kia. Đây là lần trước cô để cho Kỷ Tùy Châu, tăng trưởng không tệ, trời lạnh thế này ngày nào cũng ở trong phòng bật hệ thống sưởi ấm, không đến hai tháng đã cao hơn rất nhiều.

Doãn Ước nhớ chưa từng tưới nước cho chúng, đây là do Diệp Hải Thần chăm sóc, hay là tự Kỷ Tùy Châu làm?

Đưa tay sờ chiếc lá xanh non mơn mớn, Doãn Ước mỉm cười. Đang chuẩn bị đi ra, sau lưng vang lên tiếng mở cửa. Doãn Ước vô thức căng thẳng, đến khi hoàn hồn trong tay lại có thêm chiếc lá.

Kỷ Tùy Châu đứng ở ngay cửa, cách cô hơn mười thước. Cô muốn giấu chiếc lá này ra đằng sau, đối phương lại chỉ hừ một tiếng, hiển nhiên đã nhìn thấy.

Doãn Ước hấp tấp giải thích mục đích vào đây, để dời đi lực chú ý của đối phương. Kỷ Tùy Châu cũng không so đo với cô về chiếc lá, chỉ là lúc nói chuyện giọng điệu thật hồ hững, không có chút nhiệt tình.

Gần đây anh đều như vậy, Doãn Ước cũng quen rồi. So với dạng quan hệ luôn mờ ám lúc trước, cô càng thích như vậy hơn.

Chỉ nói công việc không nói tình cảm, như vậy là tốt nhất.

Bốn giờ chiều, Dương Tân đứng giờ xuất hiện. Cô dẫn theo một nam trợ lý trẻ trung, nhưng lúc phỏng vấn lại để trợ lý ở bên ngoài, chỉ có mình cô đi vào văn phòng.

Quản lý hành chính lại bắt đầu nhiều chuyện:

– Phóng viên Dương không phải lần đầu đến đúng không, tôi thấy nhìn như đã gặp cô ấy ở đâu rồi.

– Người đẹp nhìn vui mắt, đến nhiều lần nữa tôi càng vui.

– Rõ ràng người cô ta để ý không phải anh.

– Nhưng chủ tịch cũng đâu để ý đến cô ấy.

– Ai da, vòng tuần hoàn chết chóc.

Trong lời họ nói rõ ràng có thể nghe ra ý nghĩ sâu xa, Dương Tân thích Kỷ Tùy Châu, mượn danh nghĩa phỏng vấn để theo đuổi. Nhưng Kỷ Tùy Châu có hứng thú hay không thì không biết.

Doãn Ước từng thấy anh tiếp xúc với những cô gái trẻ khác, lễ phép có thừa nhưng nhiệt tình không đủ, không giống loại đàn ông dăng tận miệng liền có thể chấm mút thì chấm mút. Anh thường xuyên như vậy khiến người ta có cảm giác, nói với phụ nữ nhiều hơn một câu cũng là vô nghĩa, như là tổn thất lớn lao.

Cửa phòng làm việc đóng chặt, tình hình bên trong làm người ta tưởng tượng xa xôi. Doãn Ước nghe vài câu bàn tán xong thì quay về bàn làm việc của mình, chú tâm tìm công việc để làm.

Một giờ sau, điện thoại trên bàn vang lên, Kỷ Tùy Châu muốn cô mang hai ly cà phê vào.

Doãn Ước thấy lạ, mới đầu sao không bảo mang vào, giờ sắp phỏng vấn xong rồi ngược lại muốn uống. Là bàn xong việc công rồi nên chuẩn bị tán gẫu việc tư sao?

Lúc mang cà phê vào, cô để ý hai người bên trong, Dương Tân ngồi trên sofa ba người, Kỷ Tùy Châu ngồi một mình trên sofa đơn bên cạnh, khoảng cách giữa hai người vào khoảng hai thước. Dương Tân cởi áo khoác dài bên ngoài ra, bên trong là bộ đồ công sở màu hồng phấn.

Màu sắc tươi mới càng tôn lên làn da trắng trẻo của cô, điểm xuyết vào phòng làm việc màu sắc đơn điệu của Kỷ Tùy Châu thêm sinh động.

Quả nhiên là người đẹp.

Doãn Ước đặt cà phê xuống cho Dương Tân trước, đối phương khách sáo cảm ơn cô, lại nói với Kỷ Tùy Châu:

– Trong văn phòng của chủ tịch Kỷ từ khi nào lại có trợ lý nữ vậy, lần đầu tiên tôi thấy đó.

Kỷ Tùy Châu cũng nhìn sang Doãn Ước, thản nhiên đáp:

– Cô ấy pha cà phê không tệ.

– Quả nhiên nơi của anh toàn ngọ hổ tàng long, không có ai đơn giản cả.

Doãn Ước nhủ thầm, cô thì tính là cao thủ gì, tới đây chẳng qua chỉ để giữ mạng sống thôi. Cô nói cảm ơn với Dương Tân, xoay người đưa cà phê cho Kỷ Tùy Châu.

Đối phương không biết nghĩ gì, đột nhiên chồm đến. Tay đụng vào khay nước, cái ly lung lay hai cái, cà phê bắn vào tay Kỷ Tùy Châu, lại chảy xuống tay áo.

Doãn Ước mau chóng đặt khay xuống định lau cho anh, Kỷ Tùy Châu lại đứng lên nói với cô:

– Theo tôi vào đây.

Ở trước mặt Dương Tân, Kỷ Tùy Châu dẫn Doãn Ước vào phòng ngủ bên trong văn phòng. Hành động này rất rõ ràng, Doãn Ước không đoán ra được dụng ý của anh thì chính là đồ ngốc.

Doãn Ước lại có chút không vui, đóng cửa lại, cô nói với Kỷ Tùy Châu:

– Sau này anh có thể đừng đem tôi ra làm bình phong được không?

Kỷ Tùy Châu nhìn cô, ánh mắt có hơi lạnh lùng.

– Tôi hiểu ý anh, anh không thích cô phóng viên kia, muốn để cô ta hiểu lầm quan hệ của chúng ta. Nhưng cô ta là phóng viên, ngộ nhờ cô ấy viết lung tung gì sao?

– Cô ta sẽ không.

Ai lại chủ động tác hợp cho người đàn ông mình thích với người phụ nữ khác.

– Vậy cô ấy sẽ ghét tôi, tôi không muốn người khác bởi vì chuyện thể này mà ghi hận với tôi.

Kỷ Tùy Châu mở tủ quần áo ra, vốn muốn tìm đồ để thay. Nghe Doãn Ước nói vậy, trong lòng bất giác nổi nóng. Anh đóng sầm cửa tủ lại, tiếng động lớn đến mức Doãn Ước sợ hết hồn.

Cô nhìn thẳng vào anh, ý thức được mình có thể đã phạm phải một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng.

Cô không nên dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với chủ tịch hội đồng quản trị.

Cô muốn cứu vãn, nhưng đối phương lại không cho cô cơ hội. Lời nói lạnh lùng của Kỷ Tùy Châu trực tiếp tuôn ra:

– Doãn Ước, cô là người tôi thuê, làm chút việc như vậy rất khó khăn à? Cô cho rằng chức vụ của mình ở đâu, còn có rất nhiều việc khó khăn hơn chuyện này nhiều, không muốn làm chỉ có một cách, chính là biến đi.

Trong lòng dậy sóng thật khó chịu. Doãn Ước biết nguyên nhân chân chính mình tức giận là gì, nếu Kỷ Tùy Châu chỉ là một cấp trên bình thường, lấy cô làm lá chắn ngăn ong bướm, cô hoàn toàn sẽ không để ý.

Nhưng anh không giống, bởi vì đặc biệt nên mới để tâm. Mà khi không thể biểu hiện ra trước mặt anh, Doãn Ước chỉ có thể bình tĩnh xin lỗi anh:

– Sau này tôi sẽ chú ý, thật ngại quá chủ tịch Kỷ.

Nói xong cô đi đến tủ quần áo, muốn tìm cho anh áo sơ mi để thay.

Cô phối hợp ngoan ngoãn như vậy, Kỷ Tùy Châu trái lại không vui, sắc mặt càng thêm khó coi. Anh gần đây, tâm trạng kỳ lạ ngay cả anh cũng không hiểu nổi.

Anh không nói lời nào, bầu không khí trong phòng căng thẳng đến tận cùng. Doãn Ước đang nghĩ có nên mở tủ ra không, đột nhiên phát hiện điện thoại trong túi đang rung. Cô thật muốn khóc, sợ đối phương biết nên dứt khoát lấy điện thoại ra đi đến bên cạnh cửa sổ nhận máy.

Kỷ Tùy Châu nhìn theo bóng lưng cô không nói được lời nào, nhúu mày ra khỏi phòng.

Tại Doãn Ước nghe đối phương nói chuyện, lực chú ý lại dồn hết lên người Kỷ Tùy Châu. Không hề có tâm trạng nghe người bên kia nói gì, người nọ chỉ nói gọi cho ba cô không được, nên đành phải gọi cho cô.

Doãn Ước liền hỏi đối phương:

– Em trai tôi có khỏe không?

– Bốn giờ chiều nay em trai cô cắt mạch máu tự tử, lúc này đang được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Cho nên thông báo với người nhà mau chóng đến đây.

45. Chương 45: Giao Dịch (1)

Doãn Ước không nhớ mình rời khỏi phòng như thế nào.

Chỉ nhớ trong lúc hoảng hốt hình như đi đến bên giường, cầm lấy chìa khóa xe đặt ở tủ đầu giường, sau đó lập tức đi ra khỏi văn phòng.

Kỷ Tùy Châu còn đang nói chuyện với Dương Tân, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy. Lúc ra ngoài, tiếng đóng cửa có hơi vang, cô giật mình mới lấy lại chút tinh thần.

Diệp Hải Thần đến hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, Doãn Ước lại trả lời một nêo:

– Vào nhà vệ sinh một chút, quay lại ngay.

Lúc đi lại là hướng ngược lại. Cô đi qua một loạt ô làm việc đến thang máy bên ngoài, chìa khóa xe siết chặt trong tay, khẩn trương đến sống lưng cô căng cứng.

Mắt thấy số tầng từ từ nhỏ dần, cuối cùng cũng đến bãi đỗ xe tầng hầm.

Cô ấn nút tìm kiếm, mau chóng tìm được chiếc xe kia. Tay cầm chìa khóa run rẩy, mấy lần cũng không mở khóa được. Cuối cùng cô ủ rũ, hung hăng hất mạnh tay mình.

Đang muốn thử lại, một bàn tay từ phía sau vươn đến, gắt gao túm lấy cổ tay cô.

– Định làm gì, lại muốn trộm xe?

Cơ thể Kỷ Tùy Châu áp đến, một phen giật lấy chìa khóa trong tay Doãn Ước.

Lần cuối cùng cô chạm vào chìa khóa xe của anh là năm năm trước. Chính là ngày anh bị Doãn Ước phát hiện ra thân phận thật sự, cũng ngay tại bãi đỗ xe này, cô giật lấy chìa khóa xe anh lái đi, cuối cùng suýt nữa mất mạng.

Tưởng tượng đến chuyện này Kỷ Tùy Châu liền cảm thấy buồn bội, anh không thể để chuyện này tái diễn.

Doãn Ước có hơi đỡ dần, chìa khóa bị giật đi cũng không nói gì, đẩy Kỷ Tùy Châu muốn đi. Đúng lúc có chiếc xe hơi từ sau trở tới, đèn xe chói mắt. Doãn Ước đưa tay che mắt lại, giây tiếp theo đã bị người đó ôm mạnh vào lòng.

Kỷ Tùy Châu muốn mắng cô, phát hiện người trong lòng đang không ngừng run rẩy, lại mắng không ra miệng. Chỉ có thể nhét cô vào ghế phụ lái trước, bản thân cũng lập tức lên xe.

– Xảy ra chuyện gì, em nói đi tôi sẽ giúp em. Không nói biết tính thế nào.

– Tôi muốn đi thành phố T. Em tôi tự sát, đang cấp cứu.

Kỷ Tùy Châu quay sang nhìn Doãn Ước, đèn màu xám trắng trong xe chiếu vào mặt cô, càng làm nó tái nhợt. Kỷ Tùy Châu vô cùng không muốn cứu Doãn Hàm, nhưng đối mặt với Doãn Ước lại không thể từ chối.

Anh trầm chữi tục, rồi nói với cô:

– Thắt dây an toàn vào.

Dọc đường Doãn Ước vẫn cầm điện thoại, mấy lần muốn gọi qua đó lại cố nhịn. Kỷ Tùy Châu thấy cô như vậy liền không đành lòng, an ủi nói:

– Không có tin tức chính là tin tốt.

– Đúng không?

– Nếu thật sự xảy ra chuyện, đã sớm gọi điện thông báo cho em rồi. Lâu vậy còn chưa gọi, chắc chắn đã cứu được.

Trên mặt Doãn Ước nhất thời hiện lên một tia hy vọng, nhưng nhanh chóng nhạt dần. Cô không ngốc, biết Kỷ Tùy Châu nói vậy chỉ để cô dễ chịu hơn. Với lập trường của anh, làm được như vậy đã không dễ dàng gì.

Nghĩ lại thái độ lạnh lùng của cô ban nãy với anh, Doãn Ước có chút áy náy:

– Hay để tôi lái cho, anh bận cả ngày rồi.

– Không cần, dù tôi đã bận suốt ba ngày rồi, nhưng chắc chắn thích hợp lái xe hơn em bây giờ. Nhưng mà Doãn Ước- Giọng Kỷ Tùy Châu nghiêm túc- Lần tới nếu em còn dám trộm chìa khóa xe của tôi nữa, tôi sẽ không khách sáo với em đâu.

Lập đi lập lại nhiều lần, thật khiến anh không thể nhịn nổi. Với trạng thái hiện tại của cô, vừa rồi nếu không phải anh kịp thời phát hiện ra liền ngăn lại, lái xe chắc chắn xảy ra tai nạn rồi.

Khả năng lái xe của cô gái này anh biết rõ nhất, chỉ nửa vơi mà thôi, huống chi lúc này trong lòng cô còn đang rối rắm.

– Xin lỗi anh, sau này sẽ không như vậy nữa.

Giọng mềm mại khiến Kỷ Tùy Châu có chút không đỡ nổi.

– Được rồi, em ngủ chút đi, giờ đến thành phố T còn xa lắm.

Doãn Ước không ngủ được, nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt lại. Xe Kỷ Tùy Châu chạy thật êm, chút xóc nảy nhỏ bé ngược lại càng dễ kích thích cơn buồn ngủ. Doãn Ước vốn nặng lòng, xe chạy hơn nửa giờ, cuối cùng cũng dần thiếp đi.

Chỉ là chất lượng giấc ngủ không tốt.

Cô mơ một giấc mơ lộn xộn, mơ thấy tám năm trước khi vừa xảy ra vụ án, cảnh sát đến nhà điều tra, một nữ cảnh sát tìm cô hỏi, cô chỉ khóc lóc lặp lại cùng một câu:

– Em trai em không giết người, chắc chắn không.

Đối phương thông cảm với cô, vỗ vỗ vai cô an ủi. Nhưng từ đầu đến cuối không giống như câu nói đó của cô. Khi đó Doãn Ước chỉ biết, vụ án này đã có kết luận, cô không tiếp nhận cũng không được.

Trong mơ còn có Ngụy Tuyết, bà đứng ở đó, thỉnh thoảng liếc mắt khinh bỉ. Giữa lúc hoang mang Doãn Ước nghe được bà nói một câu thế này:

– Con mình cũng không biết dạy dỗ, làm ra chuyện này, làm mẹ như thế nào vậy chứ.

Đây là đang trách móc mẹ ruột của cô sao. Doãn Ước rất tức giận, muốn xông đến tranh luận với bà. Mẹ cô qua đời nhiều năm rồi phải dạy dỗ thế nào đây. Nếu mẹ cô có thể dạy, làm sao còn đến lượt bà đứng trong nhà này nói hươu nói vượn.

Nhưng cô không đi qua đó được, cảnh trong mơ hư hư thực thực, người bên cạnh đột nhiên đều vây lấy cô. Họ chỉ vào cô mắng mỗ, mắng cô là chị của hung thủ giết người. Cô muốn giải thích nhưng không mở miệng được, cuối cùng những người đó biến thành bức tranh vụn vụn, gào thét đánh cô.

Doãn Ước hoảng sợ quá mức, cơ thể cứng đờ rồi tỉnh giấc.

Lúc tỉnh lại, xe đứng lúc chạy đến cổng bệnh viện của nhà lao, cách một tấm lưới sắt kiên cố trong đêm tối, Doãn Ước nhìn thấy tòa nhà cao chót vót bên trong.

So với bệnh viện lớn ở thành phố B, nơi đây lại rất khác, chỗ này vắng lặng làm cho người ta sợ hãi. Doãn Ước lần đầu đến đây, chỉ cảm thấy như đến một thế giới khác.

Cô vội gọi điện cho người phụ trách lúc này, sau khi làm thủ tục một hồi cũng được cho phép đi thăm người bệnh vào giờ này.

Giống như Kỷ Tùy Châu đã nói, Doãn Hàm mặc dù mất máu khá nhiều, nhưng phát hiện kịp thời nên nhặt lại được cái mạng. Lúc này sau khi được phẫu thuật xong còn đang hôn mê, Doãn Ước tuy là chị anh, cũng chỉ có thể cùng quần ngục đứng trước giường anh lặng lẽ thăm nom.

Kỷ Tùy Châu không đi cùng cô vào trong, chỉ đứng ở bên ngoài chờ đợi. Cách cánh cửa anh nhìn hai chị em ở bên trong, một bóng lưng mảnh khảnh điềm đậm đứng đó, người nằm trên giường lại không chút sinh khí. Vốn trong lòng thù hận ngút trời trải qua lắng đọng mấy năm nay, dường như cũng từ từ phai nhạt.

Nếu để anh được lựa chọn lần nữa, còn có thể hành động cực đoan như trước kia không?

Đáp án của vấn đề này, trở nên mơ hồ bất định.

Doãn Ước muốn ở lại chăm sóc em, nhưng bệnh viện không có phép. Nơi này đến cùng vẫn thuộc quản hạt của nhà tù, người thường không thể ở lâu. Kỷ Tùy Châu vốn định chạy suốt đêm về thành phố B, nhưng thấy đáng về lưu luyến không nở của Doãn Ước, chỉ có thể tạm thời quyết định ngủ lại thành phố T một đêm.

Anh cân nhắc ngày mai sẽ tìm người nghĩ cách, để hai chị em họ được gặp nhau lần nữa.

Đi ra khỏi cổng bệnh viện, Kỷ Tùy Châu bắt giắc cau mày. Bón ba cả ngày, lúc này có hơi buồn ngủ. Doãn Ước thấy anh như vậy liền đề nghị để mình lái xe:

– Tôi cũng ngủ được một giấc rồi, lúc này tinh thần tỉnh táo lắm. Anh để tôi lái cho, cam đoan không để anh rơi xuống cống đâu.

Đối với trình độ lái xe của Doãn Ước, Kỷ Tùy Châu vẫn bảo lưu thái độ.

Năm đó anh dạy cô lái xe, bởi vì Doãn Ước rất ngốc học không xong, anh đã tức giận không ít lần. Doãn Ước lại ham chơi, còn cười hi ha nói đùa với anh.

Có lần cô ngồi ở ghế lái thả tay ra, đột nhiên quay sang hỏi anh:

– Kỷ Tùy Châu, anh là tay lái lão luyện đúng không?

Một câu hai nghĩa, Kỷ Tuyền Châu chỉ làm như nghe không hiểu, còn nghiêm túc đáp:

– Ừm, kinh nghiệm phong phú lắm.

Sau đó tập lái xong, anh đã gọi cô thử nghiệm một phen trình độ thâm tàng bất lộ của tay lái lão luyện này, hơn nữa rất thâm nho hỏi cô:

– Thế nào, kỹ thuật được không?

Doãn Ước gơ tay đầu hàng xin tha:

– Quá giỏi, lần sau không cần phát huy trình độ cao siêu này nữa.

Ai nói là trình độ cao siêu, cũng chỉ là trình độ bình thường mà thôi.

Nhớ lại ngày đó, Kỷ Tuyền Châu nhắm mắt gặt đầu, giao chìa khóa cho Doãn Ước.

46. Chương 46: Giao Dịch (2)

Nơi này hẻo lánh, bảng hướng dẫn hiển thị khách sạn năm sao gần nhất phải đi mất nhiều giờ. Doãn Ước bất đắc dĩ, hỏi anh:

– Có thể đổi khách sạn ít sao hơn được không?

– Ừ.

Doãn Ước lập tức tìm kiếm lần nữa, trên bản đồ hiện lên hai chữ: Như Gia.

Kỷ Tuyền Châu nhắm mắt nghỉ ngơi, không thấy cảnh này.

Kỹ thuật lái xe của Doãn Ước đỡ hơn năm năm trước, lúc này trên đường cũng vắng vẻ, nhiều lúc trên đường lớn chỉ có mỗi xe họ, rất thích hợp để cô tập lái.

Giọng nữ trong hướng dẫn vẫn nói không ngừng, như là có tác dụng thôi miên, Kỷ Tuyền Châu nghe cũng bắt đầu lim dim, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một lúc cũng bắt đầu nằm mơ, giấc mộng chính là chuyện lúc nãy anh nghĩ đến. Doãn Ước khi đó là cô gái không hiểu thế sự, mỗi lần anh ôm vào lòng, luôn cảm thấy mạnh mẽ một chút sẽ bẻ gãy cô làm đôi.

Anh lại nghĩ tới tâm trạng lúc vừa mới tiếp cận Doãn Ước. Khi đó anh không có tình cảm gì với cô, luôn cảm thấy cô gái này ồn ào lại đáng ghét. Lúc nào cũng nghĩ chờ đến ngày nào đó bắt được em trai cô, liền một cước đá văng cô cho khỏe.

Sau lại ở bên nhau khá lâu, cũng quen với tính tình của cô, hôm nào mà cô dịu dàng ân cần anh ngược lại thấy không thoải mái. Dạy cô lái xe, học viên như cô còn bình tĩnh hơn huấn luyện viên là anh nữa, còn luôn dùng lời nói trêu chọc anh. Anh đương nhiên không khách sáo, mỗi lần đều dứt khoát cương quyết đàn áp.

Doãn Ước miệng nói không thích, nhưng cơ thể lại vô cùng thành thật, cho dù anh mang theo mục đích không trong sáng, nhưng khi làm “chuyện ấy”, hai người lại rất hòa hợp. Thế cho nên sau này, Kỷ Tuyền Châu đối với những người phụ nữ khác đều không có hứng thú, đừng nói làm việc, chính là nói nhiều hơn hai câu cũng thấy mệt mỏi khó chịu.

Có một thời gian Bùi Nam giới thiệu bạn gái cho anh, bị anh ghét bỏ từ trong ra ngoài, tức đến Bùi Nam nghiêng răng nghiêng lợi, không nhịn được chê cười anh có khuynh hướng tự ngược. Có sao? Có lẽ thật sự có một chút.

Mơ thấy Doãn Ước của quá khứ là chuyện rất đẹp đẽ, Kỷ Tuyền Châu dọc đường ngủ coi như yên ổn. Nhưng dần dần xe trở nên càng xóc nảy, anh muốn giả bộ không để ý tiếp tục ngủ, lại thế nào cũng không ngủ nổi, mở mắt nhìn xung quanh tối đen như mực, luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Lại nhìn phía trước, đèn xe chiếu rọi cả một khoảng hoang vu, ngoại trừ bùn đất, những cái khác đều nhìn không thấy.

Anh hỏi Doãn Ước:

– Đây là chỗ nào?

– Không biết nữa, tôi đi theo chỉ dẫn, nhưng hình như càng chạy càng heo hút thì phải.

Đang nói chuyện, xe bỗng nảy mạnh một cái, hai người cũng lắc lư theo, mặc cho Doãn Ước nhún ga thế nào cũng không di chuyển được lên trước.

Kỷ Tùy Châu không nói gì, chỉ nói:

– Được rồi, lúc này thật sự đã rơi xuống mương rồi đấy.

Doãn Ước ngồi xồm ở ven đê, chán nản nhìn bánh xe rơi xuống bùn nhão.

Kỷ Tùy Châu ở bên cạnh hút thuốc, đưa tay kéo cô lại:

– Đừng để chính mình cũng rơi xuống đó.

– Giờ phải làm sao đây?

Còn có thể làm sao, chờ công ty xe kéo đến. Chỉ dựa vào hai người họ, cho dù ăn một thùng rau, cũng không nhắc nổi chiếc xe kia.

– Nhưng xe kéo công ty có thể chạy vào đây không?

Chuyện này ngay cả Kỷ Tùy Châu cũng cảm thấy đau đầu. Doãn Ước cuối cùng là xem ai chỉ dẫn, có thể lái xe chạy vào nơi quỷ quái đến chim cũng không thêm ị thế này. Đường hẹp quá, ngay cả xe của họ còn muốn không chui lọt, xe tải lớn làm thế nào chạy vào được.

Biện pháp thực tế nhất chính là đợi đến sáng tìm vài người tráng kiện, nhắc xe đẩy ra ngoài.

Nhưng lúc này đến sáng còn mấy tiếng đồng hồ nữa, họ chỉ có thể tạm ở lại trên cánh đồng này đếm sao. Tối nay trăng sáng sao thưa, ánh trăng rải khắp mặt đất, tạo nên chút hương vị lãng mạn.

Nếu không phải ở tại nơi quỷ quái này, cảm giác chắc hẳn không tồi.

Doãn Ước nhìn quanh bốn phía, hỏi Kỷ Tùy Châu:

– Chỗ này là ở đâu?

– Có lẽ là ngoại ô thành phố T. Đợi mấy tiếng nữa là trời sáng rồi, ráng đi.

Anh giúp Doãn Ước vuốt lại tóc bị gió thổi rối, hỏi cô:

– Đói không?

Nói xong liền đứng dậy lên xe tìm đồ ăn. Nhưng anh tìm mấy lần cũng chỉ có hai chai nước. Anh không phải con gái, không có thói quen ăn trên xe, Lão Tần lại thích sạch sẽ, trên xe cơ bản sẽ không để đồ ăn gì. Đây vốn là chuyện tốt, hiện giờ lại trở thành khuyết điểm.

Anh đưa chai nước cho Doãn Ước:

– Uống chút đi, ít nhiều gì cũng giải khát.

Doãn Ước uống hai hộp nước lạnh, tâm trạng càng thêm khó chịu. Cô nhận lỗi với Kỷ Tùy Châu:

– Xin lỗi anh, tất cả đều do tôi hại.

– Hại cũng hại rồi, nghĩ nhiều không có ích gì. Tôi cũng muốn biết, kiếp trước có lẽ tôi nợ em rất nhiều tiền, nên kiếp này phải trả lại.

– Anh cũng từng lừa tôi mà, hai ta chắc là mắc nợ nhau.

Kỷ Tùy Châu nhả khói, mỉm cười:

– Nợ vậy là nợ gì nhỉ. Chắc chắn không phải tiền, không phải tình thì chính là thù, đều là người chết ta sống gì đó.

Doãn Ước nghĩ thầm rằng vậy chẳng phải giống kiếp này sao, yêu yêu hận hận. Đây không phải là nói hai người họ kiếp sau còn phải tiếp tục dây dưa không dứt?

Nghĩ lại Kỷ Tùy Châu là người mưu tính tàn nhẫn, Doãn Ước không khỏi run rẩy. Vẫn là kiếp này thanh toán hết nợ nần đi.

Hai người ngồi xồm trên bờ đê, buồn chán nói chuyện giết thời gian. Doãn Ước thỉnh thoảng lấy điện thoại ra xem, cảm thấy sống một ngày bằng một năm. Đột nhiên sau lưng cảm giác ớn lạnh, hình như nghe được chút động tĩnh rất nhỏ. Cô lần nữa nhấn mở đèn trên điện thoại, bắt đầu soi lung tung bốn phía.

Nơi này trồng lúa, dưới bờ ruộng có nước, Doãn Ước nhìn thấy thứ gì đó đang uốn éo, luồn lách trong đám lúa với tốc độ cực nhanh.

Đó là gì vậy? Doãn Ước căng mắt nhìn, sợ đến mức ôm lấy cánh tay của Kỷ Tùy Châu:

– Lão Kỷ, có rần!

Kỷ Tùy Châu chỉ cảm thấy cánh tay tê tê:

– Em còn ác hơn cả con rắn đó.

– Đừng nói đùa mà, thật đó.

Kỷ Tùy Châu kéo Doãn Ước ra sau lưng mình, sau đó từ trong túi lấy ra con dao nhỏ, cầm lấy điện thoại cô chiếu sáng, phóng dao vào con rắn còn đang uốn éo trong bùn.

Ngay giữa đầu rắn, nó giãy vài cái rồi bất động.

– Được rồi, vào xe ngồi thôi, bên ngoài gió lớn.

Doãn Ước nhận lại điện thoại, trợn mắt nhìn con rắn chết kia. Cô hơi khó hiểu:

– Chẳng phải anh sợ rắn à, sao mà dám...

– Chết rồi thì không sợ. Đây là rắn nước, không có độc đâu.

Doãn Ước càng nghĩ càng thấy lạ, lên xe liền hỏi anh:

– Anh thật sự không sợ rắn à. Lần đó là anh cố ý nói vậy, không muốn Dương Sánh chơi quá lớn.

Kỷ Tùy Châu nhìn Doãn Ước từ trên xuống dưới vài lần:

– Tôi là sợ cay mắt. Cơ thể này của em vác con măng xà, em cảm thấy trông đẹp lắm sao?

– Cô gái Dương Sánh dẫn theo đẹp lắm mà.

– Có vẻ không tệ.

Doãn Ước nghĩ lại dáng người đầy đặn của cô gái kia, quả thật rất không tệ. Đàn ông đều thích thể, người mỏng dính chỉ có con gái mới trầm trồ khen ngợi.

Doãn Ước buồn ngủ đánh ngáp, Kỷ Tùy Châu liền chỉnh ghế ngồi cô ngã ra, để cô ngủ trước. Doãn Ước nghĩ mà sợ:

– Sẽ không có rắn nữa chứ.

– Chắc chắn có, đợi em ngủ tôi bắt vài con bỏ vào trong đồ em.

– Biến thái- Doãn Ước quay đi không thèm để ý đến anh.

Kỷ Tùy Châu cười khê, kề sát vào tai cô nói:

– Tôi thật muốn biến thái, hoàn cảnh tốt như vậy, nên làm chút gì đó chứ.

Hơi thở dần ông thổi trúng lòng người thấp thỏm, Doãn Ước cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể cô đều đang rục rịch. Vốn tưởng rằng sau khi gặp lại Kỷ Tùy Châu, cô có thể làm đến lòng tỉnh như nước, nhưng bị anh vài lần trêu chọc, cô lại có chút lún sâu xuống bùn.

Để tránh tâm tư mình bị anh phát hiện, cô túm chặt áo khoác trên người, người dán chặt vào cửa xe bất động, lưng cứng đờ lộ ra vẻ căng thẳng và bất an của cô giờ phút này, Kỷ Tùy Châu nhìn trong mắt ngược lại thành một loại cảm dỗ.

Đường nông thôn nhỏ, bốn bề vắng lặng, trong xe chỉ có hai người họ, nếu họ là đôi tình nhân yêu đương cuồng nhiệt, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đấy.

Gần đây lòng anh rối như tơ, không tiện ứng phó.

47. Chương 47: Giao Dịch (3)

Hai người cứ vậy một ngồi một nằm chờ đến hừng đông, có lẽ khoảng sáu giờ, tia nắng ban mai đầu tiên đâm thủng tầng mây chiều xuống. Doãn Ước ngủ rất say, Kỷ Tùy Châu cũng ý thức mơ màng, cho đến khi có bác nông dân đi làm ruộng phát hiện họ, đến gõ kính xe mới làm họ thức giấc.

Bác ấy nói giọng địa phương khá nặng, nói được mười câu cũng có tám câu nghe không rõ. Nhưng có một câu Kỷ Tùy Châu nghe hiểu, đại khái kêu họ đừng tiết kiệm tiền, thuê khách sạn mà ngủ, cuối cùng còn nói thêm:

– Người trẻ tuổi mà, chơi kích thích quá không tốt.

Doãn Ước đúng lúc này thức dậy, nghe nói như thế có hơi buồn bực. Thời tiết lạnh thế này, ai rãnh rỗi chạy ra đây chơi kích thích, nào gần sao?

Kỷ Tùy Châu gọi mười mấy người nông dân vạm vỡ đến giúp nâng xe lên, mất một giờ mới kéo xe lên được đường đá. Sau đó anh ngồi vào vị trí ghế lái, lần nữa chạy vào thành phố.

Chạy một đoạn anh hỏi Doãn Ước:

– Hôm qua em định đi đâu, sao lại hướng dẫn đến chỗ này?

Doãn Ước nhìn bản đồ trên điện thoại, mông lung:

– Tôi cũng không biết nữa, rõ ràng tôi chọn điểm đến là Như Gia mà.

– Cái gì Gia?

– Như Gia, đừng ghét bỏ, cũng là chuỗi khách sạn đó.

Kỷ Tùy Châu hình như có nghe qua cái tên này, nhưng ấn tượng không sâu, cầm điện thoại xem bản đồ, phát hiện cách chỗ này khoảng nửa giờ chạy xe, liền quyết định chạy theo hướng đó.

Sau anh lại vô cùng hối hận, cảm thấy bản thân không nên hết lần này đến lần khác tin vào ‘tin vịt’ của Doãn Ước. Cái gọi là chuỗi khách sạn trong truyền thuyết kia, tại sao lại cũ thế này?

Doãn Ước lại cảm thấy tốt mà, chỗ này không khiến người khác có cảm giác gò bó, mấu chốt là giá cả phải chăng, thuê hai phòng cũng không quá đau lòng.

Hai người trở về hai phòng riêng biệt nghỉ ngơi, Doãn Ước ngủ một giấc thẳng đến hai giờ chiều, thức dậy ra ngoài liền đụng phải Kỷ Tùy Châu, vì thế hai người cùng nhau đi kiểm gì đó bỏ bụng. Đi vào một tiệm bán miến tiết vịt, phát hiện không mang theo ví tiền, chỉ có thể nhờ đối phương trả hộ.

Môi trường trưởng thành của Kỷ Tùy Châu và Doãn Ước hoàn toàn khác nhau, anh là người vừa chào đời đã có vô số người chờ hầu hạ, chuyện gì cũng không cần phải động ngón tay vào. Lúc còn đi học bởi vì không hòa đồng, lại không thích mấy đứa con nhà giàu ăn chơi trác táng, thời gian rất lâu cũng không có bạn bè, luôn cô độc một mình.

Anh chẳng quan tâm chuyện này, trái lại ông Kỷ có hơi lo lắng, cố tình sắp xếp mấy đứa con của cấp dưới vào trong lớp anh. Những người đó chủ động tiếp cận anh, mọi chuyện đều để anh quyết định, nịnh bợ theo đuôi vút không xong.

Sau Kỷ Tùy Châu lại giận, về nhà nói với ba anh rút mấy người đó đi. Ông Kỷ nói rõ nguyên do với anh, anh lại ra vẻ khinh thường:

– Con như vậy, cho dù cả đời không có bạn, thì có làm sao?

Quả thật không làm sao cả, mang danh hiệu con trai Kỷ Chính Phong ra ngoài, bất luận đi đến đâu anh cũng không cần xem sắc mặt người khác.

Tất cả mọi thứ cho đến khi gặp được Doãn Ước mới thay đổi hoàn toàn.

Cô là người đầu tiên trên đời này anh phải hao tâm tổn trí để lấy lòng, tuy rằng mục đích không trong sáng, nhưng lúc trước khi theo đuổi cô, Kỷ Tùy Châu quả thật đã tốn không ít công sức.

Dù sao khi đó Doãn Ước vẫn chưa đến hai mươi tuổi, thanh xuân tuổi trẻ không xem ai ra gì, cũng không quan tâm anh có thân phận thế nào, chỉ dựa vào bản thân có thích hay không. Lần đầu tiên gặp gỡ, cô liền chán ghét Kỷ Tùy Châu, người này mắt mọc trên đầu, trong miệng nói thích mình, nhưng nhìn không ra được chút thành ý nào.

Khi đó cô đã hỏi anh thế này:

– Nếu tôi rủ anh cùng tôi đi ăn miến tiết vịt, anh có đi không?

Kỷ Tùy Châu không ăn mấy thứ này, nghe nói thế chỉ ngừng một lát, trả lời:

– Tôi có thể cùng em ăn súp ngô nấu bơ sữa.

Cảm thấy người này rất không có thành ý, vì vậy phát tay bỏ đi. Kỷ Tùy Châu sống gần ba mươi năm lần đầu tiên phát hiện, con gái đúng là sinh vật khó dỗ dành.

Sau đó cuối cùng vẫn phải ăn tiết vịt, mới có thể thu phục được cô.

Con người luôn có giới hạn, một khi giới hạn này bị phá vỡ, rất nhiều chuyển biến bất ngờ liên tiếp xảy ra. Từ khi đó, cả thể xác và tinh thần của Kỷ Tùy Châu bị giam cầm nhiều năm được phóng thích hoàn toàn, thế cho nên cả Bùi Nam nhiều năm quen biết cũng cảm thấy anh như đã thay đổi thành một người khác.

– Sức hấp dẫn của Doãn Ước mạnh vậy à? – Bùi Nam cảm thấy bất ngờ.

Kỷ Tùy Châu đáp trả anh một câu:

– Tôi chỉ là cảm thấy hương vị bánh bập gờ đó cũng không tệ.

Ăn xong, hai người quay về khách sạn, Doãn Ước nghĩ có nên đi thẳng về thành phố B không, Kỷ Tùy Châu lại nói:

– Ngày mai hẳn tính, hôm nay có việc.

Cô nghĩ chắc anh có vụ làm ăn phải bàn, liền quay trở về phòng. Ngồi khoảng nửa tiếng, bên ngoài có người gõ cửa. Mở ra vừa thấy là Kỷ Tùy Châu, trong tay xách túi to, giơ lên trước mặt cô.

Nhãn hiệu trên túi rất tầm thường, Doãn Ước mở ra xem, phát hiện bên trong là đồ Kỷ Tùy Châu mặc hôm qua.

Lại nhìn anh, trên người đã thay một bộ khác.

– Anh đi mua quần áo?

– Hôm qua đi gấp quá, chưa thay đồ, giờ em đang rảnh rồi chứ, có nhận giặt quần áo không?

Doãn Ước đột nhiên nhớ đến hồi đó, hình như cô cũng từng giặt đồ cho Kỷ Tùy Châu.

Khi đó cô vẫn còn đi học, việc nhà rất đỡ. Có lần hẹn hò với Kỷ Tùy Châu, không cẩn thận làm dơ đồ anh. Tình hình lúc đó cũng giống bây giờ, anh mua đồ mới thay ra, giao quần áo bẩn cho cô giặt.

Doãn Ước đứng giữa trung tâm thương mại sừng sờ, hỏi anh giặt ở đâu:

– Hay là vào nhà vệ sinh nữ?

Kết quả Kỷ Tùy Châu kéo cô lên xe, đến khách sạn gần đó thuê một căn phòng, dành riêng cho cô giặt áo.

Khách sạn không có gì có thể giặt áo được, chỉ có thể lấy xà phòng và dầu gội để giặt. Thứ này hoàn toàn không dùng để giặt đồ được, cô dùng tay vò mạnh đến đỏ rất cũng không sạch.

Kỷ Tùy Châu đứng tựa vào cửa phòng tắm nhíu mày hồi lâu, cuối cùng nói một câu:

– Em như vậy sau này làm sao gả đi được?

Lúc ấy cô tuổi trẻ nông nổi, da mặt cũng dày, đáp trả một câu:

– Không sao hết, anh có tiền mà, thuê người về giặt là được rồi.

Nói xong cũng không thấy ngượng.

Sau đó ngẫm lại lời anh nói có lẽ có thâm ý khác. Có lẽ từ trước đến nay anh chưa hề nghĩ sẽ kết hôn với cô.

Chuyện này sau đó gây ra chút dấy sóng.

Kỷ Tùy Châu là một doanh nhân thành đạt, thật sự rất mang tính đề tài, thường xuyên xuất hiện trên tạp chí tài chính kinh tế, được xem như là người nổi tiếng trong giới kinh doanh. Thời điểm hai người họ đi dạo trung tâm mua sắm bị một phóng viên nào đó bắt gặp, sau đó còn lái xe theo họ đến khách sạn.

Ban ngày ban mặt một nam một nữ đi vào khách sạn, có thể làm chuyện gì. Tên phóng viên nọ liền viết một bài báo sỗ gài ốc, chuẩn bị giao cho tòa soạn.

Cùng may Kỷ Tùy Châu phát hiện kịp thời, anh vận dụng quan hệ ém nhẹm vụ này. Nghe nói cho đối phương một số tiền, hỏi mua lại bài viết đó của hắn.

Doãn Ước hỏi anh cho bao nhiêu, Kỷ Tùy Châu suy nghĩ rồi đáp:

– Hắn là có thể mua được em.

Lời này lại làm cho người ta hiểu nhầm.

Cho nên nói, kỹ năng tán gái của Kỷ Tùy Châu, thật sự rất không tồi.

Nghĩ đến đây, Doãn Ước nói:

– Hay là quay về tôi giặt...

– Bác sĩ đã làm đánh giá tử mĩ cho Doãn Hàm rồi, bên nhà tù tôi mới vừa liên hệ xong, ý của họ là chờ vết thương lành lại sẽ cho cậu ta xuất viện, sau đó trực tiếp đưa thẳng vào bệnh viện tâm thần để điều trị.

– Cho nên...

Kỷ Tùy Châu lấy đồ ra nhét thẳng vào lòng Doãn Ước:

– Đây là giao dịch.

Giặt một bộ đồ là có thể để em trai ra khỏi nhà tù kia, đúng là có lời. Cô mau chóng cầm chiếc áo chạy vào nhà tắm, bắt đầu vắn nước vào bồn rửa tay.

Thứ khó giải quyết nhất vẫn là vấn đề nước giặt, cô lấy tiền ra dúm vào tay Kỷ Tùy Châu, sai bảo anh:

– Xuống lầu mua một chai đi.

– Không.

– Sát bên có siêu thị, anh tùy tiện chọn một chai là được. Anh điều hành tập đoàn lớn như thế, ngay cả một chai nước giặt cũng không mua được sao?

Nói xong liền đẩy Kỷ Tuyền Châu ra ngoài. Doãn Ước xoay người trở vào nhà tắm, ngâm đồ vào nước xà phòng trước. Tâm trạng cô khá tốt, em trai thoát khỏi nguy hiểm còn gặp họa được phúc, tất cả cuối cùng cũng bắt đầu tiến triển theo chiều hướng tốt.

Đôi khi nhìn Kỷ Tuyền Châu, hình như cũng không đáng ghét như lúc trước nữa. Nếu không phải thường xuyên nghĩ đến lời nói của Tuyền Ý, Doãn Ước và anh khi ở chung với nhau, thậm chí có thể nói là hòa hợp.

Chỉ là cái gai ở chỗ đó, lúc nào cũng đau.

Cô chống tay lên bồn rửa, nhìn chăm chăm chính mình trong gương.

Mặt hồng hào sáng mắt linh hoạt, đúng là mẫu thuẫn.

Lắc đầu, cô thu mắt về. Đúng lúc nghe thấy có người gõ cửa, còn tưởng rằng Kỷ Tuyền Châu đã trở lại, liền xốc lại tinh thần đi nhanh ra mở.

Cửa vừa mở, cô sững sờ, hai người đàn ông cao lớn xa lạ đứng đó, nét mặt lãnh đạm không có thiện ý.

Doãn Ước bất giác muốn đóng cửa, lại bị một trong hai người đưa tay giữ lại, trong mắt lộ ra mấy phần hung dữ.

48. Chương 48: Mê Mẩn (1)

Tim Doãn Ước đập mạnh, vẻ mặt cổ trắng tĩnh.

– Hai người tìm ai?

– Cô Doãn Ước đúng không.

Nghe giọng điệu họ nói chuyện xem như khách sáo, không giống người hung hãn tàn bạo. quan trọng là họ biết tên cô, điều đó cho thấy hai người này có chuẩn bị mà đến, không phải nhất thời nảy sinh lòng tham cướp của giết người.

Nghĩ đến đây, tâm trạng căng thẳng của Doãn Ước có hơi hồi phục. Cô cẩn thận quan sát vị trí hai người này đứng, muốn tìm cơ hội chạy đi cầu cứu.

Chỉ cần không bị đánh ngất trong phòng, vẫn còn hy vọng được cứu.

– Hai người là ai, tìm tôi có chuyện gì?

Người chặn cửa nói:

– Có người muốn gặp cô Doãn, đang đợi ngoài xe, mời cô...

– Cô ấy không đi.

Tiếng Kỷ Tuyền Châu xa xa truyền đến, Doãn Ước như trút được gánh nặng, đột nhiên sản sinh dũng khí, đẩy hai người kia lao ra, chạy một mạch trốn đến sau lưng Kỷ Tuyền Châu.

May mà anh đã về.

Hai người nọ quay lại nhìn thấy là Kỷ Tuyền Châu, biến sắc, vẻ mặt trở nên cực kỳ cung kính. Họ định tiến lên chào hỏi, bị Kỷ Tuyền Châu giơ tay lên cắt ngang:

– Về đi.

– Nhưng...

– Về nói với ông ấy, chuyện của tôi đừng nhúng tay vào. Nếu còn lần sau, tôi sẽ không mang họ Kỷ nữa.

Câu này nói ra quá nặng, hai người kia không dám nói gì nữa, vội vàng cúi đầu ra về. Trên hành lang thoáng khôi phục yên tĩnh.

Doãn Ước còn chìm đắm trong cơn hoảng sợ vừa rồi, Kỷ Tuyền Châu cùng cô vào phòng, dặn dò:

– Sau này hỏi rõ ràng trước là ai hãm mở cửa.

– Tôi tưởng anh, không ngờ... hai người đó là ai, anh quen à.

Kỷ Tùy Châu không trả lời, chỉ đưa chai nước giặt cho cô:

– Giặt mau lên rồi nghỉ ngơi sớm, sáng mai gặp em trai xong thì về nhà.

Doãn Ước cầm chai nước giặt đứng yên bất động, thật lâu sau nhúu mày:

– Anh bỗng thay đổi thành người tốt thế này, tôi thật sự có chút không quen.

– Trước kia tôi cũng không đối xử với em quá tệ mà. Ngoại trừ lừa em ra, những chuyện khác đều không làm em hài lòng à?

Điều này cũng đúng. Lúc còn yêu nhau, Kỷ Tùy Châu xem như chiều chuộng cô, tuy rằng đôi lúc cũng nổi giận, nhưng cuối cùng phần lớn đều thỏa hiệp. Khi đó, Doãn Ước còn không biết anh lợi hại bao nhiêu, chỉ cảm thấy là người giàu có.

Hôm nay ngắm lại cô đúng là không biết gì về anh, có biết cũng quá ít.

Anh không nói, Doãn Ước không hỏi nhiều thêm, toàn tâm toàn ý chiến đấu với chiếc áo kia. Kỷ Tùy Châu đứng tựa vào cửa phòng tắm “giám sát” công việc của cô, nhìn hồi lâu không nổi nữa bèn biểu đạt bất mãn của mình:

– Có chiếc áo mà giặt lâu lắm, không biết cơm trưa của em chạy đi đâu hết. Tay em không có sức à, lúc xoa bóp xuống tay mạnh lắm mà.

Doãn Ước nhún vai, tiếp tục giặt.

Giặt áo xong lại đến giờ cơm, hai người ra ngoài ăn. Gần đó có chợ đêm, Doãn Ước vốn tưởng Kỷ Tùy Châu chắc chắn không có hứng thú. Không ngờ hôm nay “đại thiếu gia” đổi tính, lại chủ động dẫn cô qua đó. Hai người ăn vô số thức ăn bẩn, còn uống bia, cuối cùng Doãn Ước say khướt kéo Kỷ Tùy Châu một đường hát ca về tới khách sạn.

Buổi tối Kỷ Tùy Châu lấy cơ sở hai người kia lại đến gây rắc rối, liền ở lại phòng Doãn Ước không về. Đây là phòng giường đôi, hai người mỗi người một nửa, tuy đã say nhưng Doãn Ước vẫn còn chút ý thức ‘phòng sỏi’, cố ý chắn chiếc chăn giữa hai người.

Kỷ Tùy Châu buồn cười. Với sức lực chênh lệch khá xa của hai người họ, anh thật sự muốn làm gì, đứng nói là chắn chiếc chăn, chắn khẩu súng cũng vô dụng.

Doãn Ước uống bia trở nên có hơi trẻ con, nói cũng nhiều hơn, kéo Kỷ Tùy Châu nói đầu đầu suốt mấy giờ liền, cuối cùng buồn ngủ không chịu nổi nữa mới ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau hai người lại lái xe đến bệnh viện của nhà tù, Doãn Hàm đã tỉnh lại, nhìn thấy Doãn Ước vẫn không có phản ứng gì quá lớn, chỉ là lúc chia tay ra về có mỉm cười với cô.

Tuy chỉ như vậy, đã khiến Doãn Ước kích động không thôi. Trên đường về nhà, cô không ngừng cảm thán:

– Lâu lắm rồi em tôi chưa cười. Nó sẽ khỏe chứ, Kỷ Tùy Châu.

Kỷ Tùy Châu không đành lòng dập tắt niềm vui của cô, phụ họa theo:

– Ừ, sẽ khỏe.

Anh đã trở nên ngày càng không có nguyên tắc.

Trở lại thành phố B, Kỷ Tùy Châu đưa Doãn Ước về nhà rồi chạy liền đến công ty, triệu tập cuộc họp. Bùi Nam vừa thấy anh liền “nổ pháo”:

– Anh nói xem đang yên đang lành tự nhiên chơi trò mất tích, từ bỏ công ty? Nhiều việc như vậy anh để tôi một mình xử lý, tưởng tôi ba đầu sáu tay sao. Yêu đương cũng một vừa hai phải thôi chứ.

Kỷ Tùy Châu cảm thấy gần đây Bùi Nam càng ngày càng dong dài.

Bùi Nam lại không thức thời, kéo cả Doãn Ước vào không tha:

– Còn trợ lý Doãn này, đi đâu cũng dẫn theo, chẳng lẽ anh định đuổi việc Diệp Hải Thần?

Kỷ Tùy Châu không thể nhịn nổi nữa, lập tức ở cuộc họp kế tiếp giao cho Bùi Nam bảy tám việc, mượn cơ hội dạy dỗ anh ta đến mặt xám mày tro.

Ngày hôm sau, Doãn Ước đi làm, lúc ở tầng mười tám gặp Bùi Nam, đối phương nhìn thấy cô liền chủ động đi đường vòng, ngay cả chào hỏi cũng chưa.

Doãn Ước không để trong lòng, chỉ nghĩ chắc anh ta còn bận rộn nhiều việc. Sau lại cùng Hà Mĩ Hi ăn cơm, kể về mấy chuyện đã xảy ra, mới cảm thấy thái độ của Bùi Nam với cô có hơi kỳ lạ. Chẳng lẽ anh ta hiểu sai gì đó?

Hà Mĩ Hi nhìn cô lắc đầu:

– Cậu đó, sao học mà không thông minh lên được vậy, tên Kỷ Tùy Châu kia thật sự tốt bụng vậy, để cậu lần nữa ngã vào lòng hắn?

Doãn Ước không giữ bí mật gì với Hà Mĩ Hi cả, liền kể ý đồ của Giang Thái với mình cho cô nghe, nghe đến Hà Mĩ Hi hâm mộ không thôi:

– Nhiều đàn ông giàu có như vậy cùng lúc nhìn trúng cậu, không lẽ cậu ếm bùa họ à?

Doãn Ước cạn lời:

– Mình mà biết ếm, đầu tiên phải giết tên Giang Thái trước.

Sống nhiều năm như vậy rồi chưa từng nhìn thấy tên đàn ông nào làm người ta ghét đến thế.

Hà Mĩ Hi lại hỏi thăm tình trạng của Doãn Hàm:

– Đang yên lành sao lại cắt mạch máu. Trong tù sao cậu ta có thể lấy được dao? Không lẽ giống trong phim, mài nhọn bản chải đánh răng rồi cắt tay. Vậy nhẩn tâm quá.

– Không có, không phải bản chải đánh răng mà là dao.

– Dao ở đâu ra?

Nói đến đây Doãn Ước cũng cảm thấy lạ, tại nơi canh phòng nghiêm ngặt như vậy, Doãn Hàm sao có thể lấy được dao. Thời gian gần đây nó ngoại trừ tiếp xúc với quần giáo ra, cũng chỉ đi khám bác sĩ khoa tâm thần vài lần.

Những người đó đều do Kỷ Tùy Châu an bài, đều là học giả đức cao vọng trọng trong lĩnh vực đó, theo lý mà nói sẽ không làm ra chuyện như vậy. Nhưng nơi nào có người sẽ có lỗ hổng, dù trà trộn vào nhân viên trong nhà tù, đưa vào một con dao cũng là việc rất nhỏ.

Người nào đứng sau thao túng chuyện này, là muốn mượn chính tay Doãn Hàm giết người bịt miệng sao?

Doãn Ước lại nghĩ tới tin nhắn Chung Vi gửi cho cô. Nếu cô ấy không chết, có lẽ toàn bộ chân tướng đều đã rõ ràng.

Từ thành phố T trở về không bao lâu, vào một ngày đẹp trời nọ, Doãn Ước nhận được thông báo, là cuộc thi chạy marathon do thành phố tổ chức vào trung tuần tháng mười hai.

Lúc Diệp Hải Thần đưa tài liệu này cho cô, Doãn Ước tưởng là bảo cô đi photo hay nhập liệu gì đó, ai ngờ đối phương lại yêu cầu cô tham gia.

– Thịnh Thế là nhà tài trợ chính, văn phòng mình đều cử cô tham gia.

Doãn Ước nhìn một đám thanh niên trai tráng bên cạnh, cười đến miễn cưỡng:

– Thư ký Diệp, cũng có thể để các anh đi mà, một cô gái như tôi...

– Chúng tôi đều đi, bao gồm cả chủ tịch. Theo truyền thống tất cả các bộ phận đều cử hai nhân viên nữ tham gia, nhưng văn phòng chúng ta chỉ có mình cô là nữ, cho nên...

Nói cách khác, Doãn Ước không đi không được.

Chạy marathon, đời này Doãn Ước chỉ xem trên ti vi, đừng nói là chạy, chỉ nghĩ đến hành trình dài kia, toàn thân liền nổi da gà. Thời còn đi học, cô sợ nhất chính là chạy cự li dài.

Diệp Hải Thần nhìn ra được cô do dự, lại cho thuốc mạnh hơn:

– Đây là ý của chủ tịch, trợ lý Doãn vẫn nên mau chóng chuẩn bị đi.

Doãn Ước liếc nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt kia, nghĩ đến vẻ mặt người đàn ông ngồi trong đó như thế nào. Anh biết rõ cô sợ nhất là chạy bộ, lại ném đề khó trời đất này cho cô, khổ cho cô hôm đó còn do dự, nghĩ có nên gom anh và Giang Thái vào cùng một loại người không.

Hiện tại xem ra, những kẻ lăm tiền như họ từ trong xương tủy đã xấu xa rồi, đều là bẩm sinh đấy.

Doãn Ước cầm xấp tài liệu phát rầu, cả một buổi sáng không có tinh thần. Lúc ăn cơm trưa, mấy đồng nghiệp nữ ngồi bên cạnh cứ huyền thuyên, từ đầu đến cuối đều bàn tán về cuộc thi chạy marathon năm ngoái.

Nội dung nói chuyện đều tập trung vào: bộ dạng chạy bộ của chủ tịch hội đồng quản trị rất đẹp trai.

Mặt đẹp, tóc đẹp, chân đẹp, ngay cả đồ cùng giày thể thao cũng đẹp nốt. Nếu không phải tâm trạng Doãn Ước không tốt, thật muốn nhắc nhở các cô một câu: Chú ý nước miếng, đừng để văng vào thức ăn.

Mấy cô này đều rất nông cạn, chỉ nghĩ đến bộ dạng xuất chúng của Kỷ Tùy Châu, nhưng lại không xét đến nội tâm tà ác của anh.

Mất thấy mấy cô đồng nghiệp không có ý định im lặng, Doãn Ước quay đầu qua, muốn tìm chút điểm xấu xa của Kỷ Tùy Châu để cô ta ghét bỏ. Lời nói chưa ra khỏi miệng không biết người nào đứng ở đối diện, chắn đi ánh sáng trên đầu.

Cô nghĩ lại có đồng nghiệp đến ngồi chung, cũng không hỏi đương sự, lại thấy nữ đồng nghiệp này giờ vẫn nói không ngừng đột nhiên lấp bấp.

– Chủ, chủ tịch...

Doãn Ước ngẩng đầu, thấy Kỷ Tùy Châu bưng khay thức ăn đứng đó, biểu cảm vui giận khó đoán. Anh còn có chút phong độ, liếc mắt nhìn cô gái kia, “khách sáo” xin đối phương nhường chỗ.

Người nào còn dám ngồi ở bàn này ăn cơm nữa, ai cũng bưng khay lên nhanh chóng chạy như bay, hiển nhiên đã bị hoảng sợ không nhẹ.

Không riêng gì cô, tất cả mọi người trong nhà ăn gần như dừng đũa, kinh ngạc nhìn chằm chằm sang đây. Khoảnh khắc đó Doãn Ước thật hận không thể cầm đũa đâm chết Kỷ Tùy Châu.

Anh không phách lối như vậy sẽ ghen chết sao?

Hai người ngồi mặt đối mặt ăn cơm, Doãn Ước lần đầu tiên cảm thấy thức ăn của nhà ăn nhiều đến vậy, sao cố ăn hoài cũng không hết thế này.

Kỷ Tùy Châu thấy bộ dạng đỉnh đầu mây đen bão phủ của cô, biết cô phiền lòng vì chuyện chạy marathon, liền hảo tâm đề nghị:

– Em có thể chạy nửa hành trình thôi, vậy thoải mái hơn.

Cuộc thi có hai đích đến, bình thường phái nữ đều lựa chọn chạy nửa hành trình.

Nhưng tin tức này đối với Doãn Ước mà nói cũng không tốt hơn bao nhiêu:

– Nửa hành trình tôi cũng chạy không nổi.

Thời sinh viên môn cô đau đầu nhất không phải ngoại ngữ, cũng không phải lý hóa sinh, mà phiền muộn nhất là cuộc thi chạy tám trăm mét mỗi cuối học kỳ. Đó là một ngọn núi cao khó lòng vượt qua, mỗi lần đi qua ngọn núi này, đều có thể lấy hơn nửa cái mạng của Doãn Ước.

Có lần Doãn Ước thật sự không muốn thi, đã nghĩ đến chút bằng môn tả đạo. Khi đó cô đang yêu đương cuồng nhiệt với Kỷ Tùy Châu, biết anh có tiền có thế, giàu có quyền lực, nên đã cầu cứu anh đi thương lượng với giáo viên thể dục.

– Cho thầy ấy chút lợi lộc, để thầy ấy buông tha em đi.

Không ngờ Kỷ Tùy Châu cương quyết từ chối, chỉ ném lại ba chữ:

– Tự mình chạy.

Lúc con gái khác đều được bạn trai tặng cho ba chữ “mặc sức xài” hưng phấn không thôi, Doãn Ước bởi vì sự vô tình của Kỷ Tùy Châu, suốt ba ngày không thềm để ý đến anh.

Sau vẫn là đối phương chủ động đến ký túc xá tìm cô, hai người mới làm hòa.

Nhưng cuộc thi vẫn phải thi, Kỷ Tùy Châu mỗi ngày liền đến trường cùng cô luyện tập. Công việc anh bề bộn, đôi khi thời gian ăn cơm cũng không có, mỗi ngày lại chừa ra một tiếng đến trường cùng cô chạy bộ. Đôi khi là buổi sáng, thỉnh thoảng là buổi chiều, còn có lúc là nửa đêm.

Lúc ấy Doãn Ước ngủ rồi, bị anh lôi dậy đi ra sân thể dục tắm gió. Cô nói đối với đối phương là chạy rồi, Kỷ Tùy Châu nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ quăng lại một câu:

– Không có khả năng.

Anh hiểu cô biết bao.

Rồi sau đó, Doãn Ước bị mù nên thôi học, may mắn duy nhất chính là kiếp này có thể tạm biệt môn chạy đường dài. Không ngờ khi đi làm rồi, cô vẫn bị lời nguyên ma quỷ này đeo bám.

Cô đột nhiên rất muốn quay về hội quán vật lý trị liệu của ông nội làm việc.

49. Chương 49: Mê Mẩn (2)

Bầu không khí giữa hai người có hơi kỳ lạ.

Kỷ Tùy Châu hồi lâu không nói chuyện, đột nhiên đặt đĩa xuống đứng lên bỏ đi. Doãn Ước nhìn khay thức ăn anh vẫn chưa động vào, nghi ngờ. Xoay người lại vừa thấy anh đi đến cửa gọi thức ăn, hỏi bên trong món gì đó.

Toàn bộ người trong nhà ăn giây phút đó vô thức nhìn về hướng anh, bác gái ở nhà ăn kích động đến run rẩy, lúc lấy tiền do bối rối nên tính nhầm, thiếu thiếu hai tệ.

Kỷ Tùy Châu cũng không đòi bác gái, cầm thức ăn rời khỏi đó.

Chợt nghe ông chủ nhà ăn ở đằng sau la bác:

– Bà tính toán kiểu gì vậy hả?

Bác gái tủi thân:

– Lâu rồi không tính tiền mà, người khác đều cà thẻ, còn chủ tịch trả bằng tiền mặt.

Thẻ cơm của chủ tịch hội đồng quản trị ở đâu ra.

Ông chủ gần như bị thuyết phục, nhớ ra liền mắng:

– Ai cho bà lấy tiền, chủ tịch đến ăn cơm mà còn phải trả tiền à?

Kỷ Tùy Châu đi đến bàn Doãn Ước lần nữa ngồi xuống, đưa thìa ăn cho cô. Đó là một tô mì, có thịt gà cà rốt và các loại nấm, là hương vị Doãn Ước yêu thích.

– Làm gì?

– Ăn nó đi- Kỷ Tùy Châu đảo mắt liếc khay thức ăn chỗ Doãn Ước, có chút ghét bỏ- Ăn ít như vậy, lấy sức đâu chạy bộ.

Doãn Ước nhủ thầm, cho dù ăn thành một người mập mạp, cô cũng không chạy nổi.

Nhưng tô mùi này rất hợp khẩu vị của cô, cô nghĩ nghĩ vẫn nhấc đũa lên nếm thử, cảm thấy khá ngon liền muốn ăn, ở trước khuôn mặt điển trai của Kỷ Tùy Châu, ăn sạch sẽ tô mì.

Ăn xong, hai người cùng đi thang máy lên tầng trên, trong lúc đó thu hoạch rất nhiều ánh nhìn tò mò. Doãn Ước dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, chỉ cần hai người họ vừa rời khỏi đó, các loại phiên bản lời đồn về quan hệ của hai người, trong vòng nửa ngày sẽ truyền khắp công ty.

Đây là nguyên nhân tại sao văn phòng của Kỷ Tùy Châu chưa từng có nhân viên nữ đứng không?

Vào thang máy chỉ có hai người họ, Kỷ Tùy Châu liền nói với cô:

– Bắt đầu từ ngày mai, sáng đến công ty trước một tiếng.

Thời gian làm việc hiện tại của Doãn Ước là tám giờ rưỡi sáng, vậy có nghĩa là bảy giờ rưỡi cô phải có mặt ở công ty.

– Để làm gì?

– Chạy bộ.

– Tôi tự luyện tập là được rồi.

Thật không phải do ghét Kỷ Tùy Châu, chỉ là Doãn Ước ngoại trừ không thích chạy bộ ra, còn có thói quen xấu: không thích dậy sớm.

Thời tiết lạnh thế này, rời ổ chăn sớm một phút cũng đều là một loại giày vò, huống hồ phải dậy sớm một tiếng. Doãn Ước tình nguyện ngủ trễ một tiếng để chạy bộ, cũng không muốn mỗi buổi sáng đều chịu hành hạ như vậy.

– Buổi tối thời gian của tôi bất định lắm.

– Không sao, một mình tôi chạy được mà.

– Không an toàn, ngộ nhỡ bị người ta đẩy xuống sông hồ thành thì sao.

Đây là tin tức gần đây nhất ở thành phố B, một nữ nhân viên văn phòng chạy bộ ban đêm, cuối cùng không về nhà. Hôm sau được người ta phát hiện ở trong sông hồ thành .

Doãn Ước nghĩ đến tin tức này, sau lưng có chút lạnh. Lại nhìn Kỷ Tùy Châu, vẻ mặt chân thật bộ dạng đáng tin, một mặt dễ dàng thỏa hiệp trong Doãn Ước lại xông ra.

Ha ha, chạy marathon, một nữ tuyển thủ chạy đến chết trong cuộc thi năm nay?

Từ hôm đó, những ngày cực khổ của Doãn Ước chính thức bắt đầu. Mỗi buổi sáng thức dậy là một hồi giày vò, đến công ty bị Kỷ Tùy Châu xách đi chạy bộ lại là tra tấn lớn hơn.

Bên cạnh tổng công ty Thịnh Thế là sân vận động được chuyên nghiệp hóa, do công ty đầu tư kiến tạo, cùng lúc cung cấp phúc lợi cho nhân viên, mặt khác cũng tiếp nhận các cuộc thi đấu chuyên nghiệp. Trước mắt đúng là mùa thi đấu ế ẩm, lại gặp phải cuộc thi chạy marathon, mỗi ngày đều có không ít nhân viên của Thịnh Thế ở đây luyện tập.

Vì thế họ mau chóng tận hưởng phúc lợi lớn nhất, mỗi buổi sáng cùng chạy bộ với chủ tịch.

Sân vận động vốn rất thừa thớt người, lập tức náo nhiệt hẳn lên. Vốn nhân viên thi chạy càng thêm ra sức, chỉ vì ở trước mặt chủ tịch tranh thủ gây ấn tượng tốt. Mà rất nhiều nhân viên không thi, nhất là nhân viên nữ, mỗi sáng sớm cũng đến đây góp vui, chỉ để ngắm phong thái của chủ tịch.

Những người này chạy bộ là thứ yếu, mê trai quan trọng hơn.

Kỷ Tùy Châu không chút bị ảnh hưởng, đối với sự đốc thúc Doãn Ước cũng không chút lơ là. Vì khích lệ cô chạy tốt, mỗi lần chạy xong anh đều mời cô ăn sáng. Gần công ty có tiệm bán bữa sáng mỗi ngày đều thay đổi thực đơn mới, luôn có bất ngờ.

Hôm đó chạy xong, Doãn Ước mệt đến muốn nhào vào lòng Kỷ Tuy Châu ngủ bù. Thế nhưng bên cạnh nhiều ánh mắt nhìn như vậy, cô chỉ có thể lê tấm thân mệt mỏi vào tắm rửa.

Thay đồ xong Kỷ Tuy Châu đưa cô đến một nhà hàng bán đồ Tây ăn sáng. Thức ăn của nhà hàng này trước kia Doãn Ước từng ăn, cảm thấy cũng được, món thường gọi nhiều nhất chính là kem, mùi vị rất đặc sắc.

Thời điểm thức ăn dọn lên, Doãn Ước sờ bụng, có chút cảm giác tội lỗi. Cô nói với Kỷ Tuy Châu:

- Mấy hôm nay tôi mập lên rồi.
- Mập thì tốt, gầy quá giống đàn ông.

Doãn Ước nhìn tay chân nhỏ nhắn của mình, sao có thể ví von như đàn ông chứ.

Cô cúi đầu ăn không nói gì, lúc lấy vá tay có hơi mềm nhũn, hiển nhiên là di chứng chạy bộ vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Ăn đến một nửa gương mặt nhìn, đúng lúc có người đẩy cửa đi vào. Vốn không có lòng dạ nào, nhưng thoáng nhìn qua khiến Doãn Ước giật mình.

Người tới không phải ai khác, mà là ba cô và Ngụy Tuyết. Bà ôm cánh tay của ba cô, thoát nhìn khuôn mặt tiêu tụy. Triệu Sương mặt tích lâu như vậy, Ngụy Tuyết chịu đủ giày vò. Đôi lúc, Doãn Ước bất giác cũng muốn an ủi bà vài câu.

Ba cô gần đây đối với cô rất tốt, ban đầu lấy danh nghĩa chăm sóc ông nội dọn qua nhà ông ở, gần đây lại quay về nhà. Có hôm buổi tối cô đi ngang qua phòng ông nội, nghe được cuộc đối thoại của hai cha con.

Ba cô nói với ông nội:

- Luôn muốn cô ấy khỏe mạnh, khi về già có thể nương tựa vào nhau. Nếu Tiểu Sương thật sự bị...
- Nói đoạn, ông không nói nữa, Doãn Ước cách cánh cửa vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí áp lực. Lúc này hai người ra đây, chắc là ba cô muốn dỗ dành Ngụy Tuyết vui vẻ.

Chẳng qua hôm nay thật là không đúng lúc.

Doãn Ước liếc mắt nhìn Kỷ Tuy Châu ở đối diện, không biết nên có biểu cảm gì mới tốt đây. Kỷ Tuy Châu thận trọng như vậy, tình huống nhận ra khác thường, theo ánh mắt cô cũng nhìn thấy hai người kia.

Gương mặt vốn khô ngô nháy mắt sa sầm.

Ông Doãn và Ngụy Tuyết cũng quét mắt thấy họ, lập tức đi về hướng này. Mấy người nhìn nhau, không khí ngưng ngập thật muốn đột phá chân trời. Người khó chịu nhất chính là Doãn Ước, bị kẹp giữa gia đình và người ngoài.

Ông Doãn vừa nhìn thấy Kỷ Tuy Châu, tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, đập bàn hét vào mặt Doãn Ước:

- Sao mày lại ở cùng với nó, mày nói mày đi làm mà? Sáng sớm không đến công ty mà cùng thằng này làm cái gì!
- Doãn Ước vội hòa giải:
- Tụi con đang bàn công việc.

- Công việc gì, khách hàng à? Mày làm việc ở đâu, chức vụ thế nào mà có khả năng bàn công việc với nhân vật lớn như vậy. Doãn Ước, nói thật cho ba biết.

Sắc mặt ông Doãn vô cùng khó coi, tức giận đến môi phát run. Cơn ác mộng năm năm trước lập tức hiện ra trước mắt, ông rất sợ chuyện này lại tái diễn.

Ông trên thương trường lăn lộn nhiều năm, mặc dù không lợi hại bằng Kỷ Tuy Châu, nhưng năng lực cơ bản vẫn có thể nhìn ra. Con gái và Kỷ Tuy Châu rõ ràng không bàn công việc, hai người họ cùng ngồi ăn sáng với nhau, giống như đôi trai gái quan hệ không tồi.

Nói trắng ra là, càng giống như đang yêu nhau.

Ông phân tích xong, tự có kết luận của mình:

- Doãn Ước, mỗi ngày mày đi sớm về muộn, nói với ba là đi làm. Mày làm việc ở đâu, chẳng lẽ mày làm việc dưới trướng thằng này. Nó là ông chủ của mày, đúng không?
- Đúng, là tôi- Kỷ Tùy Châu nhìn ông Doãn, vẻ mặt cũng không tốt lắm.
- Kỷ Tùy Châu, thằng khốn này mày làm muốn làm gì con gái tao.
- Lão Doãn lão Doãn, ông bình tĩnh chút đi- Ngụy Tuyết mau chóng đến kéo lại, bị chồng đẩy mạnh ra.

Ông Doãn xông đến muốn đánh Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước sợ đến mức chạy đến ngăn cản:

- Ba, ba, trước tiên đừng xúc động, có chuyện gì từ từ nói.
- Với người như nó thì có gì mà nói. Kỷ Tùy Châu tao cảnh cáo mày, tránh xa con gái tao ra một chút, nếu mày còn dám ức hiếp nó, tao sẽ đánh chết mày.

Doãn Ước và Ngụy Tuyết một trái một phải kéo ông Doãn lại, khiến ông không thể nhúc nhích. Kỷ Tùy Châu lạnh lùng ngồi đó, giọng nói lại hờ hững như nước:

- Tôi với nhà họ Doãn các người không có gì để nói. Doãn Ước!

Kỷ Tùy Châu buông dao nĩa đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua mặt Doãn Ước:

- Cho cô mười phút để giải quyết chuyện gia đình, sau đó trở về làm việc. Mười phút sau còn chưa đến, sau này không cần đến nữa.

Nói xong, anh quay đầu bỏ đi. Doãn Ước đúng là sứt đầu mẻ trán, chỉ có thể trấn an ba mình. Chính vì ông Doãn thấy cô như vậy, cơn giận trong lòng càng bốc lên, thật sự giận quá hóa rồi, nhất thời kích động giáng cho cô một bạt tai.

Ở trước mặt nhiều người trong nhà hàng, cái tát này đánh đến kinh thiên động địa. Ông Doãn đánh xong bản thân cũng ngân người, Kỷ Tùy Châu đi còn chưa xa nghe được động tĩnh vòng trở về.

Doãn Ước sợ hết hồn, mau chóng bước đến cản lại:

- Anh đi trước đi, tôi đến ngay.
- Doãn Ước mày quay lại đây!- Ông Doãn tức giận đến kéo cô, lại đẩy Kỷ Tùy Châu- Tên họ Kỷ kia mày đi mau lên, đừng để tao thấy mặt mày nữa.

Sức quá yếu, đẩy lên người nọ một không chút tác dụng, tức đến ông Doãn tung chân ra. Doãn Ước sợ anh tổn hại liền chạy lên ngăn cản, trong lúc giằng co bị ba cô hất đến cạnh ghế, đụng ngay đầu gối vừa lạnh, đau đến mặt cô nhăn nhó.

Khuôn mặt vốn điềm tĩnh của Kỷ Tùy Châu rốt cuộc có biến hóa, đưa tay ra đỡ cô. Vừa định hỏi cô có sao không, ông Doãn lại xông đến, dùng sức tách hai người ra. Kỷ Tùy Châu nhất thời không kịp hỏi, bị ông đẩy đến lảo đảo.

Ông Doãn nhân cơ hội kéo con gái ra sau lưng mình:

- Kỷ Tùy Châu, mày lập tức rút đi cho tao, nếu không thì tao không khách sáo nữa.

Tiếng ồn quá lớn cuối cùng kéo đến bảo vệ, người liên quan là nhân vật lớn Kỷ Tùy Châu, giám đốc nhà hàng cũng vội vàng đến, vừa xin lỗi vừa chỉ đạo nhân viên đuổi ông Doãn ra ngoài.

Kỷ Tùy Châu lắc đầu nói không cần, nắm tay siết chặt, lại chậm rãi thả ra. Qua vài lần như vậy, anh nhin không được giờ tay lên. Khuôn mặt ông Doãn gần ngay trước mắt, anh đột nhiên rất muốn đánh ra cái tát này.

Tình cảm của anh với người nhà họ Doãn vô cùng phức tạp. Đối với Doãn Hàm hoàn toàn là thống hận, đối với Doãn Ước là yêu hận đan xen, còn với ông Doãn, chỉ thấy ông ta có chút trơ trẽn. Năm đó sau khi xảy ra chuyện, anh vẫn luôn điều tra tung tích của Doãn Hàm, lại luôn không có nhiều manh mối. Thứ mầu

chốt không tra ra được, mấy việc nhỏ không đáng kể lại tra được liên tục, trong đó bao gồm việc có liên quan đến ông Doãn.

Chính là ông ta suốt đêm sắp xếp người đưa con trai trốn khỏi thành phố B, vì con thiết kế kế hoạch trốn chạy rất chu toàn. Trước mặt cảnh sát, ông diễn thật đáng thương, giống như một người cha bất lực hoàn toàn không biết gì về việc này. Phía sau lại liên tiếp làm chuyện lén lút, chưa từng nghĩ đến sẽ khuyên Doãn Hàm đi tự thú, chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Nếu không phải sau này tuyến đường trốn chạy của Doãn Hàm phát sinh biến hóa, theo đường này tìm tiếp, anh cũng không cần phải ra tay với Doãn Ước.

Con người ông Doãn như vậy, khiến Kỷ Tùy Châu hoàn toàn chán ghét.

Tay anh giờ lên không trung dừng một chút, cuối cùng vẫn không đánh xuống. Anh rút tay về, ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên người Doãn Ước hồi lâu, cuối cùng bình tĩnh thốt ra một câu:

– Doãn Ước, kể từ hôm nay, cô không cần đi làm nữa.

50. Chương 50: Đột Kích (1)

Bởi vì một câu nói của Kỷ Tùy Châu, Doãn Ước bị thất nghiệp.

Cô cũng không buồn, ngược lại khi nhìn thấy tay anh giờ lên rồi hạ xuống, trong lòng khó chịu đến không có ngôn từ nào diễn tả được. So với cái tát vừa nãy của ba cô càng thêm khó chịu hơn.

Trong nhà ăn nhiều người xem náo nhiệt, rất nhanh còn có người tách họ ra. Cách một đám người Doãn Ước nhìn thấy anh dứt khoát rời đi, không hề lưu luyến.

Ông Doãn còn đang nổi nóng, một phen kéo Doãn Ước:

– Theo ba về nhà, sau này không được đi làm nữa.

Về đến nhà lại nổi nóng một trận, Doãn Ước không muốn ở lại nhà mình, liền quay về nhà ông nội ở như trước. Đúng lúc ông nội còn đang bị thương cần tịnh dưỡng, cô dứt khoát nghỉ một tháng không đi làm, yên tâm ở nhà chăm sóc ông.

Ông nội cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết bởi vì con trai mình, đứa cháu gái đã đánh mất chén cơm. Vì thế chỉ khuyên cô:

– Đừng chấp nhặt với ba con, kinh doanh càng ngày càng lớn, tính tình cũng càng lúc càng khó. Con vẫn nên quay về hội quán đi, ông nội trả tiền công cho con. Con ngại ít thì ông trả thêm, dù sao tiền của ông sau này đều để cho...

– Nội ăn lê không?

Doãn Ước đưa quả lê đã gọt vỏ xong đến trước mặt ông nội, cắt ngang lời ông nói. Gắn dây kinh tế của cô khá vững, cũng không thiếu tiền tiêu.

Ông nội nhận lấy quả lê nhưng không ăn, còn đang vướng mắc vấn đề vừa rồi:

– Sao ba con tức giận vậy, nghe nói là có liên quan đến đàn ông. Con có bạn trai rồi à?

– Đầu có, chỉ là đồng nghiệp thôi.

– Vì đồng nghiệp mà tức giận như vậy à, người nào?

Doãn Ước đứng lên đi rửa tay:

– Không có, chỉ là hiểu lầm thôi.

Nói thế nào, Doãn Ước cũng không muốn nói lung tung sau lưng Kỷ Tùy Châu. Quá khứ không nói, thời gian gần đây anh đối xử rất tốt với cô. Hai người cũng gặp lại rồi, vậy thì dễ hợp dễ tan đi.

Thất nghiệp mang đến đãi ngộ duy nhất cho Doãn Ước chính là gặp họa được phúc, không cần tham gia cuộc thi chạy marathon chết bầm kia nữa. Ngày đầu tiên nghỉ làm cô vốn định ngủ nướng cho đã, kết quả sáu giờ rưỡi sáng đột nhiên đúng giờ thức dậy. Còn muốn ngủ lại nhưng võ giắc thể nào cũng không được, tức giận đến một mình cô nằm trên giường hờn dỗi.

Lúc Doãn Ước không ngủ được, Kỷ Tuyền Châu cũng bị mất ngủ. Sáu giờ rưỡi trời còn chưa sáng hẳn, anh đã thức dậy ăn mặc chỉnh tề ra ngoài.

Cầm chìa khóa mới nhớ đến Doãn Ước đã bị mình đuổi việc, vì thế quay trở vào nhà lên lầu vào phòng tập thể thao chạy bộ. Một giờ sau, Bùi Nam gọi điện thoại video đến, vừa thấy anh như vậy liền hỏi:

– Sao vậy, mới sáng sớm chơi trò tự ngược rồi?

– Có chuyện gì nói đi.

Bùi Nam bĩu môi, nói với anh công việc đầu thẩu một khu đất ở Hong Kong. Cuối cùng nói một câu:

– Còn nữa, trong nhà anh gọi điện đến.

– Gọi cho anh?

– Ừ, là thư ký của ba anh, chắc là ngại gọi cho anh, liền gọi đến công ty tìm tôi.

– Có chuyện gì? - Kỷ Tuyền Châu hỏi.

– Không có chuyện gì lớn, chỉ là gọi anh về nhà ăn cơm. Cha con hai người cũng lạ thật, ăn bữa cơm mà phải vòng vo như vậy, không thấy phiền à? Bí thư Kỷ bận rộn, hay là người làm con như anh nhân nhượng chút đi?

Kỷ Tuyền Châu đối với việc này có hơi bất mãn, lập tức xin lỗi Bùi Nam:

– Tôi sẽ nói với ông ấy, sau này không phiền anh nữa.

– Đừng mà, phiền tôi cũng không sao, quan trọng là cha con hai người nói chuyện tốt đẹp với nhau là được. Đừng cương quá, anh nói anh vì chuyện của em gái mà trở mặt với Doãn Ước, vậy thân thiết với người nhà một chút đi. Vợ thì chưa có, cha mẹ thì không cần, anh định cả đời sống cô đơn à.

Kỷ Tuyền Châu lau mồ hôi rịn trên trán, vội vàng kết thúc cuộc đối thoại với Bùi Nam.

Sau đó anh quay về phòng tắm rửa, lại đến công ty làm việc.

Trong văn phòng trước sau như một, có hay không có Doãn Ước đều bình thường. Cho đến buổi trưa anh uống được một ly cà phê mùi vị dễ tẹt, mới đột nhiên ý thức được sự bất đồng ở mặt này.

Vì thế, anh gọi Diệp Hải Thần vào, phân công anh ta lần nữa tìm một trợ lý có kỹ thuật pha cà phê vượt qua thử thách về. Diệp Hải Thần không hỏi gì nhiều, ngay cả tên của Doãn Ước cũng không nhắc đến, chỉ thần nhiên trả lời, xoay người ra khỏi phòng làm việc liền bỏ qua chuyện này.

Anh không ngốc, làm ba cái chuyện lãng phí thời gian như vậy. Qua hai ngày nữa nếu Doãn Ước quay về, dư ra một người thì phải điều đi đâu.

Buổi tối, Kỷ Tuyền Châu tan ca trước, lái xe về nhà lớn họ Kỷ, vốn định cùng ba anh ăn cơm, đúng lúc đối phương hiếm khi ra ngoài xã giao không có ở nhà. Trong nhà chỉ có mẹ kế và em trai, ba người cùng nhau ngồi xuống ăn bữa cơm “ngượng ngùng”, không ai nói với ai câu nào.

Ăn cơm xong, Kỷ Tuyền Châu chuẩn bị đi về, em trai anh chủ động đi đến bắt chuyện, nói muốn cùng anh đánh bóng.

Kỷ Tuyền Châu cùng người em trai này trước giờ không nói chuyện, cúi đầu nhìn nó. Hai người chênh nhau vài tuổi, em trai anh cũng cỡ tuổi Doãn Ước, tuy rằng đã đi làm, nhưng trông vẫn rất ngây ngô non nớt.

Anh định từ chối, đối phương lại chuẩn bị xong vợt tennis, đưa cho anh một cây:

– Đến đây đi, đừng nói anh đánh không được nhé.

Chiêu khích tương vô ích với Kỷ Tuyền Châu, nhưng mà anh cũng muốn dạy cho thằng nhóc này một bài học.

Hai người thay đồ đi vào sân bóng, em trai Kỷ Tùy Châu ở đây khoe khoang:

– Ba biết em thích chơi bóng, cố tình kêu người làm cho, không tệ lắm, cũng cỡ sân chuyên nghiệp.

Loại tranh giành tình cảm này từ nhỏ đến lớn Kỷ Tùy Châu nghe đầy lỗ tai, nên không nói nhiều, cầm vợt phát bóng, trong bốn mươi phút chỉ thua hai ván, đánh em trai đến hoa rơi nước chảy, nằm bẹp dí dưới sân.

Cậu út họ Kỷ đành chịu, nhìn anh trai thân cao vạm vỡ, cảm thấy kém mười tuổi hoàn toàn là một trò cười.

Đánh tennis xong, Kỷ Tùy Châu về phòng tắm rửa, mới tắm xong chợt nghe phòng bên cạnh có tiếng động. Phòng anh ở sát phòng ba anh, nhiều năm như vậy anh không ở nhà, phòng cũng chưa từng thay đổi. Đồ đạc bên trong không ai dám động đến, người làm mỗi ngày đều đến quét dọn, hoàn toàn giống như lúc anh mới rời khỏi nhà.

Anh mở cửa ra ngoài, thấy hai thư ký đang đỡ ba anh vào phòng. Một người nhìn thấy Kỷ Tùy Châu mau chóng giải thích:

– Bí thư uống hơi nhiều.

Kỷ Tùy Châu gạt đầu, đỡ lấy ba mình trong tay anh ta, tự dìu ông lên giường. Ông Kỷ vẫn còn ý thức, ra hiệu cho hai người kia ra ngoài, chỉ giữ lại mình con trai.

Cậu út cũng muốn vào giúp vui, bị ba cậu ghét bỏ đành lui ra ngoài.

Sau khi cậu rời khỏi vô cùng bất bình, giận dữ với mẹ mình:

– Trong mắt ba chỉ có anh hai.

Bà Kỷ liền khuyên cậu:

– Hiếm khi anh con về nhà một lần, chắc chắn có chuyện cần nói. Để họ nói với nhau đi, con chen vào chắc chắn ba con không vui, chúng ta không cần thiết dây vào.

– Có không vui thì anh cũng là con cưng của ba. Chỉ làm kinh doanh thì có gì đặc biệt hơn người, ngoại trừ tiền ra còn có cái gì.

Bà Kỷ không nói gì, thầm mắng thẳng con là đồ ngốc. Kỷ Tùy Châu có cái gì, ngoại trừ tiền còn là con trưởng của Kỷ Chính Phong, đây vĩnh viễn là sự thật không thể thay đổi được.

Kỷ Tùy Châu ở lại trong phòng cùng ba anh, giúp ông thay đồ ngủ, lại rót nước cho ông uống. Ông Kỷ tâm trạng tốt, mơ màng than thở:

– Lúc con còn nhỏ chính là ngoan ngoãn như vậy.

Khi đó ông làm quan còn chưa lớn như bây giờ, nhưng trong nhà rất nhiều người giúp việc. Con trai tuy còn nhỏ nhưng vô cùng hiểu chuyện, mỗi lần ông uống rượu về đều pha trà giải rượu cho ông, chuyện gì cũng đích thân làm. Khi đó đứa con này chính là niềm kiêu hãnh của ông.

Không ngờ sau khi lớn lên lại không nghe lời, đầu tiên là chạy đi kinh doanh, sau lại vì chuyện em gái nó mà giận ông, dứt khoát dọn ra khỏi nhà.

Bắt đầu từ lúc đó, đứa con này hết như con điều bị đứt dây, bắt cũng không quay về.

Mỗi khi nhớ đến chuyện này, Kỷ Chính Phong trên quan trường hô mưa gọi gió luôn cảm thấy trong lòng trống trải. Cho dù con trai út luôn hiểu thảo lại quan tâm, chuyện con trai trưởng bất hòa với ông cũng trở thành tâm bệnh.

Kỷ Tùy Châu thấy ba mình như vậy, có hơi buồn và khó chịu. Anh kéo chăn giúp ông:

– Ngủ sớm chút đi.

Nói xong định đi, nhưng ông Kỷ không cho anh đi:

– Con khoan đi đã, ngồi xuống nói chuyện với ba một lát.

– Ba uống nhiều rồi, có chuyện gì mai hẵng nói.

- Ngày mai con đi rồi, ba tìm được con sao.
- Sau này có chuyện gì thì gọi điện cho con, đừng bảo người đi tìm Bùi Nam nữa- Muốn tìm cũng phải tự tìm, phái thư ký này nọ, đúng là không tôn trọng người khác.
- Kỷ Tùy Châu đặc biệt chán ghét người chôn quan trường, hờ một tí là xem thường người khác.
- Ủ, biết rồi.
- Ông Kỷ có hơi mệt, cố mở mắt hỏi thăm con trai:
- Lần trước ở thành phố T, cô gái đó là ai?
- Ai lắm chuyện như vậy, nhìn thấy cái gì cũng phải báo cáo cho ba.
- Con vừa vào địa phận thành phố T, họ liền nhìn thấy. Gần đây sao con hay chạy đến đó vậy, khi không đến nhà giam làm gì.
- Tìm người.
- Tìm cái tên họ Doãn chứ gì. Vậy cô gái đó là bạn gái trước kia của con?
- Biết còn cố hỏi, Kỷ Tùy Châu lười trả lời ông.
- Chắc chắn rồi, cái thằng này cũng lạ thật, năm đó nói với ba là thật lòng thích, tốn tâm tư theo đuổi người ta. Sau lại nói là không yêu nữa. Nếu đã vậy, hiện giờ cần gì phải tiếp tục ở bên nhau, con không thấy phiền, ba đây đứng ngoài xem cũng thấy mệt đó.
- Chuyện này ba đừng quản, con sẽ tự xử lý.
- Con xử lý thế nào? Con kinh doanh kiếm tiền, hay là làm chính trị cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là chuyện tình cảm có chút khó làm. Con với em trai con khác nhau, con người con tình cảm phong phú. Đôi lúc là chuyện tốt, nhưng cũng có lúc là chuyện xấu. Cô gái đó nếu lợi dụng chuyện này uy hiếp con, con sẽ có rắc rối. Nghe ba nói đi, sớm cắt đứt sạch sẽ, đừng liên lụy nhiều nữa. Nếu đã không muốn cưới, cũng đừng để người ta hy vọng nhiều quá.
- Ông Kỷ đang nói thì hơi rượu bốc lên, cũng không quản con trai có ý gì, chỉ lo tự mình nói. Nói xong câu nói cảm thấy mệt mỏi rồi, nhắm mắt liền ngủ.
- Kỷ Tùy Châu nghe hơi thở ông dần dần ổn định, biết ông đã ngủ, liền đứng lên tắt đèn trở về phòng mình. Anh vốn định thay đồ đi về, ngẫm lại cuộc đối thoại khi nãy, quyết định ở lại ngủ một đêm.
- Lâu rồi không ngủ giường này nên có hơi không quen, Kỷ Tùy Châu ngủ thẳng đến nửa đêm đột nhiên thức dậy, đứng lên ra ngoài rót nước. Lúc bước ra ở hành lang gặp phải mẹ kế, đối phương thấy anh liền bất ngờ thốt lên:
- Con không về à.
- Ngẫm lại cảm thấy không đúng, mau mau sửa lại:
- Không thấy xe con, dì nghĩ con...
- Đậu ở ngoài.
- À à, vậy con mau đi ngủ đi. Dì đi rót nước cho ba con.
- Kỷ Tùy Châu vẻ mặt thản nhiên, gật đầu rồi đi ngang qua bà.
- Hôm sau thức dậy, cả nhà cùng nhau ăn sáng. Ông Kỷ biết con trai lớn tới qua ngủ ở nhà, tâm trạng nhất thời tốt lên, cơn đau đầu do say rượu lập tức vơi đi một nửa.
- Ông nói với Kỷ Tùy Châu:
- Con có rảnh thì thường xuyên về nhà ăn cơm, không thì dọn về ở cũng được.
- Lời này vừa nói ra, mẹ kế và em trai đều biến sắc.

– Cách công ty xa quá, không tiện.

Về mặt hai người nọ lại dịu đi.

Ông Kỷ cũng không kiên trì nữa, nhớ đến đề tài tối qua, liền nói chuyện với con:

– Tuổi con không còn nhỏ, hôm nào về nhà ăn cơm, ba giới thiệu một người cho con quen.

– Không cần, con không định gặp cô gái nào cả.

– Còn chưa gặp đã chạy, không có tương lai. Con gái sẽ không ăn thịt con, con cũng phải cưới vợ chứ.

– Con không nói là không kết hôn- Kỷ Tùy Châu húp hai hớp cháo.

– Ngay cả gặp con gái cũng không, lấy gì kết hôn.

– Tối qua ba còn lo lắng con dây dưa không rõ với cô gái kia mà.

– Đó sao giống được- Ông Kỷ nghiêm mặt- Ba nói chính là người cưới hỏi làng hoàng.

Kỷ Tùy Châu gấp thức ăn, thuận miệng trả lời ông:

– Con cũng không nói là không cưới cô ấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-nen-gap-lai>